

Phi Gien Hoàn Mỹ

Contents

Phi Gien Hoàn Mỹ	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	10
5. Chương 5	14
6. Chương 6	17
7. Chương 7	19
8. Chương 8	22
9. Chương 9	25
10. Chương 10	27
11. Chương 11	31
12. Chương 12	34
13. Chương 13	36
14. Chương 14	39
15. Chương 15	42
16. Chương 16	45
17. Chương 17	47
18. Chương 18	50
19. Chương 19	53
20. Chương 20	56
21. Chương 21	60
22. Chương 22	64
23. Chương 23	68
24. Chương 24	72
25. Chương 25	76
26. Chương 26	80
27. Chương 27	84
28. Chương 28	88
29. Chương 29	92
30. Chương 30	96
31. Chương 31	100
32. Chương 32	104
33. Chương 33	107
34. Chương 34	110
35. Chương 35	114
36. Chương 36	118
37. Chương 37	121
38. Chương 38	124
39. Chương 39	127
40. Chương 40	131
41. Chương 41	135

42. Chương 42	140
43. Chương 43	143
44. Chương 44	148
45. Chương 45	151
46. Chương 46	154
47. Chương 47	158

Phi Gien Hoàn Mỹ

Giới thiệu

Thể loại: trùng sinh, cường cường, 1×1, có cơ giáp. Editor: meoconxuiexo Mọi chuyện đều dựa vào gi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phi-gien-hoan-my>

1. Chương 1

Một ngày tháng chín, khu nam sân bay thủ đô tỉnh.

Liên tục 15 năm là bài danh thứ ba trước hàng trăm triệu trạm hàng không buôn bán tính bằng tấn của Liên Bang, sân bay khu nam mười năm trước lại có phát triển mới, chẳng những khai thác khu vực gấp bội, lại tham gia vào hàng tuyến của toàn bộ Liên Bang. Dùng ngôn ngữ thông tục mà nói thì là chỉ cần đến nơi đây là có thể đi bất luận chỗ nào của Liên Bang—chính trị, văn hóa toàn Liên Bang tại trung tâm thủ đô tỉnh, chính là có giao thông phát đạt như vậy.

Nhìn từ trên máy bay chỉ có nhìn thấy hình dáng bên ngoài nhưng không cách nào cảm thán từ bên trong, mà thật sự nhìn bên trong ngoài ca ngọ cũng không có cảm giác gì khác. Đứng ở đại sảnh rộng lớn như ba năm sân vận động, Vinh Tranh nhin không được có chút rung động bái phục người tạo nên cảnh tráng lệ nơi đây.

Hắn ngẩng đầu nên nhìn về phía bầu trời trên nóc nhà trong suốt rất cao kia, bầu trời bên ngoài màu xanh lam nhạt phần mỹ lệ, trong trí nhớ của hắn cũng không có cảnh sắc mỹ lệ như vậy.

Chỉ là hết thấy qua đi, vô luận là chính mình kiếp trước hay là Vinh Tranh đã qua đời. Hắn bán hết tất cả gia sản có trong tay mua một vé máy bay đi đến thủ đô tỉnh, vì cùng vài thứ kia triệt để xa cách, một lần nữa bắt đầu tân nhân sinh.(cuộc sống mới)

Đúng vậy, hắn là Vinh Tranh lại cũng không chỉ là Vinh Tranh. Cảm xúc dưới đáy lòng nói cho hắn, trái đất vạn năm trước kia mới là cố hương của hắn, thế nhưng ký ức của Vinh Tranh lại cho hắn biết, hắn chẳng những không có biện pháp mà hiểu có biết bao nhiêu nhà khoa gia vô pháp nghiên cứu thành công xuyên việt thời không, càng không có khả năng trở về trên thân thể đã chết kia. Tại lúc Vinh Tranh mở mắt ra, “Hạ Minh Ngạn” cũng đã chết.

Loại chuyện tao ngộ trùng sinh đến tương lai này, các nhà triết học khẳng định sẽ một phen suy xét ý nghĩa vũ trụ, nhóm văn học gia có khả năng tần phát linh cảm, nhưng “Hạ Minh Ngạn” lại thần nhiên tiếp nhận ký ức đại não lưu lại, không cần ba ngày liền quyết tâm lấy thân phận Vinh Tranh và phương thức khác tiếp tục sinh mệnh của chính mình.

Ít nhất hẳn còn sống, này không có gì không tốt.

Nữ nhân viên phục vụ trên mặt đất như đã gặp nhiều loại người đến từ các nơi khác, mang theo một tia tiểu ý chân thành tiến lên hỏi: “Tiên sinh, xinh hỏi có cái gì có thể giúp ngài không?”

Vinh Tranh ngẩng đầu lên, tóc dài chưa kịp sửa lại cũng không thể che nổi dung nhan tuần mỹ của hắn, thân thể 18-19 tuổi ở giữa thiếu niên và thanh niên có một loại đẹp trug tính mơ hồ. Áo sơ mi cởi bỏ cúc trên lộ ra xương quai xanh tinh xảo và một điểm hồng chí(mụn ruồi đỏ) giữa xương quai xanh. Hắn giống như buồn rầu nhũu mày lại vừa đúng lúc hiện lên thần sắc mê mang có thể dẫn phát lòng tốt của phụ nữ, ngữ khí trầm thấp nói: “Tôi lần đầu đến nơi này, giống như....Không biết nên đi nơi nào để tìm nơi tôi muốn đi.”

Thanh âm mỹ thiếu niên êm tai dễ nghe, nữ nhân viên nhần nại kích động nơi đáy lòng, trong nháy mắt ánh mắt đều tỏa sáng, tràn đầy nhiệt tình chủ động nói: “Có thể nói cho tôi biết ngài muốn đi đâu không? Giao thông nơi này thật thuận tiện, bên ngoài chính là bến tàu điện ngầm, nơi nào cũng có thể đi.”

Vinh Tranh nói: “Cảm ơn, tôi chính là muốn đi Đại học Tổng hợp Liên Bang, nên đi như thế nào?”

Đại học Tổng hợp Liên Bang? Nguyên lai là tân sinh a. Nữ nhân viên nghĩ nghĩ lại kỳ quái hỏi: “Tôi nhớ rõ, lúc này hàng năm, hội học sinh đại học bên kia đều sẽ tổ chức người và xe đến các sân bay lớn đón tân sinh, ngài không biết sao?”

Nguyên lai là như vậy, Vinh Tranh cười giải thích: “Bên trong sổ tay tân sinh đích xác có ghi, chỉ là sân bay quá lớn, tôi không biết có thể tìm họ ở đâu.”

Nữ nhân viên sáng tỏ gật đầu, thập phần quen thuộc chỉ một phương hướng: “Mấy ngày nay tân sinh rất nhiều, lúc này hàng năm sân bay đều sẽ chuyên môn sáng lập một nơi tiếp đãi, hôm nay là một ngày cuối cùng, ngài tới thật là đúng lúc.”

Vì gom đủ tiền vé máy bay sang quý, Vinh Tranh có thể bắt kịp tới vào ngày cuối cùng thực không dễ dàng, hắn không nói gì thêm, chỉ đơn giản nói lời cảm ơn, kéo vali hành lý to lớn theo hướng nữ nhân viên chỉ mà đi.

Đi chưa được mấy bước quả nhiên thấy mấy bảng chỉ dẫn. Thủ đô tinh có các vài trăm loại đại học, quả thật cũng phải lưu ra một nơi để chuyên môn tiếp đón tân sinh, hắn rất nhanh tìm thấy nơi tiếp đãi của Đại học Tổng hợp Liên Bang. Không biết có phải là đại học tiếng tăm lừng lẫy hay không, nguyên nhân tổng thực lực trước mười toàn Liên Bang mà nơi tiếp đãi này thiết kế phá lệ khí thế, cực lớn so với một ít giáo viện phổ thông.

Ngay cả biểu ngữ tiếp đãi trên người nữ sinh cũng là dáng dấp tự tin cực phú, nhìn thấy thư trúng tuyển nhập học Vinh Tranh đưa qua, thân thiết nghênh đón hắn: “Hoan nghênh đến thủ đô tinh.”

Vinh Tranh xoát xong thẻ thân phận của mình, trên máy bộ đàm hiện lên tư liệu đơn giản của hắn, nữ sinh kia đầu tiên không để ý nhìn lướt qua, sau đó hốt nhiên trừng to mắt, không thể tin nhìn kỹ lại một lần nữa, khi ngẩng đầu lên sắc mặt đã biến hóa, thái độ cũng hàm hồ có chút qua loa.

Vinh Tranh buồn cười trong lòng, chỉ giả đồ không thấy, lại diễn xong tờ đơn lấp tức bị đưa đến trên một chiếc xe huyền phù bên cạnh, chiếc xe này là loại hình vận chuyển hành khách cỡ nhỏ, có thể chứa mười người. Vinh Tranh ngồi bên cạnh cửa sổ, trong lòng không chút dao động, trên tay lại hơi phất qua phất lại thẻ thân phận của chính mình.

Hắn loại bỏ hết các mục ghi lại trên đó, tên tuổi, giới tính nam, ngày tháng năm sinh, hộ tịch và nơi cư trú còn có một hạng mục mà thế giới tương lai vô cùng lưu ý.

Gien!

Năm 907x lịch Liên Bang thế giới, gien quyết định hết thảy, bao gồm đời của một người. Vì tác chiến với trùng tộc ngoại tinh, bảo hộ duy trì sinh hoạt nhân loại, hết thảy đều tôn sùng quân sự là sự vụ giữ vị trí trọng yếu, quân nhân cũng trở thành nhóm chức nghiệp được dân chúng ủng hộ. Tuy rằng quân chính phân chia nhưng quân đội lại có được quyền lực quản chế tối cao thời chiến. Bên trong nghị viện Liên Bang, phái quân đội cũng chiếm hơn phân nửa số ghế, tay cầm quyền cao.

Tại bối cảnh này, 400 năm trước, sơ đồ gien nhân loại đã hoàn toàn bị cởi bỏ lớp vỏ huyền bí, gien không phải là hạng mục nghiên cứu cao cao tại thượng trên tay nhóm nghiên cứu mà trở thành kỹ thuật có thể thực hành trong bệnh viện. 390 năm trước, nghị viện Liên Bang lấy ưu thế mỏng manh thông qua kế hoạch ưu hóa gien anh tài. Từ nay về sau, gien hoàn mỹ trở thành khả năng có thể tồn tại.

Vô số nhân loại ưu tú thông qua kế hoạch này bị đào tạo, từ đào tạo gien bọn họ liền trở nên hoàn mỹ, tổ chất thân thể ưu việt, cái gọi là tế bào thấp kém bị trừ bỏ từ ban đầu. Bất luận là một cái, chỉ cần trưởng thành, dần thân vào xã hội trở thành nhân vật tinh anh. Gần 400 năm qua, chính phủ Liên Bang đã trải qua nhiều lần đổi mới, nhóm tinh anh từ đó trở thành thống trị.

Nhưng mà cho tới nay cũng có phái bảo thủ phản đối cái “Kế hoạch tạo người” này. Bọn họ cho rằng này là xúc phạm lĩnh vực của thần, càng làm chi sinh hoạt khuyết thiếu lạc thú, xúc phạm nhân quyền, đồng thời cũng đưa ra vấn đề ai cũng không thể khống chế được: sinh mệnh được sinh ra thần thánh mà thần bí, chuyện mang thai này, trừ phi là triệt để tránh thai bằng không như thế nào khống chế?

Trong lúc đấu tranh kéo dài, phái danh nghĩa nhân loại tiến hóa cuối cùng thỏa hiệp cho phép cha mẹ tự do chọn lựa. Thế nhưng lại vẫn đề xuất đề nghị có thể nói là giáo hoạt: nếu cái thai thứ nhất sinh ra đứa con có gien thiếu hụt, có thể coi đây là nguyên do đến bệnh viện làm miễn phí gien ưu hóa cái thai thứ hai.

Thực rõ ràng, Vinh Tranh là cái thai thứ nhất không hoàn mỹ, càng phức tạp hơn là, hẳn không phải là trưởng tử, còn là con riêng. Hắn và em trai cùng cha trong gia đình kia sinh nhật chỉ vốn vẹn chệch lệch mười ngày. Thân là đứa con không được chờ mong sinh ra lại là gien thiếu hụt, Vinh Tranh cơ hồ vừa sinh ra liền bị vứt bỏ.

Vinh gia là đại gia tộc của Linh Khái tinh, con riêng là chuyện tổn hại danh dự biết bao. Mẹ đẻ Vinh Tranh bất quá chỉ là người được bao dưỡng, lại vụng trộm mang thai còn một mình sinh hạ, càng đánh vào mặt mũi cha của Vinh Tranh. Sau khi sinh chỉ có lúc xét nghiệm gien là đến nhìn mẹ con hắn một lần, biết được Vinh Tranh là gien thiếu hụt, có 73% khả năng có thể cận thị và hen suyễn cùng với bệnh tật sau này liền không có xuất hiện qua.

Chỉ là vì chung quy cũng là con cháu Vinh gia mới báo sẽ cung cấp chi phí sinh hoạt cho đến khi trưởng thành 18 tuổi. Mẹ Vinh bị đả kích tinh thần này dần dần không bình thường, khi Vinh Tranh 13 tuổi bị tai nạn giao thông mà mất, người hậu sự chỉ có một mình Vinh Tranh.

Trong hoàn cảnh như vậy mà lớn lên, tính cách Vinh Tranh trở nên hướng nội, quái gở, độc lai độc vãng không có bạn bè, lại liều mạng học tập, thành tích nổi trội xuất sắc thi đậu đại học tổng hợp ở thủ đô tinh, vì lý khai Linh Khái tinh, không liên quan đến Vinh gia.

Hiện giờ, Vinh Tranh đứng ở thủ đô tinh đã đạt thành tâm nguyện, ngực vẫn luôn bồi hồi sâu bi nhợt nhạt cùng không cam tâm kia đã biến mất vô tung.

Bên trong xe huyền phù dần ngồi đầy, Vinh Tranh tùy ý lướt qua, mấy khuôn mặt trẻ nhà giàu mang tính trẻ con tinh thần phấn chấn, người người đều mang khát khao, hưng phấn đối với cuộc sống đại học, hẳn hai thế làm người lại cũng không có học qua đại học bị lấy nhiệm cũng có chút chờ mong.

Xe vừa muốn khởi động, một nam sinh lớn tiếng hô to bất kịp, thở hồng hộc tiến vào, đưa mắt đảo qua tùy tiện ngồi cuống ghế trống bên cạnh Vinh Tranh, bất chấp mồ hôi ướt đầm, vươn tay lộ ra khuôn mặt tươi cười: “Xin chào, tôi là Tống Tử Vô!”

Nam sinh tươi cười dương quang, anh tư bừng bừng là loại hình khiến người cực dễ có hảo cảm, một lần giới thiệu, Vinh Tranh cũng không khỏi mỉm cười: “Xin chào.”

Hai người bắt chuyện, bởi vì nguyên nhân năm nhất đại học không phân chuyên ngành, bọn họ cũng không biết đối phương sẽ tới hệ viện nào, nhưng đại đa số đã có lựa chọn trong lòng, Tống Tử Vô khẩn cấp thẳng

thần nói: “Tôi vẫn muốn đi tiền tuyến sát quân trùng tộc đáng chết. Nhưng là cư nhiên không qua trưng binh, không có biện pháp mới lên đại học, đợi sang năm tôi muốn đi y viện báo danh, làm bác sĩ mà nói chỉ cần có lệnh điều động nói không chừng cũng có thể đi chiến trường.”

Vinh Tranh có rất nhiều chuyện không biết, ngôn ngữ cũng cẩn thận, chỉ không dấu vết lộ tin tức, không khỏi hồi hần về trùng tộc chưa gặp bao giờ.

2. Chương 2

“Trùng tộc đều đáng chết!”

Nhắc đến đề tài này, con mắt Tống Tử Vô có chút đỏ lên, hai tay nắm chặt, oán hận nói: “Ba ba ta chính là quân nhân, hần ở tiền tuyến...” Hần kim lòng không được mà lộ cảm xúc, nửa ngày mới khôi phục, dựa lại gần vươn cổ tay, mở trí não cá nhân, hiện ra rất nhiều tư liệu.

Vinh Tranh nhìn thật kỹ, phát hiện quả nhiên ngoại hình giống sinh vật côn trùng ngoài hành tinh, chính là thể tích của chúng không phải là thứ mà côn trùng ở trái đất có thể so sánh, ngay cả côn trùng nhỏ nhất dùng để đi điều tra cũng lớn hơn nhân loại trên dưới ba lần.

Càng miễn bàn là loại hình chiến sĩ cự lực xung phong, quả thực giống như bản phóng đại của phòng xe, thân thể to to lớn lớn, hoàn toàn không thể tưởng tượng xem chúng di chuyển như thế nào.

Tống Tử Vô vì nguyên nhân gia đình, đã là chuyên gia nghiên cứu trùng tộc nghiệp dư, nhắc tới việc này, hần liền thao thao bất tuyệt bắt đầu giảng giải tri thức có liên quan đến trùng tộc, dọc theo đường đi nước miếng bay tứ tung không ngừng nói chuyện, đến trường học mới cảm giác được chuyện gì, ngưng ngưng đỏ mặt xấu hổ gãi sau gáy: “Cái kia, mình không thể nhắc đến đề tài được...người bên cạnh đều bị mình làm phiền.”

Vinh Tranh chân thành cười nói: “Không có gì, cậu nói chuyện với mình khiến mình có thêm nhiều kiến thức, mình còn muốn cảm ơn đó.”

Hảo cảm của Tống Tử Vô với hần tăng lên gấp bội, hần là người địa phương, cũng đến Đại Học Tổng hợp Liên Bang vài lần có thể coi là quen thuộc, chủ động muốn cùng nhau hoàn thành thủ tục nhập học, còn giúp hần đem đồ trường học phát cho đến ký túc xá, phương diện thể lực này Vinh Tranh cũng không thông thạo, vui vẻ tiếp nhận.

Hai người vào bên trong ký túc xá, đã có người tới trước, đang chỉnh lý đồ vật. Vinh Tranh bước vào cửa, bên trong có một tân sinh khác đang quay lưng lại với bọn họ mà trải giường chiếu, đồ vật vứt loạn thất bát tao, thậm chí có vài món còn đặt trên giường của Vinh Tranh.

Vinh Tranh còn chưa mở miệng, Tống Tử Vô ôm bao lớn bao nhỏ tiến vào, nhanh miệng nói: “Bạn học! Có thể lấy đồ vật ra không?”

Tân sinh kia đứng thẳng thân thể quay người lại, Vinh Tranh lúc này mới phát hiện hần là người da trắng tóc vàng, mắt lam, lớn lên rất cao to, tướng mạo đường đường, chỉ là giữa mi gian có một tia cảm giác tùy tiện, tứ chi tuy rằng cường tráng lại rõ ràng không có cơ nhục gì, rất giống như bị tửu sắc vết cạn thân mình. Hần nhìn dường như đã mình bạch, giống như que thuộc mà vươn tay: “Là bạn cùng ký túc xá(xá hữu) a? Tên của tôi là Kevin.Deans, cũng ở ký túc xá này, về sau hãy chăm sóc nhiều hơn.”

Tống Tử Vô phản xạ có điều kiện muốn vươn tay, Vinh Tranh nhin không được mỉm cười, người này lúc này mới phản ứng lại, lại xấu hổ đỏ mặt, Vinh Tranh cười tự giới thiệu, Kevin.Deans suy tư một lát, trực tiếp hỏi: “Vinh gia Linh Khải tinh?”

“Không phải.” Mặt Vinh Tranh không chút biến đổi: “Chỉ là dòng họ tương đồng mà thôi.”

“Là như thế a.” Kevin cười ha ha, thái độ rõ ràng lãnh đạm hơn một chút. Tống Tử Vô tùy tiện hoàn toàn không phát hiện ra, Vinh Tranh thì đã sớm quen, cũng không lưu tâm, đại khái thu thập vài cái liền ra

ngoài cũng Tống Tử Vô, chuẩn bị thừa dịp hắn còn ở bảo hấn mang mình theo làm quen sân trường một chút.

Trường học này thật sự quá lớn, bên trong đầy đủ các loại thiết bị, cơ hồ là một tiểu thành thị hoàn chỉnh. Ký túc xá của Tống Tử Vô khác với chỗ hắn một đồng nhất một đồng phòng một tầng, chỉ là phân biệt cách vách. Hắn tay chân lạnh lẽo cũng làm xong chăn đệm của chính mình, lập tức mang theo Vinh Tranh đi ra ngoài.

Tính cách của hấn hướng ngoại hoạt bát làm chuyện này chỉ là một cái thuận tay. Một buổi sáng hai người đi được một nửa trường, đến lúc ăn cơm, Tống Tử Vô quen thuộc đi đến nhà ăn sinh viên số 3, còn chưa vào cửa, đột nhiên nghe được bên trong phát ra một trận hoan hô kịch liệt.

Vinh Tranh theo Tống Tử Vô đi vào, ánh mắt nhìn vào bản tin trên màn hình ở vách tường nhà ăn. Người chủ trì nói cái gì không quan trọng, chỉ có một cơ giáp cá nhân hoa mỹ tráng lệ cùng một khuôn mặt nam nhân được đặc tả rõ ràng. Tương mạo nam nhân kia cực kỳ anh tuấn, tóc đen, mắt đen, mày nhíu lại, chỉ là nhìn xem như vậy cũng có thể cảm nhận được không khí khẩn trương cùng với lực hấp dẫn cường đại rung động lòng người của nam nhân này.

“Đây là tiền tuyến báo cáo!” Tống Tử Vô kinh hô lại bị ánh mắt bất mãn của cá sinh viên bên cạnh áp xuống, đành phải thấp giọng hưng phấn nói bên tai Vinh Tranh: “Trời ạ! Đó chính là Phù Chính thiếu tướng! Hấn cứ nhiên ở tiền tuyến!”

Trong trí nhớ của Vinh Tranh không có người này, hấn chỉ có thể từ trong tiếng nói đất uqngx của Tống Tử Vô lấy ra thông tin. Tống Tử Vô luôn kích động quá độ khi nói đến vấn đề hấn cảm thấy hứng thú, con mắt hấn theo dõi nam nhân chiến đấu trên màn hình cùng đại đa số các sinh viên trong phòng ăn nhìn không chuyển mắt, trong miệng lẩm bẩm nói: “Quả nhiên là Phù Chính....Dựa vào, động tác độ khó cao này cũng có thể làm được! Cơ giáp đồng bộ nhất định bạo biểu! Trời! Hấn cứ nhiên một người dám đi đối phó đại đội trùng tộc!”

Tình tự của hấn đến độ thất thố: “Không được không được! Nếu có thể tận mắt nhìn thấy người thật.....Ta là fan cuồng của hấn, fan cuồng a!”

Trên màn hình kỳ thật cũng không phải là trực tiếp mà là chiến đấu đã chấm dứt. Dù là như thế, nam nhân trung tâm của trận kịch chiến kia vẫn đem người xem kéo vào không khí khẩn trương thân lâm kỳ cảnh, giờ tay nhắc chân đều lộ ra nghiêm túc trịnh trọng, đối đãi cực kỳ nghiêm túc, ngay cả Vinh Tranh là người không chút để ý cũng không chút tự chủ bị hấn nắm lấy toàn bộ tinh thần.

Tống Tử Vô một bên càng là hô hấp dồn dập, ánh mắt lóe sáng, toàn bộ nhà ăn giờ này không có bất cứ một thanh âm gì khác, chỉ có tiếng tim đập của mọi người theo tiết tấu của nam nhân kia mà nhấp nhô xoay tròn! Có thể khổng tràng như thế!

Lại nhìn động tác tuyệt đẹp lưu sướng của nam nhân kia giống như âm nhạc gia trong dàn giao hưởng dạo tấu khí thế tối cao của mình, một khúc kết thúc, chỉnh chỉnh một đội mấy trăm các loại hình trùng tộc cũng bị tiêu diệt đến không còn một con.

Cao thủ!

Vinh Tranh cũng nhịn không được ánh mắt sáng quắc, hấn không hiểu nghệ thuật chiến tranh lại có thể hiểu được nam nhân này là chiến sĩ tối cường mà hấn gặp! Chỉ cần nam nhân này trên chiến trường tự như định quân tâm có tác dụng cường thế.

Màn hình lớn chuyển đổi, nữ chủ trì dung mạo tinh xảo cũng khen không ngớt, ánh mắt lộ ra mê luyến thể nhưng mọi người đã không còn quan tâm sự tồn tại của cô, nhà ăn phẳng phất như lập tức trở lại bình thường trong mắt đều là tiếng tán thưởng.

Tống Tử Vô lúc này mới khôi phục lý trí, chỉ là vẻ mặt còn mang theo vài phần cuồng nhiệt: “Hấn là quân nhân thần tượng của toàn Liên Bang.”

Vinh Tranh cũng hồi phục lại nghi hoặc hỏi: “Hấn ...tuổi cũng không lớn đi?”

“Mới ba mươi tuổi!” Tống Tử Vô nói tư liệu của Phù Chính cũng thật chính xác tỉ mỉ: “Bề ngoài nhìn không ra đi? Truyền thuyết lúc hắn ba tuổi đã bắt đầu tiến hành huấn luyện cơ giáp! 15 tuổi thi đậu Đại Học Tổng hợp Liên Bang, kỳ thật là học trưởng của chúng ta, thế nhưng sau này trùng tộc tiến công, cha mẹ Phù thiếu tướng vừa lúc ở ngoài bị trùng tộc giết chết, Phù thiếu tướng kiên quyết chuyển đến quân giáo đệ nhất, sau đó tham gia nhập ngũ....Kia đều là chuyện hơn mười năm trước.”

Nhân loại tại “thế giới tương lai” này đều vượt qua hai trăm tuổi, thiếu tướng ba mươi tuổi căn bản là tiền đồ vô lượng, chỉ cần hấn nghị, tại niên đại thường xuyên chiến tranh này, có thể trước 35 tuổi thăng cấp, nếu lập được đại công lao, nói không chừng có thể sẽ xuất hiện nguyên soái trẻ tuổi nhất, phải biết, trong hàng ngàn năm lịch sử tân lịch của trái đất, vị nguyên soái trẻ nhất kia cũng phải vượt qua 50 tuổi.

Trẻ tuổi như vậy lại có thực lực như vậy sẽ ở trong quân đội cường giả vì tôn được tôn sùng là chuyện thực bình thường. Ngay cả các sinh viên trong trường học còn không phải cũng bị trầm mê luân hãm?

Vinh Tranh hai thế làm người cũng hoa mắt thần mê. Đây là bản năng thưởng thức của nhân loại.

Xem qua trận thịnh yến chiến đấu này, Tống Tử Vô ăn cơm cũng không biết thơm ngọt thế nào, hấn như có tâm sự cùng Vinh Tranh trao đổi số thông tin liên vội vàng rời đi, lưu lại một người Vinh Tranh tiếp tục du tẩu trong vườn trường.

Nơi này quả thực bất đồng với thứ hấn tiếp xúc lúc trước. Phong cảnh sân trường mỹ lệ, sinh viên tinh thần phấn chấn bông bột, khắp nơi đều gọi cho hấn cảm giác mới mẻ, rất có cảm giác tân sinh.

Chỉ là lúc tâm tình tốt chung quy luôn có vài người muốn phá hư. Vinh Tranh bắt quả chỉ nghỉ ngơi ở băng ghế bên hồ một lát liền gặp kẻ làm người khác phiền chán.

Học tỷ tiếp đãi buổi sáng gặp tại sân bay cùng vài người nữa xuất hiện trước mặt hấn, lại mang theo khí thế cao cao chỉ Vinh Tranh nói: “Uy! Đem thư thông báo trúng tuyển lấy ra xem xem!”

Xem ra ngày đầu tiên đến trường đã có người muốn xung đột....Vinh Tranh hí mắt, nhợt nhạt hỏi: “Vì cái gì tôi lại phải lấy ra?”

Nam sinh không nghĩ tới hấn lại có thái độ như vậy, có chút giật mình.

Trong dự luật ghen ưu hóa thông qua mấy trăm năm nay, ghen thiếu hụt giả tự nhiên dưng dục ra đã rất ít rồi, hơn nữa không chỗ nào không phải là đối tượng bị vứt bỏ, nhóm cha mẹ thường thường vì đứa nhỏ ghen thiếu hụt mà thương tâm ngược lại lựa chọn lại dưng dục một đứa nhỏ ghen hoàn mỹ khỏe mạnh khác. Cứ thế mãi, nhóm ghen thiếu hụt giả trong xã hội cũng dần dần lưu lạc chưa gượng dậy nổi.

Bên trong bọn họ cơ hồ không có khả năng có nhân tài kiệt xuất lại bởi vì từ nhỏ đến lớn ẩn tính kỳ thị mà tự ti nhất gan. Nam sinh phía trước này cũng gặp qua vài ghen thiếu hụt giả, đều là nhân vật khúm núm thấp phần đáng buồn. Nhìn thấy bọn họ liền có cảm giác ưu việt tài trí hơn người— có cái gì có thể so sánh, người vừa sinh ra là ghen thiếu hụt càng không thể thay đổi? Càng đáng thương?

Ghen thiếu hụt ngay từ đầu đã được chú định. Đây cũng là quan điểm của đại đa số người. Bọn họ dùng ánh mắt thương hại đồng tình đối đãi với ghen thiếu hụt giả, còn không thiếu tổ chức chuyên môn cứu trợ đem bọn họ xem thành quần thể nhược thể và nhân sĩ tầng chót.

Bạn gái hấn là thành viên hội sinh viên, chính là học tỷ buổi sáng đi sân bay tiếp đãi. Giữa trưa bạn trai cô gọi đến cùng nhau đi ăn cơm, cô nhin không được nói chuyện này với hấn, nam sinh vừa nghe liền cảm thấy kỳ quái, một ghen thiếu hụt giả cư nhiên lại có thể thi đậu Đại Học Tổng hợp Liên Bang?

Hoài nghi giống nhau, tại thời điểm khi bạn gái đến nhìn Vinh Tranh liền lửa đốt trong lòng nghĩ muốn xông lên vạch trần bộ mặt giả dối của người này.

Tác giả có điều muốn nói: Nếu có BUG, tỉnh không nhìn....

3. Chương 3

—Lại không đoán được, Vinh Tranh kiêu ngạo, không siểm nịnh, không nhìn hấn ngang ngược.

Điều này làm hấn sinh ảo giác cho rằng bạn gái mình lầm rồi, thế nhưng bạn gái hấn tuy do dự lại kiên trì gạt đầu: “Chính là hấn, họ Vinh, em tận mắt nhìn thấy!”

Chí khí nam sinh dâng lên, lớn tiếng nói: “Mày là một gen thiếu hụt giả có thể thi vào ĐH tổng hợp Liên Bang sao? Nhất định là dùng âm mưu quỷ kế gì đó, tao muốn tố giác hành vi dè tiện này của mày chi quản ủy! Cho mày nghỉ học!”

Cái gọi là quản ủy trường học, thế giới này trừ trường quân sự tổ chức tự trị quản lý ra, phụ trách hết thảy sự vụ trong trường học, đồng thời cũng có đủ điều lệ trừng phạt, quản lý trong ngoài.

Mà quyền lực của hiệu trưởng lại rất nhỏ, cơ bản chỉ là danh hiệu vinh dự, nhiều lúc vì các nhóm đại nho đảm nhiệm.

Chính phủ Liên Bang thập phần coi trọng giáo dục, dựa theo đẳng cấp bài danh đại học phân biệt mà cho các quyền lực tự trị khác nhau, mà tại ĐH tổng hợp Liên Bang này nếu phán định sinh viên nào đó có các vấn đề về phẩm đức, yêu cầu nghỉ học mà nói, trên cơ sở khu trường học do chính phủ Liên Bang sở hạt đều sẽ không thu người đó vào học. Tình tiết nghiêm trọng còn nhập vào trong tư liệu thân phận, trở thành sỉ nhục đi theo suốt đời.

Vinh Tranh hiểu được mấy thứ này chỉ cảm thấy buồn cười. Không nghĩ tới vừa đến trường học liền bị chụp cái mũ bần lớn như vậy, hấn và nam sinh này không nhận thức, lại không có vu tội nói xấu người ta, có thể thấy, ở thời đại này, gen thiếu hụt giả phải thừa nhận kỳ thị và bất công nhiều tới mức nào.

Nhưng Vinh Tranh không phải là người tự ti bị luận điểm “gen quyết định hết thảy tủy não”, hấn lúc trước cơ khổ như vậy vẫn có thể phấn đấu, thứ tin tưởng duy nhất chính là: “Đợi trời chi bằng tự cứu.” hoặc là một câu ngạn ngữ mà hấn rất thích—Thiên hành kiện, quân tử lấy không ngừng vươn lên!

Tự nhiên vận động kiên cường kinh kiện, tương ứng như thế, người quân tử phải cương nghị, kiên trác, tức giận phấn đấu. Đây mới là ý niệm nhân sinh của hấn. Chẳng qua một câu “Địa thế khôn, quân tử lấy dày đức tái vật”* ở phía sau thường thường bị hấn bỏ qua. Chỉ vì hấn gặp mấy nhóm người cùng hung cực ác, nếu không để ý kỹ chỉ cần một người cũng có thể chấm dứt mạng sống của hấn. Vì sống sót, hấn không thể không lựa chọn ngoan tâm đối địch.

Mà hiện tại, nam sinh trước mặt một chút cũng không biết ý nghĩa của Vinh Tranh, thấy hấn không nói lại càng phách lối, khoa chân múa tay nói: “Gia hỏa gen thiếu hụt người cư nhiên còn dám dùng thủ đoạn lừa đảo lừa giốn tiến vào ĐH tổng hợp Liên Bang, quả là sỉ nhục của nhân loại!”

Vinh Tranh thu hồi ý nghĩ, không để ý người chửi rửa trước mắt, nhợt nhạt hỏi lại: “Nói tôi dùng thủ đoạn tiến vào ĐH, có chứng cứ sao?”

“...Cái gì?” Nam sinh sững sốt một chút, lập tức phản bác: “Mày trời sinh là gen thiếu hụt giả, chẳng lẽ còn có thể thi được vị trí trước 3 của ĐH tổng hợp Liên Bang sao? Đừng đùa.”

Chung quanh đã vây không ít người, khe khẽ nói chỉ chỗ Vinh Tranh. Dư quang lướt qua, thái độ Vinh Tranh vẫn bình tĩnh như cũ: “Tôi là trời sinh gen thiếu hụt giả thế nhưng tôi không phải là nhược trí ngu ngốc, tự nhiên có thể tham gia dự thi, lấy được thành tích. Có ít người tuy rằng là gen ưu hóa nhưng lại là não tàn, không phân tốt xấu, chỉ biết đi vũ nhục phỉ báng người khác.”

Hấn lạnh lùng nhìn nam sinh kia: “Mà tôi muốn hỏi vị não tàn đồng học này một chút—tôi nhận thức anh sao?”

Nam sinh tức đỏ mặt, trợn mắt nhìn: “Mày! Mày cư nhiên nói tao não tàn?”

“Anh không phải sao?” Ngữ khí Vinh Tranh nhẹ tênh, nội dung lại càng sắc bén: “Rõ như ban ngày, đơn giản là nhìn thấy tin tức trên thể thân phận của tôi, lại không hề đi điều tra một mực chắc chắn là tôi không có khả năng chính mình thi đậu trường ĐH tổng hợp Liên Bang, khinh miệt thân phận gen thiếu hụt giả của tôi, đã xúc phạm nhân quyền Liên Bang, cấu thành tội phỉ báng người khác!”

Tiếng nghị luận chung quanh nhộn thành một mảnh, Vinh Tranh trấn định tự nhiên lần nữa nói ra câu kinh người.

“Còn có, ĐH tổng hợp Liên Bang tổng hợp tri thức một ngàn bảy trăm năm, khẩu hiệu của trường là cầu học đốc vật, thân ái chân thành mà không phải là tự cho mình là đúng, lấy bụng tiểu nhân mưu hại đồng học, anh nói tôi không có tư cách đứng ở nơi này, như vậy, người vô sỉ như anh có thể công khai đứng đây định tội tôi sao? Nếu ĐH tổng hợp Liên Bang mặt ngoài một bộ, mặt trong một bộ, chỉ có thể đào tạo ra loại sinh viên có thể nói ra loại lời này, vậy đại học này cũng không có gì hơn.”

Mọi người ồ lên!

Bất tri bất giác nơi này đã đứng hơn trăm người, Vinh Thanh nho nhỏ đứng giữa cơn bão trấn định tự nhiên, không hề khiếp ý, ngôn từ càng sắc bén như một con dao đâm vào nội tâm của rất nhiều người. Chỉ là ĐH tổng hợp Liên Bang là đại học xếp vị trí thứ nhất trong top 10, nhiều năm kinh doanh khéo léo càng tọa hổ tàng long. Một đoạn lời nói của Vinh Tranh tuy là chính diện phản kích lại rước về không ít bất mãn.

Một nam nhân trẻ tuổi đột nhiên đẩy mọi người ra, giống như con cá trượt tiến vào, đi lại thoải mái không chút trì trệ, phẳng phất như người khác tự động tránh né. Người này thân hình cao lớn, mặc một thân tây trang sang quý, quý công tử tác phong nhanh nhẹn, khuôn mặt tuấn tú mang theo một mặt xuân phong như luôn mỉm cười, đi đến trước mặt Vinh Tranh cười nói: “Vị tân sinh này nói như vậy cũng không đúng đâu ~”

Nam sinh nhìn người mới đến như nhìn thấy cọng rơm cứu mạng, tiến lên gọi: “Hội trưởng Tổng!”

Chẳng lẽ là hội trưởng hội sinh viên? Vinh Tranh động một cái trong lòng, lúc này hơi cố ý cúi thấp đầu xuống. Hội trưởng Tổng hiển nhiên thực được lòng người, đầu tiên là trách cứ nam sinh này từ việc không đâu, không có chứng cứ liên hoài nghi người khác, lại xoay người lại đánh giá Vinh Tranh một phen: “Vị tân sinh này, hẳn đương nhiên là có chỗ không đúng, nhưng lời nói của cậu cũng có chút xúc động.”

Vinh Tranh quay đầu đi không nói một lời.

Hội trưởng Tổng thấy thế, tiếp tục cười nói: “Từ khi ĐH tổng hợp Liên Bang thành lập tới nay, mỗi một đệ tử không ai là không nhớ kỹ tám chữ khẩu hiệu này của trường, nhất thời trong chốc lát quên mất mà mất tâm. Nhưng mà thế sự đa dạng hóa, cũng có lúc ngẫu nhiên sai lầm, vị đồng học này cũng là trẻ tuổi xúc động, lúc này mới làm ra chuyện sai lầm như vậy.”

“Hôm nay là ta nhìn thấy sẽ dựa theo điều lệ quản lý sinh viên, tiến hành cảnh cáo miệng vị đồng học này một lần. Nếu như tái phạm, nhất định không tha, xin tin tưởng, lúc này đây chỉ là chuyện cá nhân ngẫu nhiên xảy ra, bất luận mỗi người trong chúng ta đều tuyệt đối không có kỳ thị gen thiếu hụt giả. ĐH tổng hợp Liên Bang có thể quản lý trường học 1700 năm không ngã cũng tự nhiên sẽ không phải là trường học thiếu cận. Vô luận là gen hoàn mỹ cũng được, gen thiếu hụt cũng tốt, đều là công dân Liên Bang đều được hưởng hết thủy nhân quyền.”

“Thế nhưng” Hội trưởng Tổng thu lại tươi cười, trong chớp mắt lại có chút nghiêm khắc “Phàm là đã tới nơi này, cậu cũng là sinh viên của ĐH tổng hợp Liên Bang, tôi hy vọng cậu nói “loại đại học này cũng không có gì hơn” tốt nhất không cần xuất hiện lại”

Không khí có chút ngưng trệ, Vinh Tranh lại chậm rãi ngẩng đầu lên, thừa nhân áp lực trên đầu đối diện với đôi mắt hơi hẹp dài của Hội trưởng Tổng, bốn mắt nhìn nhau, vẻ mặt của hắn cũng trịnh trọng nghiêm túc: “Tôi cũng không vì lời nói vừa rồi mà giải thích. Theo cá nhân tôi mà nói, có thể tiến vào một viện giáo ưu tú như ĐH tổng hợp Liên Bang để học tập đó là vinh hạnh của tôi. Vừa rồi chỉ là tức giận mà nói, thực xin lỗi.”

Hai người đối diện vài giây, trong ánh mắt của hội trưởng Tổng xẹt qua tia hứng thú. Hắn hơi gật đầu, lập tức nói vài câu với đám người vây xem, xua bọn họ đi.

Nam sinh gây chuyện cũng mượn cơ hội này xấu hổ trốn mất, sau như thế nào, không phải Vinh Tranh có khả năng lý giải. Chỉ là từ nay về sau, tin tức trong tân sinh năm nay có gen thiếu hụt giả chậm rãi lưu truyền ra, trở thành sự kiện mới mẻ nhất năm nay của ĐH tổng hợp Liên Bang. Có thể tưởng tượng là, kế tiếp cuộc sống đại học của Vinh Tranh sẽ phi thường, phi thường phấn khích.

Thế nhưng Vinh Tranh không chút úy kỵ nào tin đồn đãi đó, cường giả sẽ tiếp thụ hiện trạng lại phản kháng hiện trạng, thẳng đến khi tự mình đột phá, cải tạo hoàn cảnh đến vừa lòng mới thôi. Hiện giờ hắn là người đơn thể lại lấy thân phận gen thiếu hụt giả đầu tiên vào học ĐH tổng hợp Liên Bang, sớm muộn gì cũng sẽ phải đối đầu với những nghi ngờ. Nếu ngay cả một điểm đả kích như vậy cũng không chịu được, nói gì đến tương lai?

Xung đột tạm thời kết thúc, hắn không có tâm tình đi dạo, nhìn xem sắc trời đã muộn muốn về ktx thu thập giường chiếu. Nam nhân trẻ tuổi được gọi là hội trưởng Tổng không có rời đi, ngược lại có chút hứng thú, vươn tay về phía hắn: “Tôi là Tổng Trưởng Tu, có thể làm quen một chút không?”

Vinh Tranh chần chừ một chút, cũng vươn tay ra: “Xin chào, tôi là Vinh Tranh.”

Hai người dùng phương thức giống nhau giới thiệu, Tổng Trưởng Tu giương mi lên lại khôi phục lại tươi cười tao nhã, cùng Vinh Tranh song song dạo bước bên hồ, Vinh Tranh cũng không có khách sáo nhiều, lúc này mới hỏi: “Anh là hội trưởng hội sinh viên?”

“Đúng vậy.” Tổng Trưởng Tu cũng không có biểu hiện gì khác giống như bạn bè nói chuyện phiếm: “Tôi năm nay là năm 3, đã nhận chức hội trưởng được hai năm.”

Vinh Tranh không có hứng thú với hội sinh viên, chỉ biết là niên đại này quyền lực của hội sinh viên cũng rất lớn được đặt song song với quản ủy đại học, chủ yếu phối hợp với công tác của quản ủy, chỉ là trọng điểm đặt tạ trên người sinh viên. Tương đối mà nói, có thể xưng là tổ chức tự trị sinh viên. Nói cách khác, Tổng Trưởng Tu nhiệm kỳ 3 năm hội sinh viên, ở bên trong đại học này cũng có năng lực không nhỏ.”

Vinh Tranh rơi vào suy tư, Tổng Trưởng Tu có chút tò mò hỏi han: “Ngại quá, tôi rất khó tin....Cậu là trời sinh gen thiếu hụt giả.”

“Àn.” Vinh Tranh thật bình tĩnh nói ra sự thật: “Tôi là tự nhiên dựng dựng ra. Về phần gen thiếu hụt, phạm là kiểm tra gen nói có vậy thì có đi.”

Thái độ này quả thực đặc biệt, Tổng Trưởng Tu không khỏi tán thưởng tự đáy lòng, lại hỏi điểm thi đại học của hắn. Vinh Tranh cũng không chậm trễ, báo ra con số cực cao.

Này là con số chân thật. Lúc ấy “Vinh Tranh” học tập đầy đủ, nỗ lực khắc khổ, không thì cũng không khiến thân thể suy yếu dẫn đến bệnh chết đói hờn. Chỉ là người kia trả giá vất vả cần cù lại không thể đứng chỗ này hưởng thụ thành quả, này là chứng minh vận mệnh vô tình vô nghĩa.

Tổng Trưởng Tu và Vinh Tranh một đường nói chút chuyện phiếm nhàn tạp, sau khi đưa hắn về ktx cùng Vinh Tranh chào tạm biệt. Mãi đến khi thân ảnh gầy kia biến mất ở cửa ktx, Tổng Trưởng Tu mới rời đi.

Buổi chiều hắn đi ngang qua hồ, vốn vì văn phòng hội sinh viên xử lý chút văn kiện. Thế nhưng gặp Vinh Tranh, xảy ra chuyện này, mang trong mình trách nhiệm của hội sinh viên, kìm lòng không được lưu lại quan sát phát triển tình huống.

Kết quả sao, ra ngoài ý liệu.

“Thật sự là người thú vị...” Tổng Trưởng Tu lầm bầm biến mất trong không khí, nhớ lại thiếu niên tuấn tú nhưng thân hình thẳng tắp cao ngất, thâm thâm nhìn thoáng qua sổ khu ktx, xoay người ly khai.

*Thiên hành kiện, quân tử lấy không ngừng vươn lên. Địa thế khôn, quân tử lấy đầy đức tái vật: hai câu này muốn nói đến, người quân tử là giống trời đất vận hành, cho dù lang bạc kỳ hồ cũng bắt khuất bắt ngạo; Nếu người là quân tử, giao tiếp độ lượng giống đại địa(địa trong thiên địa-trời đất, không phải là đất trong cục đất), không có cái gì không thể chịu được.

4. Chương 4

6h buổi sáng ngày thứ hai, đồng hồ báo thức của Vinh Tranh vang lên.

Có chút mộng lung ẩn đồng hồ, vài giây sau, hấn mới phản ứng lại, nơi này đã không phải là phòng ở mười mấy năm ở Linh Khái tinh mà là ktx của ĐH Tổng hợp Liên Bang.

Hấn bò người lên, thói quen dựa vào đầu giường chốc lát để thanh tỉnh. Thay quần áo đứng dậy đi ra ngoài, đầu tiên là chạy bộ vòng quanh khu ktx một vòng, sau đó đến nhà ăn mua chút điểm tâm, lúc trở lại trên lầu phát hiện tân xá hữu Kevin.Deans một thân toàn mùi rượu, cả đêm chưa về lúc này mới lắc lắc vào cửa.

Hấn như là say rượu chưa tỉnh, chỉ gật đầu với Vinh Tranh một cái rồi gục xuống giường ngủ. Vinh Tranh đang muốn đi diễn lễ khai giảng hôm nay, liền nghe có tiếng đập cửa dồn dập. Mở cửa nhìn lên, Tổng Tử Vô tinh thần sáng láng đứng ở cửa: “Cùng đi đến diễn lễ khai giảng đi? Cậu ăn cơm chưa?”

Vinh Tranh gật đầu nói được, Tổng Tử Vô theo vào cửa, ở sau hấn nhìn chung quanh, xem cái gì đều mới mẻ lại nhìn thấy bên trong phòng có người ngủ, nhất thời đề thấp giọng: “Cậu biết không? Nguyên lai hai ký túc xá của đại học là bốn người ở, là cư thất bốn phòng một sảnh...Nói là sinh viên năm nhất cần cùng đồng học là tốt quan hệ cái gì đó, mình cũng không biết có loại quy củ này. Giống như cùng truyền thống trường học có liên quan...Cậu biết không?”

Tổng Tử Vô cũng không biết, Vinh Tranh đương nhiên không biết, Tổng Tử Vô cũng không nghĩ nhiều chỉ đơn thuần bát quái lại nói: “Mình mới nghe được tin tức mới nhất, diễn lễ khai giảng hôm nay, khách quý có nhân vật trọng yếu xuất hiện! Nghe nói là một vị học trưởng đã tốt nghiệp, vừa lúc rảnh rỗi...Còn là hiệu trưởng Rhoda thịnh tình yêu cầu đó.”

Vinh Tranh đã mặc giáo phục, thắt caravat, chế phục chính trang màu đen hiển lộ làn da trắng nõn, dáng người cao ngất, đem điểm hồng chí xương quai xanh kia che lại, lại có một phen sắc thái cảm dục mê người. Tổng Tử Vô sững sờ nhìn, nhìn không được ca ngợi: “Cậu mặc giáo phục thật đẹp mắt.”

Vinh Tranh cười cười, Kevin lúc này mộng lung mở mắt cũng có chút giật mình, cư nhiên chủ động mở miệng nói: “Hai người muốn đi tham gia diễn lễ khai giảng?”

Tổng Tử Vô hiếu kỳ nói: “Diễn lễ khai giảng cậu không đi?”

Kevin trở người đối tư thế nằm tốt, ngáp một cái: “Tôi không đi, diễn lễ khai giảng không có gì quan trọng. Nếu hai người đi thì phiền toái đóng chặt cửa.”

Vinh Tranh và Tổng Tử Vô liếc nhau, lần lượt đi xuống lầu, đám tân sinh bên ngoài phần lớn đều đi ra ngoài, hai người đều ăn cơm, cũng không có chuyện gì khác, lúc này mới đi về lễ đường.

Diễn lễ khai giảng của ĐH tổng hợp Liên Bang diễn ra vào mùng 2 tháng 9, trường học bình thường đều là mùng 1 tháng 9 khai giảng, truyền thống này cơ hồ mấy ngàn năm không đổi, nhưng ĐH tổng hợp Liên Bang lại lấy nguyên nhân thuận tiện giao thông cho các sinh viên đẩy lùi lại một ngày, này cũng có trong điển cố.

Danh giáo ra nhân tài, có rất nhiều nhân sĩ kiệt xuất đều là tốt nghiệp ĐH tổng hợp Liên Bang, năm đó tổng thống Ngô Dịch Huân học khóa 177 ĐH tổng hợp Liên Bang sinh ra ở hành tinh xa xôi, chẳng những giao thông lạc hậu, càng là hằng năm chỉ có một thời gian phi thuyền lui tới lui đi cố định.

Cổ tình gia cảnh Ngô Dịch Huân cũng không quá tốt, mỗi lần vì đuổi theo chuyến phi thuyền này đều vô cùng vất vả, tuy rằng không có một lần đến muộn lại đem chuyện này chôn dưới đáy lòng, cho rằng đó là chuyện muốn thay đổi nhất cuộc đời.

Chờ hấn phấn đấu thành tổng thống lại vì Liên Bang làm ra cống hiến, tại thời điểm trao giải, phóng viên vui đùa hỏi hấn nhân sinh đã viên mãn như vậy có cái gì muốn làm nữa. Hấn trịnh trọng nói chính mình lúc trước lên đại học vất vả. Người nghe có tâm, một năm kia quân ủy ĐH tổng hợp Liên Bang liền mở hội nghị, cuối cùng bàn bạc ra điều lệ như thế.

Kỳ thật việc nhỏ này cũng chỉ là nói cho có chút thú vị, trên thực tế tiện lợi có khả năng cung cấp cũng không quá nhiều. Sinh viên có thể thi đậu ĐH tổng hợp Liên Bang, gia cảnh bản hàn còn ở tại nơi địa khu xa xôi thật sự rất ít, mà gia cảnh bản hàn cuối cùng có năng lực làm tổng thống, trăm ngàn năm qua cũng chỉ có một Ngô Dịch Huân. Sở dĩ đưa ra loại điều lệ này bất quá cũng chỉ là lấy lòng nhau, bán mặt mũi.

Mà quản ủy đề nghị đề xuất này về sau trở thành nghị viên nghị viện trong một khóa của Ngô Đình Huân, chỉ sợ còn có chính trị viên tìm tòi trước khi hành động. Đó chính là việc mà công chúng không thể biết.

Suy nghĩ sâu xa, Vinh Tranh liền đưa ra suy xét đó. Tổng Tử Võ bên cạnh đã sớm chuyển đề tài, nhìn chung quang xem tân đồng học có mỹ nữ hay không. Bộ dáng dương quang của đại nam hài kia khiến hần không khỏi có chút buồn cười.

Giống như Tổng Tử Võ vậy mới là sinh hoạt của người trẻ tuổi bình thường đi. Chính bản thân Vinh Tranh hoàn toàn không giống người niên kỷ này. Liền tính bề ngoài tuần tú thể nào cũng bất đồng trong tâm cảnh.

Hần thu liễm tâm thần, trên đài chủ tịch đã ngồi một đồng người. Tổng Tử Võ lúc này thăm thì cầu nhàu lẫu bẫu, Vinh Tranh ngồi ở bên cạnh hần, nghe được không ít tin tức. Nhưng mà chỗ ngồi bên phải đài chủ tịch để không, hơn nữa ngay cả bảng tên cũng không đặt, hoàn toàn không biết sẽ là ai.

“Này nhất định là khách đặc biệt.” Tổng Tử Võ thực chờ mong. “Cũng không biết sẽ là ai.”

Diễn lễ khai giảng chính thức bắt đầu, đầu tiên là hát quốc ca, lại hát giáo ca, lại từ hiệu trưởng nói chuyện sau đó đến đại biểu hội sinh viên, đại biểu tân sinh phát biểu. Đến đến giai đoạn khách quý nói chuyện, ánh mắt mọi người đã sôi nổi ném về phía đài chủ tịch.

ĐH tổng hợp Liên Bang hàng năm đều sẽ mời một vị đồng học đã tốt nghiệp bản giáo lại có thành tựu kiệt xuất ở bên ngoài tới tham gia diễn lễ khai giảng, nghe nói năm trước là người đứng đầu trong nhóm đại sư nghiên cứu về chủng tộc Luke. Ellen, tại Liên Bang cũng là một nhân vật nổi tiếng.

Lễ đường ngồi đầy người, đài chủ tịch bật ngọn đèn đặc biệt, dưới vô số các ánh mắt ngóng nhìn, từ hậu trường bên phải một nam nhân anh tuấn cao lớn đi lên, hần mặc một thân quân trang màu đen, quân hàm vàng ròng lóe sáng, cả người phảng phất có hào quang, từ trong vinh diệu đi tới. Khí tràng cường đại bao phủ lễ đường, trong nháy mắt kia, bên trong lễ đường bộc phát hoan hô oanh liệt rung động—“Phù Chính!!!”

Tổng Tử Võ sớm nhảy dựng lên cùng rất nhiều người điên cuồng gọi tên hần. Nhiệt tình kia tùy ý phun trào, so với truy tinh tộc(mình nghĩ truy tinh tộc ở đây bạn vt chỉ những bạn fan quá khích đuổi theo sao nổi tiếng ý mà) Vinh Tranh gặp qua còn cuồng nhiệt mất đi lý trí hơn. Nam nhân trên đài trong cảm nhận của bọn họ tồn tại giống như thần, bất luận sự vật gì cũng không thể đánh đồng với hần, trong lòng người trẻ tuổi, Phù Chính xứng đáng là thần tượng!

Toàn trường thất không, hiệu trưởng tự mình đứng dậy kêu gọi cũng vô pháp đè nén kích tình của bọn họ xuống, không thể không bắt đầu cười khổ. Chính chính trong một phút đồng hồ, lỗi tai Vinh Tranh cơ hồ muốn điếc—Hần hoàn toàn không nghe được gì ngoài hai từ “Phù Chính”. Nghĩ cái này cũng đương nhiên, diễn lễ khai giảng một năm này của ĐH tổng hợp Liên Bang, về sau nhất định sẽ liên tục chiếm cứ vị trí thứ nhất thật lâu trên mạng internet.

Bên trong không khí như vậy, không điên cuồng như người khác, Vinh Tranh cơ hồ trở thành một thứ đặc biệt. Nhưng lực chú ý của hần cũng thả trên nam nhân đứng trên đài chủ tịch kia. Trong vòng một phần mười giây, hần có cảm giác chống lại tầm mắt quét nhìn toàn trường của Phù Chính. (0(>o<>

Bộ pháp Phù Chính không hề loạn, kiên định đi đến chỗ ngồi không trên đài chủ tịch, thời khắc hần ngồi xuống, lễ đường sôi trào như núi lửa đột ngột an tĩnh! Lặng ngắt như tờ, chậm rãi nhưng chắc chắn, hần lấy xuống mũ quân đội, lộ ra mi nhãn kiên nghị và cái mũi cao thẳng, ngũ quan hỗn huyết hình dáng thâm thúy bất mắt, đơn giản là bề ngoài cũng là hoàn mỹ nam tử khó có được.

Sống lưng kia cho dù ngồi xuống cũng như từng bách thắng đứng, hai tay từng không chế cơ giáp chém giết vô số chủng tộc điều chỉnh vị trí micro, nam trung trầm thấp vang lên không trung lễ đường: “Cảm ơn tất cả mọi người.”

Có người khó ức chế cắn nắm tay chính mình để không phát ra âm thanh, ánh mắt Vinh Tranh có thể nhìn thấy, tất cả mọi người cầm các loại trang bị quay chụp, hần thiếu chút nữa cũng làm ra chuyện như vậy, lại bỗng bật cười tiếp tục nhìn trên đài chủ tịch.

Mà trên đài chủ tịch, tâm tình Phù Chính bình tĩnh như nước.

Là quân nhân mười tám tuổi liền lên chiến trường, tố chất tâm lý của hắn không thể nghi ngờ là tuyệt đối xuất chúng. Đối mặt với nhiều trường hợp cũng chưa bao giờ hoảng loạn. Lúc này đây trùng tộc lại một lần nữa bị đánh lui, chiến sự tiền tuyến tạm dừng, hắn bị gia gia Phù Chiến lấy việc công dùng việc tư dùng một đạo điều lệnh triệu hồi về thủ đô tinh, kỳ thật cũng không có nói gì về kế hoạch thâm gia diễn lễ khai giảng.

Nguyên nhân Phù Chiến gọi hắn về nhà cũng chỉ có một, đó chính là qua ngày 20 tháng 11 năm nay, hắn sẽ ba mươi tuổi. Là một năm cuối cùng luật Liên Bang quy định quân nhân cần phải kết hôn.

Trong bối cảnh có đại địch trùng tộc của nhân loại hiện nay, quân nhân thao túng chính trị, khống chế quyền lực cũng liền trở thành chuyện đương nhiên. Bởi vậy, điều 1300 điều hiến pháp Liên Bang, các loại pháp lệnh nhiều hơn 380 bộ, đối đãi đặc biệt với quân nhân cũng được thể hiện vô cùng nhuần nhuyễn. Biểu hiện ở chế độ hôn nhân là cưỡng chế trước ba mươi tuổi, nhất thiết phải lập gia đình, bất luận nam nữ, phương diện này cũng không phải là vấn đề. Đối với người thường lại không có chế độ cưỡng chế hôn nhân.

Nếu trước ngưỡng tuổi không có phối ngẫu thích hợp, sẽ có nhân viên ngành dân chính tới cửa, thông qua chuyên môn đầu não tiến hành điều phối gen, vì độ tuổi quân nhân lựa chọn sử dụng số liệu phân tích được cho là bạn lý, hơn nữa thúc giục trong một năm phải kết hôn.

Cái luận điểm hoang đường chế độ uyên ương phổ này mới đầu cũng gặp sự phản đối cường liệt nhưng theo báo cáo từng năm từng năm lộ ra, tỉ lệ quân nhân đã kết hôn trên chiến trường sống sót cao hơn, cống hiến càng nhiều, mức độ hạnh phúc càng lớn là sự thực không cần bàn cãi. Dần dà nhóm dân chúng cũng yên lặng tiếp nhận chế độ này. Sớm đã bị thấm nhuần phục tùng mệnh lệnh, nhóm quân nhân càng không có vấn đề gì.

Trên chiến trường nguy cơ tứ phía, có vướng bận gia đình đích xác mang đến ý chí cầu sinh, vì thân nhân trong nhà nỗ lực hăng hái, nhóm quân nhân cũng liên tiếp biểu hiện ra, vì thế chế độ cưỡng chế phân phối hôn nhân thêm vào ưu đãi quân nhân bổ sung điều lệ, vì nhóm người nhà quân nhân cung cấp càng nhiều điều kiện ưu việt hơn.

Lấy địa vị bối cảnh của Phù Chính, hắn ngoắc tay một cái liền có rất nhiều người muốn tạo thành gia đình với hắn, đối tượng kết hôn cũng có rất nhiều dạng để lựa chọn, thế nhưng từ khi mười tám tuổi liền bắt đầu đối mặt tác chiến với trùng tộc, Phù Chính không muốn có một cuộc hôn nhân có quá nhiều mối quan hệ lợi ích phức tạp cũng không nghĩ tìm “fan” địa vị bất bình đẳng kết hôn. Hơn mười năm qua đi, bởi vì đủ loại nguyên nhân, về nữa kia như thế nào, hắn thậm chí chưa từng nghĩ sâu xa.

Loại tình huống này liên tục đến năm hắn 29 tuổi, hắn không có vôi nhưng gia gia Phù Chiến lại ngồi không yên. Phù gia là thế gia quân nhân cũng là thế gia liệt sĩ, Phù Chính là cháu trai duy nhất lại ngay cả người kết giao cũng không có, vẫn một lòng một dạ nhào vào tác chiến cùng với trùng tộc.

Huân chương cầm một cái lại một cái, công lao đặt trưng bày đầy thất (phòng), quân hàm cũng lên tới thiếu tướng....theo chế độ phối chế hôn nhân quân nhân, các đồng nghiệp cùng tuổi với Phù Chính đã sớm thành gia sinh tử, sinh hoạt viên mãn, chỉ có Phù Chính cô gia quả nhân, đối với chuyện này chưa từng có ham thích.

Phù Chiến muốn ôm chặt trai trong lòng càng nôn nóng, càng lo lắng huyết mạch Phù gia tại đây đoạn tuyệt. Gen ưu hóa cường hãn như thế nào cũng không thể bịa đặt làm ra công dân, tế bào trứng mẫu thể vẫn đang tiến hành nghiên cứu lại gia tăng quá nhiều cấm kỵ, bị cho là “cấm khu thượng đế” nghiêm khắc cấm ra vào.

Lợi dụng chức vị nguyên soái của chính mình cùng quan hệ trong quân, trong kẽ hở chiến tranh lấy việc công làm việc tư điều Phù Chính quay về tổng quân khu tiến hành nghỉ ngơi quân sự chính đồn chính là vì đại sự một năm cả đời này. Phù gia địa vị cao thượng đương nhiên có thủ đoạn trực tiếp thu hoạch tư liệu thân phận các thích giả (người phù hợp), vừa vận xúng đôi trình độ tương đối cao trong thủ đô tinh có vài người, còn có một người là thân thích của hiệu trưởng Rhoda. Lần này, Phù Chiến tính toán không thả Phù Chính đi.

Dưới mệnh lệnh của Phù Chiến, Phù Chính không thể không đến bãi phỏng hiệu trưởng Rhoda, không biết hai vị lão nhân âm thầm đạt thành cái hiệp nghị gì lại gọi hắn tới làm khách quý nói chuyện tại diễn lễ khai

giảng.

Dưới đài là từng khuôn mặt thanh xuân dạt dào, đều là hy vọng tương lai của Liên Bang, trong ánh mắt đã quen nhìn huyết tinh giết chóc lại không đáng chút nào, thị lực cực tốt của hắn lướt qua, giếng cổ (ý chỉ nội tâm thâm sâu như giếng cổ chẳng) trong lòng không chút dao động.

Trong những người này lại có mấy người có thể chân chính gọi ra hứng thú của hắn, khiến hắn dừng lại cho dù chỉ là một phần vụn ánh mắt?

5. Chương 5

Phù Chính không phải người nói nhiều, chỉ nói vài câu cổ vũ dẫn tới từng tiếng vỗ tay thật lâu, hiệu trưởng Rhoda vừa muốn tuyên bố lễ khai giảng chấm dứt, có người liêu lĩnh đứng lên: “Phù thiếu tướng! Có thể hỏi ngài một câu hay không, chiến tranh giữa chủng tộc và con người đã kéo dài liên tục ba ngàn năm, chúng ta có thể tiêu diệt hết chủng tộc hay không?”

Vấn đề này mọi người rất quan tâm, hiệu trưởng Rhoda bất đắc dĩ ngồi lại, cũng đem lực chú ý đặt lên người nam nhân. Từ lúc xuất hiện, nhân vật được chú mục-Phù Chính, lại không cần nghĩ ngợi, không chút do dự nói: “Muốn triệt để tiêu diệt chủng tộc chỉ có một phương pháp.”

Ánh mắt mọi người đều tập trung, Phù Chính chém đinh chặt sắt phun ra hai chữ: “Chiến đấu!”

“Chỉ có chiến đấu mới có khả năng đánh bại chủng tộc, chỉ có chiến đấu mới đoạt lại được gia viên, chỉ có chiến đấu mới bảo vệ được thân hữu. Ta tòng quân 12 năm, chỉ nhìn thấy đồng đội chết trận chưa thấy binh lính lùi bước, bởi vì tất cả mọi người đều hiểu rõ, một khi lui về sau, bị tấn công chính là nhà của chính mình! Bị giết chết chính là người nhà mình! Chúng ta không có bất cứ lý do gì để lui lại, không có bất cứ lý do gì để làm đào binh!”

“Mỗi một quân nhân Liên Bang đều là anh hùng!”

Vừa dứt lời, màng tai chấn động, trần lễ đường như bị nổ tung, Vinh Tranh không kích động như người khác lại không thể không thừa nhận những lời này khiến nhiệt huyết sôi trào, hận không thể lập tức tòng quân giết địch. Một quả tim bang bang đập mạnh trong lồng ngực, hiển thị rõ sự tồn tại của nó, hai gò má ửng hồng, có cảm giác thân lâm kỳ cảnh. Tổng Tử Võ một bên biểu hiện càng điên cuồng, mất lý trí mà hô to không ngừng.

Một ngày ở ĐHTH Liên Bang này là một ngày của Phù Chính. Trừ một số ít sinh viên không tham gia lễ khai giảng, người còn lại trong vườn trường bao gồm một ít thầy giáo trẻ tuổi đều cổ hòng ám ảnh vài ngày, lên lớp có chút khó khăn. Vì thế hiệu trưởng Rhoda còn bảo giáo y viện đưa mỗi lớp một ít thuốc nhuận họng.

Ngồi ở vị trí cửa sổ trong phòng học, trong đầu Vinh Tranh cũng nhin không được mà bồi hồi nhớ tới Phù Chính, người này phong thái bức người, Tổng Tử Võ ngồi bên cạnh hắn, cúi đầu gõ gõ đánh đánh trên bộ đàm thông tin cá nhân, không biết bận việc gì. Hắn ngẩng đầu nhìn người khác trong phòng học, tất cả đều chăm chú như đang nghe giảng bài.

Chế độ giáo dục thời đại này là năm năm, đại học không phân chuyên nghiệp, mỗi ngày sáu tiết các loại chương trình học, cũng không thi thố, chỉ bố trí tác nghiệp (thực hành), cuối kỳ dựa trên tác nghiệp để cho điểm cao thấp, thành tích lớn nhất cũng không ảnh hưởng đến đánh giá chung lúc tốt nghiệp, sau học kỳ I sẽ phát cho sinh viên bằng học chuyên ngành để bọn họ lựa chọn chuyên ngành mà mình muốn nghiên cứu.

Nếu sinh viên nào có thiên phú đặc biệt tại một phương diện nào đó, các giáo viên sẽ tranh đoạt riêng cho mình. Cũng bởi vậy gây ra không ít chuyện thú vị.

Đối với Vinh Tranh mà nói, “kiếp trước” hắn không học qua đại học, sinh hoạt gian nan cũng không có cơ hội tiếp thu giáo dục cao cấp. Sinh mệnh hơn hai mươi năm ngắn ngủi lại không đặc biệt hứng thú với chức

nghiệp gì. Hiện tại đến nơi đây, từng ngành đều cảm thấy hứng thú, cũng hết sức nghiêm túc học tập, toàn tâm đầu nhập vào sinh hoạt sinh viên.

Tiết giảng này nói về tương lai thế giới có binh khí chiến đấu đơn binh, máy móc áo giáp, trên bục thầy giáo giảng giải không ít tư liệu cơ sở về cơ giáp và ngành tương quan với cơ giáp. Tại thế giới này đó là ngành công nghiệp mới phát triển rất lớn.

Loại binh khí chiến đấu này tuy rằng do quân đội không chế thể nhưng dân gian thường thường cao thủ xuất hiện tầng tầng lớp lớp, bởi vậy kế hoạch chế tạo hạch tâm cơ giáp còn trong tay quân đội nhưng những thứ khác ví dụ như bản thiết kế, loại hình điều phối, cơ sở duy tu đều lộ dần ra ngoài.

Làm một trong những đại học nhất lưu, ĐHTH Liên Bang tự nhiên cũng là nhóm mở ngành chuyên nghiệp này đầu tiên. Thế nhưng đối với người tâm tâm niệm niệm nghĩ muốn lên chiến trường như Tống Tử Võ, ngành chuyên nghiệp này là rượu độc không thể giải khát.

Hắn đầu tiên nghĩ thi tuyển quân giáo nhưng là vì nguyên nhân thân thể mà không thành công, lúc này mới lui lại mà chọn cách thứ hai, vào ĐHTH Liên Bang tính toán ra sức học ngành y, đợi quy mô chiến tranh lớn sẽ cùng nhau xin làm quân y.

Lúc phát động chiến tranh quy mô lớn có điều lệ, cơ hồ toàn dân chiến đấu, phàm là người có đủ khả năng không ai là không tham gia báo danh. Đó đã là một truyền thống của Liên Bang.

Mấy ngàn năm đến nay, nhân loại phát minh ra cơ giáp, đem vũ trụ thu vào lãnh địa, trùng tộc đã qua nhiều lần tiến hóa. Không sống thì chết, hai chủng tộc chiến đấu tới ngày hôm nay có lẽ sẽ tiếp tục tới mấy ngàn năm sau.

Thế nhưng bất kể thế nào, bọn họ không có khả năng dễ dàng buông tha đấu tranh, không thể giải hòa cũng vô pháp giải thoát. Chỉ có không ngừng đối kháng!

Giống như Tống Tử Võ quyết tâm báo thù vậy, cũng thành một trào lưu xã hội. Chung quy mấy năm liên tục chiến tranh, người chết trên chiến trường với trùng tộc không biết có bao nhiêu, mang tới đau thương cho vô số gia đình.

Tống Tử Võ tuổi trẻ khí thịnh, đương nhiên phần nộ dị thường, một khi hắn được gọi lên chiến trường, còn không biết sẽ phát sinh chuyện gì nữa. Nhưng nếu là bất đắc dĩ, tất cả nhân loại đều sẽ cầm lấy vũ khí.

Về những thứ này, Vinh Tranh tương đối hiểu biết.

Chương trình học cơ giáp là một lĩnh vực mới, phi thường thú vị. Thầy giáo giảng bài là một duy tu sư cơ giáp cấp 8, là chức nghiệp cao cấp tại Liên Bang, ông nói về kinh nghiệm phong phú, thái độ ầm ập lại khơi được không khí trong lớp học, một tiết học trôi qua, tiếng chuông vang lên, rất nhiều người lưu luyến không rời mà cất dọn sách vở.

Mà người muốn lý giải chức nghiệp duy tu tương quan với cơ giáp cũng nhanh chóng vây lên, hỏi chút vấn đề. Vinh Tranh có chút động tâm, đến gần bên đó một chút.

Chỉ nghe vị thầy giáo kia đặc ý nói: “Ngành chức nghiệp này cần là nhân tài, không riêng chỉ có tri thức tương quan cơ giáp còn ít nhất phải là một cơ giáp khổng chế sư sơ cấp, điều phối sư cơ giáp loại hình trung cấp, các loại tài liệu cơ giáp phải nhớ rõ vào tim, đọc lâu lâu, theo ngành chính tăng cấp, các chức nghiệp khác cũng nhất định phải tăng theo.”

“Ta hiện tại là duy tu sư cơ giáp cấp 8 cũng là khổng chế sư cơ giáp trung cấp và điều phối sư cơ giáp loại hình trung cấp, không thì không có biện pháp ứng phó lúc cơ giáp trực trực—có rất nhiều thời điểm, duy tu sư cơ giáp muốn khổng chế cơ giáp cho dù không đạt được 80% sự đồng bộ thì cũng được 65% trở nên mới đủ tư cách” Ông kiên nhẫn giảng giải: “Tựa như người sửa chữa xe huyền phù cũng phải biết lái xe. Mà duy tu sư cơ giáp yêu cầu càng thêm nghiêm khắc.”

Có sinh viên hỏi: “Như vậy thưa thầy, ở phương diện gen có yêu cầu gì sao?”

“Phương diện này sao.....” Ông trầm ngâm chốc lát: “Hiện tại phần lớn người đều tiến hành ưu hóa gen, người gen thiếu hụt đã rất ít đi? Kỳ thật duy tu sư đối với thân thể cũng không có yêu cầu gì, chỉ là khổng chế sư cơ giáp lại cần duy tu sư có thân thể khỏe mạnh, lúc khảo sát hiệp hội sẽ kiểm tra tình trạng gen,

nếu có bệnh trạng di truyền, ảnh hưởng sinh hoạt thì không được.” Ông lại nói đùa: “Còn nếu là người sửa xe, tất cả mọi người đều biết người ngồi xe lăn cũng có thể sửa, thế nhưng người tàn tật lại không thể khổng chế cơ giáp, đúng chứ!”

Các sinh viên cười cười thiện ý, Tống Tử Vô lúc này ngẩng đầu lên, xoa xoa mắt, lười biếng duỗi eo nói: “Vậy thì không coi là vấn đề sao, hiện tại người tàn tật không bị quá nặng đều có thể trị liệu tái sinh thân thể, về phần gen thiếu hụt, còn có nhóm cha mẹ nào không cho con đi ưu hóa gen sao?”

Vinh Tranh bình tĩnh nói: “Có”

“A?” Tống Tử Vô nhất thời không phản ứng được, ngốc lăng nhìn hắn: “Cậu nói cái gì?”

Vinh Tranh nhột nhột lặp lại: “Người mang gen thiếu hụt, vẫn phải có.”

“Này....” Tống Tử Vô cào tóc, lộ vẻ không quan trọng: “Có liên có, dù sao cũng không phải tớ, cùng tớ không quan hệ. Hơn nữa tớ cũng không học duy tu cơ giáp cái gì đó, núp ở phía sau thì có ý nghĩa gì chứ? Tớ muốn đi học y, đến thời điểm có thể theo lên tiền tuyến. Hắc hắc, nói không chừng thời khắc khẩn cấp có thể xông lên tự tay giết vài con trùng.”

Vinh Tranh trầm mặc, chậm rãi thu dọn sách giáo khoa trên bàn. Tống Tử Vô lại đầy lòng hiếu kỳ: “Cậu nói những lời này đến cùng là ý gì? Ai, tớ nghe nói trong sinh viên năm nhất chúng ta có một gia hỏa trời sinh gen thiếu hụt, gen thiếu hụt còn có thể thi đậu ĐHTH Liên Bang.”

Hắn lải nhải không thấy Vinh Tranh có phản ứng gì liền nói thẳng: “Đoán chừng là muốn học chuyên nghiệp phổ thông để tìm công tác tốt, hiện tại công ty thông báo tuyển dụng đều phải kiểm tra sức khỏe, cái gì cũng không thể giấu.”

Nói tới đây, hắn còn thở phào lộ vẻ khoa trương, sờ ngực nói: “Hoàn hảo mẹ tớ sinh tớ ra làm gen ưu hóa luôn không thì thảm.”

Vinh Tranh vẫn im lặng không nói, lúc này chậm rãi hỏi: “Cậu cảm thấy, gen có thể quyết định hết thảy sao?”

Tống Tử Vô ngẩn người, cảm thấy trong lời nói của hắn có chuyện, suy nghĩ sâu xa, ngẩn ngơ.

Gen ưu hóa của hắn là cha mẹ lựa chọn lúc vừa sinh ra, nhóm cha mẹ luôn hy vọng điều tốt nhất cho bọn nhỏ, cũng không muốn con của chính mình thua ngay từ vạch xuất phát. Toàn bộ xã hội đều công nhận phương án gen ưu hóa, ý tưởng của cá nhân chỉ là phí công.

Cũng giống như ví dụ người tàn tật kia của thầy giáo. Có thể để con mình lớn lên khỏe mạnh, ai sẽ đi chọn “con của tôi có 80% khả năng là người mù” chứ!

Lời hắn nói chính là ý tưởng của hắn, chính hắn là gen ưu hóa giả, người bên cạnh hắn cũng thế, hắn cảm thấy gen ưu hóa giả ưu tú bao nhiêu, cũng hiểu được kẻ không được ưu hóa gen đáng thương yếu ớt bao nhiêu, trừ điều đó ra, không có chân chính suy xét thâm ý trong đó.

Trên sách lịch sử thời đại cũ từng có chuyện kỳ thị chủng tộc này, lúc ấy một vị da trắng nói rằng: “Tôi không phản đối đám người da đen các người cũng không có kỳ thị sắc tộc, thế nhưng xin mời không cần tiến hành ở khu dân cư của tôi.” Tương tự ở đây là: “Tôi không kỳ thị gen thiếu hụt giả, thế nhưng không muốn mình là gen thiếu hụt giả, cũng không muốn con của tôi cũng thế.”

Song phương đều không có sai, chỉ là lựa chọn cá nhân. Nhưng loại chuyện gen thiếu hụt này nếu gom tất cả lại mà đánh giá chung, đối với bọn nhỏ đã sinh ra là gen thiếu hụt giả là vô tội, bất công cỡ nào?

Lại sử dụng phương pháp tự nhiên khôn sống mong chết tàn khốc ngay từ lúc bắt đầu, dần dà, gen thiếu hụt giả chính mình cam chịu trước, nhận định chính mình không thể, sẽ không thành công. Toàn bộ xã hội cũng buông tha bọn họ.

Thế nhưng Vinh Tranh minh bạch, gen thiếu hụt bất quá chỉ là khởi điểm tương đối thấp mà thôi, tương lai phát triển như thế nào phải do tự mình phấn đấu, nỗ lực tranh thủ, gen ưu hóa cũng tốt, thiếu hụt cũng được, chẳng lẽ không phải đều là người sống sờ sờ ra sao? Thứ tiềm lực này không phải gen có thể quyết định.

Tổng Tử Võ còn mơ mơ hồ hồ nghĩ đến tốt cùng Vinh Tranh muốn thuyết minh cái gì, người sau đã đứng dậy đi đến trước mặt thầy giáo, lễ phép mở miệng: “Thầy Mộ Dung, em có vài ý tưởng với chức nghiệp duy tu sư cơ giáp, thầy có thể đề cử mấy bộ sách nhập môn cho em được không?”

6. Chương 6

Thái độ của hắn thành khẩn, khuôn mặt tuần tú lạnh nhạt, có một phen tư vị thành thạo trong tuổi trẻ. Thầy giáo Mộ Dung không khỏi thâm than đất nước lại có thêm nhân tài, âm điệu thoáng đề cao: “Các trò nếu có hứng thú với môn học này đều có thể nhớ một chút, bộ sách cần thiết rất nhiều, cơ sở nhập môn cũng rất có ý tứ, đọc nhiều sách cũng không sai.”

Nói, ông nhanh chóng nói ra không ít tên sách, Vinh Tranh nhất nhất ghi nhớ, lại lễ phép chào thầy, cầm sách giáo khoa ra khỏi phòng học.

Tổng Tử Võ đi theo sau, hắn đã đem chuyện vừa rồi ném ra sau đầu, cá tính của hắn chính là như thế, chuyện bình thường không có gì đặc biệt đều không để ở trong lòng, sống đơn thuần lại khoái hoạt. Tuy rằng nghi hoặc biểu hiện của Vinh Tranh, thế nhưng Vinh Tranh trước mắt hắn đã nhận định làm bạn học, hắn sẽ không làm gì đó.

Vào ngày kế tiếp dồi dào mà bình thản trôi qua, mỗi ngày lên lớp, tan học, đọc sách học tập. Vinh Tranh ngược lại có điểm trầm mê với cơ giáp chưa từng nhìn thấy qua, nháy mắt đến ngày nghỉ ngơi, hắn bắt đầu ở phụ cận đại học tìm kiếm việc làm thêm.

Một đời này nếu không có di sản và tài chính hắn không thể an nhiên mà học xong đại học. Vinh gia bên kia chỉ cung cấp phí nuôi nấng đến mười tám tuổi, cũng không biết Vinh Tranh thi đậu ĐHTH Liên Bang. Thêm vào đó Vinh Tranh chủ động cắt đứt liên hệ với Vinh gia, hiện tại đương nhiên là cô gia quả nhân, một người ăn no cả nhà không đói bụng, thế nhưng trong tay cái gì cũng không có.

May mà đám sinh viên luôn cần việc làm thêm, Đại học năm nhất không thể lập tức xin học bổng, cũng có rất nhiều người làm thuê trong đại học, cửa hàng cũng cần những sức lao động sinh viên tương đối rẻ tiền này. Hắn vòng qua mấy ngã tư đường, ở một quán cà phê nhìn thấy thông báo tuyển dụng.

Muốn thuê một sinh viên ở trường bên cạnh, bởi vì là nhân viên phục vụ còn yêu cầu chiều cao cân nặng, không thể thấp quá và béo quá, lại ưu tiên người có vẻ ngoài xuất sắc nhưng không thể mang rắc rối đến cho quán.

Yêu cầu rất toàn diện. Vinh Tranh trầm tư, đẩy cửa bước vào, nhìn thấy nam nhân trung niên ở quầy hàng liền đến hỏi: “Xin hỏi bây giờ còn nhận nhân viên phục vụ nữa không?”

Nam nhân trung niên ngẩng đầu đánh giá hắn một phen, cười nói: “Vẫn chưa tìm được người thích hợp.”

Nga? Đây có chút cổ quái, cũng không phải công việc cần kỹ thuật cao, vì sao lại không tuyển được người?

Nam nhân trung niên như nhìn được nghi hoặc của hắn, giải thích: “Là như vậy, gian quán cà phê này của chúng tôi là cửa hàng ba trăm năm cấp 5 sao, danh tiếng rất tốt, cấp bậc tương đối cao cho nên tuyển nhân viên tương đối nghiêm khắc”. Nói xong nam nhân còn tùy ý chỉ chỉ vài phục vụ đang bận rộn.

Vinh Tranh nhìn theo liền thấy, quả nhiên có vài tuần nam mỹ nữ, tác phong nhanh nhẹn, khí chất xuất chúng, nếu không phải mặc đồng phục của quán, thật khiến người ta liên tưởng đến mấy thần tượng trong phim truyền hình.

Hắn cảm thấy sáng tỏ, nam nhân trung niên buông máy xay cà phê thủ công trong tay ra, chuyển tới trước mặt hắn, nói: “Nhìn cậu tuổi không lớn, là tân sinh năm nay.”

“Đúng vậy.” Vinh Tranh cười rộ lên: “Trước kia cũng làm thuê mấy nơi, cũng làm phục vụ qua, tuy rằng không biết pha cà phê thế nhưng phương diện khác không thành vấn đề.”

“Tiểu tử cậu lớn lên không sai a.” Nam nhân trung niên tán dương: “Chỉ dựa theo lời nói, ta nên nhận cậu vào làm. Ta ở trong này nhiều năm, thời khoa biểu của Đại học ta cũng tinh tường. Ngày thường lúc nào cậu có thể đến làm?”

Vinh Tranh thận trọng nghĩ nghĩ: “Buổi tối mỗi ngày đều có thể đến hỗ trợ, hai ngày cuối tuần cũng có thể.”

Nam nhân suy nghĩ xong gật đầu đáp ứng: “Cậu có thể đến thử xem, khoảng thời gian khai giảng này khách tương đối nhiều. Nơi này thật sự rất cần nhân viên. Bình thường, buổi tối mỗi ngày làm hai giờ là được. Hai ngày cuối tuần từ giữa trưa 1h đến 8h tối. Nơi này có thể cho cậu hai bữa cơm chiều hai ngày đó. Tiền công thì dựa theo giờ tiêu chuẩn tính gấp đôi, này là quy củ của quán.”

“Nếu đồng ý thì hôm nay đu làm luôn, thế nào?”

Khoảng thời gian này coi như dư dả, tiền cũng không ít. Vinh Tranh đáp ứng, ông chủ tự giới thiệu, nói họ là Hanks. Rất nhanh mang hắn đi phòng thay đồ nhận đồng phục.

Chờ hắn mặc đồng phục đi ra, ánh mắt mọi người đều sáng lên. Đồng phục này mô phỏng áo bành tô đen trắng gọn eo tôn mông, người bình thường mặc đều hiển lộ tinh thần, Vinh Tranh vừa mặc vào người càng trẻ thêm mấy tuổi, cơ hồ giống học sinh vừa lên trung học. Không chỉ như thế còn có hương vị ưu nhã lắng đọng khó có được, eo lưng rất nhỏ, mông kiêu chân dài, phá lệ cảm dỗ.

Hanks có chút vừa lòng, lúc này cất thông báo tuyển dụng ở cửa đi. Vinh Tranh đầu tiên là quan sát người khác phục vụ, rất nhanh liền quen thuộc công tác nơi này. Không qua bao lâu hắn đã biểu hiện giống như người làm lâu năm.

Trong trường đại học, người trẻ tuổi rất nhiều, quán cà phê sở dĩ muốn tìm người có tướng mạo dễ coi đến làm cũng là có ý tứ bán manh. Chung quy anh đẹp trai quán cà phê nào đó đối với các nữ sinh thích xem phim thần tượng có lực hấp dẫn rất lớn.

Vì thông báo với mọi người có anh đẹp trai mới đến, ông chủ gọi Vinh Tranh đứng ở cửa đón khách vài ngày, lúc khách hàng muốn vào thì cúi người hô một tiếng, hoan nghênh quang lâm. Vinh Tranh vừa đứng ngoài cửa, từ xa xa một thân ảnh có chút quen thuộc đến gần, trong chớp mắt đến cửa, bắt chập những thứ khác, hắn cúi người cười nói: “Hoan nghênh quang lâm.”

Nam nhân thân hình cao lớn mặc áo dài màu đen, đội mũ kéo thấp vành đi vào, nhợt nhạt “Ân” một tiếng, trầm thấp nói: “Tôi đã đặt trước phòng số 3.”

Phòng số 3 là gian phòng đơn có cửa sổ tốt nhất trên lầu hai, ánh nắng tươi sáng, bên ngoài chính là đài phun nước trung tâm quảng trường Đại học, chung quanh là cây xanh, là nơi lý tưởng đi dạo của phần đông những cặp đôi. Mà từ phòng số 3 nhìn xuống dưới, tất cả những sự tình phát sinh trên quảng trường đều nhìn thấy hết.

Vừa rồi Hanks đã bảo một phục vụ thu dọn sạch sẽ phòng số 3, Vinh Tranh sớm ghi nhớ rõ từng khu vực trong lòng, hắn lễ phép mỉm cười nói: “Xin mời đi theo tôi.”

Tiếng bước chân bên cạnh rất có quy luật, như là tiết tấu thói quen nào đó. Hắn hoảng hốt cảm thấy như đã từng nghe ở đâu, một bên mở cửa phòng số 3, đưa menu lên. Nam nhân vào phòng bỏ mũ xuống, Vinh Tranh lập tức cả kinh.

Người này dĩ nhiên là Phù Chính!

Nghe nói gần nhất tiền tuyển không có chiến sự, Phù Chính bị gọi về Thủ đô tình, không nghĩ tới hiện tại còn chưa trở về. Phù Chính đại khái đã quen bị người khác nhìn, đối với tầm mắt Vinh Tranh cũng không để ý, chỉ nói: “Mang cho tôi một ly nước trắng.”

Đến quán cà phê chỉ uống nước trắng không cũng không phải không có ai....Vinh Tranh đành phải buông menu, chuẩn bị ra ngoài mang nước lại đây. Phù Chính lại hơi kinh ngạc.

Y đi ra ngoài không nhiều, luôn bị một đồng người nhận ra rồi xin ký tên, chụp ảnh chung, hỏi đông hỏi tây. Y là quân nhân chứ không phải minh tinh thần tượng, tự nhiên từ chối hết. Mà y luôn không uống cà phê cùng đồ uống gì đó, chỉ cần một cốc nước trắng đỡ khát, đơn giản mà sạch sẽ.

Phục vụ trước mắt này chẳng những không kinh ngạc hưng phấn giống những người khác, còn bảo trì được thái độ như đối với những khách hàng bình thường khác, đối với yêu cầu chỉ cần một ly nước trắng của y cũng yên lặng vâng theo....Đối với Phù Chính mà nói, đây là lần đầu tiên có người đối xử với y như vậy.

Nếu không phải thân thích của Hiệu trưởng Rhoda buổi chiều hôm nay mới rảnh rỗi, y thật không nghĩ đến nơi này gặp mặt. Từ nhỏ bị quân sự hóa giáo dục mà lớn lên, Phù Chính hoàn toàn không thể lý giải cách giải trí nhàn nhã của người thường, tính tính, đây là lần đầu tiên y đi chỗ gọi là quán cà phê này.

Vinh Tranh đẩy cửa ra ngoài, Phù Chính thu hồi suy nghĩ, không khỏi đoán xem nhân viên phục vụ này có phải giả vờ trấn định không. Nhưng mãi đến khi Vinh Tranh lần nữa vào đưa nước, y cũng không thấy biểu tình ngạc nhiên nào của đối phương.

Có chút ý tứ. Phù Chính nghĩ như thế, nếu nửa giờ sau y và vị thân thích của Hiệu trưởng Rhoda kia không gọi được chút tâm tình của y như nhân viên phục vụ kia, y nghĩ y có thể pass một người nữa.

Ngày đó sau lễ khai giảng, y dưới mệnh lệnh của gia gia Phù Chiến đã gặp mặt ba người được chọn có sự tương xứng tương đối cao với mình, tiếc là đều không thành công—Đương nhiên, là y đơn phương không nổi tâm tư với bọn họ.

Hai nam một nữ, người thứ nhất như một đóa hoa trong lồng kính, gặp mặt liền kích động run rẩy, lắp bắp không ra lời; người thứ hai là Les không có hứng thú với nam nhân, rơi vào rối rắm, đơn giản nam nhân thân gặp mặt nàng lại là Phù Chính; người cuối cùng là nam lại là ngụy nương, tự nói là thâm nghĩ gả cho lão “công” tốt, vài lần vòng vo hỏi Phù Chính khi nào có thể xuất ngũ về nhà....

Phù Chính cho rằng đối phương là nam hay nữ cũng không có gì, y nguyên bản là song tính luyến. Nhưng ngụy nương lan hoa chỉ đã vượt qua nhận thức về gay mà y biết, gương mặt than nhịn không được muốn hồng, sau đó quyết đoán nói không thích hợp rồi đi thẳng.

Sau khi rời khỏi địa điểm gặp mặt, y thiếu chút nữa đã muốn hủy đi đầu não trung ương hôn nhân tương xứng.

Mà một người cuối cùng này là Triệu Liên Hằng thân thích của Hiệu Trưởng Rhoda, nghe nói còn trẻ đã là thầy giáo đại học, khoảng thời gian này vừa đi Luân tinh phỏng vấn học thuật, hôm qua mới trở về. Nhân phẩm bề ngoài đều thông qua khảo nghiệm do tự Phù Chiến đảm nhiệm, rất vừa ý.

Nhưng đối với Phù Chính mà nói, bất quá chỉ là người xa lạ có khả năng kết hôn với y mà thôi. Cứ việc là người cuối cùng, Phù Chính cũng không có ý nghĩ khác.

7. Chương 7

Triệu Liên Hằng đúng giờ tới, cũng là Vinh Tranh mang hấn vào. Sau khi vào thì gọi một ly Lam Sơn, không cần có phục vụ khác. Vinh Tranh chỉ mang cà phê vào sau đó yên lặng rời khỏi, phảng phất như chưa từng xuất hiện.

Với hấn mà nói Phù Chính cũng được, Triệu Liên Hằng cũng tốt, đó là một thế giới xa xa với hấn, có lẽ sẽ cùng xuất hiện nhưng đó không phải là bây giờ. Người trong quán cà phê tăng dần lên, hấn cũng bận rộn đến mức chân không chạm đất, ngoài nụ cười ôn hòa còn có một đầu đầy mồ hôi.

Trong phòng Phù Chính và Triệu Liên Hằng vô cùng tẻ ngắt.

Triệu Liên Hằng năm nay hai mươi tám tuổi, được cho là thầy giáo trẻ tuổi nhất Liên Bang, là nhân tài cực kỳ ưu tú, tướng mạo và tư văn tuấn tú, hào hoa phong nhã khiến người khác có hảo cảm. Mới đầu hấn nghe chính mình và Phù Chính có trình độ tương xứng gen không sai thì cực kỳ kinh ngạc, cơ hồ cho rằng đầu não sau lằm rồi. Nhưng Hiệu trưởng Rhoda cố ý gọi hấn dành thời gian đi “gặp mặt”, hấn cũng đáp ứng yêu cầu này của ông.

Giờ ngồi ở chỗ này, nhìn nam nhân đối diện, trong đầu chỉ còn một ý nghĩ: quả nhiên trăm nghe không bằng một thấy. Phong thái chiến đấu trong tin tức trên màn ảnh lớn là một loại khác, trong hiện thực Phù Chính có khí chất cá nhân cường liệt độc đáo.

Chỉ là thật đáng tiếc, không phải là khẩu vị của hắn.

Triệu Liên Hằng là người tương đối có kế hoạch, hắn tính toán là trước bốn mươi tuổi kết hôn, trước năm mươi sinh con, trước một trăm di dân.... Ở Liên Bang công dân cho đến 221 tuổi đều có kế hoạch phi thường chi tiết, chỉ cần làm từng bước là chòm sao Kim ngân cổ chấp hắn có thể thực hiện việc khống chế hoàn mỹ nhân sinh. Hắn tin tưởng có thể khiến bản thân không lệch khỏi kịch bản, Phù Chính xuất hiện không thể nghi ngờ đó là khả năng hắn không suy xét đến.

Trong lúc câu được câu mất nói chuyện phiếm, Triệu Liên Hằng nghĩ rằng hắn cần phải thừa nhận một việc: quân nhân quả nhiên cứng nhắc giống như trong tưởng tượng của hắn, cũng có thể là đối phương cũng không có hứng thú giống hắn. Nói tóm lại, việc này không thành, một mảnh nhiệt tình của Hiệu trưởng Rhoda cứ thế theo nước chảy về biển đông.

Hướng chỉ hắn cảm thấy cùng Phù Chính một chỗ thế nào cũng phải ở dưới, Phù Chính quá mức cường đại, không có tiền vốn làm cường thụ. Y chỉ có thể làm công, tổng công, triệt để để vương công.

Im lặng không nói, uống cà phê trong nửa giờ, hắn không biết Phù Chính suy nghĩ cái gì, nhưng hắn có thể xác định hắn đã nghĩ hết một lượt, tiếp tục duy trì vẻ mỉm cười bên ngoài, quyết định phá vỡ im lặng trước: “Phù tiên sinh....”

“Triệu tiên sinh....”

Hai người đồng thời mở miệng lại đồng thời ngậm miệng. Liếc nhìn nhau sau đó Phù Chính ra hiệu đối phương nói trước. Triệu Liên Hằng nói: “Tôi cho rằng hai chúng ta không quá thích hợp.”

Phù Chính không chút biểu tình. Không khí trong phòng có chút ngưng trệ, Triệu Liên Hằng âm thầm hít sâu một hơi, mỉm cười: “Nói thực ra, ngoài ý muốn có thể có gen xứng đôi với Phù thiếu tướng tôi rất vinh hạnh, nhưng xem ra giữa hai chúng ta đều không có lực tương tác, cũng không có tiếng nói và hoàn cảnh sinh hoạt chung, tỉ lệ có thể cùng một chỗ rất thấp. Điểm ấy ngài cũng nhìn ra đi?”

Phù Chính “ân” một tiếng từ chối cho ý kiến, Triệu Liên Hằng thả lỏng một chút, tiếp tục: “Bản thân tôi cũng không có ý tưởng kết hôn sớm như vậy, sự nghiệp cũng tương đối bận rộn. Càng hy vọng bạn lữ của tôi có thể nhân nhượng ở phương diện này một chút. Phù thiếu tướng là quân nhân, cũng không có khả năng làm được yêu cầu này. Tôi cũng sẽ không vì Phù thiếu tướng mà buông bỏ sự nghiệp của chính mình—hoặc là ở phương diện nào đó chúng ta còn cùng là một loại, quá mức tương tự lại kiên trì lời nói cường thế của riêng mình, không có biện pháp tạo thành một gia đình.” (ý là hai anh ý đều là công)

Hôn nhân cần thỏa hiệp, cần bao dung lẫn nhau. Phù Chính bình tĩnh như không phải nói về mình: “Tôi đã điều tra qua trước mắt anh không có người yêu, như vậy để tránh hiểu lầm—tôi cần anh phối hợp nói dối vài câu.”

“Nói như vậy anh cũng xem qua tư liệu của tôi rồi. Quân đội yêu cầu ba mươi tuổi là hạn cuối, nói cách khác còn có thời gian hơn hai tháng nữa cho tôi lựa chọn. Trong lúc đó tôi sẽ tìm kiếm bạn lữ thích hợp, nhưng nếu tương lai có người tìm đến hy vọng anh sẽ có câu trả lời thuyết phục là chúng ta đang trong quá trình tiếp xúc.”

“Đây là vì tránh phiền toái không cần thiết.” Phù Chính lấy thái độ đàm phán quả quyết nói: “Anh cùng tôi có trình độ tương xứng gen rất cao, mà cường chế hôn nhân không có khả năng xem xét ý nguyện của anh. Nếu không muốn ba ngày sau bị cường chế kết hôn với tôi, vậy thì phải diễn trò cho nhân viên điều tra xem.”

Triệu Liên Hằng suy tư trong chốc lát cũng quyết đoán đáp ứng. Lời nói của Phù Chính không giống giả bộ, hắn cũng tính toán vài điều luật hôn nhân phiền toái kia, nếu trong ba tháng Phù Chính không tìm thấy đối tượng, bọn họ nói không chừng sẽ thật sự bị bắt thành đôi chồng chồng. Hắn thích là thiếu niên thanh xuân như học sinh mà không phải thành lũy cứng rắn, công chiếm không được như Phù Chính.

Hai người sung sướng đạt thành hiệp nghị trao đổi dây số thông tin trước khi rời đi. Phù Chính ngồi lại trong phòng khoảng mười phút, mày không tìm được mà nhúu chặt, chỉ suy nghĩ một vấn đề: Làm thế nào trong vòng hai tháng hoàn thành một đám cưới chui?

—Hơn nữa đối phương không thể quá thái quá. Pháp luật quân hôn (hôn nhân trong quân đội) quy định rất rườm rà, sau năm năm kết hôn mới được ở riêng, sau mười năm mới được ly hôn, bằng không xử phạt nghiêm khắc.

Cha mẹ Phù Chính đều là quan nhân, từ nhỏ bị gia đình bao bọc, quản gia, người thân, đám giáo sư nuôi lớn, những người này không phải là độc thân thì chính là người già, thật sự không có cái gì gọi là kinh nghiệm yêu đương. Cha mẹ y nghe nói tình cảm rất sâu đậm, không thì sẽ không ở trên chiến trường được cho là tự tử vì tình song song chết trận. Thế nhưng rất ít cùng cha mẹ ở chung như Phù Chính căn bản không lý giải được mấy thứ tình yêu này.

Nếu hôn nhân là trách nhiệm, y sẽ gánh trên lưng. Nếu vợ không thể câu thông, y sẽ không hao tâm tổn sức. Nói trắng ra là, Phù Chính nếu không phải quân nhân, có khả năng khi bảy tám mươi tuổi cũng chưa chắc đã tìm được người y nguyện cưới về nhà. Về phần con, trong thế giới nhân loại có thể sống được hơn 200 tuổi đó không phải là vấn đề.

Vừa muốn nhanh chóng tìm được người lại phải chọn người có đủ tư cách....Lừa hôn là hành vi phạm tội không thể được, còn khiến gia gia Phù Chiến vừa lòng....Phù Chính vốn từng có nhiều sách lược khi chiến đấu với trùng tộc giờ vô cùng nhớ đám tham mưu đầy cơ trí của mình.

Nửa ngày sau y đứng dậy đội mũ vào, từng bước xuống lầu. Ở một góc nhìn thoáng ngẩn người.

Từ góc độ của Phù Chính, quán cà phê ở lầu một nhìn không sót chỗ nào, Vinh Tranh đang cúi lưng đặt một tách cà phê trên bàn. Cái eo thon gầy mềm dẻo cong xuống, cơ đùi thon dài kéo thẳng, cái mông cong kéo một độ cung tuyệt đẹp, ánh nắng ba bốn giờ chiều chiếu bên gương mặt tuấn mỹ, khiến sợi tóc có chút dài như biến thành màu vàng. ( )

Tình cảnh này ập vào mắt, Phù Chính chỉ cảm thấy đáy lòng khẽ nhúc nhích, như có cái gì chớp mắt tản ra, kết thành một mảnh.

Thiếu niên đứng thẳng dậy, sống lưng thẳng tắp lại có cảm giác kiên định, khi đi ngang qua góc thì chớp mắt một cái, lễ phép mỉm cười, tự nhiên dời đi. Phù Chính đứng ở chỗ cũ nhìn tấm lưng kia thật lâu.

Hết thấy những việc này Vinh Tranh không hề biết. Buổi tối tám giờ hơn hần mới trở về ktx, trong phòng không một bóng người, Kevin.Deans lại không biết du di nơi nào, thường thường không về ngủ cũng tỏ ý vào năm hai sẽ chuyển ra ngoài thuê nhà ở.

Gã thậm chí đi còn không khóa cửa. Điểm này khiến Vinh Tranh có chút hoài nghi. Sinh viên có thể thi đậu ĐHTH Liên Bang sao lại trầm mê vui chơi như thế, là thiên tài chân chính còn có tiền đồ khác? Hần không dám xác định.

Tốt nhất là không ảnh hưởng đến sinh hoạt của hần, ngoài điều đó ra, hần không để ý.

Cửa phòng bị gõ, Tổng Tử Võ cầm túi lớn túi nhỏ đứng ở ngoài cửa, tùy tiện cười: “Vinh Tranh, tớ mới từ nhà về, đây là đồ ăn ngon mẹ tớ làm, cậu nếm thử đi?”

Tổng Tử Võ là người địa phương, tối thứ 6 trở về nhà, Vinh Tranh lần đầu tiên bị người thân thiết như vậy, nhin không được cảm động trong lòng, đợi Tổng Tử Võ đi vào phòng, lấy ra không ít đồ ăn, trạng thái mười phần chia sẻ. Hần vừa muốn nói cảm ơn, cửa phòng lại vang lên tiếng gõ.

Lúc này đứng ở cửa là hội trưởng hội sinh viên Tổng Trưởng Tu lâu ngày không thấy. Tổng Trưởng Tu nhìn thấy Vinh Tranh hơi kinh ngạc, đợi nhìn thấy Tổng Tử Võ liền cười nói: “Tôi đang nghĩ xem bạn mà tiểu Võ quen ở trường học là ai, nguyên lai là cậu.”

Tổng Tử Võ nhanh chóng đứng dậy, như chuột thấy mèo vô cùng dễ bảo: “Chú.....Chú họ, Chú đến tìm bạn của cháu? Hai người quen biết?”

Hần khó có biểu tình ôn thuận như vậy, khiến Vinh tranh hiếu kỳ nhìn mãi không thôi, Tổng Trưởng Tu cười cười, chính mình giải thích cho Vinh Tranh: “Tổng gia là một gia tộc rất lớn, tôi ở bốn gia, tiểu Võ là

phân gia. Hai chúng tôi là chú cháu họ.”

“Chẳng qua tiểu Võ nói muốn rèn luyện chính mình cho nên muốn giữ bí mật quan hệ của chúng tôi, không muốn dựa vào cái mác thân thích của Hội trưởng hội sinh viên này.”

Vinh Tranh đem tin tức này thu vào đáy lòng, bên ngoài chỉ gật đầu một cái: “Nguyên lai là như vậy.”

Tổng Tử Võ thoát nhìn phá lệ kính sợ Tổng Trưởng Tu, so với giáo viên còn cung kính hơn, có Tổng Trưởng Tu ở, cả người hắn không được tự nhiên, cũng không phải bộ dáng thường ngày, cực kỳ nhu thuận. Đợi đến khi Tổng Trưởng Tu dằn dò vài chuyện gia đình rồi rời đi, hắn mới thở ra một hơi, ngả lên giường Vinh Tranh cảm thán: “Chú họ càng ngày càng khủng bố!”

“Tôi sao không thấy nhỉ?” Vinh Tranh thuận miệng hỏi: “Cậu tựa hồ rất sợ anh ta?”

“Đương nhiên sợ!” Tổng Tử Võ ngẫm lại không khỏi lộ ra kinh hãi: “Từ nhỏ tới lớn, đồng lứa chúng tớ không có ai không sợ chú họ, tuy rằng tuổi không sai biệt lắm. Nhưng chú ấy là do lão thái gia nuôi lớn, mấy thủ đoạn đòi mạng kia học vô cùng lợi hại. Chắc, chắc....Cậu là không thấy thôi, nếu thấy rồi không chừng sẽ không bình tĩnh như vậy đâu.”

“Tớ chỉ là ngẫu nhiên qua năm mới, lễ lập mới đi bốn gia mà thôi, đều biết mấy người bị chú họ sửa tội. Mấy anh chị em ở bốn gia thì khỏi phải nói, hận không thể trốn khỏi chú họ!”

8. Chương 8

Vinh Tranh mỉm cười không đáp lời, cảm thấy Tổng Tử Võ so với Tổng Trưởng Tu vừa thấy liền biết là vãn bối. Tổng Tử Võ lải nhải vài câu cho có mà thôi, ngược lại hỏi Vinh Tranh làm thuê thế nào.

Nhắc tới việc này, Vinh Tranh không khỏi nghĩ đến ngày đầu tiên đi làm đã gặp Phù Chính, hắn hỏi tưởng điều lệ quân hôn Liên Bang, thuận miệng hỏi: “Phù chính năm nay sắp ba mươi tuổi đi? Còn chưa kết hôn sao?”

Tiêu chuẩn đầu tiên của fan cuồng là nắm rõ tư liệu của thần tượng như lòng bàn tay, nhưng Tổng Tử Võ lại gãi đầu, có chút mất mát nói: “Không sai biệt lắm, Phù Chính là quân nhân, tư liệu đều bảo mật. Bên ngoài không tiết lộ nhiều lắm, chỉ biết y nếu không phải 29 thì cũng là 30 đi....theo lý thuyết rất nhanh đến lúc kết hôn.”

Hắn hưng trí bừng bừng bắt đầu bát quái về tình cảm hôn nhân của Phù Chính, lấy một giọng điệu ảo mộng không thua gì con gái nói: “Tớ cảm thấy không ai có thể xứng với Phù tướng quân! Nếu Phù Chính kết hôn, có bao nhiêu người sẽ cực kỳ đau lòng a... Trên mạng nhiều người ước y không kết hôn. Thế nhưng không có biện pháp, quân nhân bắt buộc phải kết hôn.”

“Nếu ba mươi tuổi còn chưa kết hôn, Liên Bang sẽ xử phạt nghiêm khắc, giống như Phù Chính, kéo dài một năm phạt hạ một bậc.....Trước kia có đại tá tự xưng người theo chủ nghĩa độc thân, kết quả kéo dài đến 35 tuổi bị phạt xuống làm thiếu úy, làm đến nỗi đi đâu cũng không ngẩng đầu lên được, cuối cùng đành kết hôn.”

Này không khỏi có chút khắc nghiệt đi. Vinh Tranh nhún mày cũng không tán đồng phương pháp cưỡng chế này. Nhưng đây là chính sách thi hành nhiều năm của Liên Bang, một mình hắn vô pháp thay đổi. Nhiều năm trôi qua, người không kết hôn mà bị xử phạt cũng chỉ là thiểu số.

Cho dù tính từ lúc tốt nghiệp bắt đầu tòng quân, cũng còn có bảy tám năm thời gian để làm xong chuyện này, đại đa số người trong đoạn thời gian này đều lập gia đình, còn sống không sai—không biết vì sao, tỉ lệ quân nhân ly hôn phi thường thấp.

Hắn thuận tiện đưa ra nghi vấn của mình, Tổng Tử Võ có chút tự hào nói: “Đó là đương nhiên! Người có thể vào quân đội Liên Bang đều là kẻ ưu tú! Tuy rằng ưu đãi quân nhân thế nhưng cũng gián tiếp yêu cầu

quân nhân phải có trách nhiệm với gia đình, còn có nhiều bác sĩ tâm lý đi theo như vậy....Bọn họ đều phải học tâm lý học hôn nhân, cố vấn cho quân nhân đều miễn phí.”

Này đúng thật là.....

Tổng Tử Vô để lại một ít thức ăn mới đi. Vinh Tranh hôm nay làm việc mệt mỏi, một đêm không mộng, ngủ rất ngon. Buổi sáng ngày hôm sau đầu tiên là tiêu hơn nửa thời gian ở thư viện, giữa trưa ăn cơm rồi đi đến quán cà phê.

Hắn thay đồng phục đi ra, tiếp tục đứng ở cửa tiếp đón khách hàng, mấy cô nhỏ đến đây mắt đều tỏa sáng, có một người còn lớn mật xin dây số thông tin của hắn, Vinh Tranh mỉm cười uyển chuyển từ chối, lại xoay người ngẩng đầu đã thấy người hôm qua đến....Hôm nay lại tới nữa rồi.

Vinh Tranh thu liễm kinh ngạc, lễ phép hỏi: “Ngài khỏe, vẫn là phòng số 3 sao?”

Phù Chính thâm sâu nhìn hắn một cái: “Không, tôi định ở phòng 17.”

Các phòng xếp thứ tự từ lầu hai xuống, mỗi tầng lầu có mười phòng, gian phòng số 17 ở trong góc lầu một, cũng là vị trí không tồi có thể nhìn thấy tất cả ở lầu một.

Tiệm cà phê ban đầu trang hoàng lầu một thành một phòng đơn, cửa thủy tinh là đơn hướng, bên trong có thể nhìn thấy bên ngoài nhưng bên ngoài không thấy bên trong. Bởi vậy ngồi ở trong cũng hoàn toàn không có cảm giác bị cách ly phối hợp với chỉnh thể thập phần thoải mái trong quán—Trên mạng đều có giới thiệu, là một cửa hàng trăm năm, thậm chí có hệ thống hẹn trước trên trang web của chính mình.

Phù Chính ngồi vào ghế sofa mềm mại, sống lưng vẫn thẳng tắp như trúc, ở loại địa phương nhàn dật này cũng không thấy chút thả lỏng nào trên người y. Loại tác phong quân nhân này đã thấm sâu vào tận xương tủy, không thể sửa đổi. Vinh Tranh ngẫu nhiên thoáng nhìn một cái cũng có chút kính nể.

Hắn tự nhận là chính mình không thể làm được như vậy. Lúc này đây Phù Chính vẫn muốn uống nước trắng, Vinh Tranh đưa ra phía sau, ông chủ Hanks đưa một tấm thẻ trắng qua: “Phải làm việc tốt đó.”

Trên thẻ trắng ghi hai chữ Vinh Tranh, dưới góc là tên tiệm cà phê. Hắn thuận tay đeo thẻ ở trước ngực, nhìn trên gương thấy không tồi, liền nhanh chóng đi hỗ trợ.

Cuối tuần sinh ý phi thường tốt, nữ sinh các đại học trong thành đều xuất động đến tiệm, trong tiệm tới lui đầy người, thấy Vinh Tranh mắt đều tỏa sáng. Một buổi chiều trôi qua, hắn đã có hơn 10 người hỏi số thông tin, cười đến hai má cứng ngắc.

Bữa tối giải quyết bằng cơm hộp ở cửa hàng thức ăn nhanh gần đó, phối hợp coi như có dinh dưỡng, buổi tối lại tiếp đón một đám người, tám giờ mới về chút, vừa nhấc đầu thấy cửa phòng số 17 vẫn đóng chặt, không khỏi sững sờ.

Hắn không thấy Phù Chính đi ra cũng không thấy ai vào tìm y. Người kia bị cho leo cây? Như thế nào đợi bấy giờ rồi còn chưa đi?

Nếu Vinh Tranh nhớ không lầm, Phù Chính chẳng lẽ định đợi đến 12 đêm tiệm cà phê đóng cửa? Nhịn không được, mang theo nghi vấn hắn gõ cửa phòng, đến khi được cho phép vào, Phù Chính vẫn duy trì cái tư thế kia. Chỉ là ly nước trên bàn đã trống không.

Ánh mắt thâm thúy của y nhìn thẳng lại dừng tại đồng phục trên người Vinh Tranh, nói: “Đóng cửa sao?”

“Không phải đóng cửa.” Vinh Tranh cười cười: “Là thời gian làm việc của tôi đã hết, phải tan tầm. Rất xin lỗi không chú ý ngài vẫn ở đây, muốn thêm nước sao?”

Phù Chính không đáp hỏi lại: “Cậu là sinh viên ở gần đây?”

Vinh Tranh có chút kinh ngạc, cười gật đầu: “Tôi là sinh viên năm nhất, gần nhất mới tới nơi này làm thêm.”

“Đại học nào?”

“DHTH Liên Bang.” Trong lòng Vinh Tranh thấy cổ quái, âm thầm nhìn thân hình cao ngất của đối phương, Phù Chính lại hỏi: “Cậu bình thường lúc nào đi làm?”

“Này....” Vinh Tranh chần chừ, bắt đầu cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, nhưng này cũng không tính là cơ mật gì, thế là nói thời gian đi làm của mình.

Phù Chính nghe, cuối cùng đứng dậy, đội mũ: “Tôi ngày mai lại đến.”

Nói xong câu này y mở cửa phòng cứ như thế đi ra ngoài.

Vinh Tranh đứng ở chỗ cũ, biểu tình đờ đẫn nhìn bóng dáng người nọ đi xa, trong đầu chỉ còn lại một câu: “Đây là có chuyện gì?”

Mãi đến khi trở lại ký túc xá, hần vẫn mơ mơ màng màng, nghĩ không ra nguyên nhân. Tổng Tử Võ nói hôm nay đi buổi giao lưu hữu nghị vui đến quên cả trời đất, cũng không trông cậy cái sinh vật đơn bào kia chỉ điểm cho hần được. Vinh Tranh mở sách cũng xem không vào, dứt khoát nằm trên giường, nhìn trần nhà màu trắng ngẩn người.

Sau khi sống lại, hần lần đầu có thời gian rảnh, đến lúc phải làm ít chuẩn bị rồi. Mới đầu trở thành Vinh Tranh, hần chỉ lo nghĩ biện pháp kiếm vé máy bay sau đó đến đại học, thế giới này mọi thứ đều khác biệt cần chậm rãi thích ứng. Hiện tại hần cuối cùng cũng giống như một sinh viên bình thường.

Kế tiếp chỉ cần tìm chuyên ngành thích hợp, hoàn thành việc học, lại bước vào xã hội....Nhân sinh của hần đã khác so với trước.

Hết thấy của “Hạ Minh Ngạn” đã là xa vời, hình tượng Vinh Tranh dần đầy đủ. Không biết gì về con đường đầy sương mù phía trước nhưng mà niềm tin kiên định, cần gì phải sầu phương hướng?

Tâm niệm đã định, cả người Vinh Tranh càng tỏa sáng, rất có ý tứ thoát thai hoán cốt. Thứ hai hần dành thời gian đi thư viện trả sách lại gặp Tổng Trưởng Tu.

Tổng Trưởng Tu luôn mang vẻ ưu nhã quý khí, hình tượng công tử mười phần. Thế lực trong Thủ đô rắc rối khó gỡ, Tổng gia thuộc bộ phận tầng lớp thượng lưu của Thủ đô tỉnh, Tổng Trưởng Tu tự nhiên đặc ý qua ngày. Hần đối xử với mọi người thân thiết, làm việc có chủ kiến, Vinh Tranh mấy ngày này nghe không thiếu các sự tích của hần, các nữ sinh sùng bái, nam sinh thì tâm phục khẩu phục, đều cho rằng hần là hội trưởng tốt.

Về phần hình tượng đó là giả hay thật....Vinh Tranh cũng không quan tâm.

Tổng Trưởng Tu năm nay là đại học năm ba, học ngành quản lý tài chính, nghe nói rất có thiên phú nhưng hằng ngày cũng rất nỗ lực. Vinh Tranh thoáng nhìn liền thấy mấy quyển sách hần lấy đều là sách có liên quan. Thấy ánh mắt của Vinh Tranh, Tổng Trưởng Tu mỉm cười: “Làm sao?”

“Chỉ là không nghĩ tới anh cũng nỗ lực như vậy.” Vinh Tranh nói đùa: “Nghe Tổng Tử Võ nói anh là thiên tài, tôi thiếu chút nữa đã cho rằng thiên tài không cần học.”

“Thiên tài cũng cần nỗ lực.” Tổng Trưởng Tu cười túm túm đáp: “Trên thế giới này thiên tài nhiều như vậy, tôi như thế nào lại tự đại cho rằng mình là duy nhất? Đương nhiên cũng muốn kéo dài cự ly với người khác, làm cho họ phải dùng sức đuổi theo mình.”

Vinh Tranh nhin không được vui vẻ, Tổng Trưởng Tu người này nếu làm bạn sẽ rất thú vị: “Nguyên lai thiên tài lại tự kỷ như vậy!”

Tổng Trưởng Tu nghiêm trang, ăn không nói có: “Người không tự kỷ, sao khiến người khác yêu? Đương nhiên phải tự yêu mình trước.”

Vinh Tranh cười lắc đầu: “Lưu lại cho bạn gái anh đi, hai người yêu đến yêu đi vừa lúc làm một đôi.”

“Tôi không có bạn gái.” Tổng Trưởng Tu nhún vai, không hề gì thẳng thắn nói: “Tôi là đồng tính luyện ái, chỉ thích nam nhân cho nên chỉ tìm bạn trai.”

Không thể tưởng được hần nói trực tiếp như vậy. Tuy nói niên đại này hôn nhân đồng tính đã sớm thông qua mấy trăm năm nhưng nam nữ mới là đạo tiến hóa, các từ như “gay” linh tinh vẫn mang nghĩa xấu. Vinh Tranh không quá thích loại đề tài nói trắng ra này, chỉ trêu ghẹo nói: “Lời này khiến bao nữ sinh đại học thương tâm a.”

“Đó là chuyện của bọn họ.” Tổng Trưởng Tu nói băng quơ, đột nhiên lại cẩn thận đánh giá Vinh Tranh một phen, cười hỏi: “Cậu cũng là vậy đi.”

Vinh Tranh ngẩn ra, phản ứng lại ý của hắn, thản nhiên nói: “Đúng. Tôi cũng là đồng tính luyện ái.”

9. Chương 9

Tổng Trưởng Tu nhú mầy thấy cảm xúc khác thường của hắn nói vài câu kéo đề tài lại, không nhắc đến chuyện kia nữa. Hai người làm xong thủ tục mượn sách cùng nhau ra khỏi thư viện, có người bước vào cửa, thoáng đi qua bọn họ. Tổng Trưởng Tu nhìn qua thấy là người quen, chào hỏi: “Thầy Triệu!”

Triệu Liên Hằng dừng lại, mầy lúc đầu hơi cau thoáng buông lỏng, giọng cũng trầm lại: “Là em à, em cũng đến thư viện?”

Tổng Trưởng Tu giơ giơ mấy quyển sách trong tay: “Em vẫn đến mà, lại mượn thêm mấy quyển.”

Triệu Liên Hằng nhìn nhìn hai người, đại khái cảm thấy Vinh Tranh có chút quen mặt, có lẽ nhớ lại chuyện ở tiệm cà phê, gật gật đầu đi khỏi. Vinh Tranh nhớ tới Phù Chính đợi từ 1h chiều đến tám giờ tối qua không biết vì sao cảm giác có chút vi diệu. Hắn như lơ đãng mở miệng: “Người kia là thầy giáo của anh?”

Tổng Trưởng Tu cười cười: “Không phải, chỉ là quen biết....Là thành viên của quản ủy đại học. Thầy ấy là giáo viên y học, cũng là phó viện trưởng.”

“Nhìn tuổi rất trẻ đi?” Tổng Trưởng Tu thấy Vinh Tranh có hứng thú lại nói thêm: “Năm nay mới 28 tuổi, là người rất ưu tú, tiểu Võ vẫn nói muốn đi Y viện, chờ sau học kỳ năm nhất khi nó chọn ngành học, tôi sẽ dẫn nó đi nhận thức vài lão sư. Bất quá phải xem thành tích của nó trước, nếu không có thiên phú, tôi cũng sẽ không giúp.”

Hắn đang ở vị trí trưởng bối cũng không thể làm hơn nữa. Vinh Tranh cười trừ biết những lời này không cần nói với Tổng Tử Võ. Giữa trưa, Tổng Trưởng Tu thuận tiện mời hắn cùng ăn cơm. Vinh Tranh cũng đồng ý.

Sinh viên trong phòng ăn không có nhiều, Tổng Trưởng Tu đột nhiên hỏi: “Tiểu Võ không biết chuyện của cậu, đúng không?”

Vinh Tranh khó hiểu: “Anh chỉ chuyện gì?”

“Chuyện gen.” Tổng Trưởng Tu bổ sung: “Tôi không có thành kiến như người khác, chỉ là tích cách tiểu Võ đơn thuần, tôi hy vọng nó có thể suy nghĩ cẩn thận, cậu biết rõ tuổi này của các cậu, tam quan còn chưa đáp nặn xong, nếu nó về sau tiếp xúc ngày càng nhiều càng khó có thể giải thích.”

“Ba của nó là anh họ của tôi, khi nó 13 tuổi thì chết trên chiến trường, từ đó về sau nó có chút thay đổi, luôn la hét muốn đi chiến trường báo thù.”

“Hoàn hảo nó không thi đậu quân giáo....Anh họ của tôi chỉ có một đứa con là nó, chị dâu họ cũng không không muốn thấy nó gặp nguy hiểm, chỉ là người trẻ tuổi khí huyết vượng, không khuyên được.” Tổng Trưởng Tu thành khẩn nói: “Hiện tại các cậu là bạn bè, có thể khuyên nhủ nó nhiều hơn một chút. Bảo nó ngấm lại trong nhà còn mẹ, không nên xúc động như vậy.”

Tổng Tử Võ tuy rằng thừa nhỏ mất cha lại có mẹ yêu thương cùng chú họ khắp nơi chiếu cố. Vinh Tranh hơi thất thần lại có chút hâm mộ—Hắn chưa từng được hưởng thụ thứ tình cảm bình thản mà xa xỉ này.

Chỉ là hắn sớm hình thành thói quen kiên cường độc lập, chỉ là ngây người một cái mà thôi, cười nhẹ: “Hắn cũng là bạn của tôi, tôi sẽ lấy góc độ bạn bè làm việc mà tôi cho rằng thích hợp.”

Tổng Trưởng Tu vô cùng vừa lòng, hai người lại nói vài câu chuyện phiếm, kết thúc bữa cơm trưa này. Vinh Tranh trở về ký túc xá một chuyến, cùng Tổng Tử Võ đi học một khóa. Sau khi tan học có chút không kịp thời gian, hắn vội vàng chạy đến quán cà phê, thay đồ đi ra quả nhiên lại thấy Phù Chính.

Phù Chính vẫn đội mũ, mặc áo khoác. Nơi này thời tiết có chút khác so với trong trí nhớ của Vinh Tranh, tháng chín thậm chí sẽ hạ tuyết. Y ép vành mũ xuống rất thấp, người khác không thấy rõ khuôn mặt cũng tránh phiền toái bị nhận ra. Lúc này đây vẫn đi vào phòng số 17, Vinh Tranh thuận thực bưng tới một ly nước trắng. Ông chủ Hanks gọi hắn ra sau hồ trợ, đồng thời hỏi thăm có thích ứng không.

Công việc của Vinh Tranh thật sự không tồi, đương nhiên nói thích ứng, Hanks nhìn hắn chỉ bưng một ly nước trắng trên khay không khỏi kinh ngạc: “Như thế nào? Hôm nay cà phê có vấn đề gì sao?”

“Không phải cà phê có vấn đề.” Vinh Tranh buồn cười đáp: “Là khách hàng từ lần đầu đến đến bây giờ, tới vài lần cũng chỉ gọi nước trắng, không muốn thứ khác.”

“Không thích uống cà phê?” Quán cà phê này là cửa hàng gia tộc truyền thừa trăm năm, làm ông chủ, Hanks vô cùng chú ý tới tất cả mọi thứ trong quán, thứ đầu tiên ông nghĩ là cà phê uống không ngon, thứ hai là khách hàng vì cái gì tới đây lại chỉ gọi nước trắng. Ông rất nghi hoặc hỏi lại: “Vị khách kia đến đây vài lần?”

“Tính cả hôm nay là lần thứ ba.” Vinh Tranh nói: “Mỗi lần đều đặt phòng trước.”

“Y đặt trước phòng số mấy?”

“Lần đầu là phòng số 3, là hẹn người. Hai lần này đều là phòng số 17, một mình.”

Hanks đi đến trước quầy, gõ vài cái trên trang web của quán, mở hệ thống đặt trước ra, càng kinh ngạc: “Gian phòng số 17 đã bị đặt trước một tháng.”

Mấy ngày nay không có mấy người đặt trước phòng đơn cho nên Hanks không phát hiện có khách lớn. Lòng hiếu kỳ của ông đã lên tới đỉnh, nhìn không được muốn biết vị khách kia là ai. Thế nhưng chỗ tên khách đặt có thể nặc danh, chỉ viết “F tiên sinh.”

“Thật sự là khách hàng cổ quái...”Hanks sờ cằm suy tư: “F....Sẽ là ai đây?”

Là tên của Phù Chính đi. Không biết tại sao Vinh Tranh không muốn nói cho người khác biết bên trong là Phù Chính. Hắn cười cười dẫn dắt chủ đề: “Vị khách kia cũng không có làm cái gì, tựa hồ chỉ nhìn đám người, tôi nghĩ cũng không cần quấy rầy y đi?”

Hanks cười ha ha: “Đúng vậy, mở quán cà phê loại người nào cũng thấy, y cũng không có làm cái gì. Không uống cà phê của nơi này thật sự đáng tiếc a. Chẳng lẽ cà phê của chúng ta khó uống sao?”

Ông chủ này của hắn rất chuyên nghiệp, hận không thể mỗi người khách đến đề cử vô số cà phê khiến đối phương khen ngợi. Vinh Tranh đối với cà phê không hiểu sâu, trong lòng động một cái, nói: “Y.....Y là quân nhân, sẽ thích uống loại cà phê gì?”

“Mandheling!” Hanks thốt ra: “Hương khí nồng đậm, cảm giác dày, hương vị cường liệt....Rất nhiều quân nhân đều thích uống loại này, tôi nhớ rõ hôm qua mới nhập hạt cà phê này về. Chốc lát cậu đưa qua đi nói là tiệm cà phê đặc biệt đưa tặng.”

Hanks xoay người vào hậu sảnh, Vinh Tranh có chút dở khóc dở cười, thôi tốt nhất cứ đưa nước tới trước.

Bên trong phòng rất yên tĩnh, nam nhân thân hình cao lớn ngồi bên cửa sổ, tầm mắt lại hướng về cửa. Trong chớp mắt chống lại tầm mắt Vinh Tranh, tay hắn run lên, thế nhưng có loại cảm giác nóng bỏng bị nhìn chăm chú.

Vinh Tranh hôm nay tuy mặc đồng phục lại bởi vì bận rộn mà quên đóng một cúc áo, xương quai xanh lộ ra ngoài, mang theo cả hồng chí xinh đẹp, da thịt trắng nõn, cốt cách thanh lệ, ở trong mắt Phù Chính, ngực ần ần có chút lửa nóng lan tràn.

Hắn đặt nước xuống, Phù Chính đơn giản nói cảm ơn, Vinh Tranh thu hồi khay, chần chừ cười nói: “Quý khách, ngài có muốn uống cà phê không?”

“Quán chúng tôi là quán ba trăm năm cấp 5 sao., cà phê rất có tiếng. Ngài muốn nếm thử một chút không?”

Ánh mắt Phù Chính chợt lóe sáng, phá lệ đồng ý. Vinh Tranh rất nhanh bưng tới cà phê Mandheling, còn nói là quán đặc biệt đưa tặng. Phù Chính tiếp nhận nhấp một ngụm, tư vị thuần hương lập tức tràn đầy khoang miệng.

Vinh Tranh đặt cà phê xuống đã đi ra ngoài, từ vách tường thủy tinh đơn hướng nhìn lại, thiếu niên linh hoạt qua lại giữa các chỗ ngồi, mỉm cười công bằng, chọc các nữ sinh mặt đỏ tai hồng, lại kích động muốn xin dây số thông tin của hắn. Vinh Tranh chỉ là nhất nhất cười từ chối. Tươi cười kia hết sức mê người, chói lọi rối loạn lòng người. Ở trong mắt Phù Chính chỉ thấy lòng tán loạn, một mảnh xao động.

Y yên lặng ngồi ở chỗ kia từng chút từng chút uống cà phê. Không khí trong phòng tràn đầy hương khí, phảng phất như trên người người nọ có đủ cảm dỗ. Một ngày thứ hai này, Vinh Tranh chỉ làm đến bảy giờ tối, quán cà phê cũng không quán bữa tối, hắn thay quần áo xong, do dự chút lại đi gõ cửa gian phòng số 17.

Cửa từ trong mở ra, Phù Chính mặc chỉnh tề đi ra, ngắn gọn nói: “Đi thôi.”

Vinh Tranh không hiểu sao mờ mịt đi theo đến cửa ra, ông chủ Hanks vui đầu tính sổ ở quầy, cảm giác có khách rời đi, thuận miệng hô: “Hoan nghênh quý khách lần sau lại tới.”, Vinh Tranh mới hồi phục tinh thần.

Hắn dừng bước, Phù Chính cũng dừng lại. Hơi nghiêng đầu nhìn lại, giống như đang nghi hoặc hắn vì sao không đi.

“Tôi...” Vinh Tranh không biết thế nào lại thấy có chút xấu hổ, đứng ở đây chặn cửa không phải là phương pháp, đành phải tiếp tục đi theo Phù Chính, đến lối rẽ đường phía trước, hắn một lần nữa đứng lại, Phù Chính lại xoay người hỏi: “Đi sao?”

Vinh Tranh cuối cùng cảm thấy có gì đó không đúng, loại khẩu khí này....Đối phương không phải ở quán cà phê đợi thầy giáo Triệu sao? Như thế nào lại biến thành như vậy?

Nhưng Phù Chính vẫn duy trì cáo tư thế kia chờ đợi Vinh Tranh đáp lại. Vinh Tranh thở sâu, lui ra sau một bước, chậm rãi lắc đầu: “Không, cảm ơn ngài.”

Nói xong, hắn xoay người bước nhanh rời đi. Phù Chính không ngăn cản, mãi đến khi bóng dáng đối phương biến mất tại góc đường, y mới thu hồi ánh mắt, đến bãi đỗ xe bên đường lái xe huyền phù của mình đi. Trên đường gọi về nhà muốn nhà bếp chuẩn bị cơm tối, hơn một giờ sau, y trở lại đại trạch Phù gia.

Y đỗ xong xe, đi nhanh vào nhà ăn, trên bàn ăn thức ăn phong phú nóng hôi hổi, phát ra hương vị mê người, Phù Chính nhìn vài lần, đột nhiên cảm thấy không khẩu vị.

Lão quản gia Bohn đẩy cửa tiến vào, không khỏi cười hỏi: “Đây là làm sao?”

Phù Chính nhăn mày lại, mười ngón giao nhau chống cằm, y mang biểu tình mê mang khiến lão quản gia Bohn nhìn y từ nhỏ đến lớn cũng cảm thấy vài phần cổ quái, suy tư hồi lâu, Phù Chính chậm rãi nói: “Tôi muốn biết, thế nào....theo đuổi một người?”

10. Chương 10

Lúc người khác đang trưởng thành, Phù Chính đã thi đậu đại học; Lúc người khác ở đại học đang yêu đương, Phù Chính đang trong quân đội nhận huấn luyện khắc nghiệt; Lúc người khác tốt nghiệp kết hôn, Phù Chính đang đối mặt với vô số trùng tộc ngoài hành tinh; Lúc người khác sinh con, Phù Chính....Thôi, không nói cũng thể. Trong tay lão quản gia hiện này có một quyển sách được gọi “Nhật ký Phù Chính lúc nhỏ”, trong đó tổng hợp những việc linh tinh, tất cả đều là những chỗ khác biệt của Phù Chính với những đứa trẻ khác.

Thế nhưng nhóm gia trưởng mà nói, không thể nghi ngờ Phù Chính mới là “đứa trẻ nhà người khác”, y anh tuấn, cường đại, tuổi trẻ lại có địa vị cao, ai có thể nghĩ đến một người ưu tú như vậy lại chưa từng nói chuyện yêu đương?

Người ngoài nhìn vào chỉ thấy y đắc ý bay cao, chỉ có người bên cạnh mới biết y bay mệt bao nhiêu. Nghe được Phù Chính không bao giờ nói chuyện tình cảm cư nhiên hỏi những lời này, lão quần gia vừa vui sướng vừa kinh ngạc, suýt nữa một phen lão lệ tung hoành, kích động đến quên cả hỏi đối phương là dạng người gì.

Dù sao, ánh mắt Phù Chính chắc sẽ không kém đâu. Vô luận là ai, chỉ cần đừng quá thiếu hụt nhân phẩm bọn họ đều có thể tiếp nhận, hơn nữa chúc phúc từ tận tâm.

Kéo Phù Chính lải nhải cả một đêm. Còn mang y đi xem thư viện trên internet xem tiểu thuyết tình yêu, nhóm người hầu mồm miệng tanh tách nói rất nhiều tiết mục về tình yêu, Phù Chính vẫn trờ ra khuôn mặt than nhưng ánh mắt khát cầu học hỏi. So với huấn luyện cơ giáp còn nghiêm túc hơn. Y thức trắng đêm không ngủ, cày bộ phim thần tượng đang được cả Liên Bang hoan nghênh “Yêu là phải cùng một chỗ”. Trong ba mươi tám tập phim truyền hình, có hai mươi tám tập nội dung là nhân vật nam nữ chính tranh cãi, hiểu lầm, giải thích, các loại xung đột không ngừng xảy ra.....Phù Chính càng xem càng nhủ mày, này hẳn là hình thức ở chung của đôi tình lữ?

Một đêm qua đi, y cảm thấy rất mệt mỏi, kéo cửa phòng chiếu phim thất thểu đi ra, quần gia Bohn cười tủm tỉm hỏi: “Thế nào? Có thu hoạch không?”

Phù Chính xoa xoa khoe mắt, khẽ lắc đầu.

“Như thế nào lại thế?” Quần gia Bohn sốt ruột: “Một điểm thu hoạch cũng không có? Phim này cháu gái tôi đặc biệt thích xem! Nói tình yêu của nam nữ nhân vật chính phi thường cảm động!”

Cháu gái nhỏ của quần gia Bohn năm nay tựa hồ mới mười ba tuổi....

Phù Chính yên lặng nghe quần gia Bohn lải nhải xong, im lặng nửa ngày nhợt nhạt lại trịnh trọng nói: “Tôi sẽ dùng phương thức của chính mình.”

“Nhưng là.....” Quần gia Bohn thực không yên lòng: “Thời gian tới sinh nhật ba mươi của cậu chỉ còn hơn hai tháng, có thể kịp sao?”

“Tôi không phải vì kết hôn mới động tâm.” Phù Chính nói như thế này: “Này không phải chiến dịch công lược trong chế định. Nếu có thể trong hai tháng có được tâm của hắn tất nhiên là tốt, nhưng nếu không chiếm được, tôi cũng sẽ không quá nghiêm khắc.”

“Vậy quy định quân hôn Liên Bang làm thế nào?” Quần gia Bohn đau lòng hết mức nhìn y: “Cậu lên tới chức thiếu tướng đều là vì trên chiến trường chém giết từng con từng con trùng tộc một, làm sao có thể vì lý do này mà.....”

Phù Chính không đáp lại, y trầm mặc, khuôn mặt lạnh lùng như núi, mang theo kiên nghị không thể lay động, không có lúc nào không biểu lộ phong thái quân nhân lúc này càng thiên xuất chúng. Quần gia Bohn nhìn mà thẫn thờ dài.

Dùng qua cơm, y nghỉ ngơi trong chốc lát như thường lệ đi tới quán cà phê “Đưa bản tin”. Liên tục ba cuối tuần liên y không làm gì, chỉ yên lặng chờ đợi. Vinh Tranh lại quen mỗi ngày bùng cho y một ly cà phê mandheling thơm nồng. Hai người không có trò chuyện mà lại có một loại ăn ý độc đáo.

Đến nhóm thiếu nam thiếu nữ đến quán tiêu phí thuận tiện xin dãy số của Vinh Tranh, ngay cả ông chủ Hanks cũng mang về mặt trêu chọc nói: “Vinh Tranh a, mỗi lần đều là cậu tiếp đãi khách hàng kia, các cậu không phải là.....”

Vinh Tranh dở khóc dở cười lại không thể nói thẳng đó là Phù Chính, không thì khẳng định sẽ có một đồng người chen chúc lao tới quán cà phê này xin chụp ảnh ký tên, Phù Chính cũng khẳng định sẽ không nhin nổi mà trách cứ quán này. Hắn đành phải nói sang chuyện khác: “Ông chủ, tôi ngửi được mùi khét, có phải cà phê bên kia nấu quá?”

Hanks lập tức nhảy dựng lên chạy nhanh vào hậu sảnh. Vinh Tranh tiếp tục đi chiêu đãi khách hàng, rất nhanh đem đoạn đối thoại này ném ra sau đầu.

Lại sau giữa trưa chủ nhật, Vinh Tranh bó tay đi đến quán. Có người vu cáo hắn với quản ủy đại học, nói hắn là tiên thiên gen thiếu hụt giả lại lấy được tư cách nhập học của ĐHTH Liên Bang, hoài nghi có hành vi lừa gạt. Quản ủy tương đối coi trọng việc này, đặc biệt phái một vị lão sư đến tìm hắn, muốn hắn mấy ngày này đừng đi đâu cả, lưu lại trường phối hợp điều tra.

Vinh Tranh đành phải liên lạc với ông chủ Hanks nói có chuyện quan trọng phải xin phép nghỉ vài ngày, không rõ lúc nào xong. Ông chủ Hanks hỏi hắn xảy ra chuyện gì, hắn cũng chỉ có thể hàm hàm hồ hồ nói cho qua. Chấm dứt trò chuyện, Vinh Tranh ngã về sau ngã lên giường, chỉ cảm thấy tâm phiền ý loạn, khó có thể bình tĩnh.

Hắn càng nghĩ trừ một màn phong ba ngày khai giảng kia hắn cũng không đắc tội ai. Nhưng lại nói nam sinh nhàn nại đến giờ mới gây chuyện không khỏi quá mức nhàn chán. Huống chi một ngày đó có Tổng Trưởng Tu ở đây đã tuyên bố xung đột chỉ đến đó mà thôi, nghĩ không ra sẽ làm loại chuyện này.

Suy nghĩ trong chốc lát cuối cùng chỉ có thể đưa ra một kết luận: Thế giới này coi trọng gen tới trình độ không thể coi thường. Hắn không phải “người bản địa” lại bắt buộc phải thỏa hiệp cùng xã hội, gặp loại tai bay vạ gió này.

Giả như nếu không phải có người cố ý sinh sự, hắn cũng không sợ hãi. Tư cách trúng tuyển của hắn không có bất luận vấn đề gì. Chính mình trong sạch làm sao phải sợ người khác nói xấu? Chỉ là ảnh hưởng đến sinh hoạt thường ngày, lại có chút khó chịu.

Từ khi khai giảng tới nay liên tục ba tuần đi làm thuê, một khi lơ lửng ngược lại có chút không thích ứng. Vinh Tranh chán đến chết nằm trên giường đột nhiên nhớ tới Phù Chính. Chính mình từ hôm nay trở đi không xuất hiện ở quán cà phê đối phương sẽ còn đợi tới hết kỳ hạn một tháng đặt trước sao?

Bất kể như thế nào, hành động như vậy đều quá mức kỳ diệu, khiến hắn không dám tin. Thế nhưng Phù Chính trừ mỗi ngày đến quán cà phê chờ hắn ra thì không làm chuyện gì khác. Vinh Tranh không mở miệng, Phù Chính cũng không nói. Liên tục hơn mười ngày, Vinh Tranh ngược lại hình thành thói quen với sự tồn tại của y, thậm chí quen với việc mỗi ngày hết giờ làm thêm đều đến cửa phòng số 17 gọi đối phương cùng rời đi.

Phù Chính lại không có làm ra cử chỉ kinh người, dần dà hai người thế nhưng giống như bạn già ấp áp ở chung. Khiến Vinh Tranh cảm thấy cực kỳ khó tin.

Mà hắn không đến, y sẽ trước sau như một hay dứt khoát rời khỏi hoặc không xuất hiện nữa?

Vinh Tranh không chú ý tới trong đầu hắn đều nghĩ tới thân ảnh cao lớn kia. Cách một bức tường trên hành lang có người đang chạy nhanh tới, đứng trước cửa phòng, Tổng Tử Vô đột ngột xông vào—“Vinh Tranh!”

Vinh Tranh giật bắn ngồi dậy, kinh ngạc nhướng mày: “Như thế nào lại chạy thành dạng này?”

Tổng Tử Vô đầu đầy mồ hôi cũng bất chấp không lau đi, trong ánh mắt đều là khiếp sợ và khó hiểu, còn mang thần sắc bị thương, sau khi hắn biết được Vinh Tranh là gen thiếu hụt giả thì cực kỳ rung động, tâm tâm niệm niệm muốn ngay lập tức nhìn thấy Vinh Tranh đối mặt mà hỏi tường tận. Thế nhưng khi đứng ở chỗ này, lời đến bên miệng hắn lại bắt đầu ấp úng: “Tớ xem thông báo gì đó, nói là muốn điều tra cậu, cậu.....cậu thật sự.....thật là....”

“Thật là gen thiếu hụt giả?” Vinh Tranh nhìn biểu hiện của cậu ta đã hiểu được phân nửa, không biết vì sao hắn rất bình tĩnh, giọng nói không hề dao động: “Cậu không phải là muốn hỏi cái này chứ?”

“Tớ....” Tổng Tử Vô á khẩu không trả lời được, lại vội vàng đứng lên: “Là bọn họ bịa đặt phải không? Chuyện này không phải là sự thật đúng không? Cậu như thế nào có thể là....”

Vinh Tranh nheo mắt, không chút do dự ngắt lời cậu ta: “Thật đáng tiếc, đó là sự thật.”

Tổng Tử Vô sững sờ, Vinh Tranh đổi tư thế ngồi ở bên giường, không chớp mắt nhìn Tổng Tử Vô: “Tôi là tiên thiên gen thiếu hụt giả, có 73% mắc bệnh cận thị và hen suyễn cùng các bệnh có liên quan....Đây là kết

quả sau khi tôi sinh ra được bệnh viện kiểm tra....Câu trả lời như vậy, cậu thấy rất ngoài ý muốn sao?”

Mặt Tống Tử Võ đỏ lên, nổi giận đùng đùng đứng dậy: “Cậu—cậu vì sao lại muốn gạt tôi?”

Vinh Tranh còn chưa nói chuyện, hắn đã tự bỏ nào, thất thố kêu lên: “Cậu gạt tôi như vậy chẳng lẽ đúng như những người đó nói sao? Tư cách trúng tuyển của cậu đều là giả, cho nên muốn che che lấp lấp?”

“Cậu....Cậu....Cậu tại sao có thể làm như vậy?”

Cái đầu của hắn không thể tưởng tượng được thứ khác cũng không có biện pháp bình tĩnh. Nói xong câu này, hắn phần nổi trường Vinh Tranh một cái, quay đầu chạy ra ngoài.

Vinh Tranh không kịp ngăn cản, chỉ đứng nhìn bóng dáng Tống Tử Võ chạy đi xa. Hắn nhanh chóng bấm dây số thông tin của Tống Trường Tu, đối phương tựa hồ đang bận chuyện gì đó, một hồi lâu sau mới chuyển được, đơn giản hỏi: “Tôi đang ở nước ngoài, có chuyện gì tìm tôi sao?”

Nguyên lai anh ta đang ở nước ngoài, Vinh Tranh ngắn gọn nói tình huống Tống Tử Võ, Tống Trường Tu bên kia im lặng một lúc mới nói: “Tôi biết....Tiểu Võ nó nhất thời luẩn quẩn trong lòng, rất xin lỗi. Tôi mấy ngày này đều không ở trường học cho nên không biết phát sinh chuyện này. Chờ qua vài ngày tôi sẽ trở về điều tra rõ. Về phần bên tiểu Võ, tôi sẽ liên hệ với nó. Cậu không cần lo lắng.”

Vinh Tranh không nói cái gì, chỉ nhẹ nhàng “Àn” một tiếng, Tống Trường Tu liền tắt máy. Hắn tùy tay đem máy ném trên giường, vừa định ngủ một lát chậm rãi suy nghĩ, cửa phòng lại truyền đến tiếng đập cửa có quy luật, ba gõ một dừng quả thật giống như ám hiệu quân sự.

Hắn mở cửa, lập tức trừng to mắt, kinh ngạc: “Là anh?”

Phù Chính đứng ở cửa, trên gương mặt anh tuần chợt lóe chút trù trừ: “Là tôi.”

“Anh thế nào lại ở trong này?” Vinh Tranh hoàn toàn không thể tin được hai mắt của mình, hắn không lâu trước đó còn đang nghĩ Phù Chính hôm nay không thấy mình sẽ như thế nào, trong nháy mắt lại nhìn thấy y ở cửa phòng, y thế nhưng tìm đến đây!

Ánh mắt Phù Chính nháy nháy, kỳ thật giống như suy đoán của Vinh Tranh, giữa trưa hôm nay y biết Vinh Tranh sẽ làm ở quán, vốn đang định bước một bước đầu tiên, thử hẹn người kia. Nhưng Vinh Tranh chậm chạp không thấy đến, chỉ từ chỗ ông chủ Hanks biết chuyện người kia xin nghỉ. Phù Chính không rõ tâm tình lúc ấy của mình là gì, chỉ nhớ rõ khi hồi phục tinh thần, y đã đứng trước cửa bắc ĐHTH Liên Bang.

Cửa bắc ĐHTH Liên Bang là một trong bốn cửa chính, cửa có một kỳ tường(?) thỉnh thoảng biểu hiện tư liệu tuyên truyền của trường học và một số thành tích, Phù Chính gõ vài cái, bản đồ tường tận của trường học được tải vào trong trí não cá nhân. Y tìm đến vị trí lớp của Vinh tranh, vừa muốn vào đột nhiên ở góc diễn đàn héo lánh thấy một chủ đề đang hot.

Đó là tin tức đang hot nhất trong diễn đàn đại học, thời khắc này một cái tiêu đề cực kỳ rung động, cực kỳ hấp dẫn ánh mắt—“Có ẩn tình hay là lừa dối? Gen thiếu hụt cũng có thể thi đậu ĐHTH Liên Bang sao!”

Phù Chính đã sớm xem qua tư liệu của Vinh Tranh, trong lòng có dự cảm không tốt, y nhanh chóng thông qua internet tiến vào diễn đàn địa học, quả nhiên thấy chủ đề hot ngay trang đầu, còn bị quản lý viên đặc biệt để chữ màu hồng, vô cùng bắt mắt. Kéo ra thấy nhân vật chính đúng là Vinh Tranh.

Vị lâu chủ đăng chủ đề kia lấy ngữ khí vô cùng kích động, lại chắc chắn nói trong đó nhất định có cổ quái, nói đã báo với quần ủy trường học, mãnh liệt yêu cầu điều tra tường tận.

Đồng thời còn ám chỉ Vinh Tranh họ Vinh cùng Vinh gia Linh Khải tình rất có khả năng có liên quan.

Chủ đề này vừa ra vô số cảm xúc của mọi người bị tác động, có người e sợ chủ đề gây thiên hạ không loạn không ngừng, có người lòng đầy căm phẫn lên tiếng mắng tiếm quy tắc, còn có người qua đường tỏ vẻ vây xem cầu chân tướng. Ngăn ngủi trong vòng một ngày cơ hồ tất cả mọi người đều biết.

Phát sinh loại chuyện này, Vinh Tranh không đi làm thuê cũng thật bình thường. Phù Chính không chút do dự trực tiếp phân rõ phương hướng đi tới ký túc xá của Vinh Tranh, gõ cửa phòng hắn.

Chân chính đứng trước cửa phòng ký túc xá của Vinh Tranh, y lần đầu đối mặt với cánh cửa phổ thông kia mà không giữ được thái độ, y tinh tế đánh giá Vinh Tranh phát hiện hẳn không có biến hóa gì lớn, thậm chí rất khó nói là đã xem chủ đề kia hay chưa. Phù Chính xúc động lại quyết đoán tìm tới đây lại không biết nên mở miệng thế nào.

“Là tôi mạo muội.” Tầm mắt Phù Chính từ trên kiểu tóc rối bời của Vinh tranh dời đi, chống lại với cái giường có chút hỗn độn, hơi hạ đồng tử: “Tôi đến quán ông chủ Hanks bảo cậu xin nghỉ.”

“Chỉ bởi vì cái này?” Vinh Tranh chớp mắt, vẫn thấy không thể tưởng tượng nổi. Khách hàng và nhân viên phục vụ sẽ biến thành tình cảnh thế này sao? Hẳn không thể hiểu hết cũng tự nhận chính mình không có mị lực lớn như vậy.

Phù Chính dừng một chút cuối cùng nói: “Vừa rồi tôi thấy chủ đề hot trong diễn đàn.”

edit có lời muốn nói:

lúc phù chính xem phim thần tượng, ta

11. Chương 11

“Cái kia à?” Khẩu khí của Vinh Tranh thực bình thường, tùy ý nói: “Thật là bởi vì cái kia, mấy ngày nay họ muốn tôi không ra ngoài, phối hợp điều tra với quân ủy.” Hẳn không quan trọng nhún vai: “Cho nên gần nhất đều không thể đi làm, cũng không biết lúc nào có thể trở về.”

Hắn tránh ra để Phù Chính tiến vào, lại rót một cốc nước đặt lên bàn mới y ngồi xuống, có chút ngưng ngung: “Không nghĩ tới anh cứ nhiên sẽ đến tìm tôi, thực ngoài dự kiến.”

Phù Chính bình tĩnh, thản nhiên nói lời chân thành: “Tôi tin cậu.”

“Cái gì?” Vinh Tranh giật mình, hậu tri hậu giác phản ứng lại, trong lòng nóng lên, có ý hỏi lại: “Anh không thấy rõ nội dung chủ đề kia sao? Bên trong có tư liệu của tôi, trên cơ bản đều là sự thật.”

“Tôi là tiên thiên gen thiếu hụt giả cũng là con riêng của Vinh gia.” Vinh Tranh không chuyển mắt quan sát vẻ mặt đối phương: “Chỉ là trúng tuyển đại học này cũng là sự thật, muốn cho những người đó thất vọng.”

“Tư liệu của cậu, tôi đã sớm xem qua.” Phù Chính bình tĩnh nhìn hẳn, chậm rãi lại trang trọng nói: “Tôi tin tưởng ánh mắt của chính mình, cũng tin tưởng cậu.”

“Huống chi, tôi không cho rằng gen thiếu hụt có thể thi đậu đại học hay không có gì khác nhau.”

Vinh Tranh đến thế giới này sống lại lâu như vậy đây là lần đầu tiên có người biết hẳn là tiên thiên gen thiếu hụt giả vẫn rõ ràng nói tin tưởng hẳn. Hẳn cũng không để ý mấy kỳ thị kia cũng chỉ cảm thấy có chút phiền phức mà thôi. Nhưng lời nói của Phù Chính vẫn khiến hẳn cảm thấy ảm áp vô cùng.

Hắn kim lòng không được mà hạ thấp giọng, cảm thấy chính mình có chút buồn cười, lại nói: “Anh cũng không sợ tiếp cận anh là có ý đồ khác?”

“Cậu nói nhầm.” Ánh mắt Phù Chính mang ý cười, chống lại ánh mắt hẳn: “Là tôi tiếp cận cậu trước, có ý đồ khác.”

Tim Vinh Tranh đột ngột nhảy bang bang, ánh mắt chuyên tình của Phù Chính rất đẹp mắt, trong con người đen phản chiếu một mình thân ảnh Vinh Tranh, hẳn không khỏi rung động, mỉm cười: “Cảm ơn sự tín nhiệm của anh.”

Trong lòng Phù Chính động một cái, vừa muốn mở miệng, cửa lại một lần nữa truyền đến tiếng bước chân, lúc này đây không phải khách tới thăm mà là bạn cùng phòng Kevin.Deans. Gã mở cửa phòng ra, nhìn thấy tình hình hai người đang đứng đối mặt trong phòng có chút cổ quái, không nhận ra là Phù Chính, chỉ cười ha ha: “Cậu có khách?”

Kevin vài ngày không về ký túc xá, không biết đã đi đến nơi nào chơi tự nhiên cũng không biết thân phận Vinh Tranh bị phơi bày trong diễn đàn trường học, sau đó gây ra làn sóng lớn. Gã không hề để ý ngáp một cái, ngã trên giường, mơ hồ nói: “Tôi muốn đi ngủ.”

Khẩu khí đương nhiên này, Phù Chính nhìn tướng mạo của Kevin.Deans, trong mắt lóe tia hồ nghi, Vinh Tranh không phát hiện dị thường này, chỉ nhỏ giọng hỏi y: “Nơi này không tiện, chúng ta đổi chỗ khác, được không?”

Phù Chính gật đầu, Vinh Tranh thay quần áo cùng y xuống lầu, đi đến đường phủ bóng mát gần đó. Phù Chính vừa muốn mở miệng, máy liên lạc lại vang lên, y vội vàng chuyển nhận, nghe không bao lâu sắc mặt thay đổi. Vinh Tranh nhìn ra không đúng, Phù Chính chấm dứt liên lạc, cau mày nói: “Tiền tuyến bên kia xảy ra chút chuyện, tôi phải đi liên hệ xác nhận với vài người xem phát sinh chuyện gì.”

Vinh Tranh đương nhiên không thể ngăn cản, Phù Chính là quân nhân, lúc này sở dĩ quay trở lại Thủ đô tinh chỉ là vì tâm tư quấy phá của gia gia Phù Chiến, chiến sự tiền tuyến lúc đó cũng không căng thẳng. Mà nay có tình huống phát sinh, y thuận lý thành chương phải chú ý bên kia. Dù là như thế, hẳn vẫn đưa người kia đến cửa bãi đỗ xe đại học.

Xe huyền phù của Phù Chính gần trong gang tấc, y dừng bước mang theo một tia không xác định hiềm thấy, thấp giọng hỏi: “Có thể cho tôi số thông tin của cậu không?”

Vinh Tranh ngẩng đầu lên, lần đầu cẩn thận nhìn khuôn mặt anh tuấn của Phù Chính, lúc này mới phát hiện người đối diện có khả năng lai nhiều chủng tộc, hình dáng ngũ quan tương đối thâm thúy, mũi cao thẳng, con ngươi đen sâu thẳm kia nhìn hẳn chăm chú, bốn mắt nhìn nhau, rõ ràng là tướng quân tay cầm đại cường quyền lại giống như người trẻ tuổi bình thường lần đầu yêu, trong ánh mắt thế nhưng mang theo vài phần thấp thỏm bất an.

Nghĩ đến một điểm này, hẳn nhin không được cong khóe miệng, lộ ra nụ cười thuần túy: “Được.”

Yêu đương là chuyện duy nhất không cần bất luận tư cách gì, hẳn sẽ không bao giờ bạc đãi chính mình ở phương diện này. Hưởng thụ sự theo đuổi cũng không phải không thể...Còn có, hẳn đối với nam nhân này cũng thập phần ý động.

Tiến bước Phù Chính, Vinh Tranh lắc lắc máy liên lạc trong tay, tâm tình vô cùng tốt.

Thứ hai, hẳn theo lẽ thường lên lớp. Chỉ là biến thành độc lai độc vãng(một mình), Tổng Trưởng Tu bên kia không có tin tức, Tổng Tử Võ không đến tìm hẳn. Một khắc khi Vinh Tranh đi vào phòng học, các bạn học thấy hẳn đều châu đầu ghé tai khe khẽ nói chuyện. Mà nơi hẳn đi qua, cơ hồ như ôn dịch ghé thăm, mọi người lập tức lui ra một lối đi, e sợ tránh không kịp.

Thật coi hẳn là chuột chạy qua đường sao? Đáy lòng Vinh Tranh cười lạnh trên mặt lại không chút biểu tình, bình tĩnh ngồi vào chỗ ngồi, người chung quanh đều cách ra một khoảng. Tổng Tử Võ đúng khi chuông đập bước vào lớp, theo thói quen tiện đường đi đến chỗ bên cạnh Vinh Tranh ngồi xuống, lại đại khái nhớ tới cái gì đó, quay người ngồi ở chỗ cạnh cửa sổ.

Vinh Tranh nhìn cũng không nhìn mà cầm tài liệu ra tiếp tục đọc. Một tiết khóa này là giới thiệu thêm một bước về duy tu sư cơ giáp, thầy giáo Mộ Dung đầy nhịp điệu nói cả một tiết nhìn ra được thầy rất thích chức nghiệp này.

Trên thực tế các chức nghiệp ở năm nhất đại học đều mời các nhân sĩ chuyên nghiệp đến giảng dạy, bọn họ cũng không phải thầy giáo đại học. Chỉ là xuất phát từ lòng nhiệt tình yêu thích với công tác mới có thể đến đây ân cần chỉ bảo, ý đồ khiến càng nhiều người lựa chọn tốt chức nghiệp. Coi như là một loại tuyên truyền.

Có mầm mống tốt, bọn họ đương nhiên muốn thu làm đồ đệ. Đồng thời trong học viện có nhân sĩ chuyên nghiệp cấp bậc cao, nhân viên nghiên cứu chuyên môn cũng là một sự cạnh tranh với nhóm thầy giáo năm nhất. Bởi vì thầy giáo đại học năm nhất có trình độ không đủ, trường học sẽ vì sự phát triển của sinh viên mà suy xét, đề nghị bọn họ lựa chọn thận trọng.

Thầy giáo Mộ Dung chính là một thầy giáo như vậy. Ông nhiệt tình yêu thích công tác duy tu sư cơ giáp này nhưng vì tuổi quá lớn, ông lại chỉ là trung cấp, nhưng tiềm lực của ông cũng không tồi, nếu có thời

gian, thi đậu lấy tư cách cao cấp hoặc chuyên gia cũng không phải là chuyện xa xôi. Khi lên lớp ông toàn lực ứng phó, tận lực dùng ngôn ngữ dễ hiểu giảng giải thuật duy tu cơ giáp khi gặp chuyện thú vị, các sinh viên cũng nghe thực mê mẩn.

Tiếng chuông tan học vang lên lại không ít sinh viên tụ tập lại bên ông hỏi một chút vấn đề không hiểu, Vinh Tranh cũng đi qua.

Chỉ là hần vừa hỏi vấn đề, sắc mặt thầy Mộ Dung liền có chút không đúng.

“Vấn đề này cũng không phải rất khó, cậu có thể đọc sách nhiều hơn, hần là có thể hiểu rõ.” Thầy Mộ Dung như khinh thường không nhìn hần: “Còn có, tôi nhớ rõ lần trước cậu từ chỗ tôi cầm đi mấy quyển sách, có thể trả lại không?”

Khóa học lần trước, Vinh Tranh ở chỗ thầy Mộ Dung mượn mấy quyển sách, cơ bản đã xem xong, lần này vốn cũng muốn trả lại, chỉ là thái độ của ông như có biến hóa, khiến hần có vài phần nghi hoặc.

Gen, ở thế giới này quan trọng thế sao?

Vinh Tranh tin tưởng vững chắc đó không phải là nguyên nhân thành công hay không, thế giới tương lai có lẽ khắp nơi đều tốt, ở điểm này lại khiến người cảm lạnh nói không nổi. Hần không nói nhiều liền đem mấy quyển sách đã mượn đưa qua, mỉm cười nói cảm ơn: “Cảm ơn thầy Mộ Dung đã cho tôi mượn sách, nó hỗ trợ tôi rất nhiều.”

Thầy Mộ Dung đầu cũng không nâng phát tay ra hiệu hần có thể đi, Vinh Tranh xoay người cất bước. Trở lại ký túc xá trước cửa bị dán một áp phích đùa dai, ở trên là hình của hần cùng với đủ loại từ ngữ công kích, cái gì mà “lăn ra khỏi ĐHTH Liên Bang” linh tinh, tuy rằng không có từ ngữ ô uế nhưng dùng từ tương đương vũ nhục nhân cách.

Hần cầm một góc tới áp phích kia kéo xuống không ngờ dán rất chắc, mất sức lớn mới lấy xuống được. Dem nó cất vào ngăn kéo, Vinh Tranh lúc này mới đăng nhập vào diễn đàn trường học.

Bên trong diễn đàn trường học, cái chủ đề kia vẫn bảo trì trạng thái đứng đầu kia đã bị đẩy đến mười trang sau, phẳng phất bên trong đại học mỗi giáo sư, mỗi sinh viên đều là sứ giả chính nghĩa duy trì trật tự, bọn họ hoặc là hiếu kỳ hoặc là khinh thường, người người đều hung hăng lưu lại quan điểm của chính mình.

Có mấy đại học có ảnh hưởng rất lớn, diễn đàn ĐHTH Liên Bang mấy ngày nau lượng hội viên đăng ký vào vượt qua dĩ vãng rất nhiều. Người viết chủ đề rất cao minh, không nói chính xác Vinh Tranh trúng tuyển đại học là lừa gạt lại giữa những hàng chữ chọn những từ mang ám chỉ cường liệt. Hần nói một câu người khác liền có thể từ ý tứ của hần suy luận ra điều hần muốn biểu đạt, cực giáo hoạt.

Vinh Tranh mặt không đổi sắc đem mỗi dòng, mỗi câu đều nhìn cẩn thận một lượt, cuối cùng ở góc đăng ký hội viên bên phải, chỗ tên hội viên thân mật đánh hai chữ “Vinh Tranh” vào.

Sau một lát, hần trở lại trang chính, chọn mở chủ đề mới, đánh vào trong khung mấy dòng chữ ít ỏi——

“Tư cách trúng tuyển của tôi không có bất luận giả tạo gì, mỗi một câu nói của các người đều cấu thành xâm hại cạnh dự cá nhân của tôi.”

“Ở phương diện quản ủy, bọn họ đang điều tra việc này với tôi, tôi tôn trọng quản ủy ĐHTH Liên Bang cũng tin họ sẽ đưa ra kết quả điều tra xác đáng.”

“Thế nhưng hiện tại, Vinh Tranh tôi mạn phép không tự lượng sức mình một chút, từ giờ trở đi, mỗi một người hoài nghi thư thông báo trúng tuyển đại học của tôi có vấn đề, tôi đều sẽ coi là kẻ thù của tôi!”

“Nếu đây là chiến tranh, vậy thì khai chiến đi!”

Đánh xong dấu chấm câu cuối cùng, hần hít sâu một hơi lại mặc danh kỳ diệu có chút nhiệt huyết sôi trào, thở nhẹ hồi phục chút đem đoạn chữ này đăng lên.

Hần không phải phái ủy khuất cầu toàn bảo thủ cũng sẽ không đối mặt với thế tục mà thỏa hiệp. Chính phủ Liên Bang thống trị xã hội cái gọi là tiên tiến trên thực tế lại là tư tưởng bế tắc, đầu gỗ. Tín nhiệm có một người là đủ rồi. Phàm tất cả người nơi này hoài nghi hần, hần tội gì không trở mặt với bọn họ?

Sinh hoạt cùng là một loại phương thức chiến tranh khác! Vô pháp dùng phương pháp thông thường lúc chung sống hòa bình, vậy thì oanh oanh liệt liệt đại náo một hồi, nói cho bọn họ biết, Vinh Tranh hẳn không phải những gen thiếu hụt giả khúm núm kia, tùy ý bọn họ khi dễ!

Hắn phản kích, đều luôn luôn không nường tay! Hắn làm người, cũng không bao giờ yếu đuối!

12. Chương 12

Vinh Tranh lấy tên thật thanh minh và phát lời “tuyên chiến” không thể nghi ngờ là lửa cháy đổ thêm dầu, đem toàn bộ tình thế kích thích đến gay cấn.

Phù Chính liên tục chú ý tới việc này cũng đang muốn điều tra xem là ai ở sau màn quấy phá, cũng đang nhập vào diễn đàn đại học nhìn thấy chủ đề hot này. Quản lý viên e sợ thiên hạ bất loạn, đem cả hai chủ đề đăng trong khu chủ đề nóng. Chỉ cần vào diễn đàn thứ đầu tiên nhìn thấy tuyệt đối là nó.

Diễn đàn đại học vẫn rất náo nhiệt nhưng chưa bao giờ sôi trào như thế này. Một buổi tối này có rất nhiều người hăng tiết gà một lần lại một lần đối mới chờ Vinh Tranh phát biểu lần nữa. Thế nhưng Vinh Tranh chỉ phát một lần đó xong liền đăng xuất không hiện lên nữa.

Có người rục rịch, có người chửi ầm lên, có người sôi nổi phỏng đoán cũng có người bắt đầu dao động. Một tiên thiên gen thiếu hụt giả dựa vào cái gì mà lớn mật đứng ra phản kích như vậy, dám bảo là ai nghịch với hắn đều là kẻ thù? Nếu không phải thật sự có bối cảnh thâm hậu, quyền thế ngập trời, đó chính là chân tướng đứng ở một phương không thể hoài nghi.

Tống Tử Võ cũng nhìn thấy chủ đề này, bạn cùng phòng của hắn nói cho hắn biết lạ hiệu kỳ hỏi: “Cậu trước kia không phải rất gần gũi với hắn sao? Có biết đến tột cùng là sao không?”

“Tớ như thế nào biết a?” Tống Tử Võ rất khó chịu: “Cậu ta cũng không nói với tớ chuyện này....Đừng tới hỏi tớ.”

Bạn cùng phòng thấy cảm xúc của hắn không tốt, quay đầu tiếp tục lên mạng, Tống Tử Võ trong lòng bất ổn không nên làm thế nào, không dẫn xuống được. Hắn phiền muộn gãi đầu, cũng đăng nhập vào, chính mắt nhìn một lần chủ đề kia. Đúng lúc này, lâu 538 lại có người viết—

“Trước khi có chứng cứ chứng minh hắn đã làm chuyện xấu, hãy thu hồi lại những phát biểu ác liệt của mình. Trình tự Vinh Tranh nhập học không hề có gì đáng tranh luận. Các người phán đoán đương nhiên như thế chỉ vì hắn là gen thiếu hụt giả.”

“Đề xuất gen ưu hóa nguyên bản là để phòng bệnh tật. Từ căn nguyên trị liệu một số bệnh khó chữa khỏi, lại gây nhiều thống khổ, là vì tiến hóa của nhân loại, mà không phải là lấy cảm giác ưu việt đi kỳ thị người khác. Gen ưu hóa hay không chỉ là một điều kiện tiên thiên (trời sinh) cũng không quan trọng, đối với đủ loại hậu thiên (về sau, do cải tạo mà có) không có bất luận ý nghĩa gì.”

“Tôi đã thấy gen hoàn mỹ giả dối lạc cũng gặp qua những người vĩ đại tàn tật từ khi sinh ra. Các tiên bối trong lịch sử đều không thập toàn thập mỹ. Các người tự xưng là người có cơ sở hoàn mỹ lại từ căn nguyên nhân phẩm đã không trọn vẹn. Lấy tin tức nghe đồn mà khi nhục bạn học, còn có tư cách ngồi trong đại học, hưởng thụ giáo dục cao đẳng ư?”

“Huống chi giáo dục bản chất là dạy người, cũng không phải khí thế bức nhân, tự cho là đúng.”

“Gia thiết các người đối vị trí, còn có thể ở độ cao ngang nhau, có tâm tính như nhau?”

Một hòn đá làm dậy ngàn tầng sóng, Tống Tử Võ cũng lảng lảng hơn nửa ngày mới hồi thần. Hắn mơ hồ cảm thấy người này nói đúng, lại cảm thấy khẩu khí kia có chút quen thuộc. Tìm nội dung tài khoản hội viên của lâu này lại phát hiện có đầy đủ thông tin, là số tài khoản cũ, thời gian đăng ký khá lâu năm.

“F tiên sinh.....sẽ là ai?” Tổng Tử Võ lật xem nửa ngày không có manh mối gì. Người này đăng ký tài khoản lâu như vậy cư nhiên còn là lần đầu phát ngôn. Nếu là sinh viên ĐHTH Liên Bang cũng đã tốt nghiệp từ lâu rồi.

Tổng Trưởng Tu còn đang ở nước ngoài nhận được thông tin xin được nói chuyện, tiếp nhận: “Cuối cùng cũng gọi điện thoại cho tôi.”

“Chú, chú họ, khụ.” Tổng Tử Võ ho khan hai tiếng, có điểm quẫn bách: “Sự kiện gần đây chú khẳng định biết. Cháu....Cháu muốn nghe xem cái nhìn của chú thế nào.”

“Cái nhìn của tôi?” Tổng Trưởng Tu mang theo ý cười trả lời: “Tôi sẽ không nói cho cậu cái nhìn của tôi. Tôi chỉ muốn cậu làm một chuyện. Một sự kiện có thể khiến cậu nhìn ra tính chính xác của nó.”

Tổng Tử Võ bận rộn không ngừng thúc giục: “Nói mau nói mau.”

“Dùng tâm nhìn, dùng tâm suy nghĩ, đưa ra kết luận của cậu.” Tổng Trưởng Tu đầy ác thú truyền lại, Tổng Tử Võ cả giận nói: “Này khác gì chưa nói! Chú họ, chú đừng qua loa với cháu nữa!”

Lúc này đáp có chút ba phải, Tổng Trưởng Tu lại cười nói: “Cậu bất giác thấy rất có đạo lý sao? Đây là chú họ muốn đưa đạo lý làm người cho cậu, muốn cậu phải hảo hảo nhớ kỹ!”

Vừa dứt lời hần lắp tức cắt đường truyền, tùy ý Tổng Tử Võ hậu tri hậu giác phát hiện chính mình lại bị quay vòng vòng, quay đầu đem máy liên lạc ném lên giường.

Hần oán thầm hành vi đáng giận của Tổng Trưởng Tu một trận, không thèm nghĩ nữa nằm lại giường, chần che đầu. Nhưng hiện tại ban ngày ban mặt như thế nào có thể ngủ được. Hần lẩn qua lộn lại ép buộc trong chốc lát, đột ngột đứng dậy, đeo giày chạy ra khỏi ký túc xá.

Đến cửa, hần nhìn về bên trái, thực rõ ràng nhìn thấy phòng cách vách đóng cửa. Mà đúng lúc này Vinh Tranh mở cửa đi ra, hần còn chưa phát hiện Tổng Tử Võ, lại nhìn thấy tranh tuyên truyền lớn trên cửa.

Lúc này đây, người vẽ tranh chẳng những nói những lời thấp kém kêu gào loại người hạ cấp như Vinh Tranh nên bị đuổi ra khỏi đại học, còn dùng nhựa cao su cường lực dán, Vinh Tranh dụng lực xé cũng không được một góc.

Nhìn cử động lúc này càng thêm nghiêm trọng, Vinh Tranh nhú nhú mày, dứt khoát bỏ mặc không thèm để ý, hần xoay người muốn đi lên lớp, vừa quay đầu lại nghe “phanh” một tiếng, cửa ký túc xá bị Tổng Tử Võ dùng sức đóng mạnh.

.....Đúng là thiếu niên chưa thành thực. Vinh Tranh đành phải nói ra luận điểm này, hốt nhiên bật cười cảm thấy chính mình sao lại cùng diễn trò với trẻ con cơ chứ, không khỏi lắc đầu xuống lầu. Gặp thoáng qua rất nhiều sinh viên đi lại, nhận ra hần đều về mặt cổ quá tránh xa. Hần không chuyển mắt, hết thấy không nhìn, chỉ xem như không thấy.

Máy liên lạc vang lên, Vinh Tranh cầm lấy, thấy là tin nhắn của Phù Chính.

Ngày đó sau khi hai người trao đổi dây số, bọn họ thường xuyên liên lạc. Nhiều khi là nói một ít chuyện phiếm, các loại chuyện thú vị, còn có phát biểu cái nhìn với một thứ gì đó, Phù Chính lại không nhắc đến chuyện điều tra của quần ủy, chỉ vừa đúng quan tâm Vinh Tranh hằng ngày. Mà hai người trong bất tri bất giác vài ngày ngắn ngủi mà trở nên vô cùng quen thuộc.

Trong tin nhắn của Phù Chính viết: “Quần ủy bên kia sẽ nhả ra, công việc bên quán cà phê vẫn phải tiếp tục.”

Vinh Tranh vừa mừng vừa sợ, nhịn không được lập tức gọi qua, Phù Chính rất nhanh chấp nhận, nghe thanh âm vui sướng của hần, cảm động lây, cũng khó có được lộ nụ cười nhẹ. Quần gia Bohn đi ngang qua nhìn thấy vui mừng không thôi, rối rắm nửa ngày xem có nên nghe lén hay không, không ngờ bị Phù Chính phát hiện, dở khóc dở cười bước nhanh vào trong đình viện.

Bên kia đầu máy liên lạc Vinh Tranh không biết khúc nhạc đệm nhỏ này, chỉ cao hứng hỏi: “Anh làm sao biết? Quần ủy bên đó nói thế nào? Anh nhận thức người bên đó?”

Kỳ thật là Phù Chính tìm Triệu Liên Hằng, Triệu Liên Hằng làm người rộng mở, cũng biết việc này không nên phát triển tiếp. Dưới sự khuyên bảo cực lực của hắn mới khiến cho Vinh Tranh khôi phục sinh hoạt thường ngày. Triệu Liên Hằng đưa ra lý do cũng rất đơn giản: “Chỉ có cảnh sát điều tra mới có thể hạn chế hành động của người khác. Hiện tại Vinh Tranh lại không bị xác nhận có phạm sai lầm không, vì sao lại bị đối xử như thế?”

Thông báo Vinh tranh phát ra tối hôm qua, Triệu Liên Hằng sau khi nhìn thấy liền chế nhạo Phù Chính: “Người thanh niên này rất có tài! Anh không phải coi trọng cậu ta đi?”

Phù Chính mặt không đổi sắc nói trở lại: “Là người tôi nhận định. Nếu được, xin chiếu cố cậu ấy một chút.” Chọc Triệu Liên Hằng chắc chắn lấy làm kỳ.

Hiện tại nhớ đến, Phù Chính có vài phần cảm giác tình yêu khó tin. Nhưng y làm người quả quyết, thời khắc này trò chuyện với Vinh Tranh, chỉ là ngôn ngữ nhẹ nhàng băng qua: “Quản ủy bên kia cũng cho là thái độ như vậy với cậu có chút quá phận. Cậu vốn không nên gặp loại chuyện này.”

“Này cũng không có gì. Đáng tiếc tối hôm qua không dọa lui được bọn họ.” Vinh Tranh không chút phật lòng, thuận miệng cười nói: “Một đám vị thành niên tâm trí còn chưa ổn định, tôi còn không đến mức để trong lòng. Huống chi tôi sẽ không vô duyên cớ mà chịu những thứ này đâu. Đợi đến khi quản ủy làm sáng tỏ mọi chuyện, tôi rất chờ mong phản ứng của bọn họ.”

“Còn có, tôi biết việc này anh nhất định có tham dự, cảm ơn anh.”

Hồ hấp Phù Chính có chút kiềm hãm, dường như không việc gì nói: “Tôi muốn hỏi báo.”

Vinh Tranh cũng tùy theo cảm xúc, trong lòng một mảnh mềm mại ngọt ngào, thậm chí mình một câu ý chí không kiên định, tùy ý trò chuyện vài câu đang chuẩn bị cắt đứt, lại lo nghĩ, trấn định hỏi lại: “Chúng ta thử hẹn hò xem sao?”

“Nghĩ xong rồi liên lạc lại cho tôi.”

Lần này máy liên lạc thiếu chút nữa rời khỏi tay Phù Chính, y nửa này mới tìm lại thanh âm của mình, lại nhìn qua, Vinh Tranh sớm không còn thanh âm đành phải phần nộ buông máy liên lạc ra.

Trái tim Vinh Tranh đập bang bang, này là lần đầu hắn mới trắng ra như thế. Nhưng hắn cũng không phải con gái không cần phải để nam nhân chủ động. Cả hai đều thuận mắt vì cái gì không tiếp tục phát triển một chút chứ?

Chủ ý vừa định, cước bộ thoải mái, lúc này thay đổi kế hoạch đi thư viện, trực tiếp ra ngoài trường, vài ngày không có đến quán cà phê cũng không có nguyên nhân chính xác, ông chủ Hanks chắc đang chờ hắn tới.

Một ngày này tâm tình hắn đều vô cùng tốt, trở về xem tranh ở cửa đã đổi mới, có nghiệm trọng thêm cũng không ảnh hưởng. Chỉ là đẩy cửa vào, bạn cùng phòng Kevin.Deans dùng ánh mắt cổ quái nhìn hắn, Vinh Tranh cảm thấy mình bạch đối phương đại khái là biết chuyện này, cũng không nói gì thêm.

Kevin.Deans ngược lại nhìn hắn một hồi lâu, lúc tối còn mở miệng hỏi: “Cậu làm sao làm được?”

Vinh Tranh nhướn mày: “Cậu chỉ cái gì?”

“Về....” Gã do dự: “Chuyện kiếm được thư thông báo trúng tuyển, bọn họ không phải kiểm tra xác nhận thân phận rất nghiêm khắc sao?”

13. Chương 13

Vinh Tranh nheo mắt, lạnh giọng: “Tôi không có” kiếm được như thế nào”, tư cách trúng tuyển của tôi không có vấn đề gì cả.”

Kevin.Deans hơi thay đổi sắc mặt: “Có cái gì mà phải giấu? Một gia hỏa gien thiếu hụt như cậu có thể thi đấu ĐHTH Liên Bang? Đừng đùa! Tôi đây....” Gã hốt nhiên im miệng không nói, vẻ mặt biến ảo, thấp phần phần khích.

Vinh Tranh thấy cỏ quái, Kevin.Deans lại giống như nghĩ đến cái gì, chỉ hừ một tiếng nói: “Tôi đây phí không ít khí lực mới vào học được.”

“Cậu nếu có thể quang minh chính đại thi được vào, tôi chẳng phải tương lai có thể làm Nghị trưởng Liên Bang?” Thấy Vinh Tranh không có phản ứng như trong tưởng tượng, Kevin đảo mắt, ác ý mắg: “Mày sớm thăng thần sẽ được khoan hồng, quân ủy sẽ điều tra ra hết, sau đó đuổi mày đi, như thế sẽ không tốt nhìn đâu.”

Nói xong lời này gã lấy kiện áo khoác vung lên vai, đứng ở đó đánh giá Vinh Tranh từ trên xuống dưới, không có ý tốt nói: “Bất quá nói thật, dựa theo diện mạo này của mày, có thể làm thiếu gia đầu bài ở mấy chỗ tiêu hồn. Cùng khách nhân thổi phồng vài câu, nói mày trà trộn vào đại học, không chừng có người thích nghe loại lừa bịp này sẽ boa cho mày nhiều tiền.”

“Đến lúc đó nể mặt là bạn cùng phòng, tao sẽ đến cổ vũ, chọn thẻ bài của mày.”

Vinh Tranh mặt trầm như nước, hai tròng mắt u ám, thản nhiên nói: “Cảm ơn đề nghị của cậu, bất quá tôi nghĩ cậu càng quen với loại địa phương kia hơn, muốn làm đầu bài cũng là cậu thích hợp hơn tôi. Nếu cậu làm đầu bài, đại khái tôi cũng có thể sẽ đến chơi đùa.”

“Mày!” Kevin khó thở, miệng hùng hùng hổ hổ vài câu “miệng lưỡi bén nhọn”, hung hăng trừng Vinh Tranh một cái: “Nếu không phải nơi này là Thủ đô tinh....Mày trăm ngàn lần đừng rơi vào tay tao!”

“Không dám không dám!” Vinh Tranh bị tức đến cười, bề ngoài khiêm tốn nói: “Đáng tiếc nơi này chính là Thủ đô tinh, cậu đi thông thả, tôi không tiễn.”

Kevin tức giận đi ra, cửa phòng cũng bị gã đóng mạnh “phanh” một tiếng. Vinh tranh yên lặng ngồi xuống không chút để ý mà suy nghĩ sự tình.

Nghe khẩu khí của Kevin giống như là người có chút thân phận. Nhưng cũng tựa như lời gã nói, nơi này là Thủ đô tinh giống như đất dưới chân tiên tử thời xưa vậy, một tảng đá tiến vào Bắc Kinh, đánh chết mười có năm là mũ đỏ*. Thủ đô tinh thứ không thiếu nhất là người có quyền có thế. Một Kevin có lợi hại thế nào cũng là mảnh long vô pháp qua sông, trước mặt địa đầu xà cũng không dùng được.

*đoạn này theo ta đại khái là chỉ người quyền thế trong thủ đô tinh rất nhiều, trong mười người thì có năm người đó.

Hắn một chút cũng không lo lắng Kevin sẽ gây phiền toái. Huống hồ....Hắn mở máy liên lạc ra, kìm lòng không được nhìn dây số thông tin của Phù Chính. Vinh Tranh ở đây không có quan hệ với bất luận kẻ nào, chỉ có một Phù Chính tin tưởng hắn, ở phía sau hỗ trợ ủng hộ hắn, với hắn mà nói cán cân đã nghiêng, đã được an ủi.

Thời gian lại qua một tuần, Vinh tranh khôi phục sinh hoạt học tập bình thường. Trừ trong trường học độc lai độc vãng, không nhìn người khác xem hắn như ôn dịch mà né tránh thì không có gì đặc biệt. Mà trong nháy mắt, Liên Bang có một ngày hội-Vinh quy đốt, rất quan trọng đến gần.

Vinh quy đốt tên như ý nghĩa là một ngày trở về. Một ngàn ba trăm năm trước, lần đầu tiên nhân loại đối địch với trùng tộc thắng lợi. Sau đó Liên Bang thông qua sự đề nghị của quân đội đem ngày này trở thành ngày quân nhân có thể nghỉ và xuất ngũ, tiền tuyến hàng năm thay quân cũng bắt đầu trước ngày này một ngày, là vì muốn nhóm quân nhân luôn ở trong trạng thái nghỉ ngơi.

Trong toàn bộ ngày này chỉ cần mặt trời chưa có hạ xuống, cư dân Thủ đô tinh sẽ ở cửa nhà, ngã tư đường bày ra các loại thức ăn, chỉ cần quân nhân đi ngang qua đều có thể nhắm nháp miễn phí.

Này cũng là tập tục ngày thắng trận năm đó dần dà biến thành bộ dáng hôm nay. Có gia đình có thân thích phục dịch trong quân, sẽ có người nhón chân trông ngóng, chờ mong người nhà trở về cùng nhai hưởng thụ bữa tối ấm áp. Một ngày này cả nước đều chúc mừng là ngày hội rất long trọng.

Làm quân nhân, Phù Chính một ngày này hàng năm phi thường bận rộn. Y phải tham gia tiệc rượu quân bộ, còn muốn lên cùng bạn bè tụ hội, càng có rất nhiều đồng nghiệp tới cửa hỏi thăm. Thế nhưng năm nay, y phân phó quản gia nói y ra ngoài chưa về, người nào cũng không tiếp, cũng không tham gia bất cứ tụ hội hay tiệc rượu nào.

Quản gia Bohn biết y chuẩn bị hôm nay đi gặp người thích, vẻ mặt đầy nghiêm túc tỏ vẻ tuyệt đối hoàn thành nhiệm vụ, không để bất cứ kẻ nào quấy rầy thế giới của y và người kia. Lúc đi ra cửa còn khoa trương cầm khăn tay: “Nhất định phải thành công a!”

Phù Chính chỉ có thể bật cười, trong lòng vừa bất đắc dĩ lại kính yêu vị lão nhân này. Y lái xe đến ĐHTH Liên Bang, ở cửa trường thông báo cho Vinh Tranh sau đó giống như một người chờ đợi người yêu đứng ở trước cửa. Không bao lâu sau, Vinh Tranh mặc một thân thường phục nhạt màu đi ra.

Tuy nói không phải là lần đầu hẹn hò, Vinh tranh còn cố ý lựa chọn trang phục, này cũng là tôn trọng Phù Chính. Đi đến trước mặt đối phương, hẳn lại có chút thấp thỏm như mao đầu tiểu tử.

May mắn, ánh mắt Phù Chính đảo qua một chút, cửa trường hôm nay nhiều xe, Vinh Tranh ngồi vào ghế phó lái, bọn họ liền vội vã rời khỏi. Hai bên đường giăng đèn kết hoa giống như tất cả mọi người đều ra khỏi nhà. Vinh Tranh không khỏi cười nói: “Hôm nay sinh ý quán cà phê nhất định rất tốt.”

“Sinh ý tốt nhất là cửa hàng hoa tươi.” Phù Chính nghiêm trang hồi đáp: “Đáng tiếc cậu từng nói cậu không thích hoa.”

“Nam nhân cần hoa làm gì...” Vinh Tranh nhớ lại tin nhắn hai người gửi lúc nửa đêm, nhin không được cong cong khóe miệng: “Nếu tôi đưa hoa cho anh, anh cũng sẽ cảm thấy thực đi?”

Hắn tìm hết một lượt từ ngữ thông dụng của Liên Bang mới tìm được từ này, dư quang Phù Chính vẫn luôn chú ý hẳn cũng thấy mỉm cười trên mặt hắn, trong mắt đều là nhu hòa: “Nếu cậu đưa hoa cho tôi tôi sẽ nhận.”

“Tôi sẽ không đưa hoa cho anh...” Vinh Tranh bị y nhìn như vậy, không tự giác quay đầu đi, bên tai một màu đỏ. Trong lòng hung tợn oán thầm: ai nói người này chưa từng nói chuyện yêu đương? Thử đoạn này rất cao minh, vô thanh thắng hữu thanh!”

Xe huyền phù bình ổn thoải mái chạy trên đường, bởi vì không chạm đất cho nên không hề bị ma xát xóc nảy. Không gian không lớn trong xe chậm rãi tràn đầy khí tức ái muội. Hai người đều sắc bén cảm nhận được biến hóa như có như không trong không khí lại đều không mở miệng, ngược lại lẳng lặng hưởng thụ trong giây lát.

Nơi này là vùng ngoại thành non xanh nước biếc không khí tươi mát, Vinh Tranh lơ đãng phiêu mắt đến cửa đá cách đó không xa, trên đó viết bốn chữ “Nghĩa trang liệt sĩ”, kinh ngạc nhướn mày, mơ hồ có vài phần suy đoán.

Hai người yên lặng xuống xe, hôm nay là ngày kỷ niệm thắng lợi bởi vậy người ở đây rất ít, cực kỳ yên tĩnh. Phù Chính đi đến trước một bia mộ liền dừng lại, bỏ mũ xuống.

“Xin lỗi, lần đầu hẹn gặp lại ở trong này...” Phù Chính nhìn Vinh Tranh, thần nhiên nói: “Mục đích hẹn gặp là tăng sự hiểu biết lẫn nhau, trừ nơi này, tôi không thể nghĩ được chỗ nào có thể lý giải được tôi.”

Bàn tay y vuốt ve bia mộ, đốt một nhóm hương, vừa đi vừa nói: “Nơi này có rất nhiều chiến hữu của tôi, còn có cha mẹ tôi cũng chôn ở chỗ này. Chờ đến lúc tôi chết đi, tôi nghĩ tôi cũng sẽ ở trong này.”

“Tôi chưa từng yêu qua, không biết người khác như thế nào.” Ngữ khí của y nhợt nhạt lại thập phần chân thành khẩn thiết biểu lộ tình cảm: “Tôi là quân nhân, còn là thiếu tướng, sẽ thời thời khắc khắc là gương xung phong tiên tuyến. Tôi sẽ không cho em xem những thứ tốt của tôi, khiến em bị mê hoặc bởi những thứ đó, cho là tôi chỉ có mặt đẹp để đó.”

“Tốt đẹp đơn thuần không có tồn tại.” Phù Chính chậm rãi nói ý nghĩ đã ẩn sâu bấy lâu: “Tôi tìm kiếm là bạn lừa cả đời, là người tương lai cùng tôi sống vai sinh hoạt một đời. Nếu người đó vô pháp cùng tôi cùng nhau gánh vác, tôi cũng sẽ không có niềm tin kiên định đi tiếp.”

Y đứng vững lại lần nữa, chuyên chú nhìn Vinh Tranh vươn tay ra, mang theo tia chờ mong mà y không phát hiện: “Cùng tôi cùng một chỗ, khả năng sẽ thực vất vả. Nếu hiện tại em rời đi, tôi sẽ không oán hận một câu nào.”

Lời nói nhọt nhọt trầm thấp của nam nhân tiêu tán ở bốn phía, lai phảng phất như chưa bao giờ rời khỏi. Vinh Tranh chưa từng tiếp xúc với quân nhân, càng vô pháp tưởng tượng sinh hoạt của bọn họ. Nghĩa trang liệt sĩ này hiển nhiên đã tồn tại nhiều năm, mộ bia tầng tầng lớp lớp, trải mãi đến đỉnh núi. Có người xử lý tỉ mỉ khiến mỗi tấm bia đều trơn bóng sạch sẽ, không hề vương bụi. Hắn dõi theo dấu chân Phù Chính đi qua, thẳng tắp hai hàng song song nhau.

Một bước, hai bước, ba bước....Vinh Tranh đứng ở trước mặt Phù Chính, không mở miệng cũng không nắm lấy bàn tay đưa qua kia.

Có một ít người mới đầu đều rất tốt, sau này từ từ lộ rõ bản chất; mà có người ngay từ đầu tính toán nói hết mọi thứ xấu nhất cuối cùng cũng chẳng có chỗ tốt nào. Trong đó cố nhiên có kỹ xảo lại cũng có tâm ý. Từ đầu đến giờ thấy rõ ràng mọi thứ đủ để sáng tỏ đối phương rất thận trọng với đoạn tình cảm này cũng càng làm người an tâm.

Hắn không cần hoa tươi để mua niềm vui cũng không cần thề nin hẹn biển nói vĩnh hằng. Hắn cần chính là một người đồng hành, cùng hắn sống vai. Người kia có thể đi trước một bước, hắn sẽ chăm rãi đuổi sát, sớm muộn gì cũng có ngày cùng y đứng cùng một chỗ trong trời đất này, chăm chú nhìn lẫn nhau, trong mắt chỉ có thân ảnh đối phương.

Vinh Tranh cũng vươn tay ra, mỉm cười: “Cùng tôi ở một chỗ cũng sẽ rất phiền toái.”

“Về tư liệu của tôi anh hẳn đã sớm biết.” Hắn nói: “Tôi là tiên thiên gen thiếu hụt giả, còn là con riêng của Vinh gia. Cuối tuần trước vừa mới có quyết định đem tất cả những người phản đối mình là kẻ thù. Xét thấy hoàn cảnh chính thể Liên Bang, trên cơ bản...xem như là địch của toàn thể giới.”

“Phàm như vậy, anh có muốn cân nhắc tình huống lại chút không, thật sự muốn cùng tôi thử xem sao?”

Phù Chính đầu tiên là nhú mày, sau khi nghe xong thì giãn ra, trong ánh mắt đều là sung sướng. Y đưa tay xuống vừa vặn cầm lấy tay Vinh Tranh, hơi dùng lực chút đem người ôm vào lòng, hơi cúi đầu, hô hấp nóng rực phả vào vành tai trắng nõn kia, nhọt nhọt nhếch môi cười: “Tôi nguyện ý, còn em?”

Ta để phù chính xưng tôi-em, còn vinh tranh là anh-em nhé ^^

14. Chương 14

Dâng lên hoa tươi vì cha mẹ và đồng đội của Phù Chính, lại ngồi trong chốc lát, hai người lái xe quay về.

Thành thị vẫn phồn hoa náo nhiệt, tâm cảnh Vinh Tranh trong thời gian ngắn biến hóa đa dạng. Dư quang nhìn đến Phù Chính anh tuấn đang tập trung tinh thần điều khiển xe, lại là một phen tâm tình khác.

“Kỳ thật ngày hôm nay hằng năm tôi đều sẽ tới nơi này thăm bọn họ.” Phù Chính nhọt nhọt mở miệng: “Chỉ là lúc trước ban ngày quá bận rộn, phải chờ tới buổi tối mới có thể một mình ra ngoài.”

Vinh Tranh mỉm cười đem tay trái của mình bao trùm lấy tai phải của y: “Về sau có em tới cùng anh?”

Phù Chính chậm rãi cầm ngược lấy tay hắn, nghiêng đầu nhìn hắn, hơi gật đầu: “Hôm nay tôi có thời gian cả ngày, em có muốn làm gì không?”

“Ngô...” Vinh Tranh suy nghĩ, cười nói: “Em cũng không quen thuộc Thủ đô tình, anh biết rõ có chỗ nào chơi vui không?”

Nơi thú vị nhất đương nhiên là khu vui chơi, thế nhưng hai đại nam nhân đi vào trong đó rất không thích hợp. Bọn họ cũng không phải người thích chơi mấy trò chơi ấu trĩ kia, Phù Chính suy tư, mở miệng hỏi: “Em có muốn xem cơ giáp không?”

Đối với đa số dân chúng bình thường mà nói, cơ giáp chỉ là trên màn hình mới nhìn thấy. Vinh Tranh đối với đồ vật chưa gặp qua này vô cùng ngứa ngáy khó nhìn. Nghe được lời này của Phù Chính, mắt liền sáng lên.

Nam nhân nào đối với binh khí mà không say mê? Vừa huyền khóc lại phong cách, còn cơ giáp có lực sát thương cực lớn không thể nghi ngờ là cảm dỗ tốt nhất.

Một khi đã như vậy, Phù Chính quay đầu xe, đổi phương hướng lái đi. Vinh Tranh nhìn phía ngoài cửa sổ hốt nhiên nhìn thấy thân ảnh quen thuộc, vài ngày không có về ký túc xá – Kevin.Deans ăn mặc thời trang, mang theo vài người ngênh ngang đi vào một cửa hàng.

Cửa hàng kia trang trí đơn giản, xe vẫn đang đi Vinh tranh chỉ thoáng nhìn qua thấy một chữ “Lý”, hẩn âm thầm nhớ trong lòng, có chút suy nghĩ sâu xa. Phù Chính sớm phát hiện sắc mặt khác thường của hẩn, lúc này hỏi: “Làm sao vậy?”

“Không có gì.” Vinh Tranh lắc đầu: “Chỉ là hình như thấy bạn cùng phòng.”

“Bạn cùng phòng của em?”

Vinh Tranh khẽ gật đầu: “Àn, là người tên Kevin.”

Phù Chính nghĩ một lát không khỏi nhú mày, nói thẳng: “Em biết gã là loại người nào không?”

“Anh quan gã?” Vinh Tranh đầu tiên là kinh ngạc sau đó ngẫm lại, Phù Chính lui tới đều là nhân sĩ cao tầng, Kevin.Deans này thân phận nói không chừng thật có chút thâm hậu. Hẩn nghe Phù Chính lạnh nhạt nói: “Gã là con trai của Tổng Đốc Borges tinh – Ulysse.Deans, tôi từng thấy gã một lần trong một bữa tiệc.”

“Tổng Đốc Ulysse năm nay 174 tuổi, bởi vì đủ loại nguyên nhân chỉ còn lại một đứa con trai này bởi vậy rất cưng chiều. Tại hành tinh Borges, lời nói của Kevin.Deans tương đương với một nửa Tổng Đốc.”

Đại quan biên giới.....Quả nhiên là bối cảnh thâm hậu, Vinh Tranh nghe ra trong giọng điệu của Phù Chính có chút lo lắng, không khỏi cười khê: “Là hoàn khổ đệ tử, sau khi biết thân phận của em còn nói năng lỗ mãng. Bất quá em cũng không phải là người dễ bị bắt nạt, đương trường đánh ngược lại.”

Hẩn chớp mắt với Phù Chính: “Anh yên tâm, em không yếu như vậy. Huống chi nơi này là Thủ đô tinh, không chấp nhận người bên ngoài đến đây càn rỡ, đúng không?”

Phù Chính yên lòng, tiểu ý nhu hòa: “Borges tinh thừa thải khí -3, là nhiên liệu sử dụng chủ yếu trước mắt của cơ giáp, bởi vậy Liên Bang rất coi trọng. Thế nhưng theo tính năng của cơ giáp ngày càng ưu hóa, khí -3 đã có chút phát triển không theo kịp. Ulysse bởi vậy đáp ứng với nhóm bảo thủ trong Nghị Viện. Muốn thừa dịp khí -3 còn chưa bị đào thải hoàn toàn tìm sản nghiệp khác chống đỡ.”

“Mà gia gia Phù Chiến của tôi là phái cấp tiến.” Bên môi của y nhợt nhạt cong lên: “Cho nên xét từ góc độ nào đó, tôi cùng gã coi như là đối thủ—Em không cần khách khí với gã, nơi này là Thủ đô tinh, mặt mũi Phù gia rất có giá trị.”

Loại lời nói rõ rệt có chỗ dựa này hiển nhiên lấy lòng của Vinh Tranh, tâm của hẩn biết rõ là Phù Chính cố ý sa vào lại cảm thấy thái độ thân mật, được coi là người nhà bình thường này rất tri kỷ. Bất quá hẩn còn cười nói: “Gần đây chuyện phải làm khá nhiều, nên điệu thấp một chút mới tốt. Gã bất quá là quan nhĩ đại*, em và anh sao phải chấp nhậ?”

quan nhĩ đại*: giống như phú nhĩ đại, là đời thứ hai, đa số chỉ biết ăn chơi trác táng.

“Hơn nữa....” Hẩn hốt nhiên dừng lại, trong đầu sinh một ý niệm: hẩn có thể ứng phó đủ loại gian khổ gặp được trong sinh hoạt của chính mình, cũng tự tin mình có năng lực như vậy. Phù Chính trước mắt hẩn chưa đuổi theo kịp, hẩn không hy vọng chính mình là người quá yếu giữa hai người.

Càng quan trọng hơn là, hẩn không muốn gây thêm phiền toái cho Phù Chính. Đây vốn là vấn đề hẩn nên xử lý.

Vinh Tranh lắc đầu, không tiếp tục đề tài này. Lại đi tiếp hơn hai giờ, xe huyền phù đỗ ở cửa một căn cứ quân sự.

Nơi này phòng vệ sâm nghiêm nhưng bởi vì hôm nay là ngày Vinh Quy Đốt, bầu không khí cũng vui vẻ hơn chút. Ngày Vinh Quy quân doanh mở ra cho mọi người thăm quan, chỉ là cần đăng ký hơn nữa còn phát giấy thông hành lâm thời.

Một ít nơi cơ giáp quan trọng đương nhiên không thể đi, thế nhưng có thể thăm quan khu vực sinh hoạt huấn luyện bình thường của binh lính, thế là đủ rồi.

Phù Chính đem xe đến bãi đỗ xe, không lập tức đi xuống mà nói với Vinh Tranh: “Tiến vào đó tôi cần mặc quân trang.”

Vinh Tranh đột ngột phát hiện chính mình rất muốn ở lại xem, hần cố nén dục vọng xem xét, yên lặng mở cửa xuống xe, ở bên cạnh xe bỏ nửa ngày dáng người tốt của Phù Chính, bên trong xe lơ mơ, nhìn mơ hồ lại tăng thêm không gian tưởng tượng, khiến hần thiếu chút nữa nóng đầu chảy máu mũi.

Ai cũng có lòng yêu cái đẹp. Hần là nam nhân lại là người đồng tính, thích chính là mỹ nam tử tổng hợp các loại mỹ cảm nam tính như Phù Chính. Nhưng hai người còn chưa đến bước đó, hần cũng không nên cứ như vậy bắt cóc người lên giường.

Khi Phù Chính xuống xe đã thay một bộ quân phục thiếu tướng đen từ đầu tới chân, trang phục cắt may thẳng thớm, giày quân đội sáng loáng, bộ quân phục kia ôm lấy thân thể cao lớn tuấn mỹ, xứng với ánh mắt sắc bén khi Phù Chính chuyển đổi sang trạng thái quân nhân càng khiến Vinh Tranh suy nghĩ vẩn vơ.

Cái gọi là cảm dỗ chế phục cũng chỉ như thế này thôi. Vinh Tranh tâm viên ý mã, ở bên ngoài lai phải vất vả che dấu. Nhưng không qua bao lâu tâm tư hần liền bị dời đi, bởi vì Phù Chính mặc quân trang thật sự là vật sáng rõ rệt mà.

Theo hai người tiến tới, càng ngày càng nhiều tầm mắt tụ lại, Vinh Tranh cũng bị các ánh mắt đánh giá, hần mặc dù vô cùng trấn định cũng có chút ăn không tiêu. Mà phạm là đi ngang qua gặp phải nhóm binh lính, ai cũng kích động làm quân lễ với Phù Chính nhân tiện đưa hần luồng ánh mắt hiếu kỳ.

Dưới tầm mắt của vô số lính trẻ dời đi, Vinh Tranh cuối cùng nhận không được cảm thán: “Anh thật sự rất được hoan nghênh.”

“Chỉ là thời đại cần một người đứng ở vị trí như vậy.” Phù Chính đang làm kiểm tra thông qua ở cánh cửa cuối đường. Trải qua đủ loại kiểm nghiệm, Phù Chính thoải mái mở cửa, đón nhận ánh mắt đầy thú vị của Vinh Tranh, khẽ lắc đầu: “Tôi chỉ là bắt được thời cơ.”

“So với tôi, có rất nhiều liệt sĩ chết trận sa trường, càng xứng được kính yêu hơn vậy.”

Trong Nghị Viện ba phái tranh đấu kịch liệt, Quân bộ hơi yếu thế, là lúc cần gây dựng lại hình tượng, Phù Chính ngang trời xuất thế lại xuất sắc nổi trội như vậy, nhanh chóng bị đẩy đến nơi đầu sóng ngọn gió, trở thành quân thần (thần tượng quân nhân) của thiếu niên khắp Liên Bang.

Nhoáng cái mười mấy năm qua đi, danh khí cùng uy vọng của Phù Chính càng lúc càng lớn, dần dần có lực lượng của chính mình, mới chân chính tính là cường đại. Hiện giờ ở Liên Bang, y đã có thể tự chủ vận mệnh chính mình.

Bọn họ đi vào tận cùng phòng để cơ giáp, trong một đại sảnh rộng lớn chỉ có hai cái bệ không nhỏ, hai cơ giáp một đen một trắng, ngoại hình hoàn toàn tương đồng. Phù Chính đi đến trước cơ giáp màu trắng, vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve tạo hình bên ngoài cực kỳ lưu sướng kia, Vinh Tranh lúc này mới nhìn thấy, lấy dáng người cao lớn của y cũng chỉ đến 1/3 cơ giáp mà thôi, vừa lúc ở bộ phận khớp xương cẳng chân của cơ giáp.

“Đây là cơ giáp của cha mẹ tôi.” Trong mắt Phù Chính chột lóe một tia hoài niệm: “Bọn chúng là tác phẩm xuất sắc nhất của Đại sư Andrew, chẳng những có thể tự tiến hóa và chữa trị còn có thể tự phân biệt cũng như lựa chọn chủ nhân, trí thông minh của trí não lắp bên trong cũng giống như người thật. Lúc trước buộc định một thể với cha mẹ tôi. Sau khi cha mẹ tôi qua đời, tôi tiếp nhận cơ giáp màu trắng của cha.”

“Bọn chúng cũng có tên.” Y chỉ vào cơ giáp màu trắng giới thiệu: “Đây là Gia Y, kia là Gerda.”

Vinh Tranh vừa vặn biết hai cái tên này, không khỏi hỏi: “?”

“Em cũng đọc qua đồng thoại thời đại cũ?” Phù Chính nhướn mày, không hỏi nhiều ngược lại nói: “Tôi chỉ được Gia Y thừa nhận. Đại sư Andrew sáng chế mỗi cơ giáp đều có tính cách riêng. Gia Y là cố chấp và thủ hộ.”

“Về phần Gerda....” Y nói một nửa, Vinh Tranh đã tới gần, nhìn binh khí đem nghệ thuật và chiến đấu dung nhập một cách hoàn mỹ kia, dần trầm mê, kì lòng không được mà vươn tay đụng vào cổ cơ giáp màu đen kia.

Bàn tay chạm đến, cơ thể lạnh lẽo và hần gấn kết tâm mật khăng khít, lại cảm giác tâm tâm tương thông. Hần kinh ngạc trừng to mắt, không ngờ cơ giáp này đột nhiên từ trong truyền ra ngoài một trận chấn động nhẹ.

“Nó....Nó dường như động?” Vinh Tranh không thể tin được cảm giác chính mình, vội vã nghiêng người nhìn Phù Chính, người sau nhú chặt mày, ánh mắt sắc bén, con ngươi đen bóng lóe sáng, y chần chừ mở miệng, trong giọng nói thể nhưng có chút không xác định: “Tính cách của Gerda là kiên cường, em....có muốn thử xem hay không?”

Tác giả có lời muốn nói: Phát qua tiểu kịch trường, bởi vì cảm thấy chơi rất vui, cho nên muốn phát một lần.

[Sau đêm tân hôn, ngày hôm sau Vinh Tranh đỡ eo vịn tường đi ra khỏi phòng ngủ, hung tợn mắng: “Mẹ nó, nói cái gì đem ba mươi năm tích tụ đưa cho ta, ta còn tưởng rằng là tiền!”]

15. Chương 15

“Em?” Vinh Tranh trong nháy mắt tự nhiên có chút khấn trương, thể nhưng hần vẫn chưa cảm thấy chính mình không thể thử xem, bất quá chỉ trong giây lát, hần hơi mím môi: “Thử như thế nào?”

Phù Chính kỳ thật tâm tình cũng có chút vi diệu. Lúc trước Đại sư Andrew sở dĩ chế tạo một đôi cơ giáp này là vì trên hành tinh thể nhưng phát hiện một loại vật chất đặc thù có thể tự chữa trị, tài liệu vừa lúc chia đều cho hai cơ giáp này. Mà hai cơ giáp này cũng rất cường hãn, năng lực đơn binh(một cái) rất mạnh không nói, còn có kỹ xảo hợp kích cực diệu cùng với khả năng cảm ứng lẫn nhau.

Nếu Vinh Tranh là người sẽ cùng y cùng nhau thao túng cơ giáp chiến đấu, y nghĩ y sẽ rất vui sướng. Đây không chỉ cần cơ giáp thừa nhận càng cần hai người ăn ý, tín nhiệm phối hợp với nhau.

Vinh Tranh còn chưa ý thức được những điều này, chỉ là thật sự bị khơi dậy vài phần hưng trí. Lần đầu tiên nhìn thấy Phù Chính điều khiển cơ giáp trên chiến trường, hần ngoài bị bản thân Phù Chính hấp dẫn, ở sâu trong nội tâm còn có khát vọng đem hết toàn lực ý niệm chiến đấu. Vinh Tranh luôn không phải người ôn hòa, vô hại như vẻ bề ngoài. Bên trong thân thể hần phảng phất bao vây lấy một dã thú dục cầu bất mãn, chỉ có vô cùng nhuần nhuyễn chiến đấu mới an ủi được hần. Khi nghe Phù Chính nói những lời này, hần đồng thời nhen lên ngọn lửa dục vọng khó nhịn.

Hần nghĩ phải thử một chút.

Phù Chính nhìn đôi mắt hần đột nhiên sáng lên, cảm thấy đã sáng tỏ. Mang theo chờ mong giống vậy, y từ trong lòng lấy ra hai chiếc chìa khóa được chế tạo từ kim loại đặc thù, đem chiếc chìa khóa màu trắng cho Vinh Tranh. Chính mình mở thang máy bên cạnh, chân kê dùng lực, đi lên.

Thang máy (nó là thê dài nhưng ta k biết dịch ra kiểu gì, ta nghĩ nó giống dạng một tấm kim loại có khả năng lơ lửng trên không trong mấy phím viễn tưởng ý) chậm rãi bay lên, khi đến đầu cơ giáp thì dừng lại, Phù Chính linh hoạt mở cơ giáp, cửa khoang thuyền kín mở ra, bước vào, không bao lâu cơ giáp khởi động, thân thể cao lớn lại có thể linh hoạt ngồi xổm xuống, tầm mắt cơ hồ ngang với Vinh Tranh, lời nói rõ ràng quẩn quanh trong gian phòng: “Đi lên.”

Vinh Tranh theo bản năng giờ chìa khóa trong tay, đó là một loại ống nghiệm gì đó, bên trong không biết có chất lỏng gì đang di chuyển, màu đỏ tươi giống như máu. Hắn học theo Phù Chính, cửa khoang thuyền mở ra, hắn cúi đầu nhìn phát hiện không gian bên trong rất lớn, có thể chứa được vài người.

Ở giữa là chỗ ngồi, thử ngồi xuống, cửa khoang thuyền đột nhiên đóng kín, hắn trong một mảnh bóng tối tĩnh lặng chỉ nghe được tiếng hít thở của bản thân.

Loại cảm giác này.....

Đen tối tựa hồ duy trì thật lâu, lại tựa hồ chưa đến một phút đồng hồ. Vinh Tranh nhắm mắt lại cảm thụ rõ ràng, chỉ thấy đáy lòng trầm tĩnh như nước, lại có vô tận ký ức chưa sót được mở ra. Hắn nghĩ đến khổ, nghĩ đến bi(thương), nghĩ đến rất nhiều gian khổ đã từng trải qua, nghĩ đến ý chí bất khuất, nghĩ đến chính mình không cam lòng, lại nghĩ đến nhiệt huyết phản kháng....Vô số suy nghĩ hỗn loạn vào lúc này hội tụ, có cái gì đó thúc đẩy cảm xúc của hắn, khiến hắn nhận không được hồi tưởng hết thảy.

Cảnh tượng trong đầu dừng lại ở khuôn mặt tươi cười không rõ ràng không lâu trước đó của Phù Chính, hắn không tự chủ được cũng cong khóe miệng, mở mắt ra, trong khoang thuyền dĩ nhiên sáng rõ. Trước mặt trở nên trong suốt, 360 độ phương vị bên ngoài được hiển thị không sót chỗ nào, các loại số hiệu màu lam nhất nhất thoáng hiện.

Phảng phất có tiếng nói non nớt mềm mềm của một cô bé vang lên bên tai: “Ta là Gerda! Bộ dáng của anh thật đẹp mắt! Bốn tiểu thư thừa nhận anh~! Hãy mau nói tên ra~!”

Ánh mắt Vinh Tranh cong cong, không khỏi mỉm cười: “Xin chào, tôi là Vinh Tranh”

“Vinh Tranh?” Màn hình góc trên bên trái hiện ra một cô bé mặc quần áo công chúa, mái tóc cuộn sóng thập phần khả ái, cô bé cực kỳ nhân tính hóa mà nhú mày suy nghĩ: “Tên cũng không hay y như tiểu Chính Chính ~! Bất quá này không phải vấn đề ~! Có bốn tiểu thư ở đây, tiểu Chính Chính và gia hỏa Gia Y kia liên hợp cũng không phải đối thủ ~!”

Góc bên trái phía dưới đột ngột hiện ra một cậu bé mặc quần đùi áo ngắn tay, bộ dáng bảy tám tuổi như Gerda, một đầu tóc ngắn rối bời, khuôn mặt mang theo vô hạn khinh thường đối đầu với Gerda: “Là ai ngủ mười mấy năm? Ta cũng không phải như trước kia?”

Gerda chống nạnh giương cằm: “Vậy thì thế nào? Thối nam sinh nhất định không lợi hại như bốn tiểu thư!”

Hai cơ giáp người một lời ta một tiếng bắt đầu cãi cọ. Phù Chính sớm thấy nhưng không thể trách, chỉ thông qua liên hệ giữa hai cơ giáp tiến hành video thông tin cho Vinh Tranh: “Bọn chúng vẫn như vậy, không cần quan.”

Thấy Vinh Tranh tương thích khá tốt, tình huống bên trong ngoài dự đoán, lại nói: “Thử động tác không chế cơ bản xem, phạm là người được Gerda chủ động tán thành, khả năng đồng bộ sẽ không sai.”

Gerda đột nhiên phục hồi tinh thần, bạo lực một cước đá văng Gia Y, “ba” một tiếng tắt đi video thông tin của Phù Chính, bĩu môi bất mãn nói: “Mới không cần tiểu Chính Chính can thiệp ~! Vinh Vinh anh là người của ta ~! Bốn tiểu thư tự mình đến chỉ đạo anh ~!”

Vinh Tranh hiện tại chỉ có một ý niệm: Trách không được Phù Chính không có sự thừa nhận của tiểu tỷ ngạo kiều này.....Tuy rằng đã có chuẩn bị tâm lý đối với tương lai nhất định sẽ trở nên thú vị, hắn còn nhận không được đổ chút mồ hôi lạnh. Gerda bề ngoài nhìn như một cô bé, trên thực tế đã tồn tại vài thập niên, dù là hắn cũng có chút ăn không tiêu. May mà cô bé thấy chính sự thì phi thường nghiêm túc, chỉ là thời điểm nghiêm trang cũng rất đáng yêu....

Vinh Tranh dưới sự chỉ đạo của Gerda thử qua các thao tác cơ sở: đi đường, nhảy vọt, vận động tứ chi hoàn toàn không có vấn đề. Hưng trí lên, hắn còn làm vài tư thế hợp kích với Phù Chính, cũng vô cùng thuận lợi.

Một ngày này hắn hưng phấn dâng cao, trong sân huấn luyện chơi nửa ngày, cơm trưa tùy ý giải quyết trong nhà ăn quân doanh. Đến buổi tối hắn mới lưu luyến không rời mà rời khỏi cơ giáp, vẫn hưng phấn.

Lúc hai người phải rời đi, Phù Chính chậm một bước đi ra khỏi Gia Y nhìn lướt qua Vinh Tranh đã xuống đến mặt đất, y kết nối với Gerda, trịnh trọng mở miệng: “Gerda, cảm ơn người.”

Gerda nâng cao cằm, bên tai ửng đỏ làm lộ cảm xúc thật của cô bé, cô bé dứt khoát quay mặt đi không nhìn Phù Chính: “Mới không phải vì anh mới chọn tiểu Vinh Vinh đâu ~! Là bọn tiểu thư ngủ lâu lắm muốn nhanh chóng theo kịp thời đại ~!”

“Hơn nữa bản thân tiểu Vinh Vinh rất tốt nha ~!” Cô bé than thở lại quay sang nghiêm túc nói: “Ta có thể cảm giác được, hẳn là người thích hợp hơn người kia!”

“Bọn tiểu thư không phải người ủy khuất chính mình!”

“Răng rắc” một tiếng Phù Chính rời khỏi Gia Y, chậm rãi xuống đất, ánh mắt Vinh Tranh còn dừng trên người Gerda có cảm giác mấy phần mới mẻ. Một đường đi ra vẫn luôn nói đề tài cơ giáp.

Phù Chính suy tư một lát hỏi: “Em có tính toán tham gia quân đội không?”

Vinh Tranh lo nghĩ, khẽ lắc đầu: “Tạm thời không có ý định này. Em nghĩ trước hết hoàn thành việc học đã.”

“Thế nhưng” Hắc nhú mày “ĐHTH Liên Bang không có chuyên ngành liên quan huấn luyện điều khiển cơ giáp. Em nguyên bản muốn sau học kỳ năm nhất xin vào ban duy tu cơ giáp....”

Bọn họ đi ra nhà ăn gần đường, Vinh Quy Đốt cũng là ngày đoàn viên, mọi người phần lớn đều về nhà ăn cơm, ngành ăn uống hôm nay lưu lượng khách rất ít. Vinh Tranh lên lầu hai thấy một gian phòng đơn cửa khép hờ, tùy ý ngồi xuống ghế cạnh cửa sổ, nhún vai có chút bất đắc dĩ: “Hiện tại xem ra khả năng này không lớn. Quản ủy ĐHTH Liên Bang hiệu suất làm việc cũng quá chậm, nhiều ngày qua đi như vậy vẫn chưa điều tra rõ.”

Phù Chính như có suy nghĩ, Vinh Tranh lại nói: “Chuyện này cho dù qua đi, cái nhìn của bọn họ cũng rất khó thay đổi. Em tuy rằng cảm thấy vì một chuyện gien mà phản ứng kịch liệt như thế thực không có ý nghĩa, nhưng sinh hoạt về sau khẳng định sẽ không thoải mái như bây giờ.”

Làm đương sự, cái nhìn của hắn đã rất khách quan, nhưng là còn xem nhẹ lực lượng thành kiến. Hắn rơi vào trầm tư cũng có chút ý tưởng khác. Không qua bao lâu liền chuyển đề tài. Lúc đang đợi thức ăn, bên dưới lầu truyền đến tiếng vang ồn ào.

Còn có thanh âm nữ nhân và trẻ con khóc nháo, Vinh Tranh hơi cúi đầu nhìn xuống, thấy một đám người vây quanh một nhà ba người, không biết là làm cái gì. Hắn nhìn kỹ chút, liền thấy kẻ cầm đầu không phải ai xa lạ, là bạn cùng phòng buổi sáng mới thấy, Kevin.Deans.

Sau ngõ là ngõ cụt, có hai người dáng dấp như kẻ luyện võ đứng canh ở cửa ngõ, người khác vây quanh một nam nhân trẻ tuổi mà quyền đầm cước đá, người nhìn như vợ của người này ôm đứa nhỏ khóc hô lại không thể ngăn cản đám người này.

Phù Chính nhìn theo ánh mắt Vinh tranh cũng thấy một màn như vậy, y và Vinh Tranh liếc nhìn nhau, nhanh chóng liên lạc với cảnh sát Thủ đô tinh, cảm sát tốc độ rất nhanh chỉ vài phút sau, ba người mặc cảnh phục đi vào hẻm nhỏ, Kevin mặt âm trầm lại không thả người.

Vinh Tranh thậm chí có thể nghe rõ gã nói ra tên tuổi cha mình, may mắn cảnh sát không có do dự, trực tiếp mang mọi người đi. Vài người rất nhanh biến mất, Phù Chính lại cau mày, đột nhiên hỏi: “Điểm trúng tuyển năm nay của ĐHTH Liên Bang là bao nhiêu?”

Thời đại này không có cái gì mà thế lực gia đình hay không có thế lực, Vinh Tranh báo ra một con số không thấp. Phù Chính thâm thâm nhìn hắn một cái, rành mạch nói: “Kevin.Deans lang thang thành tinh, không học vấn, không nghề nghiệp, lại bởi vì là con trai của Tổng Đốc Ulysse được đặc cách tiến vào trung học tốt nhất của Borges....Các học sinh trung học khác từng bắt nạt liên tục bãi khóa* một tuần, sau đó Ulysse tự mình ra mặt giải thích mới giải quyết được chuyện này, vụ này rất huyền ảo.”

bãi khóa* tương tự như đình công ấy, ở đây là học sinh không đến trường.

“Năm đó trên báo tổng hợp của Liên Bang, Thủ đô tinh đặc biệt phái phóng viên đi trước phỏng vấn, sự kiện này chiếm cứ cả một trang báo buổi sáng.”

Vinh Tranh kinh ngạc: “Anh nói là tư cách trúng tuyển của gã có khả năng là giả?”

16. Chương 16

Phù Chính từ chối cho ý kiến, hai người dùng cơm đã là 8h tối. Đêm nay trong thành thị mỗi một con phố ngõ nhỏ đều thành chợ đêm, vô số khách mời lâm thời, tiểu thương, sôi nổi ra khỏi nhà, ngồi xuống đất cầm hàng đáng giá trong tay rao gì đó, cứ như vậy thành một sạp hàng nhỏ.

Đèn đuốc sáng trưng, rộn ràng náo nhiệt. Vinh Tranh và Phù Chính sóng vai bước đi trong đám người như nước chảy không ngừng, chiếc xe đi ngang qua, người đi đường tránh né, Phù Chính lạnh tay lẹ mắt kéo Vinh Tranh vào trong ngực.

Động tác này thuần túy theo bản năng, hai người phục hồi tinh thần, tay trái tay phải đã chặt chẽ đan vào nhau, liếc nhìn, cũng không có ý tứ buông ra.

Vinh Tranh mỉm cười, thản nhiên cùng Phù Chính nắm tay bước đi. Người qua đường ngẫu nhiên nhìn thoáng một đôi này, đều mỉm cười thiện ý. Bọn họ chỉ quen biết hơn một tháng lại thấy đối phương như bạn già vô cùng quen thuộc càng có loại ái muội nhợt nhạt lưu chuyển, quanh quẩn không thôi, trong lòng một mảnh mềm mại.

Bọn họ đều không phải người dễ sa vào tình cảm nhưng lúc này đây không hẹn mà quên tất cả những chuyện hỗn tạp khác, chỉ tập trung cảm thụ lẫn nhau. Trong bất tri bất giác, hai tay nắm chặt lại thả lỏng, trở nên thoải mái sung sướng.

Chỉ là ngã tư đường phồn hoa cũng đồng nghĩa với mạch nước ngầm mãnh liệt. Bất quá chỉ dạo bước nửa khu phố, có lẽ là hôm nay nhất định xảy ra không ít chuyện. Vinh Tranh đi tới đi lui chỉ cảm thấy có vài người cố ý kề cận va chạm, cúi đầu thấy một thằng bé khoảng chừng bảy tám tuổi, hắn không để ý tiếp tục đi, lại cảm thấy túi đột nhiên trống không, thuận tay bắt, vừa vặn bắt được một cái tay nhỏ.

Thằng bé kia mở mắt sững sờ, Vinh Tranh nhẩn mi lại, vừa muốn mở miệng, thằng bé kia oa một tiếng khóc lớn lên, thút tha thút thít kêu la: “Có...Có kẻ đánh người!”

Vinh Tranh đỡ khóc đỡ cười, không nghĩ tới lại gặp được một tiểu vô lại, Phù Chính bước tới thò tay lấy lại ví tiền của Vinh Tranh, thấy người chung quanh có xu thế vây xem, vội vàng nói: “Đi!”

Vinh Tranh buông tay, thằng bé lập tức ngừng tiếng khóc, như con cá nhỏ lẩn vào đám người chốc lát đã không thấy đâu, Phù Chính kéo Vinh Tranh vội vàng rời đi, không nghĩ tới lại có người đến kinh hỉ kêu to: “A Tranh!”

Người này rất trẻ dáng dấp không sai biệt lắm với Vinh Tranh. Thân hình trung đẳng, mi thanh mục tú, Vinh Tranh nghĩ lại nửa ngày mới từ trong ký ức của thân thể tìm ra người này.

Là bạn học ở Linh Khải tinh, tên là Lạc Trọng Anh. Cậu ta thấy Vinh Tranh thì phi thường vui sướng, đánh giác hấn từ đầu đến chân, khẩu khí cực kỳ quen thuộc: “A Tranh! Cậu như thế nào lại ở Thủ đô tinh? Cậu trước kia học tập rất tốt, là thi đậu đại học ở đây sao?”

Thời đại này trúng tuyển đại học là không công khai, chỉ gửi thư điện tử báo cho người cần biết, cho nên nếu bản thân không nói không ai có thể biết cậu sẽ đi nơi nào. Lúc ấy Vinh Tranh không có bạn bè cũng không có người thân càng không ai chú ý đương nhiên là không ai biết hắn đến Thủ đô tinh.

Chỉ là, người bình thường sẽ không có thái độ này với Vinh Tranh, chính hắn tâm tính bình thản, có khi thường quên đi loại khác biệt của thời đại này. Lại tìm tòi sâu trong ký ức lúc này mới có chút sáng tỏ—Lạc Trọng Anh này giống hắn, là tiên thiên gen thiếu hụt giả. Bởi vì có điểm tương đồng này, hai người trong trường học sẽ ngẫu nhiên nói mấy câu chuyện phiếm với đối phương.

Cậu ta rất giống với những tiên thiên gen thiếu hụt giả ở đây, rất tự ti lại miễn cưỡng, học tập kém cỏi, trong trường thường xuyên bị khi dễ, “Vinh Tranh” và cậu ta có thể xem như cùng một loại người.

Bất quá đó đều là chuyện của trước kia, Vinh Tranh hiện tại không phải là Vinh Tranh trước đây. Hắn chỉ khẽ cười cười: “Là cậu à.”

Lạc Trọng Anh dường như một chút cũng không để ý tới vẻ xa cách trong giọng nói của Vinh Tranh, rất hưng phấn líu ríu không ngừng: “Là tớ a, chúng ta rất lâu không gặp. Sau khi thi đại học tớ còn đi tìm cậu, nghe chủ nhà nói cậu ngay cả phòng ở cũng trả lại, ai cũng không biết cậu đi đâu.....Cậu thế nào lại ở đây? Là đến đây học đại học hay là....”

“Tôi học đại học ở đây.” Vinh Tranh không dấu vết dẫn cậu ta tới một góc, cho Phù Chính ánh mắt xin lỗi. Phù Chính cong một bên môi, lại cho hắn một nụ cười thâm ý.

Ý tứ kia đoán chừng là: Lần sau nhất định phải bồi thường. Vinh Tranh trong lòng mềm nhũn, lại nghe Lạc Trọng Anh hiếu kỳ hỏi: “Cậu học đại học nào? Tớ không học giỏi như cậu, không thi lên đại học, trong nhà bảo tớ đến Thủ đô tình, ở đây có một người cậu tìm việc làm....A, đúng rồi.” Cậu ta đánh giá Phù Chính đứng ở một bên: “Đây là ai a? Cậu như thế nào lại quen biết quân nhân?”

Lạc Trọng Anh này không phải là chúc miêu (ta nghĩ là con mèo tò mò) đi? Vinh Tranh nhin không được chăm chọc trong lòng, thuận miệng nói: “Là một người bạn của tôi.”

Lạc Trọng Anh hậu tri hậu giác cuối cùng phát hiện chỗ không đúng, thanh âm cũng nhỏ xuống, tay bắt an vận vẹo góc áo: “Kia, cái kia....Tớ chỉ thấy rất vui mừng khi thấy cậu. Có thể trao đổi dãy số thông tin không, về sau tớ có thể tìm đến chỗ cậu chơi không?”

Cậu ta đáng thương hề hề ngóng lại đây, Vinh Tranh nhất thời mềm lòng, gật đầu đáp ứng, trao đổi dãy số thông tin với cậu ta. Khi trao đổi, Lạc Trọng Anh không hề che giấu sự vui vẻ, chỉ nhướn mày nhìn Phù Chính đứng một bên. Lạc Trọng Anh vừa đi, Phù Chính nghiêng người bắt cóc Vinh Tranh kéo vào ngõ nhỏ, bốn phía yên tĩnh, chỉ có hai người thân thể kề sát, Phù Chính cúi đầu ghé vào lỗ tai hắn hỏi: “Đó là ai?”

Hô hấp nóng rực của y làm bên tai Vinh Tranh có chút ngứa, hai má cũng một mảnh đỏ ửng, không thích ứng mà phe phẩy đầu: “Là một bạn học lúc trước của em.”

Phù Chính nhìn phản ứng của hắn thấy rất thú vị, càng cúi thấp phát ra ái muội, nói lời khiến người kinh ngạc: “Cậu ta và tên trộm nhỏ kia là cùng một bọn đi.”

“Cái gì?” Vinh Tranh quả nhiên có chút không tin nổi, trong nhận thức của hắn Lạc Trọng Anh không phải người như thế, kim lòng không được hỏi lại: “Anh làm sao biết được?”

“Trong Thủ đô tình không có trẻ lang thang.” Y một bên giải thích một bên ôm Vinh Tranh vào trong lòng, cánh tay siết chặt eo mềm nhỏ kia, hơi hưởng thụ một lát: “Phàm là ở trên đường làm loại ngành này, đều là đám trẻ con ở chỗ địa khu tán loạn xa xôi tới đây gây án.”

“Bọn họ phái bọn nhỏ ra trộm cắp lại muốn phòng ngừa bọn nó chạy trốn hoặc báo nguy, bình thường sẽ cử hai người đến trông coi. Người này vừa rồi nhìn chăm chăm vào đứa nhỏ kia, nó chạy mất, cậu ta lại thấy em, lúc này mới chạy đến chào hỏi.”

Thấy Vinh Tranh suy tư, Phù Chính lại nói: “Bởi vì địa khu rất loạn, bắt giữ cũng tốn một phen công phu, chỉ là không nghĩ tới bọn họ sẽ tới chỗ này. Trong thành thị phạm tội sẽ bị phạt rất nghiêm khắc, một lát tôi sẽ gọi điện cho cục cảnh sát, bảo bọn họ chú ý chút.”

Cái gọi là thịnh thế phồn hoa cũng có vô số mạch nước ngầm. Thế giới tương lai nhìn rất tốt đẹp cũng có loại tội phạm này tồn tại. Vinh Tranh có chút cảm khái, lúc cảm giác được tư thế của hai người không đúng, Vinh Tranh đã dựa vào vách tường, Phù Chính nhìn hắn không chỗ trốn tránh chỉ có thể ở trong lồng ngực của chính mình, tâm tình rất tốt.

Vinh Tranh thoáng nhìn đặc ý chột lóe trong ánh mắt y, mi tâm nhếch lên, vươn tay ôm lấy đối phương ngẩng đầu bắt được đôi môi mỏng của Phù Chính, hung hăng hôn xuống.

Nụ hôn này chủ động lại nhiệt tình, môi cùng môi thân mật khó phân, lưỡi linh hoạt dây dưa không ngừng, bên trong khoang miệng mỗi một tác đều bị khiêu khích, Vinh Tranh cố ý dùng tất cả kỹ xảo của mình lại bị năng lực học tập rất mạnh của Phù Chính áp đảo, dứt khoát so đầu lượng hô hấp, nhưng mà thân thể này sao có thể so được với Phù Chính đã từng được huấn luyện? Không qua bao lâu, hắn thổ hồng học mà bại trận, chỉ có thể phát tiết mà trừng y một cái.

Phù Chính trừng khuôn mặt anh tuấn muộn tao, trong lòng cực thích. Nguyên lai bị trêu đùa Vinh Tranh sẽ có loại phản ứng này, thật sự là muốn làm thêm vài lần. Y hời vị nhiều lần, trong ánh mắt thâm thúy đều là nguy hiểm, hưng trí. Nhìn Vinh Tranh chậm rãi hồi phục nhịp tim, kéo hẳn trở lại ngã tư đường. Nam nhân ở chiến trường giỏi về không chế, như thế nào lại không có lực công kích chứ.

Màn đêm tối tăm, bọn họ lại đi một câu lạc bộ cực kỳ bí mật uống rượu, cùng nhau cạ ly, hưng trí nói chuyện, nói rất nhiều thứ. Một buổi tối này 11h Vinh Tranh mới trở lại trường học. Vào ký túc xá, khó có được thấy bạn cùng phòng-Kevin đã về trước, gã ngồi bên giường hút một điếu thuốc, vẻ mặt không kiên nhẫn.

Vinh Tranh không nhìn gã trực tiếp đến nhà vệ sinh tắm rửa thay quần áo. Lúc đi ra khỏi sắc vào cổ họng, hẳn nhú mày mở cửa cho không khí vào. Kevin hí mắt nhìn động tác của hắn, hừ lạnh nói: “Mày sao còn ở đây?”

Gã vừa mở miệng, mùi rượu gay mũi tản ra, ánh mắt Vinh Tranh xẹt qua tia chán ghét, không đáp hỏi lại: “Tôi vì sao không thể ở trong này?”

Kevin tùy tay ném điếu thuốc trong tay xuống đập đập, tầm mắt âm trầm nhìn hắn: “Vịt chết còn mạnh miệng! Đến lúc mày không thể không đi, tao sẽ rất vui mừng giúp mày vứt hành lý!”

Vinh Tranh không giận lại cười: “Cảm ơn sự quan tâm của cậu!” Hắn nhớ tới lời của Phù Chính, cũng lạnh mặt nói: “Chỉ tiếc, đến lúc có người phải đi chỉ sợ không phải tôi!”

Ánh mắt Kevin như tên bắn về phía hắn, gã bỗng đứng lên, tới gần Vinh Tranh: “Mày nói cái gì?”

“Giữa tôi và cậu, nếu có một người có tư cách trúng học là giả, vậy sẽ không phải là tôi.” Vinh Tranh không chút thoái lui, nói từng từ: “Tôi nói cái gì, trong lòng cậu hiểu rõ.”

Kevin giận tím mặt, đột ngột nâng cánh tay muốn đánh người, Vinh Tranh lạnh tay lẹ mắt, một cước đạp ra. Chỉ nghe thấy đối phương hô đau một tiếng, đụng phải bàn ngã trên mặt đất. Kệ sách bên cạnh lung lay vài cái, một đồng hồ vật bên trong rớt xuống.

Kevin đỡ eo đứng lên, lúc này triệt để đen mặt: “Tập chúng....Mày dám đánh tao?”

Đáp lại gã là một bàn tay không chút do dự của Vinh Tranh.

17. Chương 17

Lúc Triệu Liên Hằng đến khu ký túc xá sự tình đã trở nên nghiêm trọng.

Nghe nói cái “gen thiếu hụt giả” kia xảy ra chuyện, hẳn liền liên lạc với Phù Chính, mang theo giọng bất đắc dĩ hỏi Vinh Tranh đến cùng là muốn làm cái gì. Điều tra cậu ta còn chưa có kết quả lại gây ra chuyện đánh nhau, thật không phải là tin tức tốt.

Liên tính cuối cùng chân tướng trong sạch, tất cả mọi người đều biết là Vinh Tranh bị nói xấu cũng không thể tẩy sạch ấn tượng xấu cậu ta mang đến cho mọi người. Huống chi lúc trước cậu ta còn phát biểu thanh minh và tuyên chiến, trong ĐHTH Liên Bang quả thực không người không biết không người không hiểu, rất nổi danh. Làm thành viên quản ủy, Triệu Liên Hằng cũng không nguyện ý nhìn thấy loại chuyện này xảy ra trong trường học.

Đã có rất nhiều lão sư tỏ vẻ, cho dù Vinh Tranh trúng tuyển không có vấn đề, bọn họ cũng không muốn có sinh viên tiên thiên thiếu hụt còn gây chuyện thị phi như vậy. Bọn họ không nhìn tới việc Vinh Tranh bị vũ nhục và kỳ thị, chỉ nhìn đến thứ mình mong muốn. Rất nhiều người đều cho rằng Vinh Tranh quá mức kiêu ngạo làm náo loạn. Ý nghĩ của rất nhiều sinh viên cũng cho rằng một tiên thiên gen thiếu hụt giả may mắn thi đậu một trong những trường đại học tốt nhất Liên Bang lại không biết điều thấp còn làm ầm ĩ như thế khiến người khác rất không thích.

Thế nhưng Liên Bang thi hành kế hoạch gen ưu hóa từ lâu, lâu đến mức tình cảnh của gen thiếu hụt giả rất khó sinh tồn. Bọn họ yên tâm thoải mái hưởng thụ tiên thiên ưu hóa của chính mình, không nhìn vài người cũng sinh ra bình thường như họ, lại chịu đủ mọi vấn đề không chỗ ở, áp đến những người đó thở không nổi.

Vinh Tranh bắt quá là không muốn là một người bị áp bức như vậy. Hắn không nên có ý tứ vì gen thiếu hụt giả tranh thủ không gian, lại càng không nên nói cái khẩu hiệu gì đó. Hắn chẳng qua muốn cho chính mình một sinh hoạt bình thường mà ngay cả điểm bình tĩnh ấy cũng bị cướp đoạt.

Từ lúc mới vào học ngang nhiên bị chỉ trích, sau đó gọi ra sống to gió lớn nghi ngờ đến chậm chạp không hoàn thành việc điều tra, không chỗ nào không thấy thái độ của người khác. Vinh Tranh nếu lại trầm mặc vậy chỉ có thể chịu bị áp bức đến không chỗ dung thân.

Kevin phát tác chỉ là một mối lửa.

Triệu Liên Hằng đi lên thang lầu, bên trong hành lang chật ních sinh viên đến xem náo nhiệt. Nhìn thấy hắn đến đây sôi nổi tránh đường, hắn nhìn theo đám người đến trước, vài bước đến cửa phòng Vinh Tranh, hai người đánh nhau đã bị kéo ra, Vinh Tranh ôm tay trấn tĩnh đứng ở một bên, Kevin một đầu đầy má, thở hồng hộc lại bởi vì say rượu trực tiếp ngồi xuống đất.

Triệu Liên Hằng chỉ hỏi: " Là ai ra tay trước?"

Kevin ác nhân cáo trạng, lập tức chỉ qua: "Là hắn! Là cẩu tạp chủng này dám đập tôi!"

Bên môi Vinh Tranh đều là ý cười lạnh: "Thầy giáo Triệu nghe mấy lời này thì ai là người nói dối?"

Triệu Liên Hằng cảm thấy đau đầu, lúc này đã hơn mười hai giờ đêm, người kiệt sức, ngựa hết hơi, sinh viên vây xem cũng đánh ngáp, hắn nhìn hai người đều không nhượng bộ, chỉ có thể tạm nay trước tạm thời tách hai người họ ra. Lời này vừa ra, Kevin đảo mắt, không biết nghĩ ra ý gì, chủ động nói: "Tôi muốn đi bệnh viện kiểm tra."

Triệu Liên Hằng là thầy giáo trực ban phải ở cùng với gã, lại nhìn Vinh Tranh. Người sau lòng biết rõ vết thương trên người Kevin nhìn đỏ máu cực dọa người, trên thực tế cũng không có gì trở ngại. Nhưng đối phương rõ ràng cố ý muốn kiểm tra, khẳng định sẽ đề xuất bồi thường phí chữa bệnh.

Hắn gật đầu tỏ vẻ muốn đi cùng, Kevin hừ lạnh lại nói: "Đừng cho là tôi không biết, cậu bắt quá chỉ là con riêng của Vinh gia.....Lúc này cậu chết chắc rồi!"

Chung quanh lại sôi nổi nghị luận. Vinh Tranh bất vi sở động, ngay cả biểu tình cũng không chút biến hóa. Triệu Liên Hằng tuy cảm thấy Vinh Tranh là nhân vật phiền toái, lúc này cũng có chút xem trọng hắn.

Trên đường đi Giáo Y viện, Phù Chính gọi tới lại không để lộ chuyện y đã biết chuyện xảy ra đêm nay, chỉ nói là y đã về đến nhà, gọi cho Vinh Tranh yên tâm.

Vinh Tranh thầm than trong lòng, còn nói tình huống ngăn gọi cho Phù Chính. Phù Chính nghe, câu đầu tiên hỏi: "Em bị thương?"

Lòng Vinh Tranh ảm áp, nhún vai: "Em không sao. Chỉ là đánh vỡ đầu gã thôi."

Phù Chính tưởng tượng trong chớp mắt, buồn cười nói: "Cần tôi qua hỗ trợ không?"

"Không cần." Vinh Tranh lắc đầu, mắt nhìn Kevin đang kiên trì yêu cầu tiến hành kiểm tra toàn thân, lại đem tia hồi hận gặp phải chuyện kia vút ra ngoài không gian: "Em đoán chừng phải kéo dài đến sáng mai, gã hiện tại đang cường liệt muốn làm kiểm tra tốt nhất của bệnh viện....Cho nên, một chỗ là không xong được."

Phù Chính nghe ra khẩu khí chế nhạo của hắn, biết tâm tình người này không phải quá kém. Thế là có chút ý cười: "Vậy là tốt rồi, ngày mai tôi tới gặp em."

Từ khi xác định quan hệ, Phù Chính liền lâm vào trạng thái yêu cuồng nhiệt, hận không thể 24 giờ đều nhìn thấy Vinh Tranh, Vinh Tranh tuy rằng không hâm lắm như y nhưng chỉ mới qua vài giờ, thế nhưng cũng có chút nhớ mong.

Hắn đổi tay cầm máy liên lạc, ngữ khí cũng nhu hòa đi rất nhiều: "Nếu anh rảnh rồi."

Hai người nói chút chuyện, Vinh Tranh bên này vừa muốn cắt đứt chợt nghe đầu kia Phù Chính thản nhiên nói: “Vô luận em muốn làm gì, tôi đều ủng hộ em.”

Có lời nói như vậy, Vinh Tranh giật mình, thật lâu sau “ân” một tiếng, cúp liên lạc, cất bước vào văn phòng bác sĩ, đứng ở trước mặt Triệu Liên Hằng lấy thái độ vô cùng bình tĩnh mở miệng: “Thầy giáo Triệu, em sẽ đưa ra yêu cầu khiếu nại quản ủy ĐHTH Liên Bang.”

“Tư cách trúng tuyển đại học của bản thân em không có vấn đề lại bị vu oan, quản ủy càng chậm chạp không quyết đoán khiến sinh hoạt cá nhân của em bị ảnh hưởng nghiêm trọng. Gián tiếp dẫn đến chuyện xung đột hôm nay giữa em và bạn học.”

“Em yêu cầu, quản ủy ĐHTH Liên Bang sẽ có thể mau chóng điều tra ra chân tướng.” Hắn nhìn thẳng Triệu Liên Hằng, ngữ khí tràn ngập khí phách không hề lùi bước.” Sau đó, phải hướng người bị xâm phạm danh dự là em giải thích.”

Kevin đang giả vờ trọng thương hữu khí vô lực, lúc này đột ngột ngẩng đầu lên, bộc phát ra trận cười to hoang đường: “Giải thích? Chỉ vậy? Ha ha ha!”

Ánh mắt độc ác của gã lướt đến, không che dấu mắng: “Tao vẫn là câu nói kia, nếu mày có thể thi đậu ĐHTH Liên Bang tao chẳng phải có thể làm Nghị trưởng Nghị viện Liên Bang? Mày còn không bằng chạy trở về bụng mẹ sinh ra một lần nữa!”

Triệu Liên Hằng chau mày, hắn biết thân phận của Kevin, lúc này quá lớn: “Chú ý ngôn từ của cậu! Nơi này là Thủ đô tinh không phải Borges!”

Kevin vẫn ác ý nhìn chằm chằm Vinh Tranh, việc này trong mắt gã tuyệt đối không thể dễ dàng cho qua. Nếu không phải nơi này là Thủ đô tinh, ngoài tầm tay với của thế lực gia tộc Deans, gã đã sớm bắt lấy Vinh Tranh, một đòn đánh vào chỗ hiểm.

Vinh Tranh nói xong mấy câu đó đã lườm nhìn Kevin. Triệu Liên Hằng lo nghĩ, gật đầu nói: “Yêu cầu của cậu tôi nhận, tôi sẽ báo cho các thành viên khác của quản ủy.”

Vinh Tranh có được câu trả lời vừa ý, Kevin khó thở hổn hển, cứ nhiên lại quên giả vờ bị thương nặng, chỉ tùy ý bác sĩ Giáo Y viện lung tung xử lý cho mình. Sau khi tiêm xong uốn ván, gã nổi giận đùng đùng để lại vài câu ngoan độc nhanh chóng bước ra ngoài trường.

Xem tư thế kia, khả năng gã về ký túc xã không lớn.

Triệu Liên Hằng và Vinh Tranh ra khỏi bệnh viện, bóng đêm đen tối chỉ có đèn đường thấp sáng cả đêm. Hai người đi trên con đường nhỏ trong trường, Triệu Liên Hằng khó hiểu hỏi: “Phương pháp giải quyết nghi ngờ cho cậu không chỉ có một loại, vì sao lại chọn cách kịch liệt nhất?”

Vinh Tranh bên moi lộ vài phần chua xót, lắc đầu nói: “Em lui một bước, đối phương sẽ tiến thêm một bước. Thấy không phải tiên thiên gen thiếu hụt giả sẽ vô pháp tưởng tượng lực lượng thành kiến của xã hội có bao nhiêu lớn.”

“Từ lúc bắt đầu hiểu chuyện, bọn họ liền không có bạn bè, không có kết giao xã hội, cho dù nhóm người thân đối với bọn họ đáng thương mà đồng tình. Trong trường học sẽ chịu khi dễ, đến xã hội sẽ bị kỳ thị....So với người tàn tật còn muốn nhận bất công hơn....Mà theo cá nhân em mà nói, từ khoảnh khắc đi ra phi thuyền, đến khu tiếp đãi của đại học ở sân bay liền bị học tỷ coi như ôn dịch mà đối đãi.”

Hắn bình tĩnh kể ra trải nghiệm của chính mình, cũng có chuyện lúc trước của ‘Vinh Tranh’, càng có thêm suy nghĩ đả kích của người khác. Triệu Liên Hằng tỉnh tề nghe chỉ cảm thấy rung động cực lớn.

Hắn là người có tố chất khai sáng, nghe Vinh Tranh kể chuyện đã có chút sáng tỏ, không khỏi cảm động lây, vì tình cảnh của cậu mà lo lắng. Nhưng vừa nghĩ đến Vinh Tranh còn có Phù Chính, không tính cùng toàn thể giới là địch, cũng có chút cảm khái.

Hắn lại không nhắc tới Phù Chính trước mặt Vinh Tranh, chỉ vì hắn nhìn ra được, Vinh Tranh cũng không phải người khoe khoang hư vinh.

Tiến bước Vinh Tranh, hắn lại liên lạc với Phù chính. Mà Phù Chính cũng chưa nghĩ ngơi.

“Người anh xem trọng quả nhiên không giống bình thường a.” Hấn hiện tại coi Phù Chính là bạn bè, không khỏi trêu ghẹo: “Thật đáng tiếc, tôi như thế nào không chú ý tới sớm? Tôi còn trong trường học, hấn là gần quan được ban lộc.”

Độ cong bên môi Phù Chính càng rộng mở, hỏi một phen chi tiết tình huống, cảm thấy có so đo cũng hỏi lại: “Quản ủy bên kia vì sao đến giờ còn chưa có kết quả?”

“Này....” Lúc này đổi lại là Triệu Liên Hằng cười khở, hấn do dự nửa ngày mới gian nan đáp: “Việc này khó mà nói.”

Phù Chính sắc bén phát hiện cái gì đó, suy nghĩ một chút, mâu trung thâm trầm: “Như thế nào? Có người không nguyện ý công khai sự thật?”

“Khụ!” Triệu Liên Hằng ho khan hai tiếng: “Anh nói đúng rồi. Kỳ thật báo cáo điều tra đã sớm làm xong....Chỉ là có thầy giáo đức cao vọng trọng, bản thân là người ủng hộ gen ưu hóa tuyệt đối, ông ta rất khư khư cố chấp. Nói Vinh Tranh nhất định giả tạo ở đâu đó. Hơn nữa....”

“Hơn nữa cái gì?”

“Hơn nữa, lúc họp, ông ta còn bắt mẫn nói, nếu loại gen thiếu hụt giả như Vinh tranh đều có thể thi đậu một trong những địa học tốt nhất Liên Bang, như vậy gen ưu hóa còn có ý nghĩa gì nữa? Chẳng phải là phủ định thành quả của tiền nhân(người đi trước).”

“Kẻ bảo thủ.” Phù Chính chỉ nói ba chữ này, vội vàng chấm dứt trò chuyện. Triệu Liên Hằng đóng lại máy liên lạc, ngược lại mỉm cười.

Có đôi khi xem kịch cũng rất thú vị, bản thân hấn là phần tử trung lập, cảm thấy gen ưu hóa sao cũng được. Chỉ là Liên Bang hiện tại ngoài việc đối phó với Trùng tộc còn có chút gợn sóng, thật sự không có sinh khí. Đổi lời nói khác, hấn cũng thực coi trọng một thứ gì đó trên người Vinh Tranh. Cũng muốn biết, một viên đá không cam nguyện nước chảy bèo trôi như vậy sẽ kích khởi lên tầng sóng kinh thiên thế nào?

18. Chương 18

Có lẽ là do có người phía sau màn thôi động, một chuyện tạo giả cuối cùng cũng có chuyển biến.

Buổi sáng thứ hai, các tạp chí lớn Thủ đô tình không hẹn mà cùng đăng ra một tin tức đồng nhất, về Tổng đốc hành tinh Borges Ulysse.Deans lợi dụng chức vụ lấy quyền áp người tạo một thư trúng tuyển đại học giả cho con trai Kevin.Deans. Ngôn từ chuẩn xác, chứng cứ xác thực, chỉ thẳng quản ủy ĐHTH Liên Bang mà gây áp lực, trong ngôn từ có ý khác, cho rằng ĐHTH Liên Bang thế nhưng lại gây ra chuyện gièm pha như thế, thật sự cần xem kỹ lại chính mình một chút.

Trong trường học lại nổi sóng, rất nhiều người liên tưởng đến sự kiện Vinh Tranh, trên mặt đều là một mảng nóng cháy. Buổi sáng thứ ba, tại tường thông cáo trường học lưu loát đăng ra chân tướng chuyện của Vinh Tranh, càng rõ ràng công khai tin Hiệu trưởng Rhoda tự mình viết lời giải thích.

Các sinh viên vây xem, nghị luận sôi nổi. Vinh Tranh vừa vắn đi qua chỗ đó, mọi người thấy hấn, ngoài trên mặt lộ ra biểu tình phản kích đều lui ra nhường đường cho hấn. Hấn nhìn không chớp mắt đi đến trường tường thông báo nghiêm túc nhìn một hai thông báo mới.

Tin giải thích viết rất thành khẩn, hấn quyết định tiếp nhận. Một cái khác là thông tri xử phạt đối với Kevin.Deans, bởi vì tính tiết nghiêm trọng, sau khi thông qua bàn bạc với Cục giáo dục Liên Bang quyết định khai trừ học tịch của gã, thu hồi tư cách trúng tuyển, hơn nữa yêu cầu gã mau chóng chuyển đi.

Vinh Tranh chỉ nhìn qua, dư quang thấy người khác khe khẽ nói nhỏ, càng không ít người lộ vẻ xấu hổ, đáy lòng không có cảm giác gì.

Trên thực tế, hần vừa mới hẹn gặp Phù Chính về, hơn nữa hai người có một cuộc nói chuyện sâu. Phù Chính hướng hần đưa ra ít đề nghị, Vinh Tranh thấy nên nghiêm túc suy nghĩ. Mà bên đại học giải quyết sự tình này vừa lúc cho hần một cơ hội, một cơ hội an nhiên mà rời đi.

Hần không chú ý những cái khác mà dựa theo thủ tục chuyển trường Phù Chính nói với hần trực tiếp đi tìm Hiệu trưởng Rhoda. Gõ cửa, được cho phép, hần đẩy cửa vào, phát hiện Triệu Liên Hằng cũng ở đây.

Triệu Liên Hằng vừa thấy hần vào, kinh ngạc nhướn mày lại cười nói: “Tôi đang muốn đi tìm cậu. Về chuyện bạn cùng phòng của cậu, cậu có ý kiến gì không?”

“Em không có cái nhìn gì.” Vinh Tranh cổ quái trong lòng, ngoài miệng đáp: “Không phải đã có phương pháp xử lý sao?”

“Là như thế sao.” Triệu Liên Hằng không quan trọng cười cười: “Cậu ta dường như có rất nhiều ý kiến với cậu....Bất quá nếu cậu không có ý kiến gì thì thôi.”

Hiệu trưởng Rhoda là một ông lão mặt mũi hiền lành, lúc này cười ha ha đánh gãy cuộc nói chuyện của hai người: “Được rồi, sự tình đều đã qua, có ý tưởng gì hay không các cậu có thể tìm thời gian thảo luận một chút....Bạn học Vinh Tranh, em đến tìm tôi có chuyện gì sao?”

Vinh Tranh dừng một lát, thoáng chỉnh lý suy nghĩ, cung kính khom lưng hành lễ: “Hiệu trưởng Rhoda, em là đến xin chuyển trường”

“Chuyển trường?”

“Cái gì?”

Đáp lại hần là hai người kia trằm miệng một lời kinh ngạc, Triệu Liên Hằng đưa mắt nhìn Hiệu trưởng Rhoda, nhanh chóng mở miệng hỏi: “Là vì chuyện này sao? Nếu nói như vậy, tôi có thể đại biểu quản ủy trường học đưa ra lời thanh minh trịnh trọng, trong bốn năm kế tiếp cậu học ở ĐHTH Liên Bang sẽ không bởi vì chuyện này mà gặp phải bất cứ sự bất công nào.”

Hiệu trưởng Rhoda cũng mang thái độ tương tự, dựa theo lời Triệu Liên Hằng nói: “Về chuyện này mang đến đủ loại ảnh hưởng cho em, thật phi thường xin lỗi....”

“Không phải.” Vinh Tranh không thể không cắt ngang lời bọn họ: “Cũng không chỉ là chuyện này thôi....” Hần tổ chức ngôn ngữ trong chớp mắt: “Là cá nhân em vì tương lai chính mình mà suy tính....Trải qua thận trọng suy xét, em hy vọng có thể chuyển đến Học viện quân sự Liên Bang, trở thành một quân nhân.”

“Cậu cư nhiên...” Triệu Liên Hằng vô pháp che dấu khiếp sợ của chính mình, hần lập tức nghĩ tới sự kiện này nhất định có Phù Chính tham dự, ngữ khí không tự chủ có chút cứng ngắc: “Tôi tôn trọng ý tưởng cá nhân cậu, nhưng là cậu phải biết, thi đậu quân giáo không phải chỉ có thể nghĩ là được....Trong khoảng thời gian này của ĐHTH Liên Bang, cậu là chứng minh chính mình cũng những người khác không có gì khác biệt, thế nhưng hoàn cảnh quân giáo khác với nơi này, tôi hy vọng cậu có thể ngẫm lại....”

“Cảm ơn sự chỉ bảo của thầy.” Chủ ý Vinh Tranh đã quyết, sẽ không bởi vì lời nói của người khác mà thay đổi: “Em chính là sau khi suy nghĩ kỹ mới đưa ra quyết định như vậy.”

Hần nhìn Hiệu trưởng Rhoda, không nghĩ tới Hiệu trưởng tuổi đã lớn vì nhất thời quá mức kinh ngạc mà bắt đầu ho khan, nửa ngày mới khôi phục, ông nhắm chặt mắt lại, khôi phục bình tĩnh, ánh mắt mang theo vài phần tá thượng nhìn Vinh Tranh lại đồng thời tự giấu mà nói: “Xem ra tôi thật sự là già rồi, theo không kịp tư duy của người trẻ tuổi.”

Triệu Liên Hằng lo lắng không thôi, Hiệu trưởng Rhoda nâng tay ngăn cản động tác muốn nâng mình của hần, chậm rãi cười nói: “Nếu em không nghĩ kỹ sẽ không đếm tìm tôi, đúng không?”

Vinh Tranh gật đầu.

“Ngô...” Rhoda lại lo nghĩ: “Như vậy, tôi cũng không có nhiều lời nữa. Tôi sẽ không can thiệp vào lựa chọn của sinh viên. Tuy rằng tình huống của em đặc thù thế nhưng tôi tựa hồ cũng không có lý do can thiệp.”

“Tôi là vì ĐHTH Liên Bang không giữ được người mà cảm thấy tiếc hận.”

“Hiệu trưởng...” Triệu Liên Hằng nhin không được thấp giọng lắm lắm. Chỉ trong nháy mắt, hần nghĩ đến này là lực chọn mà Phù Chính đã từng chọn, thế nhưng Phù Chính vì biến cố gia đình, mà Vinh Tranh đến tốt cùng là vì cái gì?

Triệu Liên Hằng nghĩ không rõ, cuối cùng đưa ra một kết luận, bọn họ và chính mình, là người khác biệt.

Vinh Tranh không quản Triệu Liên Hằng và Hiệu trưởng Rhoda đối đãi thế nào với chính mình, hần có được đảm bảo sẽ tự mình tiến hành thủ tục chuyển trường của Hiệu trưởng Rhoda liền rời đi. Trở lại ký túc xá, dọc đường đi, hần thói quen không nhìn người qua đường chỉ trở hần, lúc đi lên cầu thang gặp được một người quen—Tổng Tử Võ.

Tổng Tử Võ đã nhiều ngày không gặp, lúc lên lớp cũng ngồi rất xa, không chào hỏi cũng không liên hệ, Vinh Tranh đại khái nghĩ lúc chính mình rời đi sẽ không gặp lại cậu ta, không nghĩ tới sẽ gặp nhau ở trong này.

Quần áo cậu ta như mặc lung tung vào, người có chút chật vật, chỉ là thần sắc phức tạp, đặc biệt sau khi nhìn Vinh Tranh thoáng gặp mình lại tiếp tục về ký túc xá. Cậu ta đột nhiên gọi hần lại.

“Tớ...” Cậu ta ập a ập ứng, cực kỳ xấu hổ: “Tớ xin lỗi!”

Vinh Tranh không nói gì. Tổng Tử Võ mặt đỏ tai hồng, đứng ở chỗ cũ tay chân luống cuống, lấy dũng khí lặp lại: “Rất xin lỗi, tớ không nên cho rằng cậu lừa gạt tớ, lại càng không nên bởi vì cậu là gen thiếu hụt mà hiểu lầm cậu. Tớ...rất xin lỗi!”

Đại nam hài này bề ngoài thật sự có chút trưởng thành, tối thiểu, cậu ta còn dám gánh vác hành vi sai lầm của mình. Vinh Tranh suy nghĩ, thần nhiên nói: “Không có gì, tôi không để trong lòng.”

“Nhưng là...” Tổng Tử Võ thoát nhìn thập phần rối rắm, cậu ta cực kỳ ảo não, buồn khổ cúi đầu: “Đều là chú họ tớ nói đúng, tớ không nên nghĩ đương nhiên như vậy, tớ...tớ hần là sớm nên suy nghĩ cẩn thận.”

Cậu ta nói trực tiếp y như khi hiểu lầm người khác, nhìn ánh mắt thành khẩn xin lỗi kia, trong lòng Vinh Tranh vốn không tức giận cậu ta, lúc này không khỏi cười rộ lên: “Được rồi, thật sự không có gì.”

Tổng Tử Võ lúc này mới an tâm chút, rất trẻ con thấp thỏm hỏi: “VẬY...Chúng ta còn là bạn đi?”

“Àn.” Vinh Tranh không đành lòng thấy cậu ta thất lạc như vậy, chỉ đáp một tiếng. Tổng Tử Võ vui vẻ không thôi: “Tớ muốn mời cậu đi ăn cơm! Về sau bọn họ nói cái gì tớ cũng không tin....Tớ phải sửa khuyết điểm này mới được.”

Vinh Tranh vô tình nói nhiều thêm vài câu, thuận miệng vừa hàn huyên vừa đi đến cửa phòng, lại phát hiện cửa mở rộng, bên trong trống trơn, trừ vài gia cụ cơ bản ban đầu, những thứ khác đều không thấy.

Ánh mắt Tổng Tử Võ dờ dẩn, không kìm lòng nói: “Cậu....Cậu chuyển ký túc xá sao?”

“...” Vinh Tranh không còn gì để nói, đành phải vội vàng xuống lầu hỏi quản lý viên xem đây là tình huống gì. Quản lý viên ngấm lại nửa ngày nói Kevin hôm nay trở về chuyển mấy thứ, về phần những thứ khác, hần cái gì cũng không biết.

“Ta...dựa vào a...” Tổng Tử Võ trợn mắt há mồm, chỉ tuôn ra một câu như vậy.

Đồ vật không biết đã bị ném tới nơi nào, Kevin cố ý gây phiền toái tự nhiên sẽ không lưu lại chứng cứ khiến người chỉ trích. Gã hiện tại nói không chừng đã rời khỏi Thủ đô tinh, mà khiến Vinh Tranh dở khóc dở cười là có thể người làm việc cho Kevin vô cùng cẩn thận, thậm chí còn đem phòng quét qua một lần.

Bên trong phòng ký túc xá tựa như chưa từng có người ở qua. Vinh Tranh dạo qua một vòng thấy không tìm được gì, càng không có chỗ ngồi xuống. Lúc này đã là buổi chiều, Tổng Tử Võ phản ứng lại, đầu tiên là lòng đầy căm phẫn mắng Kevin một trận, sau đó hỏi hần có muốn đi ký túc xá của cậu ta ngủ tạm một đêm trước không. Vinh Tranh lắc đầu, quyết định đi mua lại giường đệm chăn một lần nữa.

Hoàn hảo trong đám đồ của hần không có vật gì đáng quý trọng. Hần và Tổng Tử Võ đi đến cổng trường học, mấy liên lạc đột nhiên vang lên, khuôn mặt Lạc Trọng Anh xuất hiện trong màn hình, cao hứng phần chân chào hỏi: “A Tranh! Tớ có thể đến tìm cậu chơi không? Tớ hiện tại đang ở bên khu đại học này.”

Tổng Tử Võ hiểu kỳ thăm dò: “Cậu là ai?”

“Ngạch...Tôi là bạn học sc kia của a Tranh, cậu là ai?”

“Tôi là bạn học hiện tại của cậu ta.” Tổng Tử Vô trả lời như thế, nhìn nhìn Vinh Tranh lại lẩm mồm nói: “Vinh Tranh hiện tại đang bận, phải đi mua đồ, khả năng không rảnh!”

Biểu tình Lạc Trọng Anh lập tức tụt xuống, thất vọng nói: “Tôi thật vất vả mới có thời gian....Các cậu muốn đi mua cái gì? Tôi đi chung có được không?”

Hai kẻ dễ thân cứ như vậy quyết định hội hợp dưới mí mắt Vinh Tranh, Vinh Tranh nghĩ muốn nhắc nhở Tổng Tử Vô tốt nhất không nên tiếp xúc với Lạc Trọng Anh này, lại cảm thấy Tổng Tử Vô không đến mức không có đầu óc như vậy, nhiều nhất hẳn chỉ ở một bên nhắc nhở vấn đề tiền bạc, mang theo tâm tình vì diệp, hẳn gặp Lạc Trọng Anh, ba người cùng một chỗ đi mua đồ. Trên đường đi, Lạc Trọng Anh biết toàn bộ đồ đạc của Vinh Tranh bị vứt bỏ. Cậu ta kinh dị trừng to mắt, thực sâu lo hỏi: “A Tranh cậu thật lời hại, thi đậu trường đại học tốt như vậy....Vậy hiện cậu làm sao, không có chỗ ở có muốn đến chỗ tớ không?”

Vinh Tranh trầu trầu khoe miệng, rất muốn nói rằng hẳn không muốn đến chỗ những kẻ trộm lại nhin xuống, khách khí từ chối. Kết quả Tổng Tử Vô một bên đột nhiên cũng xen mồm vào: “Cậu đêm nay đến cùng là làm sao qua? Không đi chỗ tớ cũng không đến chỗ cậu ta, chung quy là phải có chỗ muốn đi chứ?”

Vinh Tranh trầm tư, lại nghĩ tới Phù Chính, trong miệng cũng nói ra: “Tôi có chỗ để đi.”

19. Chương 19

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đợi đến khi hẳn chia tay với đám Tổng Tử Vô và Lạc Trọng Anh, sau đó thật sự gọi điện báo cho Phù Chính biết tình huống hiện tại của mình, hẳn hậu tri hậu giác mà hối hận. Tuy rằng hai người ổn định quan hệ thử làm người yêu, thế nhưng chủ động đến nhà đối phương qua đêm lại là chuyện khác, nếu Phù Chính tư tưởng bảo thủ, không chừng sẽ cho rằng hẳn rất cổ mở. Vậy thì không nói rõ được.

Chỉ là, đã liên hệ rồi, sự tình như thế nào cũng nói rồi, Phù Chính lúc này nói tới đón hẳn, bảo hẳn đến quán cà phê đợi. Chung quy cũng không thể lại nói lại với người ta, nói hẳn không đi nữa.

Bất quá chỉ là qua đêm mà thôi—giữa bạn bè với nhau có thể ngủ nhờ một đêm mà. Cuối cùng Vinh Tranh bình tĩnh lại, tán gẫu với người quen trong quán vài ba câu, một giờ sau, Phù Chính đã đỗ xe huyền phù ở trước cửa, hẳn trấn định mở cửa lên xe, lại thấy đối phương đưa qua một chiếc chìa khóa cơ giáp.

“Đây là...?”

“Đây là kỹ thuật mới nhất.” Phù Chính tiện tay mở ra cái chốt gì đó. “Có thể đem bộ phận ý thức của đầu não cơ giáp vào trên chìa khóa, chỉ cần có chìa khóa trong tay, tương đương với tùy thân mang theo trí não cơ giáp. Khoảng thời gian này chính là kiểm thử này, cho nên chìa khóa không có đưa cho em hôm Vinh Quy.”

“Cho em?” Vinh Tranh căn bản không từng nghĩ qua Gerda sẽ thuộc về mình, một đài cơ giáp như vậy không phải dùng giá trị có thể so được, càng miễn bàn nó là di vật của cha mẹ đã mất của Phù Chính. Hẳn chuyển chuyển chìa khóa, chất lỏng màu đỏ như máu trong đó lác lư ở dưới ngọn đèn chiếu xạ rất nhiều sắc thái, hình chiếu chậm rãi hiện lên, quả nhiên là đại tiểu thư Gerda vênh mặt hất hàm sai khiến.

“Tiểu Vinh Vinh ~! Anh cứ nhiên không đến xem ta ~!”

Vinh Tranh vội vàng đỡ đại tiểu thư, đáp ứng về sau vô luận đi nói nào cũng mang chìa khóa theo, tuyệt không ly một phân. Phù Chính một bên lái xe cũng không ngừng quay đầu lại, ánh mắt mang theo ý cười, sau đó Vinh Tranh còn đem chìa khóa đẩy về: “Vật quý trọng như vậy, em không thể nhận.”

Phù Chính không có ý nhận lại, chỉ nhìn hẳn một cái: “Gerda rất thích em.”

Những lời này chính giữa hồng tâm, Vinh Tranh đích xác cũng rất thích Gerda, càng thích điều khiển cơ giáp. Hắn suy nghĩ, cuối cùng nhận lấy, chỉ là âm thầm quyết định phải bồi bồi trí não cơ giáp ầu trĩ.

Hai người trở lại Phù gia, quản gia Bohn tự mình đến mở cửa, mặt ngoài vẫn duy trì dáng dấp lão quản gia bình thường, trên thực tế lại âm thầm đánh giá Vinh Tranh vô số lần, trong lòng hơi vừa lòng, thái độ tự nhiên ân cần rất nhiều, đợi đến lúc đi ngủ, quản gia Bohn cư nhiên nghiêm trang nói: “Thật sự không khéo a, gần nhất thời tiết không được tốt, trong nhà rất nhiều thiết bị cần đổi mới, phòng ở cũng cần tạm dừng sử dụng...Đêm nay không có phòng thừa.” (quản gia ông ngu...)

“...” Vinh Tranh nhin xuống xúc động muốn trợn trắng mắt, giả bộ trấn định, giả vờ không thấy được ánh mắt đột nhiên sáng lên của Phù Chính, hắn âm thầm oán hận một nhà lão hồ ly này, một phen cởi quần áo vọt vào phòng tắm: “Em tắm rửa trước!”

Phù Chính nhìn theo thân ảnh hắn biến mất, xụ mặt liếc quản gia Bohn, gật đầu tỏ vẻ phi thường vừa lòng.

“Ha ha ha, tốt tốt tốt, cậu cuối cùng có bạn...” Lão Bohn không ngừng mừng rỡ lui ra, Phù Chính suy nghĩ cho rằng ngủ cùng đêm nay sẽ không khiến Vinh Tranh quá mức tức giận. Tâm tình vì diệu y mở cửa cách vách ra, đi đến phòng bên cạnh tắm rửa một cái, sau khi về vừa vặn thấy Vinh Tranh cũng đi ra.

Dưới ánh đèn sáng nhìn không sót thứ gì, áo tắm rộng rãi khoác tùy ý, hai chân thon dài đi lại như ẩn như hiện, xương quai xanh tự nhiên lộ ở bên ngoài, khóa hồng chỉ ở chính giữa càng hấp dẫn, tầm mắt lại hướng lên trên, cảm tinh xảo còn thoảng một giọt nước, chậm rãi chảy qua cái cổ duyên dáng...Còn không nhìn đến mặt, Phù Chính nhất thời cảm thấy miệng khô lưỡi khô, bụng dưới căng thẳng.

Y cũng là nam nhân đương nhiên biết phản ứng lúc này của mình là thế nào. Nhưng đêm nay không phải là thời gian tốt, y không muốn lưu lại ấn tượng xấu với Vinh Tranh. Y một bên ẩn ẩn hối hận cam chịu hành động của quản gia, một bên tận lực thần nhiên đi qua, thuận tay cầm lấy một cái khăn vì hắn mà lau qua. Nhưng một khi hình thành tư thế này, y ngược lại lại xem càng rõ ràng thân thể tốt đẹp được áo tắm rộng rãi bao vây kia, ngay cả bụng bằng phẳng trắng nõn cũng nhập vào trong mắt.

Hô hấp của Phù Chính bị kiềm hãm, động tác trên tay cũng ngừng, Vinh Tranh ngửa đầu nghi hoặc nhìn y, đối phương theo bản năng cúi đầu, chỉ thấy hai cánh môi thủy nhuận mỏng manh kia đóng mở: “Làm sao?”

“...Không có gì.” Y lấy lực ý chí được rèn luyện rất mạnh trên chiến trường ra khống chế chính mình, đồng thời càng thêm hận vì nghe khuyến khích của quản gia, nhưng mà cùng người trong lòng đi vào giấc ngủ đã áp đảo hết thấy cảm dỗ. Cuối cùng hai người nằm song song trên giường lớn, không có cố ý kéo giãn cự ly.

Vinh Tranh đã tương đối bình tĩnh, hắn thả lỏng thân thể, mông lung buồn ngủ đột nhiên cảm giác được Phù Chính bên cạnh chậm rãi tiếp cận, đáy lòng buồn cười, chủ động dựa vào. Hai người tứ chi dây dưa, lấy một tư thế khác ôm lấy nhau, cứ như vậy đi vào giấc ngủ.

Một đêm này ngủ ngon không mộng. Buổi sáng đồng hồ sinh học của Phù Chính báo tỉnh, mở mắt ra nhìn thấy khuôn mặt ngủ say của Vinh Tranh, y bình tĩnh nhìn trong chốc lát, nhẹ nhàng ấn một nụ hôn trên trán hắn rồi từ từ đứng dậy, lặng lẽ đến cách vách rửa mặt.

Đợi khi Vinh Tranh tỉnh ngủ đã là chín giờ sáng. Sau khi đứng dậy thói quen mông lung một lát, nhớ tới nơi này không phải ký túc xá đại học, nhìn bên giường dĩ nhiên trống rỗng, đang có chút hốt hoảng. Phù Chính lúc này đẩy cửa vào, ngữ khí có vẻ thanh lãnh mà ánh mắt ôn nhu: “Tỉnh? Mau tới ăn bữa sáng.”

Vinh Tranh thất thần, cho rằng cảnh tượng này giống như đã từng quen, lại vì ý nghĩ của mình mà bật cười.

Lúc xuống lầu, quản gia Bohn mỉm cười mang theo ái muội: “Buổi sáng tốt lành.”

“...Sớm.” Vinh Tranh ha ha ứng phó, trong túi áo đột nhiên truyền ra thanh âm Gerda: “Bohn Bohn Bohn ~! Ta nghe được thanh âm của Bohn ~!”

Gerda dứt khoát chiếu hình ảnh ra, ánh mắt lóe sáng chào hỏi quản gia Bohn: “Bohn ~! Rất lâu không thấy ~! Con của ông đã đuổi được con dâu tối tay chưa ~?”

Phương thức đặt câu hỏi quỷ dị...Vinh Tranh phối hợp đem chìa khóa ẩn thân của Gerda đưa qua, ánh mắt quản gia Bohn chợt lóe kinh hãi, thận trọng tiếp nhận phụng trên tay, vui tươi hơn hồ trả lời: “Nguyên lai là người, Gerda, tin tức của người rất lạc hậu, cháu gái nhỏ của ta đã học trung học rồi.”

“Cô ấy nhất định không dễ thương như bốn tiểu thư ~!” Gerda chống nạnh kêu lên, Vinh Tranh đã đi đến trước bàn ăn ngồi xuống, Phù Chính từ trong túi áo lấy Gia Y ra, Gia Y làm mặt quỷ: “Gerda người thật đom đóm! Cơ giáp cũng có thể dùng từ dễ thương này sao?”

“Mới không nói chuyện với người ~!” Gerda thập phần ngạo kiều xoay đi, quần gia Bohn nhẹ nhàng đặt cô bé lên bàn cơm, hai trí não lại lần nữa dưới tính cách cá tính của Gerda mà thảo luận kịch liệt, Vinh Tranh và Phù Chính an tĩnh dùng cơm, thấy thế nào cũng rất vui sướng.

Đợi tương lai có con nhỏ, nhất định...nga a a a....quần gia Bohn nhộn nhạo ảo tưởng, cực kỳ thích thú nhanh chóng rời đi, lưu lại không gian cho hai người trẻ tuổi. Dư quang Phù Chính thu lại cử động của ông, không khỏi buồn cười lắc đầu.

Bữa cơm này đích xác dùng rất thoải mái. Đầu bếp Phù gia thực có vài phần tay nghề, một bữa sáng có thể làm ý vị tuyệt vời, rất có tư vị. Đặc biệt ngồi đối diện chính là người mình để ý, tăng thêm rất nhiều âm áp tốt đẹp.

Gerda từ Gia Y biết được Vinh Tranh chuyển trường, cười hì hì nói: “Kia không phải là lộ tuyến giống tiểu Chính Chính sao ~! Tiểu Chính Chính anh nhất định là có tư tâm ~!”

Phù Chính mặt không đổi uống ngụm canh cuối cùng, thề thốt phủ nhận: “Đây là quyết định của bản thân Vinh Tranh.”

“Thật sao?” Gerda nghi ngờ nhìn y: “Chẳng lẽ không phải là khiến tiểu Vinh Vinh vào quân đội tiện chiếu cố sao? Tiềm quy tắc là không được ~!”

Vinh Tranh nghe được khoe miệng run rẩy, lại đột nhiên phát hiện những lời này vừa nói ra, Phù Chính đỏ mặt hiếm thấy, nhưng trong nháy mắt liền biến mất vô tung, hấn thiếu chút nữa cho rằng đó là ảo giác.

Tư tâm của Phù Chính bị chọc vỡ hơn phân nửa, bộ mặt cứng ngắc, đáy lòng Vinh Tranh cười thầm, bên ngoài lại nói: “Trong quân đội cũng có tiềm quy tắc? Không nhất định phải lên chiến trường. Là chính tôi muốn tham quân, Phù Chính chỉ là cho chút đề nghị thôi.”

Gerda còn hoài nghi nhìn qua nhìn lại hai người, thế nhưng đôi tình lữ cư nhiên ăn ý cực kỳ, cùng nhau dùng ánh mắt vô tội nhìn cô, đại tiểu thư ngạo kiều bại trận, không cam lòng mà lằm bằm, không biết nói cái gì.

Sau điểm tâm, Vinh Tranh muốn Phù Chính chỉ cách thao túng cơ giáp như thế nào, Phù Chính vì hấn đề cử không ít bộ sách. Chính là trong lúc nói chuyện, quần gia Bohn mang bộ mặt nghiêm túc gõ cửa: “Thiếu gia, người Quân bộ đến.”

Phù Chính nghe vậy đi qua, không bao lâu, y cau mày trở lại thư phòng, chăm chú nhìn Vinh Tranh: “Tôi phải trở về.”

Vinh Tranh mới đầu còn không nghĩ tới, nhướn mày nghi hoặc hỏi: “Về nơi nào?”

20. Chương 20

Phù Chính muốn đi...

Vinh Tranh trừng to mắt, Phù Chính quyền luyện nhìn về mặt hắn, thần sắc phức tạp. Hắn há miệng lại không biết phải nói gì, Phù Chính bước lên một bước, thân ảnh cao lớn bao phủ lại ôm hắn vào trong ngực: “Tôi lần này trở về vốn là do gia gia lâm thời thay đổi mà bất ép, nhưng lúc này hàng năm là thời điểm Trùng tộc tấn công với quy mô lớn, năm nay thái độ của Trùng tộc khác thường vậy mà nghỉ ngơi lấy sức, nhất định sẽ có động tác lớn.”

“Hôm qua tiền tuyến chiến báo, trùng tộc...bắt đầu tiến công.” Hai cánh tay y dùng lực siết chặt người trong lòng, thân nhiên nói: “Tôi cần phải đi.”

Vinh Tranh kìm lòng không được ôm ngược lại, hắn không cao bằng Phù Chính chỉ nghiêng đầu tựa vào bả vai y, cũng là một mảnh cảm xúc lưu luyện không rời, chỉ là không hiện ra ngoài, rất nhiều điều muốn nói đến bên miệng chỉ còn một câu: “Anh phải cẩn thận.”

Phù Chính gật đầu.

“Em sẽ đi tìm anh.” Ánh mắt Vinh Tranh trở nên kiên định: “Sẽ không khiến anh chờ lâu lắm đâu.”

Con ngươi đen của Phù Chính sáng lên, y bình tĩnh đối diện Vinh Tranh, người sau lại ngẩng đầu chủ động in lên một nụ hôn.

Nụ hôn này bao hàm quá nhiều tình cảm. Thật lâu sau rời môi, bọn họ lại không có nhắc lại đề tài này. Hai ngày sau, thủ tục chuyển trường của Vinh Tranh đã làm xong, đồ của hắn cũng không cần thu dọn chỉ là chào tạm biệt với Tống Tử Võ.

Tổng Tử Vô biết hần sắp đến trường quân giáo, trông mắt chỉ chực rơi ra.

“Này không khoa học!” Cậu ta cơ hồ hét lên: “Vì sao tớ không thể đi a a a a!!!!”

Vinh Tranh buồn cười: “Đại khái là vấn đề điểm đại học.”

“Đừng như vậy!” Tổng Tử Vô cực đoan âm ức, thiếu chút nữa phát điên: “Vì cái gì? Như thế nào lại đối xử với tớ như vậy? Tớ cũng rất muốn đi quân giáo! Kia còn là học viện quân sự Liên Bang! Là nơi tốt nghiệp của thiếu tướng Phù Chính!”

Vinh Tranh có chút hắc tuyến, vội ho một tiếng: “Về sau còn có cơ hội. Cậu có thể thử con đường khác xem sao.”

Tổng Tử Vô ôm đầu rít gào: “Liên tính Trùng tộc tiến công quy mô lớn cũng cho sinh viên quân giáo lên tiền tuyến trước mới đến mộ binh người thường....Đồ ăn ngon đều đã nguội hết.” *(một dạng so sánh thôi, ta nghĩ ý tiểu vô là lúc đấy không còn gì để đánh, hoặc cũng đã hết phần gay go)*

Cậu ta đột ngột nhìn Vinh Tranh, đầy mặt chờ mong: “Không bằng tớ đánh cậu bất tỉnh, sau đó giả mạo cậu đi báo danh, được không? Thế nhưng hai chúng ta nhìn không giống nhau a....Hiện tại chính dung có phải không còn kịp không?”

Vì tham quân mà thôi....Vinh Tranh đành phải nhanh chóng nói sang chuyện khác: “Ngày đó nhận thức Lạc Trọng Anh kia, cậu còn liên hệ với cậu ta không?”

“Lạc Trọng Anh?” Tổng Tử Vô suy nghĩ chốc lát: “Là cậu ta à, ngày đó sau khi cậu đi cậu ta cũng đi luôn. Bất quá hai chúng ta còn trao đổi phương thức liên hệ. Làm sao vậy?”

Vinh Tranh có hơi chần chừ, muốn nói cho cậu ta Lạc Trọng Anh có khả năng có quan hệ với nhóm phạm tội. Nhưng hần không có chứng cứ, ngày đó Phù Chính chỉ nhìn thấy lại không có gì xác định. Hần đem sự hoài nghi này nói cho Tổng Tử Vô nghe cũng là vì phòng ngừa cậu ta bị lừa.

Tổng Tử Vô rất kinh ngạc: “Cậu nói là thật? Nhưng là cậu ta nói cho tớ biết, cậu ta chỉ đang làm công ở chỗ cậu mình, hai người có phải nhìn nhầm không? Tớ cảm thấy cậu ta cũng không phải loại người như vậy.”

Lạc Trọng Anh trước kia đích xác không phải người như vậy. Vinh Tranh lắc lắc đầu: “Tôi cũng hy vọng đó chỉ là hiểu lầm. Chỉ là, cậu phải cảnh giác hơn một chút.”

Tổng Tử Vô tùy tiện cũng không nghĩ sâu xa, một ngum đáp ứng.

Bởi vì đi quân giáo, rất nhiều vật là chế thức thống nhất, cũng không cần mua gì. Vinh Tranh mừng rỡ

thanh nhân, Phù Chính vốn rất nhanh phải xuất phát, nhưng bởi vì Vinh Tranh phải đi báo danh, cố ý vì hắn lưu lại một ngày nữa. Buổi sáng thứ hai, Vinh Tranh đầu tiên phát tay tạm biệt Tổng Tử Võ, đáp ứng ngày nghỉ sẽ tìm cậu ta ra ngoài chơi. Sau đó cũng không quay đầu lên xe huyền phù của Phù Chính, cứ như vậy rời khỏi ĐHTH Liên Bang.

Ngay khi người khác còn đang sợ hãi than hắn một gen thiếu hụt giả lại có thể khảo nhập ĐHTH Liên Bang, hắn đã như đại bàng giương cánh, càng bay càng nhanh, càng bay càng cao, hắn đến một người đi cũng một người như cũ. Chỉ là con đường phía trước sẽ có Phù Chính, sẽ có Gerda, hắn sẽ không còn cô độc.

Học viện quân sự Liên Bang ở ngoại ô, nhân viên không nhiều, chiếm diện tích cũng không lớn như ĐHTH Liên Bang. Làm học viện quân sự tốt nhất liên Bang, nó thừa hành là giáo dục tuyệt đối tinh anh, trăm ngàn năm qua, từ nơi này đi ra bao nhiêu nguyên soái tướng tài nhiều không đếm xuể. Người Phù gia chỉ cần tòng quân, trên cơ bản đều là từ nơi này tiến vào quân đội.

Phù Chính đưa hắn đến trước cửa học viện, quân giáo quản lý nghiêm khắc, cho dù hiện tại đang là quân nhân như Phù Chính cũng không thể tùy ý ra vào. Vinh Tranh đưa thư chuyển trường cho cảnh vệ, cuối cùng cho Phù Chính một ánh nhìn, khẩu hình biến hóa, rõ ràng nói hai chữ “chờ em.”

Rõ ràng y mới là người sắp đi xa, hắn lại nói như vậy. Phù Chính lại không chút do dự gạt đầu, xoay người, trong ánh mắt tràn đầy tự tin và kiên định.

Giờ khắc này, y đã trở lại là Chiến thần quát tháo trên chiến trường, nên vì niềm tin trong lòng mà chuẩn bị tác chiến. Hai người tuy rằng chia xa ngắn ngủi đều là vì tương lai của mọi người mà phấn đấu.

Dưới sự chỉ dẫn, Vinh Tranh đi đến văn phòng Hiệu trưởng, tiến hành một loạt thủ tục. Quân nhân tác phong mau lẹ, lời ít ý nhiều cũng không có đề cập đến chuyện gen của hắn, mà chỉ đơn giản nói vài câu vài hạng mục công việc cần chú ý ở Quân giáo. Muốn hắn nhanh chóng hiểu hết điều lệ chế độ, không cho phép có bất cứ sai lầm nào.

Vinh Tranh cũng rất hưởng thụ phương pháp làm việc lưu loát dứt khoát như vậy, lúc này cũng dẫn ra vài phần nhanh nhẹn, thoáng chốc tinh thần diện mạo thay đổi, lại đi ra ngoài, xem sinh viên chung quanh qua lại cũng tốt, giáo sư cũng được, không có gì là không trạm như từng, đi như gió, đây mới là con người giúp Liên Bang lấy lại sinh tồn, có thể phát triển đến bầu trời. Hắn cảm thán trong lòng, đợi đến ký túc xá, vừa lúc đến thời gian nghỉ trưa, bên trong ký túc xá người đến kẻ đi, mặc thường phục lại mang theo hành lý như Vinh Tranh tự nhiên thu được không ít ánh mắt hiếu kỳ.

Hắn đã sớm thành thói quen, lên tầng ba. Quân giáo là chế độ bốn năm, ký túc xá năm nhất là bốn người một phòng. Hắn đẩy cửa vào, ba người khác đều ở trong phòng, nghe được tiếng mở cửa, không ai không phóng tầm mắt lại đây.

“Xin chào mọi người, tôi là Vinh Tranh.” Hắn tự giới thiệu: “Là sinh viên chuyển trường, hôm nay đến báo danh.”

“Vinh...Tranh?”

Ba đại nam nhân nhìn nhau, một người tóc nâu đỏ đứng bên cửa sổ nhú mây mình tư khổ tướng, hai người khác cư nhiên là một đôi song bào thai, dung nhan tuấn mỹ giống hệt nhau rất trùng kích thị giác, bọn họ đứng chung một chỗ, kiểu tóc ăn mặc tương đồng, nhất thời nhìn lại khó phân biệt thật giả.

Song bào thai bên trái nghĩ tới cái gì, nhàn nhàn mở miệng: “Nguyên lai cậu chính là Vinh Tranh.”

“Nghe nói cậu là tiên thiên gen thiếu hụt giả phải không?”

Vinh Tranh không chút hoang mang, vẻ mặt đối cũng không đổi: “Là thật.”

“Nga?” Song bào thai nhìn nhau, đồng tác tương tự nhất trí nhún vai: “Vậy cậu đúng là gan lớn. Thi đấu ĐHTH Liên Bang còn chưa đủ sao?”

Vinh Tranh mỉm cười, ngữ khí bình tĩnh trả lời: “Làm một người trưởng thành, nghĩ đi nơi nào hẳn là tự do của tôi.”

“Như vậy, chúc cậu may mắn.” Song bào thai một trước một sau đi ra ngoài, không biết là anh trai hay em trai lại nói: “Nơi này cũng không phải là nói vài câu là có thể khiến cậu qua ải.”

“Cảm ơn đề nghị của cậu.” Vinh Tranh không quan trọng nói, nam sinh tóc nâu đỏ lúc này lắc lắc đi tới, rất ngạc nhiên trừng mắt nhìn: “Cậu chính là Vinh Tranh? Thật nhìn không ra....”

Khẩu khí của cậu ta không cổ quái giống như đôi song bào thai, ấn tượng của Vinh Tranh với người này tốt hơn chút, vươn tay nói: “Xin chào.”

Nam sinh thực mới mẻ bắt tay với hắn, cười hắc hắc nói: “Trước kia chưa thấy qua người như vậy....Tôi không có nhiều tật xấu như quý tộc bọn họ đâu. Tôi gọi là Irwin.Tama. Về sau tất cả đều là bạn cùng phòng rồi.”

“Nơi này là quân giáo nha, thực lực mới là quan trọng nhất.”

Vinh Tranh hỏi nhiều một câu: “Hai người kia là....”

“Hai người bọn họ a.” Irwin tùy ý nói: “Hai vị tiểu thiếu gia song sinh của gia tộc Pal, tính tình như vậy ở chung cũng thật không xong. Bất quá thực lực của bọn họ rất mạnh, cậu biết rõ sự tồn tại của cơ giáp Song Tử đi? Cơ giáp đó uy lực cũng không đơn giản chỉ như một cái thoi đâu.”

Hai người kia cũng là năm nhất đi. Vinh Tranh bất động thanh sắc hỏi: “Bọn họ đã có cơ giáp?”

“Ân.” Irwin có điểm hâm mộ: “Có gia tộc đúng là chuyện tốt, cơ giáp đều chuẩn bị cả....Gia tộc Pal tuy rằng chỉ là gia tộc trung đẳng, thực lực kinh tế lại rất hùng hậu. Thật hâm mộ a.”

“Nếu đợi đến tốt nghiệp còn không có cơ giáp của chính mình, cũng chỉ có thể sử dụng cơ giáp công cộng.” Cậu ta chỉ chỉ thao trường ngoài cửa sổ: “Đây, nhìn thấy bãi trí trong tòa nhà đối diện kia không? Bọn chúng chính là những đại gia hỏa thường dùng trong khóa huấn luyện cơ sở, trong quân giáo đều dùng những cơ giáp mới nhất để giảng bài, sẽ không dùng mặt hàng đã đào thải.”

Gerda trong túi áo không thể nói chuyện trước mặt người ngoài, lúc này an tĩnh ngốc ngốc. Vinh Tranh không khỏi vuốt ve vài cái cũng không được đáp lại.

Thế nhưng đáy lòng hẳn không thể nghi ngờ được tiếp thêm sinh lực, cũng rất cảm kích Phù Chính.

Không phải tất cả những người yêu nhau đều có sự tín nhiệm không hề e ngại như vậy. May mắn bọn họ gặp được nhau.

21. Chương 21

Quy luật sinh hoạt trong quân giáo tương đối đơn giản, Vinh Tranh đến tuy rằng gọi lên chút nghị luận của một số người hiểu tình hình, lại không bị chú ý ở khắp nơi như ở bên ngoài. Nơi này lấy thực lực vi tôn, không coi trọng cái khác. Chẳng sợ người gen hoàn mỹ nhất chỉ cần huấn luyện viên cho điểm thấp, vẫn sẽ bị khinh thường như thường.

Thân thể này của Vinh Tranh từ trước chỉ tương đối khỏe mạnh, cũng có thể chịu khổ nhọc. Nhưng trong huấn luyện nghiêm khắc của quân giáo mà nói, hoàn toàn là gọi thầy, ngày thứ nhất hẳn mệt không dưới thẳng eo nổi, cả người đau nhức, chỉ trông vào ý chí cường ngạnh chống đỡ, đợi đến buổi tối, hẳn ngay cả cơm chiều cũng chưa ăn, trực tiếp ngã lên giường bò không dậy nổi.

Trong ký túc xá không có người khác, Gerda lúc này hiện ra: “Tiểu Vinh Vinh, quản gia Bohn nói đã đến cửa học viện, anh nhanh đi gặp ông ấy ~!”

Quản gia Bohn sao lại đến đây? Phù Chính tuy rằng đi tiền tuyến nhưng cũng không có mất liên hệ với hẳn. Tối hôm qua cũng không nói chuyện này. Chẳng lẽ là xảy ra chuyện gì?

Hắn có chút nhú mày đi cửa học viện, phát hiện quản gia Bohn một mình lái xe đến, còn cầm một cái hòm nhỏ. Thấy hẳn đến liền đưa hòm qua: “Đây là thiếu gia phân phó, vốn hôm qua nên đưa lại đây chỉ là có mấy thứ tương đối khó tìm, phải chuyển từ hành tinh khác đến.”

“Đây là...” Mở ra vừa thấy tất cả đều là chai lọ, bên trên còn dán tác dụng. “Thuốc thư hoàn mát xa cơ nhực?”

Trong lòng Vinh Tranh một mảnh âm áp, không biết Phù Chính có đang bận không, thế là chỉ gửi tin nhắn tỏ vẻ chính mình đã nhận được đồ. Mà nhìn thời gian còn sớm, Bohn không có ý tứ muốn đi, khoái trá nói chuyện phiếm với Gerda. Vinh Tranh chống lại đôi mắt của ông, hơi mím môi cười.

Quản gia Bohn đi tới, nghiêm trang nói: “Thiếu gia rất quan tâm sinh hoạt tại quân giáo của cậu.”

“Tôi cũng rất quan tâm sinh hoạt tại tiền tuyến của anh ấy.” Vinh Tranh cố ý cười nói: “Quản gia gia gia ông có tin tức gì mới sao?”

“A cấp....Kia đó là bí mật quân sự, tôi là một ông già quản gia làm sao có thể biết chứ?” Ông sầm mi khổ kiểm, tề mi lộng nhân một phen: “Vấn chờ cậu tốt nghiệp thì tìm hiểu đi...Nói năm đó, Gia Y và Gerda phối hợp với nhau đúng là tuyệt phối, tôi đến nay vẫn nhớ rõ tình cảnh muôn người đổ xô ra đường năm đó a....”

Nhìn ông rơi vào hồi ức, Vinh Tranh cũng có chút mong chờ, lại càng vì tương lai của chính mình mà phấn đấu. Trong lúc trò chuyện, một chiếc xe huyền phù khác chậm rãi lướt qua, người bên trong xe nhìn thấy Vinh Tranh một thân quân phục đứng ở cửa quân giáo, vẻ mặt chợt lóe kinh ngạc.

Vinh Tranh tiến bước quản gia Bohn, đi vào cửa. Đột nhiên có người ngăn cản đường của hắn, như bóng ma bảo phủ đến, ngữ khí băng lãnh: “Mày sao lại ở trong này?”

Khẩu khí này rất quen thuộc. Vinh Tranh thậm chí không cần suy nghĩ, thân thể theo bản năng làm ra phản kích: “Những lời này, tôi dường như nghe thấy rất nhiều người nói rồi.”

Vinh Sĩ Diễn, anh trai cùng huyết thống cùng cha khác mẹ với Vinh Tranh, lớn hơn Vinh Tranh ba bốn tuổi, đồng dạng một thân chế phục thống nhất của trường học, lấy ánh mắt chán ghét nhìn hắn, Vinh Tranh bất vi sở động, thản nhiên nói: “Hoặc là anh có thể không cần suy xét vấn đề này, tôi ở đâu, không phải việc anh có thể khống chế.”

“Giống như nữ nhân kia chỉ nghĩ bò lên trên đúng không?” Vinh Sĩ Diễn hừ lạnh: “Tao biết mày làm sao tới được nơi này—tao cũng không quan tâm những cái này. Tao chỉ nói cho mày biết một điều, đừng tưởng rằng đến Thủ đô tinh là có thể thay đổi được gì. Ở trong mắt tao, mày vĩnh viễn đều là xú trùng không thể lên được mặt bàn.”

“Mày rất nhanh sẽ biết, mày không nên xuất hiện ở nơi này.”

“Lại càng không nên xuất hiện trước mặt tao.”

Lời nói rất có ý tứ. Vinh Tranh không chút để ý nghĩ. Hắn một chút cũng không muốn Vinh Sĩ Diễn rời đi, sau khi anh ta nói xong lời phát biểu cá nhân, hắn xoay người mà đi.

Ông trời có đôi khi tàn nhẫn như vậy, khiến Vinh Tranh vất vả giãy giụa được đền bù tâm nguyện, mở ra

một cánh cửa thế giới mới khi chết đi. Hắn thay thế đối phương tiếp tục sinh mệnh, cũng tiếp nhận những thứ công bằng và không công bằng. Hắn vì cậu ta mà thấy tiếc hận, cũng quyết ý hoàn thành tâm nguyện của cậu ấy.

Vô luận thế nào chỉ cần Vinh Tranh còn là hắn, đều không có một điểm thỏa hiệp với hiện thực, bọn họ tuyệt sẽ không cúi đầu.

Lời nói của Vinh Sĩ Diễn theo gió bay đi, hoàn toàn không được hắn để trong lòng. Hắn giống như một giọt nước dung nhập đại dương mà hòa vào sinh hoạt quân giáo, theo sự thích ứng ngày càng lớn, hắn càng thuần thục các huấn luyện, hơn nữa còn làm rất khá, thái độ của đôi song sinh cùng kỳ tức xá đối với hắn cũng tốt hơn không ít.

Này chính là quy tắc rừng rậm của quân giáo, chỉ cần người đủ mạnh! Người có thể thắng được hết thảy! Quân nhân là đao, là vũ khí, bọn họ cần thời thời khắc khắc tôi luyện phong duệ của chính mình, mà không cần để ý chuỗi dao có đẹp hay không.

Qua một tháng, Vinh Tranh cuối cùng chậm rãi bắt kịp tiến độ.

Bởi vì tổ chức các sinh viên khảo nhập quân giáo không đồng đều, cho nên một năm năm nhất này chủ yếu là đề cao các hạng năng lực thân thể. Cũng bởi vậy Vinh Tranh mới có khả năng thuận lợi đuổi kịp chương trình học. Dù là như thế, hắn còn ở khóa học cơ giáp thứ nhất hung hăng mà nổi trội.

Nguyên nhân không có gì khác, Gerda rất chói mắt.

Bởi vì kỹ thuật mới nhất thông dụng rất nhiều người mang theo cơ giáp cá nhân đến nghe giảng bài, lấy phương pháp tốt nhất phối hợp thao túng. Mặc dù không có bao nhiêu người biết đây là cơ giáp của Phù gia. Trình độ trí năng của Gerda các trí năng cơ giáp khác không thể so sánh. Trên khóa học cơ giáp cô gái nhỏ bá đạo phê phán cơ giáp của tất cả mọi người, nói chúng nó không bằng chính mình. Hơn nữa, ngay tại chỗ biểu hiện, không thích Vinh Tranh chạm vào “vật rách nát” cho dù chỉ một chút.

Nói đùa, này bất quá chỉ là nhóm cơ giáp dùng cho nhóm binh lính bình thường, sản xuất theo dây chuyền sao có thể sánh với cơ giáp do đại sư Andrew tỉ mỉ tạo hình? Tại thời điểm nhận Gerda là đầu não cơ giáp, Vinh Tranh có thể cảm nhận rõ ràng ánh mắt ghen tỵ hận lẫn hâm mộ của Irwin.

“Bạn à, cậu cũng quá không phúc hậu!” Sau khi tan học, Irwin khoác lên vai hắn nửa đùa nửa cực kỳ hâm mộ nói: “Cậu có cơ giáp cũng không nói! Này rất thần kỳ!”

Song sinh tử của gia tộc Pal lúc này sóng vai đi tới, bốn ánh mắt sáng quắc theo dõi Vinh Tranh, trong con ngươi là chiến ý hừng hực: “Cơ giáp của cậu tựa hồ đã gặp qua ở đâu đó....Cũng là một đôi, đúng không?”

Irwin bất quá hỏi: “Thật hay giả?”

Vinh Tranh gật đầu: “Đúng vậy, chỉ là.....đối phương hiện tại không ở đây.” Ổ tiền tuyền.

“Rất tốt.” Song bào thai liếc nhau: “Chúng ta hẹn trước! Khó có được cơ hội 2 vs 2, nhất định phải đánh một trận.”

“Uy uy!” Irwin không cam lòng: “Các người đừng quên còn có tôi có được không? Tôi tuy rằng không có cơ giáp nhưng điểm của tôi cũng rất cao a!”

“Chúng tôi muốn là đấu 2 vs 2.” Song bào thai vô tình cự tuyệt Irwin, còn không chút lưu tình chỉ ra hấn thể lực đơn bạc: “Một mình cậu, không phải là đối thủ của chúng tôi.”

Quân lính Irwin tan rã, la hét các người đây là kỳ thị sau đó bỏ chạy. Vinh Tranh cười cười, ngược lại học hỏi song bào thai một số vấn đề liên quan đến không chế cơ giáp.

Song bào thai cũng không che dấu, thực nghiêm túc giải đáp, lại hỏi hấn tình huống cụ thể của cơ giáp.

“Xem như....Tài chất tương đồng, hơn nữa đồng thời chế tạo ra cơ giáp xứng đôi. Là kế thừa từ trong tay một đôi vợ chồng.” Vinh Tranh nói đại khái, lại nói chi tiết thì kỳ thật hấn cũng phải rất hiểu. Hấn nghĩ ngày sau phải hảo hảo hỏi Phù Chính, chung quy về sau là muốn cùng nhau tác chiến.

Song bào thai suy nghĩ trong chốc lát, một người nói: “Nói vậy, kinh nghiệm của hai chúng tôi cũng không thích hợp với cậu.”

Một người khác giải thích: “Chúng tôi là song bào thai cùng trứng, từ khi sinh ra đến giờ lại cùng nhau lớn lên, mỗi ngày 24h cùng sinh hoạt, chẳng những có cảm ứng tâm linh giữa song bào thai với nhau còn có ăn ý là người thường khó có thể tưởng tượng.”

“Đổi lời khác mà nói, hai người chúng tôi thậm chí có thể cảm ứng được cảm xúc của đối phương, ý tưởng, tư duy của chúng tôi cũng phi thường giống nhau. Khi không chế cơ giáp cũng giống nhau, có thể thuận tiện sai sử như cánh tay, giống như hòa hợp thân mật thành một người vậy.”

“Gia tộc Pal mỗi đời đều có song sinh tử. Bởi vậy, rất nhiều tính năng cơ giáp cũng cải biến từng đời, trở nên ngày càng thích hợp cho chúng tôi sử dụng.”

“Câu cơ giáp đối xứng không phải có thể lý giải đơn thuần.”

Vinh Tranh có chút suy tư, song bào thai lại nói: “Bất quá, thư viện trong học viện có phòng tư liệu chuyên môn về cơ giáp, cậu có thể đi tìm đọc một số bộ sách liên quan. Còn có toàn thu nhận sử dụng do đại sư Andrew sáng tác, đáng xem.”

Nghe được cái tên Andrew này, Vinh Tranh rất hứng thú, hấn đơn giản nói lời cảm ơn, buổi sáng thứ bảy

ăn qua bữa sáng rồi đến thư viện.

Bởi vì phúc lợi của quân giáo tương đối tốt, phí dụng miễn hoàn toàn, hắn cũng không cần đi làm thuê ở quán cà phê, có thể tận tâm đặt trọng điểm lên học tập. Nghỉ đến lúc gần đi, chủ quán mặt lưu luyến không rời, hắn không khỏi buồn cười.

Đúng lúc này, Phù Chính nhắn tin đến: “Vẫn bình an. Nhớ em.”

Là tin nhắn hắn và Phù Chính hẹn báo bình an mỗi ngày. Khỏe miệng Vinh Tranh càng rộng mở, nhắn lại một tin: “Em cũng vậy.”

Cất máy liên lạc, hắn thận trọng tìm kiếm sáng tác của Andrew trên giá sách điện tử, quả nhiên nhìn thấy một giá sách tràn đầy, còn cả phỏng vấn nghiên cứu của ông với người khác. Nguyên lai vị đại sư này đã qua đời rất lâu rồi.

22. Chương 22

Đại sư Andrew là một truyền kỳ trong Liên Bang.

Lúc cơ giáp mới được phát minh ra, Andrew đang học đại học, sau khi tiếp xúc với thứ này ông rất nhanh trầm mê vào trong đó, không thể tự kiềm chế. Thậm chí bởi vậy mà liên tục nghỉ học nên bị trường đại học khuyên nghỉ. Sau khi nghỉ học, ông càng một lòng một dạ đắm thân vào chế tạo cơ giáp. Đồng thời ông còn là người lữ hành tinh tế, qua lại giữa các hành tinh để tìm kiếm tài liệu chế tác cơ giáp.

Tính cách của ông ôn hòa, làm người thân thiết, có rất nhiều người ủng hộ. Cơ giáp của ông có tạo hình rất khác biệt, ưu nhã, lại lấy tài liệu đặc biệt làm ra có thể không ngừng đổi mới nâng cấp, thường xuyên khiến một gia tộc dùng mấy đời cũng không bị đào thải. Được xưng là cơ giáp truyền thừa. Hơn nữa bản thân ông không có thiên kiến bè phái, học đồ khắp nơi, luôn không chút do dự nói cho người khác biết phát hiện mới trong cơ giáp của mình, này cũng khiến sinh hoạt của ông nghèo khó, thường thu không đủ chi. Sau này có người vì ông mà đề danh cống hiến cho Liên Bang, cho kinh tế trợ cấp mới khiến ông qua ngày tốt hơn chút.

Cho dù như vậy, ông chưa bao giờ ích kỉ tư lợi, vài chục năm sau khi ông trở thành đại sư, nhóm nghiên cứu cơ giáp Liên Bang có hơn phân nửa đều tự xưng là học sinh của ông, chịu qua hoặc ít hoặc nhiều sự chỉ bảo, đối với ông vô cùng kính trọng, tôn sùng.

Thứ ông am hiểu nhất là dùng tài liệu quý hiếm chế tạo các loại trí năng cơ giáp, từng cái cơ giáp đều có phần tính cách riêng của mình, thiết lập bộ phận độc đáo thuộc về chính mình. Sau khi ông qua đời, có người từng làm công tác thống kê xem trong cuộc đời mình ông đã làm ra bao nhiêu cơ giáp, phát hiện vừa lúc ba mươi sáu cái, được xưng là ba mươi sáu cơ giáp hoàng. Là một trong những đội cơ giáp cường hãn nhất Liên Bang, mỗi một cái có thể đơn đả độc đấu với ba ngàn trùng tộc.

Phải biết, giả như dùng bộ binh trùng kích, hai mươi sĩ binh mới có thể đối phó với một trùng tộc. Có thể nghĩ ra cơ giáp trên chiến trường phát huy lực lượng có bao nhiêu mạnh mẽ.

Vinh Tranh lật xem truyện ký về vị đại sư này, nhìn đến nhập thần. Không phát hiện mặt trời đã lên cao, gần giữa trưa rồi. Sinh hoạt quân giáo rất không thú vị, rất nhiều sinh viên nhiều ngày bận rộn nếu được nghỉ sẽ ra ngoài đi chơi, giống như hắn còn đứng trong thư viện tra tư liệu, thật sự là thiếu số.

Chỉ là, thiếu số không có nghĩa là chỉ có mình hắn. Hắn vừa mới định gõ mấy bản sách phục chế (bản sao) lại trở về chậm rãi xem, có một bàn tay từ bên cạnh vươn ra thiếu chút nữa cùng nhấn phím với hắn.

Hắn nghiêng đầu nhìn lại, là nam nhân có vóc dáng cao hơn hắn, nhìn rất trẻ, có lẽ là sinh viên trong học viện, mang một cặp kính gọng vàng, đôi con ngươi hẹp dài giờ khắc này lóe lóe, cũng nhìn lại.

Vinh Tranh cười cười, chủ động hỏi: “Cậu cũng muốn mượn quyển sách này?”

Nam nhân kia đánh giá hắn vài lần, không đáp hỏi lại: “Cậu là tân sinh?”

Vinh Tranh gật đầu: “Tôi là sinh viên chuyển trường, mới tới không lâu.”

Mâu thuẫn đối phương hiện vẻ sáng tỏ, sau đó lưu loát chọn bộ sách chế phục: “Cậu tới trước đi.”

Ngón tay của nam nhân dài hơn so với người bình thường, vừa thấy liền biết rất linh hoạt. Vinh Tranh sát na liền tưởng đến không chế cơ giáp và đánh bàn phím, một đôi tay như vậy không biết có bao nhiêu tiện lợi. Ánh mắt không khỏi nhìn nhiều thêm một lát.

Nam nhân chú ý tới ánh mắt của hắn, dường như cũng đã quen không có phản ứng gì. Vinh Tranh nói cảm ơn người kia cũng chỉ khẽ gật đầu, xoay người rời đi.

Vinh Tranh nghĩ lại đem chuyện này ném ra sau đầu, không ngờ buổi sáng ngày cuối thứ năm, khóa cơ giáp mời huấn luyện viên không phải ai khác chính là nam nhân đã từng gặp mặt một lần này, lại còn là giảng viên học kỳ năm nay đặc biệt mời đến.

“Tôi là Kỳ Uyên, từ hôm nay trở đi sẽ tiếp nhận huấn luyện cơ giáp cho các em.” Nam nhân nhìn quét toàn phòng học, tầm mắt khi nhìn thấy Vinh Tranh hơi dừng lại, lại nói: “Tôi không phải quân nhân cho nên các em có thể không cần gọi tôi là huấn luyện viên, gọi tôi một tiếng thầy Kỳ là được.”

Thầy giáo Kỳ nói thế nào là không chế, trước là nói từ vị trí bàn phím, vô luận độ đồng bộ cao bao nhiêu, trên cơ giáp luôn có trang bị bàn phím nhân thể tinh vi, rất nhiều không phải chỉ dùng miệng là có thể điều khiển động tác. Vinh Tranh còn có chút ấn tượng với bàn phím màn hình cảm ứng bên trong Gerda, chỉ nhớ rõ trong đó có rậm rạp vô số nút ấn.

Kỳ Uyên ở trên màn ảnh rộng lớn chọn ra bàn phím tiêu chuẩn, sau khi nói đại khái, hẩn quy định lần sau lên lớp cần phải học thuộc tất cả các vị trí. Ba ngày sau sẽ có khóa thứ hai, mà những nút ấn này có hơn một ngàn. Liền tính chọn ra một đám tinh anh Liên Bang cũng có chút chịu không nổi, một đám người âm thầm nín thở.

“Đây là cơ sở trong cơ sở. Nếu ba ngày sau, khi tôi kiểm tra thí điểm, trong tất cả các em chỉ cần có ba sai lầm trở nên, thành tích dự thi cuối kỳ không cần nghĩ đạt tiêu chuẩn.” Yêu cầu của Kỳ Uyên vô cùng khắc nghiệt, mặt không biểu tình nói: “Ba cái này, là cho phép ba người phạm sai lầm. Đừng tưởng rằng các em có thể sai ba lượt.”

Trong phòng một mảnh nghị luận, Irwin nhỏ giọng thì thầm với Vinh Tranh: “Hảo gia hỏa, nếu ai sai chẳng phải sẽ bị người khác hận suốt một học kỳ sao?”

Biện pháp này quả thật mới mẻ độc đáo. Vinh Tranh cũng không phải người có trí nhớ cực tốt. Bất quá hẩn nhớ đến, bên cạnh sáng tác của đại sư Andrew cũng có sách tất máy cơ giáp, trong đó có nhắc tới bàn phím cơ giáp là có quy luật, đáng tiếc hẩn không mượn quyển sách kia, lại phải đi thư viện một chuyến nữa.

Sau khi tan học, Irwin lẩm bầm một câu gì đó, bận rộn tìm nơi ngâm nga rồi đi. Chỉ có Vinh Tranh không nhanh không chậm thu dọn đồ đạc, hướng thư viện đi đến. Chỉ là vừa muốn bước ra khỏi phòng học, lại cùng đường với Kỳ Uyên, người sau đẩy đẩy mắt kính, mâu trung có vài phần tìm tòi nghiên cứu: “Cậu không nóng vội?”

“Không nóng vội.” Vinh Tranh nhìn bốn phía đông đảo bạn học, thoải mái đi chậm rãi nói: “Em nghĩ thầy Kỳ sẽ không bố trí tác nghiệp mà sinh viên không có khả năng hoàn thành, đúng không?”

Kỳ Uyên nhú mày: “Nga? Nếu tôi có ý khác thì sao?”

“Em đây chỉ là quên mất quyển sách về quy luật sắp hàng bàn phím trong thư viện.” Khóe miệng Vinh Tranh cong lên, khó có được đùa nói: “Sau đó cùng bọn hẩn đánh cược một trận, xem xem có thể hay không thắng được một trong ba danh ngạch.”

Kỳ Uyên sung sướng mỉm cười: “Nói cho bọn họ cũng không sao. Có đôi khi giao tiếp và vận khí đều là bộ phận của nhân sinh, không thể tiếp nhận mới là bắt đầu thất bại.”

“Cảm ơn thầy dạy bảo.” Vinh Tranh chia tay hẩn ở con đường kế tiếp. Đi lục sách xong mới về ký túc xá, mở cửa thấy ba người đều ở, hơn nữa đều cùng một tư thế—Ôm sách điện tử lẩm bầm.

Vinh Tranh chớp chớp mắt, giơ giơ trí não cá nhân trên tay: “Có người nào muốn hai quyển sách và **này không?**” **Sáu con mắt nhất tề ngẩng lên, gắt gao nhìn chăm chăm hẩn không tha, Irwin đem vật trên tay ném đi, đột ngột nhào tới chà đạp đầu Vinh Tranh: “Hảo tiểu tử—không nói sớm!”**

Song bào thai tuy trên mặt còn lạnh lạnh nhợt nhạt nhưng lửa nóng trong con mắt, cùng bộ

dáng nóng lòng muốn thử. Đợi Irwin buông tay ra, hai người họ một trước một sau kẹp lấy Vinh Tranh, “thuận tay” lấy đi tư liệu trên tay hắn, lập tức phục chế truyền qua.

Vinh Tranh dở khóc dở cười cầm lại đồ, Irwin đảo mắt đột ngột đề nghị: “Ngày mai cuối tuần, tôi nghe có người tổ chức hội hữu ái tân sinh. Chúng ta có nên đi chơi chút không?”

Song bào thai không nhìn hắn, Irwin đi tới chạm chạm Vinh Tranh, giật dây: “Có thứ này học thuộc lòng khẳng định không vấn đề...Chúng ta đi chơi đi, nghe nói là ở chỗ kia Thủ đô tinh... cái chỗ chơi tốt nhất kia gọi là gì nhỉ?”

“Cũng không thiếu vài giờ như vậy.” Irwin tiếp tục động khoe miệng: “Rất nhiều người đều đi, bọn họ rất hiếu kỳ về cậu, nhiều người tụ lại như vậy, vui a. Ăn vài cái của bọn nhà giàu cũng không cần bỏ tiền.”

Cậu ta quay đầu nhìn hai anh em nhà Pal: “Thế nào? Hội hữu ái a! Tất cả mọi người đều là đồng bào, đi thử một lần đi!”

Hai anh em suy nghĩ, gật đầu đáp ứng, Vinh Tranh cũng rất lâu không thả lỏng, nên cũng đi theo. Một hàng mười mấy người lái năm sáu chiếc xe, ra khỏi cửa học viện phóng thẳng vào trong nội thành, đến chỗ phồn hoa nhất, vào một chỗ ăn chơi tiêu phí không hề thấp.

Bên trong trang hoàng kim bích huy hoàng, nam sinh đứng đầu quen thuộc đi lên tầng năm, đại khái là đã hẹn trước, mọi thứ đều được chuẩn bị tốt. Gian phòng to như vậy, tất cả thiết bị chơi đùa đều có, còn có mấy gian phòng nhỏ bên cạnh là nơi tư mật để nghỉ ngơi. Tất cả mọi người đều là nam nhân cũng không có cái gì gọi là không buông được, ca hát đánh bài, một nhóm người nhanh chóng quen thuộc, kẻ vai sát cánh cùng nhau uống rượu.

Nam sinh hữu nghị tới cũng nhanh. Vinh Tranh mang ý cười cùng Irwin một ly tiếp một ly, trong phòng đèn có chút tối, thân thể này sau khi uống rượu có chút phản ứng, không lâu sau hai má liền đỏ, trung hòa không ít anh khí thời gian này huấn luyện mà có, tinh thần hắn thả lỏng, áo cũng cởi bỏ, dựa vào trên sofa cầm chén rượu, mười phần biếng nhác, xương quai xanh và khớp hông chỉ kia như ẩn như hiện lại hơn vài phần mị khí.

Irwin thấy theo bản năng nuốt nước miếng một cái. Vội vàng chuyển tầm mắt, mặc niệm chính mình thích chính là em gái mềm mại em gái mềm mại.....Ngao ô, Vinh Tranh này còn yêu nghiệt hơn cả em gái mềm mại!

Vinh Tranh không thấy được ánh mắt biến hóa đột ngột của cậu ta, trong phòng huyền ảo, hắn lại nghĩ đến không biết nếu Phù Chính trở lại, có thể hay không phát hiện ra hắn cao hơn, biên cương trắng, còn có nhiều hơn chút đường cong cơ nhục. Đây đều là những thứ hắn khắc khổ huấn luyện được.

Nói như vậy, đứng ở bên người họ, có lẽ sẽ càng xứng đôi hơn. Bất kể thế nào, hắn không cho phép cũng không cam lòng là người ở phía sau. Hắn tin tưởng chính mình có thể cùng y

sóng vai, vẫn luôn tin tưởng.

Máy liên lạc đột ngột vang lên, trong tiếng ồn ào cơ hồ không nghe rõ. Vinh Tranh lắc mình đi ra ngoài, đến trên hành lang chuyển nhận, bên kia Lạc Trọng Anh âm ỉ khóc nói: “A Tranh! Làm sao giờ? Tổng Tử Võ bị người bắt đi!”

23. Chương 23

Vinh Tranh chấm dứt liên lạc, hiểu rõ ngọn nguồn.

Tổng Tử Võ rất thích một minh tinh điện ảnh nổi tiếng, vừa lúc có người đưa cho Tổng Trưởng Tu hai vé xem bộ phim mới nhất của minh tinh này. Tổng Trưởng Tu thuận tay chuyển cho Tổng Tử Võ, Tổng Tử Võ lại nghĩ một người xem hai người xem cũng là xem, liền hẹn Lạc Trọng Anh ra ngoài cùng xem phim.

Lạc Trọng Anh đúng hẹn đến, xem xong phim hai người hưng trí không sai đi đến quán rượu uống hai ly. Lúc đi ra Tổng Tử Võ có chút say, Lạc Trọng Anh dìu cậu ta ra sau ngõ nôn ra, không ngờ liền bị người vây quanh. Đánh nhau một phen, Tổng Tử Võ liền bị đánh bất tỉnh mang đi, còn uy hiếp Lạc Trọng Anh không được báo nguy không thì giết con tin, nói muốn cậu ta mang một nghìn vạn đồng Liên Bang đến chuộc người.

Thời đại này vẫn duy trì phân chia giàu nghèo như thật lâu trước kia, một nghìn vạn đồng Liên Bang có thể cho một gia đình giai cấp trung sản ba miệng ăn sinh hoạt ba mươi năm vô lo. Lạc Trọng Anh thất kinh, cũng không biết người nào Tổng gia đành phải nhanh chóng gọi cho Vinh Tranh.

Cậu ta khóc suốt mướt, vừa vội lại loạn, chỉ nói đại khái. Vinh Tranh nhú chặt trong lòng nghi hoặc.

Tổng Tử Võ lâm thời nổi ý xem phim, sau càng tùy tiện đi vào quán bar phụ cận. Hành động cũng không có dự tính trước. Nhưng hành vi bắt cóc của đối phương, lại như đặc biệt chuẩn bị dành cho hắn.

Hắn nhanh chóng liên lạc với Tổng Tử Võ, quả nhiên không được kết nối. Lại gọi điện cho Tổng Trưởng Tu, Tổng Trưởng Tu không biết là đang bận gì, hơn nửa ngày mới chấp nhận.

“Làm sao?”

“Có người nói cho tôi biết, Tổng Tử Võ bị bắt cóc.” Vinh Tranh trấn định nói: “Cho nên muốn hỏi chút anh có biết tin chưa, mặt khác, máy liên lạc của Tổng Tử Võ không thông. Anh thử lại xem.”

Tổng Trưởng Tu trầm mặc trong nháy mắt, kinh ngạc hoặc là nghi ngờ tăng tăng. Hắn nhanh chóng suy nghĩ lại đơn giản hỏi tình huống, Vinh Tranh nhất nhất nói lại, hắn bỏ máy liên lạc đồng thời buông việc trên tay xuống.

Thế nhưng vài giây sau một dãy số thông tin xa lạ gọi tới máy liên lạc của hắn, trong lòng rung mình, nhanh chóng chấp nhận.

Là giọng nam trầm thấp, trực tiếp hỏi: “Tổng Trưởng Tu tiên sinh sao?”

“Tôi là Tổng Trưởng Tu.” Tổng Trưởng Tu tìm kiếm thanh âm này trong đầu nhưng không có kết quả, hắn bình tĩnh nói: “Xin hỏi anh là ai?”

“Anh không cần biết tôi là ai.” Ngữ khí của nam nhân lạnh lùng, giống như nói một sự hiển nhiên: “Tổng Tử Võ nằm trong tay chúng tôi, cậu ta hiện không có bất cứ nguy hiểm gì, chỉ là ông chủ của tôi muốn mượn thân phận Tổng thiếu gia một chút.”

Tổng Tử Võ có thể có cái thân phận gì? Bất quá chỉ là sinh viên, quan hệ xã hội đều rất đơn giản. Tổng Trưởng Tu lập tức trả lời: “Chỉ cần các người không tổn thương nó, hết thảy đều có thể thương lượng. Tiền Tổng gia chúng tôi cũng có thể bỏ ra được.”

“Việc này không quan hệ với Tổng gia.”

“...” Tổng Trưởng Tu cau mày, móng tay bấm vào lòng bàn tay: “Có thể nói tỉ mỉ chút không?”

“Không cần nhúng tay vào” Nam nhân ý vị thâm trường nói: “Không ngại nói chút cho anh. Chúng tôi muốn là người bạn gen thiếu hụt kia, cái người tên là Vinh Tranh. Chỉ cần anh giả vờ không nhận được liên lạc của Vinh Tranh, buổi chiều ngày mai chúng tôi sẽ trả lại cho anh một Tổng thiếu gia nhảy nhót vui vẻ.”

“Anh sao có thể đảm bảo tiểu Võ thật sự không có việc gì?” Tổng Trưởng Tu trong nháy mắt nghĩ đến rất nhiều thứ, nhưng không thể nghi ngờ là lúc này đây Vinh Tranh liên lụy đến Tổng Tử Võ, khi hắn đang xem xét, nam nhân lại nói: “Chúng tôi không cần chứng minh, Tổng Tử Võ hiện tại đang ở trong tay chúng tôi. Anh tin cũng được không tin cũng không sao, tất cả đều dựa theo lời chúng tôi mà làm đi.”

Nói xong câu này, nam nhân dứt khoát cắt liên lạc.

Lấy thân phận thiếu gia Tổng gia và năng lực của hắn này là lần đầu tiên Tổng Trưởng Tu bị người uy hiếp. Hắn mím chặt môi mặt đen dọa người. Lại liên lạc với Tổng Tử Võ, quả nhiên vẫn không thể.

Hắn gọi lại cho Vinh Tranh cũng không liên lạc được.

Lúc này Vinh Tranh đã đến gặp Lạc Trọng Anh. Hắn nói với Irwin chính mình có chút chuyện nên đi trước, lại bảo cậu ta hỗ trợ liên hệ với quân gia Bohn nếu như đêm nay mình không về.

Trong Liên Bang này hắn chỉ tin nhiệm Phù Chính, thế nhưng Phù Chính bây giờ đang ở tiền tuyến, bất kể thế nào cũng không thể báo tin dữ qua khiến y lo lắng, chỉ có thể xem xem quân gia Bohn có thể viện

trợ chút không. Mặt khác hẳn lại đề cập sau khi liên hệ với quản gia Bohn lập tức báo nguy.

Irwin không rõ ràng lắm còn trình trọng gật đầu, tỏ vẻ chính mình nhất định sẽ làm tốt việc này. Vinh Tranh liền gọi cho Lạc Trọng Anh nói gặp mặt. Lạc Trọng Anh rất nhanh báo địa chỉ quán bar.

Đến nơi, quả nhiên nhìn thấy Lạc Trọng Anh đứng bồi hồi ở cửa, vừa thấy hẳn đến nhanh chóng chạy tới: “A Tranh, hiện tại làm sao giờ?”

“Trước đem chuyện nói lại một lần.” Vinh Tranh đang đợi Tổng Trưởng Tu liên hệ, anh ta là người thân, mới là người có thể quyết định có báo nguy hay không. Hẳn theo Lạc Trọng Anh đi đến bên trong ngõ nhỏ, Lạc Trọng Anh hạ mắt chỉ vào thùng rác ở góc hẻm lách: “Chính là nơi này, chúng ta đang ở chỗ kia đột nhiên có rất nhiều người đến... Tổng Tử Võ uống say muốn nôn, tớ đỡ cậu ta đến chỗ này. Những người đó vừa đến, cậu ta không có khí lực liền bị bắt đi.”

Vinh Tranh chỉ cảm thấy điểm đáng ngờ ngày càng nhiều, không khỏi mang vẻ mặt cổ quái hỏi cậu ta: “Cậu xác định là ở nơi này?”

Ngõ nhỏ này rất trống, thùng rác lại ở bên ngoài, cho dù uống say thế nào cũng không đến mức vô lực ngăn cản cứ như vậy bị bắt... Tuy rằng là buổi tối nhưng trừ phi đối phương nhiều người quá, ít nhất cũng sẽ rối loạn một phen.”

Vinh Tranh lại hỏi: “Bọn họ bao nhiêu người? Lái xe sao?”

Lạc Trọng Anh hồi tưởng lại, hốt nhiên trừng to mắt nhìn phía sau Vinh Tranh: “Là....là hẳn!”

Vinh Tranh đột ngột quay đầu lại, nghênh diện này một quyền đánh tới—

Hắn nhanh chóng ngã về sau, né tránh công kích này, lão đảo lui một bước, chung quanh xuất hiện bốn năm người không có ý tốt vây lại. Lạc Trọng Anh ở phía sau đi tới đỡ hẳn. Hẳn dùng lực đẩy người ra.

Lạc Trọng Anh đứng vững lại lắm bầm nói: “A Tranh rất xin lỗi...”

“Cái gì?” Vinh Tranh nhất thời nghe không rõ, dư quang thoáng qua chỉ thấy trên tay Lạc Trọng Anh cầm một máy liên lạc khéo léo, thấy thế nào cũng giống cái của mình. Hẳn biến sắc sờ sờ, trong lòng đã trống trơ.

Ánh mắt Vinh Tranh nghiêm túc. Lạc Trọng Anh không dám nhìn hẳn, quay mặt qua chỗ khác khóc nói: “Bọn họ....tớ, tớ không thể trêu vào....Cậu yên tâm, Tổng Tử Võ không có việc gì...”

Trên gương mặt thanh tú đều là vẻ xin lỗi. Thế nhưng Vinh Tranh một chút cũng không nhìn, chỉ chậm rãi nhìn bốn phía.

Vây quanh hần tổng cộng có năm người, thân hình cao lớn cường tráng, thực rõ là người luyện võ. Mà đám người này khác với người luyện võ thông thường, toàn thân có huyết khí bư hần.

Con người của hần co rụt chút, đã nhận ra bọn họ rốt cuộc là loại người nào—lão binh đã từng giết người!

Liên Bang không thiếu quân nhân nhưng người làm quân nhân cả đời rất ít. Hàng năm xuất ngũ rất nhiều, những người này là đối tượng mà hắc đạo và công ty bảo vệ tranh đoạt, nhất là lão binh đã từng nhiễm máu trên chiến trường càng đắt hàng.

Giá của bọn họ rất xa xỉ, lại không nghĩ tới Vinh Tranh hần lại đáng giá như vậy. Đắc tội người có địa vị cao có thể làm độc thủ sau màn mướn đám người này đến đối phó hần.

Hôm nay tuyệt đối không có khả năng dễ dàng xong chuyện. Bọn họ làm việc lấy tiền, lại tuân thủ đức hạnh nghề nghiệp, việc không thành không bỏ qua. Tâm niệm Vinh Tranh nhanh chuyển, lạnh giọng hỏi: “Không biết mấy vị hôm nay mục đích là cho tôi một lần giáo huấn hay là muốn mạng của tôi?”

Ánh mắt nam nhân cầm đầu chợt lóe sự tán thưởng, nhẹ nhàng nói bằng quơ: “Có thể chết trong tay mấy anh em chúng ta, người cũng không oan.”

Lạc Trọng Anh nghe vậy lại lui về phía sau, khiếp đảm nói: “Tôi...tôi có thể đi được chưa?”

Nam nhân khinh miệt nhìn cậu ta: “Cút đi.”

Vinh Tranh nhìn Lạc Trọng Anh nhanh chóng biến mất, lại nhìn nhìn ngã tư đường không có ai, không giận lại cười: “Xem ra mạng của tôi thật rất đáng giá. Có thể nói cho tôi biết gã tiêu tốn bao nhiêu không?”

“Không nhiều, cổ chủ yêu cầu đánh chết luôn, một trăm vạn đồng Liên Bang chỉ tính là mua bán nhỏ, cộng thêm tiện nghi xử lý thi thể.” Nam nhân giương cằm ra hiệu, vài người tiến lại gần. Phạm vi càng nhỏ lại, Vinh Tranh siết chặt nắm đấm, cảm thấy sáng tỏ là ai nhằm vào hần.

Trừ kẻ làm việc cay nghiệt kia lại có ai sẽ bỏ ra chút tiền tài này, loại tâm tư này, năng lượng này, muốn đẩy hần vào chỗ chết? Mà nay hần nếu không chết ở chỗ này, chỉ cần hần thoát chết, ngày sau sẽ tìm cơ hội trả lại hết thấy thù hận!

Tâm thần hần ngưng trọng, dĩ nhiên không để ý những thứ khác, chăm chú nhìn động tác của mấy nam nhân.

Có nam nhân liên tục tới gần, tâm niệm Vinh Tranh nhanh chóng chuyển chuyển, chậm rãi lui về ngó nhỏ phía sau. Hần không muốn hai mặt thụ địch, chỉ có nắm giữ địa hình mới tốt. Ba mặt là tường, đằng trước là lối ra bị chặn.

Từ cẳng chân rút ra dao găm mới mua, không nghĩ tới hiện tại lại là vũ khí duy nhất.

Hai nam nhân liếc nhau, phát lực mạnh nhào tới. Vinh Tranh xoay thân mình, kham kham tránh thoát, điện quang hỏa thạch chỉ gian(nhanh như chớp), đột ngột giương tay vung lên—

Máu tươi văng khắp nơi, thân thủ thời gian này ma luyện ra cuối cùng cũng hữu dụng. Nhìn trên tay đồng bọn có mấy vết thương thấy được xương, nam nhân trầm mặc, khẩu khí biến thành cường ngạnh: “Một khi đã như vậy đừng trách anh em chúng ta ra tay ngoan độc, không lưu toàn thân cho mày!”

Vừa dứt lời cách đó không xa đột ngột truyền đến tiếng hô to: “Dừng tay!”

24. Chương 24

Xe huyền phù từ từ tới gần, trong chớp mắt gia tốc đến trước mặt, một trận chấn động không khí, người đi xuống đúng là Kỳ Uyên. Không chỉ như thế, hần vẩy vẩy tay, trên xe lại đi xuống ba năm người, trên tay cầm cự nhiên là thương.

Thương của thời đại này khác so với trong tưởng tượng của Vinh Tranh nhưng hần nhìn vẫn có thể phân biệt ra. Hần càng cảnh giác hơn, Kỳ Uyên đi tới, đẩy đẩy kính mắt trên mũi, thản nhiên nói: “Vinh Sí Diễn đã là gia chủ Vinh gia cậu có cảm tưởng gì?”

Câu hỏi ngoài lề này khiến Vinh Tranh sửng sốt, tiện đà lạnh nhạt nói: “Tôi không phải người Vinh gia, vì sao phải có cảm tưởng?”

Kỳ Uyên cảm thấy hứng thú liếc hần một cái, khẩu khí nhẹ nhàng: “Nga? Bao gồm cả chuyện Vinh phu nhân muốn giết cậu?”

Vinh Sí Diễn thừa kế chức vị gia chủ chỉ có một loại khả năng—cha của thân thể này đã chết, nguyên lai như vậy.

Chính thất đối với ngoại thất cuối cùng vẫn tồn tại bất mãn, Vinh Tranh không biết là, chuyện hần là gen thiếu hụt lại thi đậu đại học có lên báo chí, mà thực không khéo là, bản tin chiếm một góc không lớn kia vừa vụn bị Vinh phu nhân nhìn thấy.

Một con riêng tiên thiên gen thiếu hụt an an phận phận ở tầng chót cầu thả sống qua ngày mà thôi, lại muốn trở thành nổi bật, đi lên trước đài. Một khi thành công, tương lai chẳng phải là mỗi người đều biết Vinh gia có vết nhơ này sao? Thêm vào đó là tâm tư nữ nhân, sau khi chính mình và con trai Vinh Sí Diễn chiếm được tất cả Vinh gia, liền khẩn cấp hạ sát thủ.

Chỉ vì Vinh Sí Diễn đã điều tra qua, đối với Vinh Tranh hiện tại có một câu đánh giá: “Không phải vật

trong ao”

Vinh phu nhân nhiều năm làm phu nhân ưu nhĩ tự nhiên có sắc mặt, bà không thể khoan nhượng để Vinh Tranh tồn tại. Thêm Vinh Sí Diễn khinh thường chán ghét Vinh Tranh, cuối cùng thúc đẩy việc chặn giết này.

Bọn họ cả gan làm loạn, lại ở đầu đường Thủ đô tinh thiết cực như thế. Nếu Vinh Tranh sống trở về, không biết sẽ phải đối mặt với những gì?

Ý niệm này đó chỉ thoáng cái mà qua. Vinh Tranh bình tâm tĩnh khí, mị mị mắt hỏi Kỳ Uyên: “Nói cho tôi biết, anh là ai? Đứng ở bên nào?”

“Tôi?” Kỳ Uyên có chút thú vị nhìn hắn: “Tôi đứng ở bên này. Mà Vinh Sí Diễn và Vinh gia tạm thời lại là đối thủ của tôi?”

“Cổ nhân có nói, địch nhân của địch nhân chính là bằng hữu.” Hắn chợt lộ ra mặt cười đầy thâm ý: “Tôi cứu cậu, ân lớn như vậy, không biết cậu muốn dùng cái gì đền đáp tôi?”

Vinh Tranh nhìn bốn phía, vài người Vinh Sí Diễn thấy chuyện không thành chuẩn bị lui về sau. Bọn họ vì dẫn dụ Vinh Tranh còn cố ý dùng quân cờ Lạc Trọng Anh này, lại không thành công, chỉ sợ sau khi trở về cũng sẽ bị giận chó đánh mèo.

Dù là như thế, bọn họ lại không có bất ngờ. Nam nhân cầm đầu tựa hồ còn muốn thử một lần, Kỳ Uyên nhìn thấy sắc mặt nam nhân, tươi cười trong chớp mắt trở nên băng lãnh: “Tôi không tin, tên tuổi Tham Lang tôi sẽ không so được với gia chủ Vinh gia.”

Khẩu khí của hắn rất lớn, Vinh Tranh đột nhiên biến sắc, nhớ tới một truyền thuyết lưu truyền đã lâu của Liên Bang.

Tham Lang, Phá Quân, Thất Sát—tam vương tinh hải!

Trong thời đại hàng hải tinh cấp, hoạt động phi thuyền tư nhân tinh cấp cũng hùng hực khí thế được triển khai. Nhưng mà, bất luận thời điểm nào cũng không thể bỏ qua lực lượng trong bóng đêm. Hải tặc theo đó mà sinh ra, cũng thành một “chức nghiệp” môn phái mới.

Bọn họ cướp bóc thương thuyền, đánh cướp người đi đường, làm cướp một phương lại trấn thủ một phương, âm thầm ký kết hiệp ước với rất nhiều thương gia, tính thu phí âm thầm bảo hộ. Như có tất yếu, dường như còn có chút mua bán với lính đánh thuê. Tất cả lớn nhỏ, các loại thế lực chiếm cứ Liên Bang đều có một tuyến đường an toàn.

Người nổi bật nhất trong đó cũng chính là đội ngũ cường thịnh nhất, Tham Lang, Phá Quân, Thất Sát ba chi đội ngũ, được xưng là tam vương tinh hải. Chính Phủ vài lần phái binh thường trú tiêu diệt nhưng đều

không có kết quả. Dần dà, bọn họ lại liên hệ đến kết cấu cao tầng Liên Bang, cũng từ đó hình thành việc mở một con mắt nhắm một con mắt, sống chết mặc bay.

Tham Lang còn là lực lượng lớn nhất trong đó, cũng là biệt hiệu của thủ lĩnh. Nghe nói phi thuyền chiến đấu có trăm cái trở lên, mà Tham Lang hào cầm đầu trang bị càng thêm hoàn mỹ, nhân mã bư hãn. Trình độ tinh nhuệ có thể so với quân lính chính quy.

—Lại không ai có thể tưởng tượng được, Tham Lang cư nhiên là Kỳ Uyên, còn là giáo sư đặc biệt của học viện quân sự Liên Bang, công khai tiến vào học viện tốt nhất nhất Liên Bang, nơi tương đương với phúc địa.

Nếu nói Vinh Sí Diễn ở trên đường cái Thủ đô tình giết người có thể nói là lớn mật, như vậy hành vi của Kỳ Uyên càng thêm cuồng vọng!

Người Vinh Sí Diễn phái đến đã bỏ chạy, Kỳ Uyên cũng không ngăn cản, tùy ý bọn họ đi. Quay đầu nhìn kinh ngạc trong mắt Vinh tranh cũng có vài phần đặc ý: “Tôi nguy trang thân phận tới nơi này chỉ vì gặp một người.”

Kỳ Uyên tuy rằng cũng thanh lãnh nhưng khác với cái lãnh của Phù Chính. Phù Chính bắt quá là không thể nào biểu lộ cảm tình, bên trong lại là một núi lửa nóng cháy, khi y gần gũi hần, Vinh Tranh có thể cảm nhận lửa nóng và thâm tình của y. Mà Kỳ Uyên mang đến cho người khác lại là trong ngoài đông lạnh như băng tuyết!

Lúc nói chuyện đặc ý cũng không có dao động quá lớn. Vinh Tranh suy đoán người hần nói muốn gặp rất quan trọng, còn cho là hành vi của Kỳ Uyên như vậy là quá mức bừa bãi—phải biết, trên bảng truy nã tội phạm của Liên Bang, Tham Lang đứng trước năm, bắt hoặc giết đều được thưởng ba ngàn vạn đồng Liên Bang.

Lấy sự quan sát trong thời gian ngắn của Vinh Tranh, Kỳ Uyên nhất định không dịch dung. Về phần tên thì không nhất định, cứ như vậy mang bộ mặt trị giá ba ngàn vạn đồng đi ra ngoài cũng thật là làm càn.

Người của Kỳ Uyên đem súng ôm vào trong ngực, gác bốn phía chung quanh. Kỳ Uyên đến gần Vinh Tranh, nhìn hần lưu loát thu lại dao găm, mới thản nhiên nói: “Cậu có tính toán gì không?”

Vinh Tranh không chút khách khí, thâm thâm nhìn hần một cái: “Nhân tình hôm nay, tôi nhớ kỹ. Ngày sau nhất định sẽ trả lại cho anh. Thế nhưng hiện tại, tôi còn cần anh giúp một chuyện.”

Kỳ Uyên đứng đối diện với hần, con mắt sau thấu kính không rõ cảm xúc. Vinh Tranh chậm rãi mở miệng: “Nghe nói hệ thống tình báo của Tham Lang rất lợi hại, không biết trên lục địa có giống như vậy không?”

“Tôi muốn trong tư liệu hắc bang của Thủ đô tình tìm địa chỉ một người tên là Lạc Trọng Anh.”

Kỳ Uyên không có đáp ứng ngay, ngược lại hưng trí hỏi hấn: “Cậu sao lại khẳng định, tôi nhất định sẽ giúp cậu chuyện này?”

Vinh Tranh hừ nhẹ một tiếng: “Tôi không nghĩ ra trước mắt tôi có cái gì khiến anh coi trọng. Đối phó Vinh gia lại càng là một chuyện buồn cười. Nếu anh nghĩ về sau lợi dụng tôi, chẳng lẽ không muốn “trước phải cho đi” sao?”

“Rất tốt.” Mắt kính Kỳ Uyên lóe sáng, lại nở nụ cười: “Phàm là như vậy, tôi đây cũng không cần hiện tại nói ra mục đích của tôi?”

Vinh Tranh trợn trắng mắt: “Tùy anh.”

Kỳ Uyên cúi đầu cong cong khóe miệng cầm lấy máy liên lạc không biết gọi cho ai. Vinh Tranh lại nghĩ đến máy liên lạc của chính mình bị Lạc Trọng Anh trộm đi, lửa giận trong lòng càng rực cháy.

Người của bọn họ còn ở địa phương như Thủ đô tinh có chút không tiện. Kỳ Uyên đáp ứng hấn ba ngày sau đưa tư liệu đến. Vinh Tranh miễn cưỡng vừa lòng, rất nhanh đến chỗ thông tin gần nhất làm một cái máy liên lạc.

Máy liên lạc trống rỗng, may mà hấn còn nhớ rõ mấy dãy số quan trọng. Đầu tiên là liên lạc với Tổng Tử Võ, không nghĩ lần này lại thông được.

Tổng Tử Võ mơ mơ màng màng rõ ràng cái gì cũng không biết, thanh âm cũng mông lung như ngủ chưa tỉnh, nói chỉ là uống nhiều chút tùy tiện tìm một phòng nghỉ chốc lát. Việc này cậu ta cũng là bị liên lụy vào, Vinh Tranh không muốn giải thích nhiều, chỉ bảo cậu ta lập tức gọi báo bình an cho Tổng Trưởng Tu, hơn nữa về sau không cần liên hệ với Lạc Trọng Anh.

Tuy rằng về sau Lạc Trọng Anh khẳng định sẽ không lại liên hệ với hấn. Nhưng Tổng Tử Võ còn chưa rõ ràng lắm, liên tiếp hỏi phát sinh chuyện gì, Vinh Tranh chỉ đành nói một nửa sự thật: Lạc Trọng Anh trộm máy liên lạc của hấn.

“Sao lại như vậy...” Tổng Tử Võ có chút thất lạc, khẩu khí có chút không đúng. Vinh Tranh không rảnh đi quản việc lựa chọn kết bạn của cậu ta, lại vội vàng nói cho Tổng Trưởng Tu, nói việc này không quan hệ với Tổng Tử Võ.

Hoàn hảo thời đại này khoa học kỹ thuật phát đạt, máy liên lạc là một loại vật phẩm tư nhân, trừ phi tự bản thân mình sử dụng bằng không vô pháp mở ra, hấn chỉ bổ sung dãy số, những cái khác không cần lo lắng. Thế nhưng để ngừa vạn nhất, hấn còn gửi mấy tin nhắn nói tình trạng mất máy liên lạc.

Đợi đến khi vất vả làm xong tất cả, hấn cũng có vài phần hối hận, chính mình gần nhất quá mức thoải mái, buông lỏng phòng bị. Về sau vạn vạn không thể như vậy.

Về phần Lạc Trọng Anh....Hắn suy nghĩ một lát, đã hạ quyết định.

Hắn không cho rằng đó là phản bội, bởi vì Lạc Trọng Anh này chưa bao giờ hắn để trong lòng. Phàm là người xa lạ, chỉ có vô duyên vô cớ hãm hại, sao lại gọi là phản bội? Ngay cả cảm xúc mặt trái cũng không cần có.

Hắn muốn chỉ là ăn miếng trả miếng, Lạc Trọng Anh ngày hôm nay thiếu chút nữa cho hắn vào chỗ chết, ngày mai hắn muốn lấy phương thức của chính mình, hung hăng đánh trả!

25. Chương 25

Kỳ Uyên cho rằng Vinh Tranh muốn tư liệu để bàn bạc kỹ hơn, không ngờ vừa đưa tài liệu qua, ngày thứ hai cũng chính một ngày cuối tuần này xảy ra một đại án khiếp sợ Thủ đô tỉnh.

Một ngày này tất cả bản tin đều lấy tiêu đề “hắc đạo hỏa tịnh” để đưa sự kiện rợn người này. Người của tổ chức ăn trộm và buôn bán người ở ngoại ô không biết đắc tội người nào, khi ở trong phòng ngủ bị người chuốc thuốc cắt đứt gân chân gân tay, sau đó sau khi trừng phạt xong liền cố ý dùng điện thoại công cộng báo nguy.

Lúc cảnh sát đuổi tới nhìn thấy thảm trạng khó có thể tự thuật. Tuy rằng không có chết người, gân mạch của những người này trong khoảng thời gian dài vô pháp khôi phục hoàn toàn, nói cách khác, bọn họ cả đời chịu tàn tật.

Đương nhiên kẻ buôn bán người không có khả năng nhận được sự đồng tình. Nhưng chung quy đây là xã hội pháp trị, hung thủ cố nhiên đạt được lòng người lại cũng quá mức cực đoan. Dư luận đều nghiêng theo ý mình, nghị luận vô cùng phấn khích, còn có các loại tiết mục mời người nổi tiếng đến bình luận.

Kỳ Uyên lúc nhìn đến, cười lại cười nhìn cái tên quen tai trên danh sách chạy trốn—Lạc Trọng Anh.

Nếu hắn đoán không sai, chuyện này chắc là Vinh Tranh làm. Nhớ lại thân thủ sạch sẽ lưu loát khi phản kháng của đối phương, dung nhan tuấn mỹ lẫm liệt không thể xâm phạm giống như một con báo hoang đại, giấy lát kích khởi xúc động nào đó trong lòng hắn. Kỳ Uyên khẽ vuốt môi, trên gương mặt thanh lãnh chỉ có mắt kính lóe sáng, dường như đã hạ quyết định.

Buổi sáng thứ hai, hắn cố ý gọi Vinh Tranh đứng lên làm kiểm tra ký ức. Người sau một chữ cũng không sai, hoàn thành toàn bộ. Phát âm tròn chữ rõ ràng, ngữ khí bình tĩnh, nhìn Kỳ Uyên hơi bị kiềm hãm, ánh mắt càng thêm âm u.

Vinh Tranh ngồi xuống, Irwin xấn đến khen ngợi “Lợi hại! Học thể nào vậy? Cậu hôm qua không ở ký túc xá, có phải được cao nhân chỉ bảo?”

Hắn ra ngoài là muốn cho Lạc Trọng Anh một giáo huấn khó quên, loại chuyện này tự nhiên không thể nói cho Irwin. Nhưng Vinh Tranh cũng nhớ lại ánh mắt độc ác của Lạc Trọng Anh cùng lời thề đe dọa cũng muốn cho. Vinh Tranh ném thữ tư vị này. Lạc Trọng Anh chạy trốn chuyện này hẳn biết nhưng cũng không để trong lòng.

Hắn ước gì cậu ta chạy trốn, chạy tới chỗ Vinh Sí Diễn khóc kể khiến Vinh Sí Diễn thấy rõ, hẳn không phải kẻ đáng thương phải dựa vào sinh hoạt phí mỗi tháng của Vinh gia gửi cho, không phải là Vinh Tranh lúc đó. Vinh gia nuôi hắn lớn lên hẳn rất cảm kích, nhưng Vinh gia không nên hạ sát thủ với hắn. Đáng tiếc là Lạc Trọng Anh dù cho chạy trốn khả năng sẽ không gây được sự chú ý nào của Vinh Sí Diễn. Đối với Vinh Sí Diễn đã trở thành gia chủ Vinh gia, có được thể lực trung đẳng hành tinh mà nói, Lạc Trọng Anh chỉ như một con kiến.

Nhớ đến chuyện này, hẳn đã không hề để ý. Vừa nhắc đầu lên đã thấy ánh mắt thâm ý của Kỳ Uyên, không khỏi nhúu mày.

Kỳ Uyên đến tột cùng muốn hắn làm cái gì? Chỉ có thể bình đến tướng chặn, nước đến lấp đất.

Mà từ phương diện khác mà nói, hẳn có chút thưởng thức phần cuồng ngạo bên trong Kỳ Uyên, lại có vài phần hứng thú với đầu lĩnh hải tặc lớn nhất Liên Bang. Nếu người này đồng ý, hẳn rất muốn kết giao bạn bè.

Sau một tiết khóa áp suất thấp, Kỳ Uyên gọi Vinh Tranh lại, đẩy đẩy mắt kính, mặt không biểu tình nói khẳng định: “Chuyện hôm qua là cậu làm.”

“Thủ đô tinh mỗi ngày đều xảy ra rất nhiều chuyện.” Vinh Tranh cũng không nhận lời hắn nói: “Nếu anh nói hôm qua tôi ném một khoản tiền, kia thật là tôi làm.”

Kỳ Uyên trông chớp mắt vui vẻ, trên mặt cũng mỉm cười: “Tôi còn tưởng rằng cậu tính toán một lưới từ từ bắt hết.”

“Không.” Vinh Tranh nhẹ nhàng lắc đầu: “Tôi theo nguyên tắc chuyện của mình tự mình làm.”

“Nga?” Kỳ Uyên cố ý thăm dò “Không cần tìm Tổng gia hay Phù Chính hỗ trợ?”

Con người Vinh Tranh co rút, lấy năng lực của Kỳ Uyên biết quan hệ của hắn và Phù Chính không phải không có khả năng. Hắn trong giây lát thu lại biểu tình, mỉm cười: “Chuyện tôi có thể tự mình làm, sao phải tìm người khác?”

Thái độ này, vừa không có phủ nhận cũng không xác nhận cái gì. Trong đầu Kỳ Uyên hiện lên tư liệu vài lần gặp mặt của Vinh Tranh và Phù Chính, cũng không biết quan hệ chân chính của bọn họ. Chỉ cho rằng nhân duyên trùng hợp khiến bọn họ quen biết.

Kỳ Uyên suy nghĩ lại mở miệng: “Cậu tính toán đối phó Vinh Sí Diễn như thế nào?”

Vinh Sí Diễn năm nay tốt nghiệp, hỏi một chút sẽ biết thành tích của gã không sai, rất có khả năng sẽ gia nhập quân đoàn tốt nhất lục quân, đệ nhất quân đệ nhất sư cũng chính là dưới trướng Phù Chính.

Nếu Vinh Sí Diễn biết quan hệ của mình và Phù Chính, có thể tức giận đến giơ chân hay không? Vinh Tranh không chút để ý nghĩ đến phản ứng của người nọ lại nhớ đến Phù Chính.

Phù Chính đã đi một tháng, y thậm chí qua sinh nhật ba mươi của mình trên chiến trường. Vinh Tranh đã vô pháp áp chế nhớ mong, hần khẩn cấp nghĩ muốn ngay giờ tốt nghiệp, nhập ngũ, trước đến tiền tuyến tìm Phù Chính, bắt lấy áo y hỏi y sao lại bắt mình đợi lâu như vậy.

Sau đó hung hăng đánh yêu một hồi. Thân thể này của hần vẫn còn chưa trưởng thành hần nhưng hần cư nhiên một người ở nơi này dục cầu bất mãn. Đây cả đầu óc đều là đáng người hoàn hảo của Phù Chính.

Nếu mặc quân trang làm mà nói.....

Kỳ Uyên bị vắng vẻ đã chú ý tới thần sắc vi diệu của Vinh Tranh, hần nhướn mày không thể không đánh gãy trầm tư cá nhân của Vinh Tranh: “Cậu có phải đã quên sự tồn tại của tôi hay không?”

“Lời nói của anh có điểm quý dị.” Vinh Tranh vừa nghĩ đến Phù Chính tâm tình vô cùng tốt, cũng nói lời trêu chọc. Hần không hề có thành ý xin lỗi, sau đó hỏi lại: “Làm giáo sư, anh gọi tôi lưu lại, chỉ vì muốn hỏi tôi muốn đối phó một sinh viên khác như thế nào sao?”

Tiểu tử thối! Nếu trong nội bộ Tham Lang, không ai dám nói chuyện như vậy với Kỳ Uyên. Kỳ Uyên nheo mắt, xem ra bản thân với Vinh Tranh cơ hồ không có biện pháp gì.

Nhưng nơi này là Thủ đô tinh, Vinh Tranh luôn cho rằng, có làm loại chuyện này trên địa bàn hay không có sai biệt rất lớn. Tại Linh Khảm tinh hần có lẽ sẽ điểu thấp một chút, tại Thủ đô tinh hần sẽ không cần sợ Vinh Sí Diễn—liền tính Vinh Sí Diễn muốn giết hần nhưng chưa được như nguyện cũng vậy.

Chỉ là vì sự an toàn, trước khi Vinh Sí Diễn triệt để không có biện pháp giết hần, hần chắc phải tránh một đoạn thời gian. Kỳ Uyên tiếp cận lại cho hần cơ hội lâm thời phát tiết bất mãn.

Bề ngoài bình tĩnh trấn định lại mơ hồ kiêu ngạo, cả người khí chất trác nhiên cùng vẻ ngoài khác biệt của hần. Kỳ Uyên bình tĩnh nhìn vài giây lại có chút hoảng hốt.

Người như vậy thật sự hiếm thấy. Kỳ Uyên gặp qua muôn hình muôn vẻ các loại người cũng chỉ gặp được một Vinh Tranh trên người có khí chất đặc biệt như thế, đặc ý mà kiêu ngạo. Kỳ Uyên đột nhiên cảm thấy thú vị.

Nói thật, ngày đó cứu Vinh Tranh lý do chủ yếu là vì khiến Vinh Sí Diễn không thoải mái, thuận tay xen vào. Lại thấy người này không giống người thường nhất thời có chút hiếu kỳ.

Hắn ha ha cười, khóe môi vẫn lạnh lẽo: “Nếu cậu không muốn cho tôi biết, như vậy tôi cũng chỉ có thể an tĩnh chờ cử động của cậu, nhìn xem đến tột cùng cậu muốn làm gì.”

“Bất quá lấy cứng chọi cứng chỉ dùng được một hai lần.” Hắn cố ý nói: “Vinh Sí Diễn cũng không phải tiểu hắc bang đầu đường dễ đối phó.”

Vinh Tranh nhún vai, không thèm để ý cười nói: “Nếu anh muốn xem kịch vui, tính dùng câu nói này xóa bỏ nhân tình tôi nợ, tôi rất thích ý.”

Hắn cứ việc xem như cùng Kỳ Uyên kéo gần quan hệ cũng biết thân phận chân thực của đối phương. Thế nhưng hắn không nghĩ bị người quản chế cũng không muốn để Kỳ Uyên tiến vào thế giới của hắn. Vinh Tranh kỳ thật là người khá bài ngoại.

Mới trước mắt thôi, ở thế giới này có thể đi vào trong lòng hắn cũng chỉ có một mình Phù Chính. Có một số người tim rất nhỏ không chứa được quá nhiều thứ, mà người như vậy cũng thường kiên định cố chấp, sau khi xác định thì cứ thế tiến tới.

Vinh Tranh đem Kỳ Uyên chặn lại, Kỳ Uyên có vẻ bất đắc dĩ lại không tức giận. Hắn xuất hiện vốn mang mục đích lợi dụng quá mức đối phương kháng cự cũng là trong dự kiến.

Hắn nhìn theo Vinh Tranh dời đi, ánh mắt phức tạp, là tình thế bắt buộc.

Vài ngày lại trôi qua, Vinh Tranh vẫn duy trì sinh hoạt như ngày thường, Vinh Sí Diễn từ sau lần đó cũng không có động tác gì, không biết là buông bỏ hay tạm thời không có chủ ý gì mới. Vinh Tranh mỗi ngày đều chú ý chiến báo tiền tuyến liên tục ba ngày không nhận được tin báo bình an của Phù Chính.

Kỳ Uyên ngược lại bám riết gây rối không tha, không biết nên gọi là gì. Thế nhưng Vinh Tranh không nhận được tin của Phù Chính, nội tâm đã sớm khó chịu, nào có tâm tư để ý tới hắn.

Lại một ngày nữa trôi qua, Vinh Tranh nhin không được liên lạc với quản gia Bohn, cũng không nhận được thông tin gì về Phù Chính. Phù Chính chưa từng liên hệ qua nhà.

Thời gian lại tới ngày thứ hai, Kỳ Uyên ở trên lớp nhiều lần gọi Vinh Tranh, đang trong giờ học Vinh Tranh tự nhiên phải trả lời, hôm nay lại bắt đầu gọi hắn, cửa phòng học “cạch” một tiếng mở ra.

Hiệu trưởng từng gặp một lần đứng ở cửa tầm mắt lạnh lùng quét khắp phòng, khoanh tay đứng: “Ai là Vinh Tranh? Đi ra.”

26. Chương 26

Vinh Tranh tự nhiên đứng dậy đi ra ngoài, cửa phòng học vừa đóng lại, hắn chủ động hỏi: “Ngài tìm tôi có chuyện gì?”

Hiệu trưởng một bộ khẩu khí giải quyết việc chung: “Có người tới báo, cậu và vụ án phát sinh gần đây trong thành có liên quan.”

Vụ án....Chẳng lẽ là Lạc Trọng Anh? Vinh Tranh không lộ vẻ gì, theo Hiệu trưởng đi đến cổng học viện, quả nhiên nhìn thấy có một cảnh sát trẻ tuổi đợi ở đó, thấy hắn đi ra, hiếu kỳ nhìn nhìn, sau đó cười nói: “Không cần quá nghiêm túc, chúng tôi còn chưa có chứng cứ xác minh có phải do cậu làm không cho nên chỉ là hỏi mấy câu theo thông lệ mà thôi.”

Một cảnh sát lớn tuổi đứng bên nhìn không được hắc tuyến, trách mắng: “Cậu lại ăn nói lung tung!”

“Được rồi được rồi.” Cảnh sát trẻ tuổi nhún vai: “Như vậy tôi bắt đầu hỏi....ngày hai mươi hai tháng mười một cậu ở đâu?”

Ngày đó không phải ngày hắn ra ngoài giáo huấn Lạc Trọng Anh. Vinh Tranh vẻ mặt nhợt nhạt không khẩn trương cũng không có gì khác thường: “Ngày đó là thứ năm, tôi cả ngày đều ở trong trường học, không có ra ngoài.”

Hai cảnh sát liếc nhau: “Có người nào làm chứng không?”

“Nhân chứng rất nhiều đi.” Vinh Tranh dường như lơ đãng liếc thề trước ngực hai người: “Ban ngày lên lớp bạn học và thầy giáo có thể chứng minh, buổi tối có bạn cùng ký túc xá.”

“Ai nha ai nha.” Cảnh sát trẻ tuổi tên Lý Viễn cào cào đầu: “Như vậy ngày 12 tháng 11 ban ngày và buổi tối cậu ở đâu?”

Lúc này đây trong lòng Vinh Tranh lộp bộp chút, nguyên nhân không có gì khác, này là ngày Lạc Trọng Anh bị người xúi hèn hắn gặp mặt. Hắn tận lực bình tĩnh nói: “Ngày đó ban ngày tôi cũng ở trường học buổi tối tuy rằng không ở ký túc xá nhưng cũng ở hoa viên nhỏ trong sân trường học bài.”

“Hoa viên nhỏ?”

“Đúng vậy.” Vinh Tranh không hề sơ hở “Bởi vì trước đó thầy giáo ra bài tác nghiệp tương đối khó cho nên tôi muốn tìm chỗ thanh tĩnh hảo hảo học một phen.”

May mắn hẳn nói với Irwin là chính mình đi ra ngoài một chút mà không phải ra khỏi học viện. Như vậy nói dối cũng dễ dàng che lấp. Hoa viên nhỏ trong sân trường hẳn thường đi, có biết mấy chỗ không mấy người biết.

Lý Viễn lộ vẻ suy nghĩ sâu xa, Vinh Tranh đứng lúc hỏi: “Xin hỏi, tôi có thể biết xảy ra chuyện gì không?”

“Nói cho cậu cũng không sao, dù sao cũng đã xảy ra.” Lý Viễn thực tùy ý nói: “Có người tên Lạc Trọng Anh nói là bạn học trước kia của cậu. Ngày đó...cũng chính là ngày 12 cậu ta phát sinh một vài chuyện, chính là cái tin tức báo đăng. Sau đó cậu ta nói cậu bảo với cậu ta, việc này là Vinh Sí Diễn vì trả thù cậu mới làm.”

“Vinh tiên sinh không xảy ra chuyện gì, chỉ là Lạc Trọng Anh thì thảm rồi, cậu ta hiện đang bị chúng tôi bắt giữ, chuẩn bị qua một khoảng thời gian nữa cậu ta và đồng bọn sẽ bị khởi tố.”

Vinh Tranh suy ngẫm, thuận tiện nói: “Tôi cùng cậu ta đích xác từng là bạn học, sau khi đến Thủ đô tỉnh cũng chỉ gặp hai lần. Sau này tôi biết cậu ta có khả năng liên quan tới nhóm tội phạm thì không còn liên hệ nữa.”

Hắn chỉ cần ngẫm lại liền biết xảy ra chuyện gì. Lạc Trọng Anh nhất định là đi tìm Vinh Sí Diễn, thế nhưng Vinh Sí Diễn tất nhiên sẽ không quản sự sống chết của cậu ta, cậu ta dưới cơn giận dữ liền soạn ra lời nói dối này, khiến hắn và Vinh Sí Diễn đều không thể không gia nhập vào việc này.

Vinh Sí Diễn nói vậy hiện tại chắc rất căm tức sao không tự mình xuống tay xử lý Lạc Trọng Anh.

“Về phần Vinh Sí Diễn.....” Vinh Tranh vừa chần chờ lại thản nhiên nói: “Hắn là anh trai cùng cha khác mẹ của tôi. Tôi là con riêng Vinh gia. Tôi và hắn không có liên hệ gì hết.”

Hắn biểu tình trấn định quang minh, còn nói một câu: “Tôi không có nói loại lời này với Lạc Trọng Anh, tôi tin tưởng Vinh Sí Diễn sẽ làm loại sự tình này.”

“Nhưng là Lạc Trọng Anh không phải nói như vậy.” Lý Viễn hoang mang: “Cậu ta nói, là cậu nói Vinh Sí Diễn muốn gây phiền toái cho cậu, mà cậu ta và cậu thân cận cho nên Vinh tiên sinh phái người đi hại bọn họ thành như vậy.”

“Chính miệng cậu ta nói như vậy?” Mí mắt Vinh Tranh nhảy dựng, trong lòng nghĩ Lạc Trọng Anh thật sự là rối loạn quá, cái gì cũng dám nói. Thời hạn thi hành án của cậu ta còn rất dài chẳng lẽ không sợ Vinh Sí Diễn tìm người trong ngục giam tra tấn mình hoặc là tăng thêm hình phạt?

Vinh viễn có địa phương pháp chế không quản đến. Lạc Trọng Anh muốn đem Vinh Tranh và Vinh Sí Diễn kéo xuống nước cùng, cũng không nên dùng phương pháp nào tàn như vậy.

Hoặc là, cậu ta chính là ôm ý niệm cá chết lưới rách?

Đối với những việc này, Vinh Tranh đương nhiên là thề thốt phủ nhận: “Tôi gần nhất đều chưa thấy cậu ta, càng không có khả năng nói loại chuyện này. Quan hệ giữa tôi và Vinh Sí Diễn là chuyện của Vinh gia như thế nào lại liên quan đến một người ngoài như Lạc Trọng Anh?”

“Đây là vu cáo rõ ràng.” Vinh Tranh tương đối trấn định nói: “Tôi hiểu Lạc Trọng Anh gặp loại chuyện bất trắc này sau tâm tính đại biến, thế nhưng tôi không thể cho phép loại vu khống hãm hại này được.”

“Mặt khác, Lạc Trọng Anh còn trộm mấy liên lạc của tôi đi. Lúc ấy tôi không minh bạch cậu ta muốn làm cái gì, tôi nghĩ hiện tại có thể đoán ra một hai.”

Cảnh sát lớn tuổi biểu tình trong chớp mắt có chút biến hóa: “Cậu ta còn trộm mấy liên lạc của cậu?”

“Đúng vậy.” Vinh Tranh nói: “Bởi vì cũng không phải quá quý giá cho nên tôi không báo án.”

“Việc này khó làm a...” Lý Viễn lâu bà lâu bầu: “Cậu ta nói là cậu nói, cậu lại bảo cậu không nói. Vinh Sí Diễn bên kia thái độ ba phải cái gì cũng không nói rõ... Vinh Sí Diễn nói hắn không làm, cậu ngược lại cũng nói hắn không làm....Giữa ba người các cậu khẳng định có người không nói thật.”

Kỳ thật cả ba người đều không nói thật. Vinh Tranh nghĩ đến một điểm này cư nhiên cảm thấy thú vị. Hắn cường chế buồn cười, có lẽ nói: “Này chính là những gì tôi nói, tôi nguyện ý phối hợp điều tra.”

“Vậy được rồi.” Lý Viễn đưa mắt nhìn lão cảnh sát kia, lão cảnh sát thấy thế không thể không gật đầu một cái, cậu ta thấy được liền cười hì hì: “Về sau có chuyện gì sẽ trở lại tìm cậu, cậu nguyện ý phối hợp như vậy không còn gì tốt hơn.”

Vinh Tranh nhìn theo hai người rồi đi lúc này mới xoay người cúi chào hiệu trưởng vẫn đứng bàng quan bên cạnh mình: ” Cảm ơn ngài.”

Hiệu trưởng không nói gì, gật gật đầu. Bảo Vinh Tranh trở về.

Trong mấy ngày kế tiếp, hai cảnh sát cũng không tới tìm Vinh Tranh. Nhìn bên ngoài cũng không đưa tin gì, trong lòng Vinh Tranh tình tường đại khái là Vinh Sí Diễn áp chế chuyện này. Mà hắn hoàn toàn không rảnh bận tâm cái khác, lòng tràn đầy lo nghĩ về Phù Chính.

Lúc này hắn mất liên lạc với Phù Chính đã nửa tháng. Phù gia cũng không có tin tức. Chỉ vì đang là chiến thời, quân gia Bohn vô pháp liên hệ với Phù Chính, không biết y hiện đang ở nơi nào.

Vinh Tranh mỗi ngày cứ huấn luyện theo lẽ thường, nội tâm lại nóng như lửa đốt. Gerda làm bạn bên cạnh hắn cũng không liên hệ được với Gia Y.

Hai người bọn họ liên hệ tuyệt đối mật thiết giờ lại không biết xảy ra chuyện gì cũng có thể thấy được Phù

Chính lúc này đây lạnh ít dữ nhiều, khiến người lo lắng không thôi.

Lại qua một ngày, Lý Viễn lại tìm đến hắc, truyền một tin tức: Lạc Trọng Anh thừa nhận nói dối, nhưng yêu cầu gặp Vinh Tranh, sau khi nhìn thấy hắc, cậu ta mới có thể nói ra chân tướng.

Cậu ta thật sự dám nói ra toàn bộ chân tướng sao? Vinh Tranh nghĩ như vậy theo Lý Viễn đến chỗ tạm giam Lạc Trọng Anh.

Bên trong căn phòng nhỏ chỉ có một mình Lạc Trọng Anh. Lý Viễn bảo đảm với Vinh Tranh nơi này mặc dù có theo dõi thế nhưng không theo dõi âm thanh cho nên bọn họ có thể yên tâm nói chuyện. Vinh Tranh cổ quái nhìn hắc một cái, đẩy cửa vào.

Trên người Lạc Trọng Anh rất sạch sẽ gọn gàng, xem ra ở trong này cũng không tệ lắm. Chỉ là tứ chi mềm mại vô lực, còn có vài băng cổ định hiển nhiên là bị thương nặng chưa lành. Nhìn thấy Vinh Tranh vào, ánh mắt oán độc của cậu ta lập tức gắn trên người hắc.

Không đợi cậu ta mở miệng, Vinh Tranh trước nhìn quét cậu ta một lần, thoải mái cười cười: “Tôi rất ngạc nhiên, cậu sẽ nói ra dạng chân tướng gì.”

“Cậu kinh hoàng?” Lạc Trọng Anh không nhất gan, bất an như ban đầu, biểu tình âm trầm: “Chuyện buổi tối ngày hôm đó là cậu làm, đó chính là chân tướng.”

“Vậy thì thật đáng tiếc.” Vinh Tranh cũng không chịu bị cậu ta uy hiếp, ngược lại thản nhiên nói: “Tôi ngày đó vẫn ở trường học, vu không người khác không phải làm như vậy.”

“Mày nói dối!” Lạc Trọng Anh đột ngột bộc phát, cậu ta không thể động đây, ngũ quan dữ tợn: “Mày nói dối! Tao tận mắt nhìn thấy mày cắt đứt gân chân của tao! Còn có chú, bọn họ—Vinh Sí Diễn không chịu đứng ra! Tao hận bọn mày! Tao hận bọn mày!”

Mâu thuẫn Vinh Tranh lóe tia thương xót lại lập tức tiêu tán vô tung, mặt hắc không biểu tình, không thừa nhận gì: “Không ai sẽ tin tưởng lời cậu nói—tại một khắc cậu trộm đi máy liên lạc của tôi khiến tôi suýt chết kia, cậu nên biết sớm hay muộn sẽ có một ngày như vậy.”

Thân thể Lạc Trọng Anh chấn động, hai mắt phấp phồng: “Vì cái gì... Vì cái gì lại biến thành như vậy? Mày lúc đó chẳng phải là tiên thiên gen thiếu hụt giả sao? Vì cái gì mày lại có thể thi đậu đại học tốt nhất Liên Bang? Còn vào quân giáo! Mày dựa vào cái gì! Dựa vào cái gì tao chỉ có thể lưu lạc đầu đường không tìm thấy việc làm, chỉ có thể đi làm tên trộm?”

“Nếu không phải mày, Vinh Sí Diễn sao lại lấy cha mẹ đến uy hiếp tao? Nếu không phải mày, sao lại xảy ra chuyện này?” Cậu ta đã mất đi lý trí, gầm rống: “Đều là mày! Mày mới là kẻ nên chết!”

Vinh Sí Diễn...tựa hồ làm hơi quá đáng. Thế nhưng hết thảy là Lạc Trọng Anh tự làm tự chịu, chẳng trách

người khác. Cậu ta là trời sinh gen thiếu hụt giả không phải trời sinh kẻ cắp, chính cậu ta không nguyện ý nỗ lực tiến tới, lại trà trộn vào tập đoàn tội phạm, này có quan hệ gì với người khác?

Cứng rắn muốn truy cứu trách nhiệm mà nói, chỉ sợ xã hội này sẽ âm thầm kỳ thị thêm gen thiếu hụt. Nhưng Vinh Tranh cho rằng: Cho dù thế giới không có gen ưu hóa cũng tuyệt đối không có công bằng hoàn mỹ tuyệt đối, chẳng lẽ đều muốn trách xã hội bất công?

Vận mệnh con người chung quy là nắm trong tay chính mình.

Hắn thương hại nhìn Lạc Trọng Anh, biết đối phương cũng không phải thật tâm muốn nói chuyện gì với mình mà chỉ là không cam lòng tiếp nhận kết cục của chính mình. Cho nên tìm lý do gặp Vinh Tranh là để phát tiết bất mãn.

Vinh Tranh vô tình cùng người như thế nói quá nhiều. Phàm Vinh Sí Diễn đem chuyện cần làm đều làm, hắn cũng không cần phí tâm suy nghĩ làm sao để Lạc Trọng Anh nên nói ít đi. Hắn đi ra khỏi phòng, Lý Viễn đưa hắn ra khỏi cục cảnh sát.

“Tội danh của cậu ta định là gì?” Sau khi ra ngoài, Vinh Tranh hỏi.

“Đang tiến vào trình tự công tố.” Lý Viễn rất ngạc nhiên nhìn hắn: “Cậu ta là tội phạm, phải xem toàn bộ tập đoàn đã làm gì. Bất quá trên cơ bản phải chịu 10-20 năm thi hành án.”

“Cậu biết rõ, Liên Bang đối với mấy việc lừa bán nhân khẩu, xúi giục trẻ con phạm tội phàn rất nặng.”

Vinh Tranh hiểu rõ gật đầu, từ chối đề nghị đưa hắn về trường của Lý Viễn. Một mình đi dạo trên đường cái, vừa đi một lát, Gerda trong túi áo đột nhiên kêu lên: “Tiểu Vinh Vinh! Tiểu Vinh Vinh! Ta liên hệ được với gia hỏa Gia Y kia!”

27. Chương 27

Tâm Vinh Tranh nhảy lên, lập tức quẹo vào ngõ nhỏ, lấy Gerda ra: “Chuyện là sao?”

Một trí não như Gerda cứ nhiên lại hiện ra thần tình chực khóc: “Ô ô ô.....Gia Y bị thương....ô ô ô, tiểu Chính Chính dường như cũng bị thương....Nó nói không liên hệ được với quân đội, hệ thống định vị cũng hỏng, không biết chính mình hiện đang ở đâu.”

“Là ra ngoài chấp hành nhiệm vụ bị thương?” Nội tâm Vinh Tranh nôn nóng, dồn dập hỏi: “Ở tiền tuyến còn xảy ra chuyện gì?”

“Không biết....ô ô....” Gerda thực thương tâm: “Hình như là chấp hành nhiệm vụ....”

“Hiện tại có thể liên hệ với bên kia không?”

“Không, không thể....Liên tính liên hệ được cũng không phải lúc. Gia Y nói năng nguyên không đủ chỉ có thể nói đại khái tình hình cho ta....ô ô....tiểu Vinh Vinh, chúng ta đi cứu bọn họ đi!”

Vinh Tranh siết chặt ngón tay, cứu là nhất định phải cứu. Chỉ là, hấn đi cứu thế nào?

Chủ thể của Gerda còn ở căn cứ ngoài thành, hấn trước mắt chỉ là sinh viên quân giáo, nhiệm vụ của Phù Chính là bí mật....Vấn đề liên tiếp kéo tới, hấn nên làm cái gì bây giờ?

Vinh Tranh dần dần tỉnh táo lại, trấn tĩnh suy xét tình hình trước mắt.

Đột nhiên hấn nghĩ tới một người. Một người có thể giúp hấn.

Vinh Tranh không do dự nữa, mặc dù chỉ có một phần vạn hy vọng hấn cũng sẽ không buông tha. Hấn trước liên lạc với quản gia Bohn, sau đó bằng tốc độ nhanh nhất trở lại quân giáo, bước nhanh tới văn phòng Kỳ Uyên, gõ cửa, sau khi được cho phép lập tức đi vào.

Hiện tại không phải thời gian lên lớp, Kỳ Uyên ở bên trong, ngồi trước bàn tập trung tinh thần lật xem thứ gì đó. Hấn nhìn thấy Vinh Tranh vội vã đi vào, có chút kinh ngạc: “Ngọn gió nào đưa cậu tới đây?”

“Tôi cần sự hỗ trợ của anh.” Vinh Tranh đi thẳng vào vấn đề: “Tôi có một cơ giáp cần vận chuyển ra khỏi Liên Bang, đi đến phụ cận tiền tuyến tác chiến với Trùng tộc.”

Kỳ Uyên nghe vậy không hỏi lý do trước mà thận trọng suy tư, nhíu nhíu mày: “Nếu bắt đầu từ Thủ đô tỉnh vận chuyển ra sẽ tương đối khó khăn. Nơi này phòng thủ rất nghiêm.”

Vinh Tranh cũng nhăn mi: “Ở nơi nào, có nắm chắc?”

Kỳ Uyên đưa ra một đáp án: “Tập Tháp Nhĩ (Qatar) tỉnh.”

Tập Tháp Nhĩ (Qatar) tỉnh là tiểu tỉnh cầu không gần cũng không xa Thủ đô tỉnh, rất lâu trước kia nó là trạm trung chuyển trong quá trình kiến thiết Thủ đô tỉnh. Sau này Thủ đô tỉnh liên tiếp xây dựng vài bến tàu siêu cấp liền bỏ quên chỗ đó.

Hiện giờ chỗ đó phát triển thành một hành tinh du lịch, hàng năm có rất nhiều du khách tới. Nếu là muốn quay vòng gì đó, chỗ đó ngược lại là nơi thích hợp để giấu kín.

Vinh Tranh âm thầm tán thán một tiếng, ánh mắt Kỳ Uyên rất tinh chuẩn, lại suy xét vấn đề khác: “Tôi cần dùng gấp, anh có thể làm không?”

Kỳ Uyên lúc này không nhanh không chậm mà đẩy đẩy kính mắt: “Không lo nợ nhiều hơn?”

Vinh Tranh nói: “Chuyện này với tôi rất quan trọng.”

“Nếu anh muốn tôi làm cái gì cũng xin nói luôn cho tôi biết. Tôi lượng sức mà làm.”

Kỳ Uyên nhìn hẩn một hồi lâu, dưới ánh mắt kiên định của hẩn nhẹ nhàng băng quơ nói: “Sớm muộn gì cũng nói cho cậu....Tôi có thể ngay bây giờ bảo bọn hẩn chuẩn bị phi thuyền. Chỉ có một cái cơ giáp mà nói, tàu tìm kiếm tốc độ cỡ nhỏ hẩn là đủ dùng.”

Vinh Tranh gật đầu, hẩn không thể tĩnh tâm được, cả đầu óc đều là Phù Chính. Mà quản gia Bohn rất nhanh tin nhắn lại, nói liên hệ với Phù Chiến, cũng đánh tiếng với bên quân giáo xin phép cho hẩn nghỉ vài ngày.

Vài lúc ban đêm, Vinh Tranh an vị trên phi thuyền hướng về tiền tuyến. Sau một đêm, hẩn tới đồn trú của Phù Chiến.

Nơi này yên tĩnh không giống như có mười vạn quân đóng, hết thấy ngay ngắn trật tự, lặng yên không tiếng động, thể hiện ra sự cường đại của quân quy, pháp luật kỷ cương. Hẩn đợi trong phòng chờ một lát có người tiến vào nói cho hẩn biết Phù Chiến muốn hẩn đến phòng làm việc.

Bởi vì là quân đội thường trú, Phù Chiến ở trong này cũng có trụ sở lâm thời. Vinh Tranh đứng trước cửa phòng làm việc, chỉnh lại quần áo, thể nhưng lại có vài phần khẩn trương khi gặp gia trưởng.

Phía bên trong truyền tới giọng nam trung khí mười phần: “Vào đi.”

Vinh Tranh còn chưa tốt nghiệp không có quân hàm. Chỉ đẩy cửa mà vào, làm quân lễ chào hỏi đơn giản. Hẩn có thể cảm nhận được tầm mắt ưng đầy áp bách của Phù Chiến thẳng tắp nhìn hẩn. Vinh Tranh không chút úy kỵ, thản nhiên nghênh đón.

Phù Chiến thoát nhìn rất trẻ, bề ngoài mang vẻ chỉ hơn năm mươi. Tóc đen bóng, sắc mặt hồng nhuận vừa thấy liền biết tố chất thân thể vô cùng tốt. Tướng mạo của ông và Phù Chính có chút tương tự lại thêm chút uy nghiêm khi ở địa vị cao.

Hai người đánh giá nhau xong, Phù Chiến nhợt nhạt mở miệng: “Cậu nói là, cậu có biện pháp cứu Chính nhi ra?”

Vinh Tranh không chút do dự gật đầu: “Vâng.” Hẩn từ trong ngực lấy chìa khóa chứa Gerda ra, nhẹ nhẹ

nhàng nhàng nói: “Đại Chiến Chiến.....Nhanh đi cứu tiểu Chính Chính và Gia Y a...”

Xưng hô này....Vinh Tranh hơi , có chút mất tự nhiên quay đầu đi, không nhìn về xấu hổ tương tự trên mặt Phù Chính. Không khí ngưng trệ như có như không giữa hai người lúc này tan biến. Phù Chiến vội ho một tiếng: “Nguyên lai cậu thật sự có thể không chế Gerda.”

“Là Gerda tiếp nhận tôi, tôi rất cảm kích.” Vinh Tranh nói: “Hơn nữa, tôi có con đường có thể lên tiến hành chuyện này, không cần phi thuyền Liên Bang vận chuyển cơ giáp.”

“Chỉ là cần điều lệnh của ngài, chuyển Gerda từ căn cứ Thủ đô tỉnh đi.”

Ánh mắt Phù Chiến chợt lóe tia tán thưởng, lúc này ông mới biểu lộ cảm xúc chân thật, vẻ ưu tư như một trưởng bối bình thường nên có: “Cậu có thể nhận ra ta không tiện tham gia vào việc này đây là chuyện tốt. Phù Chính lần này hành động rất bí mật.”

Ông đưa mắt nhìn Vinh Tranh phát hiện hần lảng nghe rất nghiêm túc lại nói: “Nói như vậy, ta cũng không cần gạt cậu. Việc này còn liên quan tới việc tranh đấu nội bộ. Đám lão già kia!”

Ông đột nhiên mắng một câu, tiếp tục nói: “Nhiệm vụ của Phù Chính là đi giết nữ vương mẫu trùng.”

“Cái gì?”

Mặc dù là Vinh Tranh có chuẩn bị tâm lý cũng không tránh khỏi giật mình, thất thanh nói: “Đây là ai đề xuất? Điên rồi sao?”

“Chính là một lũ điên!” Giọng Phù Chiến cũng đầy căm giận: “Đám văn nhân kia! Mỗi ngày thâm nghị cướp quyền tranh công lao!”

“Cái lão già Angus kia nói thủ hạ nghiên cứu ra cái hàng tần nghi gì đó có thể khắc chế nữ vương mẫu trùng, chỉ cần đặt ở phụ cận sào huyệt trùng tộc là có thể không tổn một binh sĩ mà lại tiêu diệt được trùng tộc...”

“Binh lính bình thường không có năng lực này, họp thảo luận liền cố ý vô tình nói chỉ có Phù Chính và cơ giáp Gia Y mới có khả năng hoàn thành loại nhiệm vụ này. Ta phi! Hắn sao không tự mình đi làm đi?”

“Hiện tại hàng tần nghi đã đặt xong, cháu ta lại mất tích!” Phù Chiến càng nói càng tức, một quyền đánh vào mặt bàn rắn chắc “phanh” một tiếng. “Hàng tần nghi cũng vô dụng! Còn muốn đưa đưa đẩy đẩy lấy lý do nguy hiểm, ngăn cản ta phái binh đi cứu người!”

Vinh Tranh mím chặt môi, sắc mặt ngưng trọng.

Hàng tần nghi có lẽ là điểm xuất phát tốt, chỉ là không nghĩ ra biện pháp ổn thỏa mà lại bảo Phù Chính đi mạo hiểm hiển nhiên ước nguyện ban đầu là muốn hy sinh y. Hiện tại không rõ Phù Chính ở đâu, còn rơi sâu vào trong lãnh địa của trùng tộc, còn bị thương....Hắn không dám nghĩ nữa, cắn chặt răng: “Để tôi đi thôi.”

Phù Chiến gật đầu: “Được, bên này ta nhiều nhất chỉ có thể phái một tiểu đội đi yểm trợ. Bất quá là binh lính thủ hạ hoàn mỹ nhất, nhân viên đều là tinh anh....”

Vinh Tranh đánh gãy lời ông: “Tôi đi một mình.”

“....” Phù Chiến nhìn thẳng hắn một lát phát hiện chính mình thế nhưng vô pháp lay động người thanh niên này. Đáy lòng ông than thở, lại nghĩ đến cháu trai nhà mình bình sinh lần đầu thích ai đó, im lặng nửa ngày, chung quy là đồng ý.

Nếu là đứa nhỏ này cũng không về được, ít nhất hai đài cơ giáp, hai người hữu tình cũng được ở bên nhau, tựa như ông năm đó nhìn con dâu không chút quay đầu đuổi theo con trai mà đi....

28. Chương 28

Phù Chiến làm tính toán xấu nhất, phái một phi thuyền cỡ nhỏ đưa Vinh Tranh đến điểm tiếp ứng. Đội khoảng một ngày, Kỳ Uyên dưới sự trợ giúp của quản gia Bohn và lệnh thông hành của Phù Chiến thành công mang cơ giáp ra ngoài.

Gerda cũng không có tâm tình nô đùa, rất nghiêm túc kéo Vinh Tranh tiến hành đặc huấn cuối cùng. Lại trải qua một ngày đường, bọn họ tới phụ cận trùng tinh.

“Nơi này nguyên bản cũng có con người ở.” Kỳ Uyên cảm thán: “Có lẽ thần cũng không hy vọng con người độc đại.”

“Anh là nhà triết học?” Vinh Tranh không phủ nhận, “Hy vọng cũng được không hy vọng cũng chẳng sao, con người sẽ không cứ như vậy bị Trùng tộc đánh bại.”

Kỳ Uyên nhún nhún vai, không nói thêm gì, chỉ đẩy đẩy kính mắt: “Hết thấy cẩn thận.”

Phía Bắc hành tinh này hiện đang là ban ngày, Trùng tộc ít xuất động. Phi thuyền phát hiện ra một nơi không có phản ứng của tuyến hồng ngoại liền thả Gerda và Vinh Tranh xuống.

Tầng khí quyển xẹt qua trước mắt lộ ra một mảnh hoang tàn. Trên mặt đất còn lưu lại rất nhiều dấu vết chứng tỏ con người đã từng ở nơi đây chỉ là giờ tất cả đều là vật bỏ đi. Trùng tộc hành động chỉ bằng bản năng. Mà bản năng của Trùng tộc cùng bản năng thấp nhất của vạn vật đều giống nhau—sinh sản.

Bởi vì hình thể khổng lồ cho nên không thể không cần càng nhiều năng lượng để tiếp tục sinh tồn, con người trở thành thức ăn của bọn chúng, thứ thực vật yếu ớt không chịu được chiến đấu. Hai phương đều là vì sinh tồn. Mấy ngàn năm qua cũng có điều tiến hóa, con người nghiên cứu ra cơ giáp, Trùng tộc trở nên càng cường đại.

Từng có người ở thời đại tinh tế cho rằng chỉ cần vây Trùng tộc ở trên hành tinh nào đó là được. Không ngờ mẫu trùng của Trùng tộc thể nhưng có thể đột phá trùng động, giống như phi thuyền của con người tiến hành bước nhảy không gian ngắn ngủi.

Không ai biết bọn chúng sẽ xuất hiện ở đâu, con người trở tay không kịp chỉ có thể toàn lực nghiên cứu ra tầng phòng ngự ngăn bọn chúng tùy ý xuyên qua. Cuối cùng chuyển chiến sự thành cục diện bế tắc.

Hiện giờ cục diện giằng co này đã duy trì liên tục vài thập niên. Chu kỳ sinh mệnh của Trùng tộc rất ngắn, thể nhưng nữ vương lãnh đạo bọn chúng có thể kế thừa hoàn chỉnh trí tuệ đời trước, sau trăm ngàn năm tích lũy, nữ vương bọn chúng đều thông minh hơn bất kỳ con người nào. Tuy rằng trùng tộc khác trí lực không cao nhưng lại có kỷ luật nghiêm minh, dưới sự dẫn dắt của nữ vương hình thành uy hiếp cực lớn.

Nếu bị một con trùng phát hiện mà không kịp thời tiêu diệt nó, trên cơ bản chẳng khác gì bị tất cả trùng tộc phát hiện. Vinh Tranh phi thường cẩn thận mới có thể an toàn vượt qua.

May mắn phi thuyền dò xét đúng chỗ, nơi này không có Trùng tộc. Ban ngày hoang mạc phá lệ chói mắt, Gerda tự giác đổi tầng ngự trang bên ngoài, giống như hoàn toàn thống nhất với chung quanh. Trùng tộc chủ yếu dựa vào thị giác và xúc giác để phân biệt sự vật. Gerda lại không phải vật thể sống, có thể che lấp dao động sinh mệnh của Vinh Tranh.

Hắn không chế Gerda tìm kiếm bên trong hoang mạc

Gerda nhanh chóng mở hệ thống tìm kiếm, “Muốn bao trùm toàn bộ hành tinh để tìm kiếm sao?”

“Tận lực tiết kiệm năng lượng.” Vinh Tranh trả lời, “Có thể liên hệ với bọn họ không?”

Gerda ở trên màn hình cau mày, cô gái nhỏ khó có được đứng đắn xụ mặt lại, góc dưới bên phải vô số dữ liệu trôi qua, Vinh Tranh vẫn chú ý, đột nhiên lại nghĩ đến một nữ vương mẫu trùng trên hành tinh này đã lợi hại như vậy, nữ hoàng đứng đầu chuỗi thực vật của Trùng tộc sẽ như thế nào?

Về sau nếu hắn lên chiến trường cũng phải gặp thứ đó. Nghĩ đến đây, hắn nắm chặt tay, cắn cắn môi dưới.

Thời gian cực nhanh, bọn họ đã rời khỏi điểm xuất phát vài giờ, lấy tốc độ của Gerda nơi này đã là mấy ngàn dặm, sắc trời tối dần, trình độ nguy hiểm cũng tăng lên. Gerda thậm chí không thể không tránh né một ít khu vực khả năng có Trùng tộc qua lại.

“Không được.....soát không đến!” Gerda nghiêng răng nghiêng lợi: “Nhóm Trùng tử rất mất cảm, có rất nhiều

nơi ta không thể tra xét kỹ...”

Vinh Tranh suy tư chốc lát, đột nhiên nói: “Gerda, thử xem nơi tương đối ít Trùng tộc. Phù Chính cùng Gia Y hẳn là nấp ở nơi đó dưỡng thương.”

Mắt Gerda sáng lên. “Đúng nga! May mà tiểu Vinh Vinh anh tương đối thông minh!” Cô bé nhanh chóng đổi phương án, lại qua một giờ nữa, chạng vạng qua trời triệt để tối đen, Gerda đột nhiên cảm nhận được dao động nào đó quen thuộc. Cô bé hưng phấn vô cùng, không ngừng cắt kênh đồng thời kêu lên: “Tiểu Vinh Vinh! Là Gia Y! Là Gia Y!”

Vinh Tranh rùng mình, hết sức chăm chú nhìn qua, video trò chuyện hiện ra trước mắt, bên trong Gia Y được phóng to, hẳn nhìn thấy.....Phù Chính đang nằm trên ghế điều khiển!

Đây là lần đầu tiên Vinh Tranh nhìn thấy Phù Chính trong mấy tháng qua, không nghĩ tới lại dưới tình huống như vậy. Bộ dáng Phù Chính phi thường thâm trầm. Y hôn mê bất tỉnh, đôi mắt gầy gao mấp máy, trên người mặc quân phục điều khiển nhưng ngực bên trái có một vết máu thực to. Kia nhất định là máu của y.

Cho dù là như thế này y cũng không tỉnh lại. Chỉ có Gia Y xuất hiện, cũng là bộ dáng rất suy yếu, nói chuyện đứt quãng, tín hiệu không tốt.

“Chúng tôi còn ở nơi này....Phù Chính khả năng lúc va chạm bị thương đầu và nội tạng, y phun ra máu, bất quá không trọng thương chỉ hôn mê, ta hiện cũng không có năng nguyên, còn bị thương tạm thời không thể di chuyển. Muốn khôi phục đến lúc có thể hoạt động lại còn cần một hai ngày.”

Vinh Tranh gần như tham lam mà nhìn Phù Chính, khẩn cấp hỏi: “Có thể nói cho tôi biết vị trí của hai người không?”

Gia Y rất âm ỉ: “Không thể gọi ra nhật ký hệ thống, không biết cuối cùng chúng tôi đáp xuống chỗ nào. Thiết bị xem xét định vị của tôi cũng đang trong giai đoạn chữa trị, bất quá tín tức tốt duy nhất là chỉ cần đêm nay là có thể chữa xong.”

Bọn họ đã đáp xuống hai ngày, tất cả những tin tức truyền ra bên ngoài đều không có hồi âm. Chỉ có bởi vì liên hệ đặc thù với Gerda mới miễn cưỡng để lại vài câu.

Mà lúc đó, Phù Chính cũng gần như tỉnh lại một lần, phân phó vài câu ngắn gọn.

Chỉ ba giờ chờ đợi ngắn ngủi, Vinh Tranh lại thấy dài như ba ngày ba đêm. Đợi đến lúc Gia Y bên kia liên lạc lại nói đã chữa trị xong thiết bị xem xét định vị, hẳn mới thở ra một hơi. Mệnh lệnh Gerda lập tức chiếu theo phương hướng của Gia Y bay đến.

Dọc theo đường đi, phong quang minh mị, nguy cơ tứ phía, hẳn bắt chập tất cả, mạo hiểm dùng đường

thăng tấp lập tức tiến tới. Không ngờ còn gặp mấy con trùng do Trùng tộc cử ra tìm thức ăn. Vinh Tranh lần đầu tiên chiến đấu cũng nên hình nên dạng, hơn nữa đúng lúc giết chết trước khi nó thông tri cho Trùng tộc khác.

Máu Trùng tộc, là màu xanh. Gerda chán ghét nhìn bọn chúng: “Thật chán ghét! Cư nhiên dám làm bẩn quần áo của bốn tiểu thư!”

Vinh Tranh không biết nên khóc hay cười: “Gerda, cô hình như vẫn luôn không có quần áo...”

“Tiểu Vinh Vinh anh không được nói chuyện.” Gerda dậm chân giận dữ “Chán ghét, người ta nghĩ đẹp đẹp đi gặp tiểu Chính Chính cao phú soái!”

Nhắc tới Phù Chính bọn họ không hẹn mà cùng trầm mặc, Gerda phùng hai má không nói, Vinh Tranh lẳng lặng nhìn bên ngoài, bóng đêm thâm trầm, hành tinh này bị Trùng tộc chiếm cứ mà mất hết sinh cơ vào lúc này thế nhưng hiển lộ yên tĩnh mà mỹ lệ. Vài bức tường nát trong bão cát dần bị hủ thực sa hóa, hóa thành bùn đất. Mà Trùng tộc sao lại ở lại một chỗ như thế, chúng nó sẽ vứt bỏ hành tinh lại tìm kiếm mảnh đất có thể tiếp tục sinh sản.

Xuyên qua sa mạc lại vượt qua thảo nguyên, gió đêm lạnh, bọn họ cuối cùng cũng tới chỗ, lại tìm chốc lát, trong khe núi tìm được sơn động bọn Gia Y ẩn thân. Vinh Tranh lơ đãng đảo qua kính ngạo phát hiện bên trong tựa hồ còn là động đá vôi.

Gia Y ngừng trên mặt đất khô ráo, lúc Gerda vội vã vọt vào, cậu ta thậm chí không có lực phòng ngự.

Vinh Tranh vội vàng nhảy ra khỏi cơ giáp, trực tiếp nhảy lên cánh tay Gia Y: “....Là tôi!”

Đèn flash của Gia Y lóe vài cái, sau mấy tiếng ma xát của máy móc, cậu ta mở khoang điều khiển ra, Vinh Tranh lập tức vọt vào: “Phù Chính?”

Hắn gọi vài tiếng, người sau không chút động tĩnh. Trên trán nóng đến dọa người, hình thể của Gia Y rõ ràng không nhỏ, lúc này nói: “Y hôn mê hai ngày, trong đó tỉnh lại một lần. Uống chút thuốc thế nhưng ta nghĩ kia đại khái không hiệu nghiệm....Không thể giúp y hạ sốt, ta tự chủ trương du chuyển đến nơi có nước.”

Bất quá nước này có hàm lượng CaCO_3 rất cao cần lọc bỏ. Điểm ấy không làm khó được Vinh Tranh, hắn lưu loát tìm hộp cấp cứu, tính uy Phù Chính uống thuốc trước, nhưng bờ môi y cạy mãi không ra, hắn đành học theo phim truyền hình, môi đối môi đút qua.

Nhiệt độ cơ thể hiện tại của Phù Chính rất cao, độ ẩm trong miệng lưỡi cũng kinh người, Vinh Tranh kìm lòng không được truy đuổi cái lưỡi mềm không động đây kia một lát, lúc rời khỏi lại nhịn không được âm thầm phỉ nhổ chính mình. Thế nhưng không có biện pháp, hắn thật vất vả thích phải người này, y lại chạy đến chỗ Trùng tộc đánh nhau, mong nhớ và lo lắng, hắn sao có thể thừa nhận khoảng cách như vậy?

“Chờ anh dưỡng tốt, phải hảo hảo bồi thường em.” Vinh Tranh vuốt ve cái trán trơn bóng của Phù Chính, nhẹ nhàng chỉnh tóc mai của y, một lần lại một lần, nhin không được tự thì thào: “Hoặc là đổi em cũng như vậy một lần, để anh ném thử loại tư vị này.”

Hắn nhẹ nhàng để đầu đối phương đặt trên đầu gối của mình, một mặt tìm vải mềm làm ướt lau hai tay và cổ của y, thoáng hạ nhiệt độ, lại nghĩ nghĩ, không thuần thực mà tiêm cho Phù Chính một mũi hạ sốt. Lúc tay cầm kim tiêm hạ xuống hắn có chút hoảng, một khắc đâm xuống kia tâm kỳ dị lại như nước lặng, đợi đến khi tiêm xong, hắn tùy tay ném kim tiêm xuống, cúi thắt lưng ôm nửa người trên của y, siết chặt cánh tay, giọng nói có chút run rẩy.

“Anh là đồ khốn kiếp....”

29. Chương 29

Trời triệt để tối đen. Vinh Tranh dựng một cái giường giản dị, đặt Phù Chính nằm tốt. Phân phó Gia Y tận lực chữa trị, Gerda phòng vệ, sau đó nhóm lửa trại lên. Lúc này bầu trời xán lạn như một hồi thịnh yến. Ánh lửa bập bùng chiếu lên gương mặt của hắn, trưởng thành hơn rất nhiều so với mấy tháng trước.

Quân phục vừa người, thân thể này có không gian phát dục, hắn đã cao 176 cm. Khoảng thời gian sau nói không chừng còn có thể cao hơn nữa. Càng quan trọng hơn, chỉ có loại huấn luyện này của quân đội mới có thể ngưng luyện ra tố chất quân nhân. Nhất cử nhất động của hắn nghiêm nhiên có bóng dáng của Phù Chính, lại nhiều thêm khí chất cá nhân độc đáo của hắn.

Vinh Tranh như vậy, mặc dù là đứng bên Phù Chính cũng không dễ dàng bị bỏ qua. Cái nhìn đầu tiên liền thấy môi hãm mím chặt lại, thần sắc nhợt nhạt lại mơ hồ cau mày như là suy tư gì đó.

Phù Chính vừa tỉnh lại liền thấy cảnh này.

Ánh mắt y không chớp theo dõi hắn, tầm mắt nóng rực lập tức bị người kia phát hiện. Vinh Tranh quay đầu vừa vận đối diện với hắn, trong giây lát điện quang hỏa thạch kia, cảm xúc vi diệu chủ đạo hết thấy.

Sau đó Vinh Tranh phản ứng lại, đứng dậy bước nhanh qua, thử độ ẩm trên trán Phù Chính: “Hạ sốt?”

“Hắn là lui.” Giọng nói của Phù Chính có chút ám ách, Vinh Tranh dìu y ngồi dậy, hút chút nước, thấy tình trạng của y tốt lên, yên lòng: “Lại nghỉ ngơi hai ngày, chúng ta sẽ đi.”

Phù Chính tựa vào trên người hắn, nở nụ cười: “Em thu được lời nhắn của Gia Y?”

“Là Gerda.” Vinh Tranh nhìn hai giá cơ giáp cách đó không xa cùng một chỗ thì thầm càu nhàu gì đó, tính thực trẻ con, hắn buồn cười: “Cô ấy nói ngay cho em biết.”

Hắn chậm rãi đem chuyện xảy ra vài ngày này nói một lần: “Em còn gặp được gia gia của anh.”

Phù Chính rõ ràng rất quan tâm chuyện này, không khỏi hỏi lại: “Thế nào?”

Nhìn con người của y có tia chờ mong và khẩn trương, Vinh Tranh cố ý nói: “Đáng tiếc, Phù lão gia tử tựa hồ không vừa lòng em lắm.”

Phù Chính nhú mày, trong lòng cảm thấy khả năng này không lớn, loại hình như Vinh Tranh rõ ràng là Phù gia đều sẽ thích....Y lơ đãng ngẩng đầu thoáng nhìn khóe môi gợi lên của Vinh Tranh nhất thời tỉnh ngộ, một phen bắt lấy cánh tay hắn, nhanh chóng trở mình đem người áp đảo lên giường, ánh mắt mang theo ý cười: “Em dám lặp lại lần nữa?”

Động tác của y quá mạnh chạm tới vết thương, mồ hôi lạnh trên trán thấm ra, Vinh Tranh sợ y lộn xộn, cuống quýt cười nói: “Là nói đùa với anh thôi!”

Phù Chính cũng không buông tay, lật ngược tay cứ ôm eo hắn mà nằm, nhất thời không khí ấm áp tốt đẹp, Vinh Tranh nhịn không được nói: “Ông ấy có hài lòng hay không cũng không quan hệ.”

Phù Chính nhìn hắn, con người lóe sáng như có thể phát quang vậy. Vinh Tranh nâng tay vuốt ve thái dương của y, mỉm cười “Bởi vì em đã nhận định anh”

Bốn mắt nhìn nhau, tay Phù Chính vừa vặn đặt trên thắt lưng hắn, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve, một nụ hôn phô thiên cái địa bao trùm xuống, người sau không chút do dự đáp lại. Kích tình khó nhịn, nhiệt độ cơ thể tăng cao, hai trí não cơ giáp không biết đã im lặng từ lúc nào. Miệng lưỡi giao triền, nước bọt dính liền, niêm mạc trong khoang miệng vì mẫn cảm mà nóng lên.

Bọn họ ở trên giường nhỏ va chạm, bốn chân giường vang lên tiếng chi chi dạt dạt hồi lâu cuối cùng ngừng lại. Vinh Tranh nhướn mày, hăm cảm nhận rõ ràng nguồn nhiệt cạnh đùi. Dứt khoát cởi thắt lưng của đối phương, một tay dò xét tiến vào cảm cái khí quan kia.

Phù Chính nhanh chóng “tê” một tiếng, một lát sau lộ ra vẻ mặt lưỡi biếng hưởng thụ. Ngón tay hơi lạnh linh hoạt vỗ về chơi đùa như đang an ủi một động vật lớn họ mèo bị thương. Vinh Tranh nhìn có chút buồn cười lại kìm lòng không được mà mổ một cái lên môi y, lại tiếp tục trao đổi nước bọt. Qua một hồi lâu, Phù Chính phát ra tiếng tiết ra, Vinh Tranh không hề để ý muốn đi rửa tay, Phù Chính lại đưa tay kéo quần hắn xuống làm giống như vậy.

Thanh niên quần áo xộc xệch, tóc ngắn hỗn độn, khóe mắt đuôi lông mày đều là ý xuân, trong lơ đãng phát ra phong tình mỉa hoặc nhân tâm. Áo đã được cởi ra từ bao giờ lộ ra xương quai xanh tinh xảo cùng điểm đỏ câu người kia. Phù Chính lập tức bị cám dỗ, cúi người hôn lên đó.

Tứ chi lần nữa giao triền, y cắn nuốt từng tác da thịt trắng nõn, đã nhịn từ lâu vẫn luôn khắc chế dục vọng. Cái cổ dài động tình vươn cái lộ ra nhược điểm với y. Phù Chính thích loại thời khắc hai người hoàn toàn thả lỏng dường như giao phó lẫn nhau. Đầu ngón tay y nhẹ nhàng vuốt ve đỉnh đầu, Vinh Tranh thở dốc

một tiếng bạch trọc bắn đầy tay y.

“Anh còn đang bị thương.” Thấy Phù Chính còn mang vẻ mặt ý do chưa hết, Vinh Tranh như nhũn ra vô lực tựa vào lồng ngực quần đầy băng vải của y, cơ nhục tinh trắng thập phần có cảm giác. Lại hôn một hồi mới chính thức buông ra, cùng ra bên ao nước rửa tay.

Gia Y lúc này tình quái hiện ra, lắc lư đầu nói: “Chúng ta cái gì cũng không phát hiện ra nga~~~~~”

Vinh Tranh vươn tay gõ trán cậu ta một cái: “Nhìn thấy thì thế nào?”

“Tiểu Vinh Vinh thật quá phận a!” Gerda chống nạnh thở phì phì nói: “Không coi người ta là người!”

Phù Chính: “....”

Vinh Tranh: “....”

Một câu thực vô pháp châm chọc, Gia Y bắt đầu cười nhạo Gerda: “Chính phủ Liên Bang cuối cùng hiệu định ra định nghĩa nhân loại ít nhất cũng phải là sinh mệnh thể, người có sinh mạng sao? Sẽ thở sao?”

Gerda tức giận nói: “Khốn kiếp! Chẳng lẽ người có sao?”

Hai cơ giáp lại tiếp tục cãi nhau. Vinh Tranh đã biết bọn họ trên chuyện chính rất đáng tin cũng không quản. Cùng Phù Chính sóng vai đi ra khỏi động đá vôi to lớn này.

Bên ngoài đêm tối đen nhưng trời đầy sao, điểm tuyết trong màn đêm tối tăm. Hai người tìm chỗ đất cao ngồi xuống dựa vào nhau. Hoang mạc ban ngày xa xa như ẩn như hiện, trong bóng đêm hiện ra cảnh sắc khác.

Bọn họ cứ dựa sát như vậy, lẳng lặng nhìn phong cảnh khó thấy được ở Thủ đô tinh. lát sau Phù Chính nhợt nhạt mở miệng: “Em có thể tìm tới, tôi rất vui.”

Y nghiêm túc nhìn Vinh Tranh, cầm tay hắn lên cúi đầu hạ một nụ hôn lên đó lại ngẩng đầu chăm chú nhìn hắn, trong ánh mắt đầy vẻ chuyên chú: “Bởi vì đây là nhiệm vụ cơ mật cho nên không thể nói thật với em. Khiến em lo lắng, rất xin lỗi.”

“Không có gì.” Vinh Tranh nhẹ nhàng lắc lắc đầu: “Nếu là em, em cũng không tới kịp. Anh không cần vì loại chuyện này mà xin lỗi.”

“Về sau em cũng là quân nhân, cũng sẽ có khả năng lâm vào hoàn cảnh như hôm nay.” Hắn nghĩ tới một ý, giọng nói cũng thấp xuống: “Nếu có một ngày nào đó chúng ta không thấy đối phương. Chẳng lẽ còn phải

mang theo áy náy rời đi?”

“Cho nên không cần xin lỗi. Giải thích của anh em không chấp nhận, em sẽ không giải thích với anh.”

Phù Chính trong nháy mắt nắm chặt tay hắn, trầm mặc mà kiên trì, nửa ngày y buông lỏng ra, hiển nhiên đã đưa ra quyết định.

Vinh Tranh phát hiện ra lời nói này rất đau lòng, cố ý nói sang chuyện khác, một chốc lại không thể nghĩ được đành thấp giọng nói lại: “Em sẽ không”

Phù Chính lẳng lẳng nhìn hắn, thái độ rõ ràng không chút thay đổi, bất quá chỉ mấy tháng ở chung gần gũi, Vinh Tranh biết được y có lời chưa nói, cảm nhận được ý tưởng của mình. Hắn biết đối phương nhất định là suy nghĩ đừng khiến chính mình gặp phải khốn cảnh như y, không muốn khiến mình bị thương cũng không nghĩ nhận cảm giác lo âu khi người yêu xảy ra chuyện.

Nhưng hắn chỉ có thể tận lực bảo đảm hắn sẽ không, lại không thể tuyệt đối khẳng định y không thể. Chỉ là có đối phương tồn tại bọn họ đều sẽ tận lực chú ý.

Phù Chính cuối cùng chậm rãi mở miệng: “Tôi nhớ rõ, tôi chưa từng nói chuyện cha mẹ với em.”

Vinh Tranh bày ra tư thái lắng nghe, Phù Chính chậm rãi kể: “Cha mẹ tôi cũng là quân nhân.”

“Bọn họ gặp nhau tại yến hội Quân bộ, sau này kết hôn thì có tôi, cũng luôn ở trên tiền tuyến, nói đó là trách nhiệm của bọn họ, không thể từ chối.”

“Phù gia là quân nhân thế gia, gia gia cũng là ý nghĩ này. Song lúc đó, tôi vì quanh năm suốt tháng không thấy được cha mẹ cho nên không hy vọng chính mình sẽ theo nghề binh. Bọn họ muốn tôi thi vào quân giáo, tôi liền nghĩ biện pháp trước tham gia thi đại học, đi ĐHTH Liên Bang.”

“Ngày xảy ra chuyện đó, tôi ở Thủ đô tình lên lớp. Trùng tộc đột nhiên xâm nhập, trước đó không lâu nghĩ tới chúng sẽ liên tiếp công phá ba đạo phòng tuyến. Cha tôi cùng bộ đội lui lại vốn vô sự nhưng ông ấy nhìn thấy dân thường tốc độ bỏ chạy quá chậm, vì yểm hộ bọn họ, ông ấy cùng bộ hạ hăng hái chiến đấu ba ngày ba đêm, ngăn trở thế tiến công của Trùng tộc, bản thân bị vây hãm.”

Bọn họ vẫn gạt mẹ tôi, nhưng bà ấy vẫn biết. Ngày đó bà đến nói lời tạm biệt với tôi, nói mình muốn đi tìm cha tôi, bà không thể không có ông ấy cũng không thể chịu nổi cuộc sống không có ông ấy.”

” ‘Đã xin lỗi con, còn muốn xin lỗi con thêm nữa. Nhưng mẹ không hối hận.’ Lúc ấy bà ấy nói với tôi như vậy, sau đó mang theo Gerda lao đi....Một tháng sau, Trùng tộc cuối cùng lui về, tôi và gia gia đuổi qua, chỉ phát hiện Gerda và Gia Y bị cưỡng chế hành động, đứng ở một chỗ trong bãi đỗ xe ngầm. Người....đã không tìm thấy đâu.”

“Mộ viên bên kia là mộ chôn quần áo và di vật.”

Về hồi ức rút dần đi, tay Vinh Tranh và tay y đan xen, tiếp thêm vài phần ấm áp. Phù Chính bình tĩnh lại nói. “Từ sau đó trong thời gian dài, tôi lặp đi lặp lại lời nói của bà, suy nghĩ “không hối hận” của bà. Sau này tôi lựa chọn chuyển trường tòng quân, tôi muốn biết, có thể chống đỡ bà, khiến bà nói ra ba chữ “không hối hận” kia đến tột cùng là dạng tình cảm gì....Tôi đi con đường họ đã đi cũng hy vọng có thể hiểu rõ tình cảm đó”

“Sau này, tôi gặp em.”

“Nếu lúc trước tôi còn hồ nghi, nhưng hiện tại, tôi có thể hoàn toàn xác định.”

Con người Vinh Tranh hơi co rụt, Phù Chính lại dừng một chút mới nói: “Nếu tôi và em sẽ không còn gặp lại, lưu lại cuối cùng tuyệt đối không phải là áy náy.”

Lời chưa nói ra, trong lòng Vinh Tranh tự hiểu rõ. Nếu nói hẳn lúc trước chỉ muốn ném thử phát triển một đoạn tình cảm, nhưng phản ứng của bản thân khi Phù Chính gặp nguy hiểm đã chứng minh, thời khắc này không cần bất cứ lời nói gì, chỉ cần ánh mắt giao nhau của người hữu tình, tại đây trên hành tinh chỉ có hai người họ in dấu lẫn nhau vào đáy lòng.

Vinh Tranh ngửa đầu nhìn hướng bầu trời rực rỡ xa xôi, chung quanh yên tĩnh, gió đêm thổi qua không lưu lại chút dấu vết, duy nhất có thể cảm nhận được là nhịp đập ái mộ của hai trái tim. Hẳn đột nhiên nghĩ đến thật lâu thật lâu trước kia, lời kịch của một bộ phim từng xem.

Từng nguyên tử trong thân thể chúng ta đều là mỗi ngôi sao, cho nên có lẽ khi chúng ta nhìn lên tinh không chính là đang bước trên đường về nhà.

Vừa có người yêu lại có người nhà, càng là chấm dứt quá khứ chậm rãi tiến tới. Phù Chính, em sẽ không phụ anh.....

30. Chương 30

Hai ngày sau, thương thế của Phù Chính khôi phục hơn phân nửa.

Động đá vôi ở lại hai ngày này cũng trở nên thân thiết hơn, loại cơ hội thám hiểm dã ngoại này thật sự không nhiều, Vinh Tranh ngược lại cảm nhận không ít điều thú vị. Hẳn nghĩ nếu sau này lớn tuổi nói không chừng có thể xin mạo hiểm tinh tế một chút, đến các nơi dạo dạo nhìn nhìn, chung quy tại năm hẳn từng sống cũng chỉ đi du lịch tại Trái đất.

Chỉ là nhìn tình trạng Trùng tộc.....Hẳn cũng có chút xúc cảm của người thời đại này.

Phù Chính thu thập các dấu vết lưu lại, thuận tiện giúp Gerda và Gia Y tắm rửa một cái, nơi này nhiệt độ không khí không thấp, y bởi vì bị thương mà không mặc áo, quần quân đội bao lấy chân dài thẳng tắp, băng vải nửa người trên có vết máu lại phá lệ lộ mị lực dã tính so với quân trang lại thêm một phong tình khác. Vinh Tranh nhìn không chuyển mắt, kim lòng không được đi đến hôn lên môi y.

Hai ngày này bọn họ gấn bó như keo như sơn, chân chính giống như người bình thường đang trong tình yêu ngọt ngào vô hạn. Nếu không phải Phù Chính đang bị thương, bọn họ đã sớm đánh tan thành lũy làm bước cuối cùng, dù là thế, họ cũng càng thân mật khăng khít, cực kỳ hòa hợp.

Tuần trăng mật hai ngày bình thường tại Trùng tinh chấm dứt. Gia Y cũng khôi phục không sai biệt lắm, hai người liếc nhau, phân biệt đi lên cơ giáp, khởi động rồi khởi động đá vôi.

Bởi vì thảm thực vật trên mặt đất đã bị đại lượng Trùng tộc phá hư, hành tinh này đã bị sa hóa nghiêm trọng, tất cả biến hóa chỉ trong vài chục năm là hoàn thành từ đó có thể thấy lực phá hoại của Trùng tộc. Vì sinh tồn và sinh sản, axit của chúng nó có thể tiêu hóa hết thấy các chất hữu cơ, vô luận là sinh mệnh gì, chỉ cần gặp chúng nó cơ hồ không có khả năng sống sót.

Châu chấu chân chính cùng lắm cũng chỉ như vậy thôi. Nhìn mặt đất điêu tàn trước mắt, Vinh Tranh cuối cùng cảm nhận rõ ràng uy hiếp của Trùng tộc. Hắn chứng kiến nhóm Trùng tử từ về ngoài đến bên trong đều rất ghê tởm, thật sự không thể xưng là mỹ quan.

“Vùng này tuy hoang vu, thế nhưng cũng sẽ có con đực đi ra ngoài tìm kiếm thức ăn.” Phù Chính giới thiệu ngắn gọn trong video trò chuyện: “Mẫu trùng vùng này cũng không mạnh lắm, chỉ là tiểu thị tộc. Chỉ là hành tinh này thực hiện nhiên vô pháp khiến chúng nó tiếp tục phát triển, nhiều nhất nửa năm, chúng nó nhất định sẽ tìm kiếm vùng đất tân sinh tiếp tục sinh sôi nảy nở.”

Vinh Tranh nghe không khỏi hỏi: “Sức sinh sản của chúng nó mạnh bao nhiêu?”

“Rất mạnh!” Phù Chính nói: “Con đực nhanh nhất ba tháng là trưởng thành. Điều kiện ổn định thì tuổi thọ con đực là ba năm, trong cuộc đời sẽ có hơn trăm hậu đại. Cơ hồ là giết mãi không hết.”

“Không có biện pháp nào sao?”

“Nhiệm vụ lần này của tôi là do giáo sư Angus Schoen đề xuất, bản thân ông ta là giáo sư ba khoa sinh vật học, vật lý, hóa học còn là Nghị viên Liên Bang đồng thời trong sở nghiên cứu cũng rất có thân phận. Ông ta đưa ra một tư tưởng, có thể trực tiếp xuống tay từ một bộ phận nữ vương hoặc nữ hoàng Trùng tộc, nhiễu loạn sóng điện não trao đổi để sinh tồn khiến chúng nó hỗn loạn liền có thể đạt mục đích không tổn người nào, khắc chế thậm chí khống chế Trùng tộc. Chỉ là dụng cụ tuy rằng hữu hiệu với Trùng tộc phổ thông nhưng chống lại nữ vương Trùng tộc lại thất bại.”

Phù Chính tựa hồ không có ác cảm quá lớn với giáo sư Angus, y lại nói: “Có lẽ lần này trở về có thể cố vấn cho ông ta một chút. Chúng quy này cũng là tư tưởng tốt chỉ là chưa tìm được điểm mấu chốt thôi.”

“Mặt khác, em lần này tới đây là xin nghỉ?”

Vinh Tranh gật gật đầu, cười nói: “Vâng, em còn là sinh viên, không phải sao?”

Ánh mắt Phù Chính nhu hòa cũng mỉm cười “Tôi rất mong chờ được tham gia diễn lễ tốt nghiệp của em, càng mong chờ ngày em chính thức tham quân.”

Y khó có khi cười rõ như vậy, Vinh Tranh nhìn cũng hiểu tâm tình y rất tốt. Chỉ là có lẽ vui quá hóa buồn, Gerda đột nhiên kêu lên: “Tiểu Vinh Vinh! Có địch!”

Thanh âm của Gia Y cũng vang lên: “Hướng 9h, ba con đực!”

Chuyện phiếm bị cắt ngang, Vinh Tranh không thể không chăm chú hết sức, ba con đực hướng tây bắc theo thói quen ra ngoài tìm thức ăn, này cũng có nghĩa phụ cận có khả năng có Trùng tộc khác nữa. Vinh Tranh xông ra ngoài trước, Gerda ăn ý phối hợp nhanh chóng bắn ra sóng chấn thương cao tần, trong giây lát dứt khoát lưu loát đột ngột chấm dứt tính mạng nó.

Kham kham quay đầu, Phù Chính bên kia vừa vặn giết chết một con cuối cùng, bộ dáng bình tĩnh trầm ổn trong video rất mê người, khi ánh mắt chuyển lại đây trong nháy mắt lộ vẻ nhu hòa.

“Rất không sai.” Phù Chính không khỏi khen nói, hai ngày này trải qua rất thoải mái, giờ y mới nhớ ra một chuyện: “Bên gia gia phải người tiếp ứng sao?”

“Buổi sáng em có liên lạc qua bên kia.” Vinh Tranh có điểm không yên lòng, nghĩ đến sau khi trở lại lại phải tách khỏi đối phương hẳn có chút lưu luyến không muốn rời khỏi nơi này. Nhưng sa vào tình cảm không thể nghi ngờ dễ khiến người mềm yếu, hẳn chấn chỉnh tinh thần cùng Phù Chính hạ xuống tìm kiếm thân ảnh Trùng tộc ở chung quanh, xác định không có liền bắt đầu liên lạc với phi thuyền.

Kỳ quái là bọn họ có thể tìm được tín hiệu ngoài tầng khí quyển đối phương lại không chút phản ứng.

Vinh Tranh kiên nhẫn phát ba lần tín hiệu, qua đủ một giờ. Bên kia cuối cùng cũng truyền đến tin tức có thể lên phi thuyền. Trong lòng hẳn đột nhiên có cảm giác bất an, nhưng mắt nhìn đến băng vải trên người Phù Chính lại hy vọng mau lên phi thuyền kêu bác sĩ kiểm tra lại lần nữa cho y.

Lại đợi thật lâu có tàu cỡ nhỏ bay xuống đón người. Hai cơ giáp vừa tiến vào khoang, mới dừng vững, Vinh Tranh vốn định ra khỏi cơ giáp, video trò chuyện của Phù Chính lại đột nhiên xuất hiện ở góc dưới bên trái: “Chờ một chút!”

“Làm sao vậy?”

Phù Chính cau mày có vài phần thận trọng: “Có chút không đúng....Nếu tôi không hiểu sai, người đáng tin

gia gia có thể phá ra chỉ có vài người mà bọn họ không phải kẻ để cho người vào dễ dàng như vậy.”

Thấy Vinh Tranh còn khó hiểu, y giải thích: “Người gia gia có thể gọi đến tiếp ứng chúng ta trên cơ bản đều là quân cấp dưới của ông, ít nhất cũng sẽ đánh tín hiệu.”

Y không ngăn cản Vinh Tranh cùng lên phi thuyền với mình là vì lưu lại Trùng tinh càng không có khả năng, ít nhất cũng muốn đi lên phi thuyền cỡ nhỏ này quan sát xem này là tình trạng gì. Có cơ giáp trong tay bọn họ ít nhất sẽ không rơi xuống tình trạng xấu nhất.

Nghi hoặc trong lòng Vinh Tranh càng tăng lên, phi thuyền cỡ nhỏ này khi hai cơ giáp vừa lên liền khẩn cấp cất cánh xuyên qua tầng khí quyển, trên đường một câu cũng không nói, không bao lâu một phi thuyền cỡ trung xuất hiện trước mắt bọn họ lại là phi thuyền TAO không có ghi tên.

Như thế rất phù hợp với ước nguyện điệu thấp ban đầu. Phù Chính và Vinh Tranh qua loa định ra kế hoạch thăm dò của hai người. Còn chưa ra khỏi cơ giáp, Gerda vừa nghe này có thể là cạm bẫy lúc này cảm tức.

“Nhưng là, phi thuyền này giống như không có vấn đề gì a.....” Cô nàng hiếu kỳ tìm tòi, Gia Y ở một bên đột ngột nói: “Ta phát hiện một điểm không giống.”

“Phi thuyền TAO này là loại XS-12241 năm kia Liên Bang sản xuất, lại có hai mươi phi thuyền TAO cỡ nhỏ tính cả chiếc vừa rồi đi tiếp ứng chúng ta, bên trong cái phi thuyền này có tất cả mười chín cái cỡ nhỏ. Nói cách khác, thiếu một cái.”

“Này cũng không có vấn đề gì đi?” Gerda cũng nỗ lực tìm tòi: “Đi? Cư nhiên còn trang bị thiết bị phản hồi dò xét, bất quá loại này không làm khó được bốn tiểu thư ~!”

Đại khái qua năm phút đồng hồ, cô nàng dương dương tự đắc chống nạnh cười nói: “Ha ha ~! Quả nhiên là bốn tiểu thư lợi hại nhất~! Ta phát hiện lúc mở ra trang bị trong ngục giam, bên trong còn có người bị giam!”

“Nha~! Xem ra tựa hồ đều là quân nhân!”

“Cái gì?” Lúc này Vinh Tranh kinh ngạc: “Gerda, xâm nhập hệ thống phi thuyền, tiếp quản đầu não, nếu cần thời gian, trước hết chặn lại máy theo dõi.”

Gerda rất phấn chấn khởi động, bất quá nửa phút sau, Vinh Tranh và Phù Chính nhìn thấy trên hành lang đi tới không người nào mà bọn họ biết.

Camera quay lại chỗ ngục giam tạm thời, bên trong ba nam nhân ngồi dưới đất, tư thái lẳng liệt, ngồi giống hệt nhau, có tổ chất huấn luyện vừa thấy liền biết là quân nhân, chỉ là một người mệt mỏi bị thương trên trán quần từng vòng băng vải, dính rất nhiều máu đỏ tươi, rất là rõ rệt.

Con người của Phù Chính hơi co lại, lập tức mở ra hệ thống phòng ngự của Gia Y: “Đó là Ninh Phi, là một trong ba phó quan của gia gia.”

Hai giá cơ giáp ngay ngắn đứng im, hệ thống theo dõi của phi thuyền đều bị Gerda khống chế, cô bé hưng trí lật mọi nơi xem xét, chuyển tới phòng điều khiển lại hự hự thực thực không tìm được thủ lĩnh. Vinh Tranh kêu cô nàng tìm lại trong hành lang, không bao lâu, dĩ nhiên nhìn thấy người quen thuộc.

Cứ việc mấy tháng không gặp, Vinh Tranh một cái nhìn liền nhận ra gã là ai. Dấu hiệu tóc vàng mắt xanh kia, thái độ lang thang tùy tiện, mười phần tác phong làm việc của đệ tử hoàn khổ.....

“Kevin.Deans!”

31. Chương 31

Lần trước nhìn thấy vị bạn cùng ký túc xá Kevin.Deans này còn là lúc hai người xung đột đánh nhau. Kevin.Deans động thủ muốn đánh Vinh Tranh lại bị một cước đá văng, lại bị hấn bồi thêm mấy quyền trên gương mặt tuần tú thiếu chút nữa bị đánh thành đầu heo. Sau đó Kevin.Deans đầu tiên là nghĩ lừa bịp tổng tiền thuốc men lại chuốc lấy không thoải mái, vì thế mà buông tha ngược lại dứt khoát rời đi.

Sau chuyện Kevin tạo giả thư nhập học bị tuồn ra, mặt mày xám xịt bị bắt nghỉ học trước khi đi còn không quên ghen ghét Vinh Tranh, vứt hành lý của hắn đi, khiến Vinh Tranh hôm đó phải ngủ nhà Phù Chính một đêm.

Giữa hai người bọn họ không tính là kẻ thù người sống ta chết thế nhưng cũng không quá vui vẻ. Nhất là Vinh Tranh là nguyên nhân gián tiếp khiến gã phải nghỉ học, tính cả tổng đốc Ulysse cũng vô cùng mất mặt, một khi gặp được không biết sẽ bị đối phương trả thù thế nào.

Huống hồ, bọn họ tập kích phi thuyền TAO này lại giam giữ người của Phù Chiến. Là sớm có âm mưu hay là gặp được thời cơ?

Vinh Tranh nhin không được nghĩ theo hướng âm mưu, lại nhìn Phù Chính ra hiệu cho mình, hắn hơi gật đầu tán thành kế hoạch của y. Hai người không nói nữa, an tĩnh mà ăn ý bắt đầu chuẩn bị.

Gerda đột nhiên khó xử nói: “Không xong, ta không khống chế được đầu não của phi thuyền này....Bọn họ làm thứ gì đó rất lợi hại, ta tạm thời không phá được.”

“Trước tận lực khống chế hệ thống theo dõi, cái khác tạm thời bỏ qua.” Vinh Tranh nhanh chóng phân phó, lại âm thầm đề cao cảnh giác, từ trong hình ảnh camera có thể nhìn thấy đoàn người Kevin đi về hướng này, đoán chừng là cũng không biết đón ai lên.

Vinh Trang lo nghĩ, lộ ra một ý, nhẹ giọng nói: “Phù Chính, Kevin chỉ biết một mình em.”

“Em là nói...” Phù Chính trong chớp mắt sáng tỏ: “Nếu gã biết thân phận của tôi, khả năng không dám làm càn. Nhưng cả phi thuyền TAO đã bị gã nắm giữ....Gerda, có thể tìm ra bọn họ mang theo bao nhiêu người không?”

Phù Chiến phái người đến tiếp ứng bọn họ nhất định là càng ít người biết càng tốt. Kevin xâm nhập cũng không quá khó.

Gerda rất nhanh đưa tin: “Phòng điều khiển có hai người, tên lông vàng kia mang theo năm người, người khác nha....Có hai kẻ ở phòng bếp, hai kẻ trong phòng nghỉ của thuyền viên, đang soát đồ.”

Không tính Kevin có mười một người, Tổng đốc Ulysse chắc sẽ không gọi một đám thùm cớm theo con mình. Mấu chốt nhất là bên cạnh Kevin chỉ có năm người, chỉ cần giải quyết bọn họ, trên cơ bản không vấn đề.

Nghĩ đến đây Phù Chính nhìn tầm mắt chờ đợi của Vinh Tranh quyết định mạo hiểm một phen.

Theo dõi tạm thời còn trong sự khống chế của Gerda, Vinh Tranh vụng trộm ra khỏi cơ giáp, leo xuống mặt đất, ẩn nấp mà trốn ra góc chết phía sau Gerda, Phù Chính chậm rãi mở cơ giáp ra nhưng không có ý muốn xuống.

Khoang cửa mở ra, thân hình Kevin xuất hiện trước mắt y, gã ngửa cổ híp mắt, lao lực nhìn nhìn, cà phất cà phơ đi vào, rất khó chịu nói: “Anh là ai?”

Phù Chính không đáp hồi lại: “Người trên thuyền này đâu?”

Kevin thấy khí thế của y thoáng chút lằm bằm, tùy tiện nói dối: “Không biết, lúc chúng tôi đi lên, thuyền trống không.”

“Thuyền trống tự di chuyển bên ngoài Trùng tinh?” Phù Chính cảm thấy rất buồn cười, Kevin thế nhưng lại gật gật đầu: “Không sai! Anh là chủ phi thuyền này? Anh còn phải cảm ơn chúng tôi đó! Nếu không phải chúng tôi lên đây, phi thuyền này sẽ bị trộm đi, đúng không?”

“....” Phí lời, dư quang Phù Chính nhìn thoáng qua Vinh Tranh làm khẩu hình, thần nhiên nói: “Tôi là Phù Chính, chấp hành mệnh lệnh của Quân bộ ra ngoài làm nhiệm vụ bí mật. Về người trên phi thuyền này, các anh có thể cung cấp tin tức khác không?”

Y cố ý gia tăng cảm giác áp bách, uy thế dồn đến, Kevin không được, hai bảo tiêu phía sau lập tức tay để bên hông, hai tròng mắt phát lạnh, có chút cảnh giác. Từng câu từng từ bao hàm thâm ý của Phù Chính ra: “Có lẽ là trong này có hiểu lầm gì đó, cần liên lạc với Tổng đốc Deans một chút không?”

Kevin sửng sốt, do dự: “Anh thật là Phù Chính? Anh nhận thức cha tôi?” Gã chuyển đầu hỏi một tên bên cạnh: “Mày biết bộ dáng Phù Chính như thế nào không?”

“Này.....Y cũng không phải thần tượng minh tinh gì, tôi cũng chưa thấy qua a.” Tên này ấp úng nói: “Bất quá tôi nghe nói, cơ giáp của thiếu tướng Phù Chính là một cái màu trắng, tương đối hiếm thấy.”

Cơ giáp bình thường trên mặt phòng ngự bên ngoài cùng sẽ có màu sắc tự vệ, tuy rằng có thể căn cứ theo địa hình mà biến hóa nhưng bản thể là màu trắng đích xác không nhiều. Kevin nghe vậy quay đầu lại nhìn, lại hỏi: “Cái màu đen bên kia thì sao?”

“Này tôi chưa từng nghe qua.” Tên này dừng một chút cũng nhìn thấy Phù Chính bát phong không ngã, thoải mái đối mặt, rất là bức nhân, cũng thấp thỏm theo: “Thiếu gia, muốn hay không....muốn hay không nói là hiểu lắm?”

Phù Chính từng sẽ không động chờ phản ứng của bọn họ. Kevin nếu là đệ tử hoàn hảo liền có chút tư thế mềm nắn rắn buông. Phù Chính là người gã không đặc biệt nổi, nhưng vì gã đã lên phi thuyền này, đánh thương người của Phù Chính, còn đánh chết một người, chạy một người. Sự tới mức này gã đâm lao đành phải theo lao.

Nếu nói là một hồi hiểu lắm, Phù Chính sẽ không truy cứu sao? Tên tuổi Tổng đốc Ulysse dùng rất tốt nhưng đó là tại hành tinh Borges, ly khai bản thổ, tùy tiện một người ở Thủ đô tinh đều dám nói không sợ gã. Cái ngày bị đuổi ra khỏi trường học kia, gã thật sự ăn đủ, cường long không áp được địa đầu xà—có tiền cũng vô dụng.

Cuối cùng chỉ có thể liên hệ trong nhà nói cho cha biết gã bị người tố giác, cưỡng chế nghỉ học. Tổng đốc Ulysse mắng gã một trận, sau đó ra lệnh cưỡng chế gã về nhà. Ở nhà thành thật một tháng, gã rốt cuộc không ngốc được nữa, lại khôi phục những ngày cưỡi ngựa đấu choa trước kia. Nhưng mà không bao lâu, Tổng đốc Ulysse an bài cho gã một nhiệm vụ.

Vì nhiệm vụ này, gã mới không thể không mang theo vài người, từ hành tinh Borges âm áp thoải mái một đường theo hướng nam, đến địa điểm nhiệm vụ, lại bởi vì gã hành sự bất lực không đạt kết quả mong muốn, xám xịt bị đuổi đi, ngay cả phi thuyền cũng hỏng mất, nửa đường thả neo vừa vịn gập cái phi thuyền này.

Vốn người trên phi thuyền này vô cùng cẩn thận chỉ đề nghị hỗ trợ sửa chữa, không ngờ Kevin ương ngạnh kiêu căng, ý chính mình là con trai duy nhất của Tổng đốc mà định cưỡng chế trưng dụng, trên thực tế cường hào đoạt thủ. Phó quan của Phù Chiến lúc này xung đột với bọn họ, muốn bọn họ sau khi xong chuyện ngồi phi thuyền cỡ nhỏ rời đi, Kevin nhất thời khó chịu, dùng phương pháp nhiều người chiếm đoạt phi thuyền TAO, nhốt bọn họ lại.

Dù sao Tổng đốc hành tinh Borges lấy danh nghĩa quảng mỗ cũng không thiếu vài thợ mỗ khổ dịch. Gã đánh chủ ý không sai chỉ là không nghĩ tới sau đó nhận được tín hiệu cầu cứu viện của Phù Chính.

Gã lúc ấy tâm tư tìm chuyện vui nổi lên, kêu gào muốn một lưới bắt hết bọn họ, đợi đến khi phát hiện chỉ có hai người Vinh Tranh và Phù Chính lại càng không kiêng nể gì.

Chỉ là, Phù Chính lộ ra thân phận, trong lòng gã có chút lộp bộp, thậm chí khó giải quyết.

“Y...Phù Chính có lợi hại như vậy sao?” Kevin hạ thấp giọng, tên thủ hạ thì thầm với gã một phen, nói cái gì mà Phù Chính lợi hại đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, Kevin nghe được khó chịu không thôi, tát tên kia một bạt tai: “Lăn lăn lăn! Làm phiền lão tử!”

Tên thủ hạ dạ dạ, sợ hãi trốn ra sau. Phù Chính nhìn trò cười này không khỏi hừ nhẹ một tiếng: “Như thế nào, còn chưa nghĩ ra câu chuyện?”

Thần sắc Kevin biến ảo không chừng, cưỡng từ đoạt lý nói: “Anh nói anh là Phù Chính, có chứng cứ gì? Chứng minh thế nào? Phàm là nhiệm vụ Quân bộ, sao lại chỉ phái một chiếc phi thuyền dân dụng đến tiếp ứng anh?”

Gã càng nói càng thấy có lý, càng hưng phấn: “Nơi này là bên ngoài Trùng tinh chẳng nhẽ còn muốn dùng nhóm trùng tử che tai mắt?” Gã cực kỳ giảo hoạt nói: “Tôi nghe nói Phù thiếu tướng là quân nhân quang minh lỗi lạc, sẽ không phải người lén lút làm chút chuyện không dám nhận đi?”

Điểm tiểu xảo đó của gã ở trong mắt Phù Chính quả thật không nâng lên ngọn sóng nào, y trầm mặt, không biểu tình nói: “Xem ra thiếu gia Deans thích xen vào việc của người khác. Phàm là nhiệm vụ bí mật, tự nhiên phải điệu thấp mà làm việc. Nếu chậm trễ chuyện Quân bộ, không biết Tổng đốc Ulysse có khả năng gánh được trách nhiệm không?”

Lời này khiến Kevin chột dạ, gã ra vẻ trấn định, nói: “Vậy được rồi, nếu như vậy, nhìn anh bị thương, không bằng xuống dưới kiểm tra một chút? Chúng tôi có bác sĩ.”

Gã làm sao mà mang theo bác sĩ, đó là phó quan của Phù Chiến mang đến. Kevin nói xong câu này, tay phải thò ra sau lưng làm thủ thế. Hai bảo tiêu vừa thấy, theo lệnh mà đi.

Phù Chính thấy thế lúc này mới nhảy xuống, vũng vàng rơi trên mặt đất, thân hình cao lớn đứng thẳng cũng kín đáo gạt đầu với Vinh Tranh ở phía sau. Người sau tỏ vẻ nhận được, dựa theo kế hoạch đã nói với Gerda, nín thở, đột ngột xông ra—

Kevin không thể tin được trùng to mắt, hét rầm lên: “Sao lại là mày!”

Cửa khoang lấy mất thường có thể thấy được lấy tốc độ nhanh chóng hạ xuống, Phù Chính trong chớp mắt phát lực, vài cái hô hấp nhảy đến trước mặt ba người, tay mắt lanh lẹ, chuyển ra phía sau bọn họ, đánh xuống gáy.

Một người! Hai người! Ba người! Kevin.Deans không cam tâm ngã xuống đất, mềm nhũn thành một đồng.

“Anh cũng làm không sai!” Vinh Tranh chớp chớp mắt, hưng trí cho Phù Chính một ngụm hôn gió. Phù Chính vui vẻ tiếp nhận, đột nhiên sắc mặt ngưng trọng.

“Không tốt, hai tên bảo tiêu kia muốn đi giết người!”

32. Chương 32

Phù Chính đoán không sai, Kevin tâm ngoan thủ lạt, vì để ngừa vạn nhất quyết định hạ tử thủ với người đang bị giam tạm thời trong ngục, sau đó ném vào trong vũ trụ miễn có đối chứng lại xảy ra chuyện.

Ra lệnh cho hai cơ giáp toàn lực phối hợp xâm nhập không chế hệ thống chủ phi thuyền, Phù Chính và Vinh Tranh tách ra hành động. Phù Chính đi đối phó mấy kẻ phân tán kia, Vinh Tranh mang theo Kevin đã bị trói thành bánh chưng trực tiếp đi tìm hai tên bảo tiêu kia.

Dưới sự trợ giúp của Gerda, hắn biết được vị trí của ngục giam lâm thời, xuyên qua hành lang là một cửa tự động, hắn vừa mới đi đến góc liền có thể nghe tiếng đánh nhau cách đó không xa truyền đến. Vinh Tranh một tay kéo Kevin ra một bên thản nhiên nói: “Đừng đánh.”

Ngũ khí này thật nhẹ nhàng băng quơ nhưng ai bảo trên tay hắn có con tin đâu. Hai bảo tiêu nhìn cổ chủ Kevin nằm trên mặt đất, ánh mắt đăm đăm: “Mày là ai?”

“Tôi là ai không quan trọng.” Vinh Tranh lần đầu làm loại chuyện uy hiếp này thế nhưng cảm thấy rất có ý tứ, hắn cười tủm tỉm nói: “Quan trọng là chủ của các người đang trên tay tôi, có nên đánh tiếp hay không a?”

Bọn bảo tiêu liếc nhau, dừng tay. Vinh Tranh lúc này mới tinh tế đánh giá qua.

Ba nam nhân bị nhốt trong ngục đã đi ra, đại khái là muốn phản kích hai tên kia, nam nhân trên đầu bị thương lúc này cũng quan sát Vinh Tranh, tựa hồ vì mất máu mà có chút choáng váng, nam nhân một hồi lâu mới nhận ra Vinh Tranh, lại nhớ đến cái gì, thanh âm có chút run rẩy: “Là cậu? Một mình cậu? Vậy thiếu tướng y.....”

“Anh ấy không có việc gì!” Vinh Tranh vội vàng trả lời, trấn an nói: “Cả hai chúng tôi đều không có việc gì, anh ấy chỉ là đi đối phó mấy tên kia”

Ninh Phi lúc này mới yên lòng, gật gật đầu nói: “Vậy là tốt rồi, mấy người này nói là phi thuyền bị trục trặc, chúng tôi vì an toàn không cho phép bọn họ lên phi thuyền, không nghĩ đến bọn họ lại ra tay giết người.....”

Sắc mặt Vinh Tranh đen lại: “Bọn họ giết mấy người?”

“Tiểu Lục chết.” Ninh Phi cực hận nói: “Còn có Ron phá vây đi báo tin cũng không biết giờ ra sao.”

Vinh Tranh nghe ra dao động kịch liệt trong lời nói của nam nhân, cảm thấy không cần so đo, rút dao găm trong lòng ra đặt trên cổ Kevin, chậm rãi nói với hai tên bảo tiêu: “Tôi thông cảm các người là bị người thuê lấy tiền làm việc, không phải do các người muốn. Chỉ cần các người bó tay chịu trói, ít nhất có cơ hội lưu lại mạng sống.”

Gân xanh trên trán bảo tiêu bạo khởi, hiển nhiên lựa chọn vô cùng khó khăn, Vinh Tranh thấy thế gia tăng lợi thế: “Thân phận Kevin.Deans chúng tôi rất rõ ràng, sẽ không thật sự giết gã. Các người cũng nghe vừa rồi Phù Chính nói, chúng tôi lúc này đây đang làm nhiệm vụ bí mật của Quân bộ. Nếu không phải bán mặt mũi cho Tổng đốc Deans, ở trong này giết tất cả các người cũng không ai biết...Bên nào nặng bên nào nhẹ, các người hẳn rõ ràng.”

Hai bảo tiêu nghe được mấy câu này cuối cùng giơ hai tay lên, tỏ vẻ buông tha chống cự. Ninh Phi lập tức bảo đồng bạn đem bọn họ nhốt vào trong ngục, Vinh Tranh lại hỏi: “Trừ hai người ra trên phi thuyền còn có mấy bảo tiêu?”

“Chỉ có hai chúng tôi.” Một bảo tiêu thành thật đáp: “Chúng tôi vốn là trốn ra, những người khác đều chết. Thiếu gia Deans mặc kệ sống chết của bọn họ....Người còn lại đều là tư binh của gia tộc Deans, không phải một nhóm với chúng tôi.”

Nguyên lai là như vậy, Vinh Tranh nhếch khóe miệng, cao giọng cười nói: “Ninh Phi nếu là như vậy, các người giờ đuổi qua là có thể báo thù, đúng không?”

Mắt Ninh Phi sáng lên, mang theo ba đồng bạn đi qua. Hai bảo tiêu nhìn Vinh Tranh có chút sợ hãi, hẳn trước nhốt Kevin vào cách vách ngục giam, lại đi về trước song cửa kim loại, vậy vậy bọn họ, trong mắt lóe ra tia hứng thú.

“Hiện tại nói cho tôi biết gần nhất Kevin.Deans làm cái gì?”

Đợi đến lúc chiến đấu trên phi thuyền kết thúc, Vinh Tranh đã biết hết, thanh âm Gerda từ trong radio phi thuyền truyền tới: “Tiểu Vinh Vinh! Đại cáo thành công! Chúng ta thắng lợi~!”

Vinh Tranh buồn cười, cuối cùng phiêu mắt nhìn Kevin còn đang hôn mê, gật đầu với hai bảo tiêu đang suy sụp một cái, đi thẳng đến phòng điều khiển, quả nhiên thấy vài người đang hưng phấn trò chuyện gì đó.

Ninh Phi thấy hân tiến vào, vui vẻ nói: “Huynh đệ làm tốt lắm a! Nhờ có cậu cứu thiếu tướng!”

Bên môi Vinh Trang mang ý cười, thâm ý cho Phù Chính một ánh nhìn: “Việc nhà, nên.”

“A?” Ninh Phi nhìn không khí giữa hai người, đột nhiên bưng tỉnh đại ngộ: “Ai! Ta nói mà! Thảo nào mà có thể lái Gerda tới đây....Lúc nào có thể uống rượu mừng a?”

Vinh Tranh đi qua, đứng song song với Phù Chính, Phù Chính rất tự nhiên nắm tay hắn, trong mắt đều là

âm áp: “Đội lần trùng triều này qua đi, tôi hẳn có vài ngày nghỉ. Đến lúc đó, hy vọng các người đến uống rượu.”

Hai người mười ngón giao triền, nhìn nhau không nói. Ninh Phi một bên kêu rên: “Chối mù chối mù! Tôi cũng sắp hai mươi sáu a! Còn chưa có đối tượng đâu. Có thể giới thiệu cho tôi một người không?”

“Loại chuyện này không gấp được, thiếu tướng phải đợi đến ba mươi đó thôi.” Hai người khác đi tới, bọn họ đều là tiểu đội đặc thù trên tay Phù Chiến, chuyên môn chấp hành một số nhiệm vụ đặc biệt. Vốn lấy năng lực bọn họ không nên bị lâm đến bước này, thế nhưng Kevin mang nhiều người lại đột ngột tập kích. Bọn họ một chết một bị thương, Kevin bên kia lại chết mười mấy người, Kevin đối với nhóm “nô tài” này không hề để ý, thi thể trực tiếp vứt vào vũ trụ xong chuyện. Cho nên khi Vinh Tranh và Phù Chính lên phi thuyền mới có chút người như vậy.

Hai người kia lần lượt là Neel và Locker, là một đôi anh em họ. Bọn họ không phải nhân tài đơn binh chiến đấu, một người là đội y một người phụ trách duy tu cơ giáp, bọn họ nói vài câu vui đùa với Ninh Phi liên hỏi tình hình thương thế của Phù Chính và độ tổn thương của Gia Y.

“Tôi hoàn hảo.” Nội thương của Phù Chính khôi phục không sai biệt lắm, Vinh Tranh có điểm không an tâm, gọi Neel hỗ trợ kiểm tra lại một lần. Locker đi tìm Gia Y.

Gerda vẫn tiếp tục khống chế hệ thống chủ phi thuyền, Vinh Tranh thuận tiện cùng Locker lấy chìa khóa cơ giáp. Trên đường đi Vinh Tranh hỏi vấn đề liên quan bảo dưỡng cơ giáp, Locker nhất nhất trả lời lại có chút cảm thán nói: “Thật không nghĩ tới, duyên phận của thiếu tướng lại tới chậm như vậy.”

“Tôi hai mươi mốt tuổi thì cùng y lên chiến trường, nhiều năm như vậy cũng không biết y có thích qua người nào hay không, còn tưởng rằng sẽ lựa chọn theo gia tộc loại chuyện đám hỏi này.”

Vinh Tranh nhướn mày, cười cười nói: “Anh rất ngoài ý muốn với sự xuất hiện của tôi sao?”

“Cũng không xem như vậy.” Locker nhún vai: “Sớm muộn gì cũng có một người, không phải sao? Chỉ là không nghĩ tới một khắc cuối cùng, cậu xuất hiện. Thế nhưng xuất hiện chung quy vẫn tốt hơn không, đối với thiếu tướng cũng tốt, không phải sao?”

“Y nhìn rất cường đại, rất lợi hại...Nhưng trên thực tế, hằng năm lúc một mình y đi bái tế cha mẹ đều cảm thấy y kỳ thật rất cô đơn.”

“Về sau có tôi.” Vinh Tranh thản nhiên nói, ánh mắt kiên định: “Chúng tôi sẽ làm bạn của nhau.”

Hai người nhìn nhau cười cười, Vinh Tranh nhìn ra được mấy người Locker đều rất quan tâm Phù Chính, cũng không khỏi vì y mà cao hứng, bọn họ đi vào nơi để cơ giáp, Locker do dự, dường như thiện ý nhắc nhở: “Tôi chuyên môn phụ trách duy tu và bảo dưỡng mấy cơ giáp, Gia Y và Gerda cũng là do tôi ngày thường duy tu. Xem như là người tiếp xúc cùng Phù Chính nhiều nhất, lén coi như bạn bè. Có vài câu, tôi không nên nói thế nhưng làm chiến hữu ở chung lâu ngày, tôi nghĩ nên nói ra.”

Vinh Tranh dừng bước tỏ vẻ lắng nghe, Locker tổ chức ngôn ngữ, chậm rãi nói: “Có lẽ là tôi lẩn miệng, thiếu tướng y rất không dễ dàng, mọi người chỉ nhìn thấy hào quang của y mà không phải bản thân y. Tuy rằng bản thân y cũng không kém....Tại Quân bộ, thiếu tướng có rất nhiều người ngưỡng mộ, còn có kẻ khá lớn mật chủ động theo đuổi.”

Chú ý sắc mặt Vinh Tranh, anh ta nhanh chóng nói: “Bất quá cậu yên tâm, thiếu tướng chưa từng đáp lại những người đó! Y trước kia giống như căn bản không để ý loại chuyện tình cảm này.....Không may chính là không gặp được người thích hợp.”

Vinh Tranh bật cười, hẩn thoát nhìn như bình dấm chua sao? Bất quá đối với nhóm tình địch cũng cần kỹ xảo và phương pháp, hẩn không sợ bọn họ, nhưng lòng độc chiếm cũng khiến hẩn không nghĩ để những người đó chung quy lượt lờ trước mắt Phù Chính.

Nghĩ đến đây hẩn lộ ra nụ cười có thể gọi là gian xảo: “Cảm ơn anh, Locker. Chờ tôi thanh trừ bọn họ xong sẽ nói cho Phù Chính công lao của anh.”

“Không.....không phải đâu!” Locker cả mặt thất kinh: “Cậu đừng nói tôi nói! Trời ạ! Sẽ chết người đó! Thiếu tướng phát giận rất khủng bố! Tôi sẽ chết rất thảm, ngao—”

Vinh Tranh không phủ nhận, lưu lại cho anh ta bóng lưng tiêu sái, cầm chìa khóa của Gerda và Gia Y rời đi. Vừa qua khỏi hai hành lang vừa vặn gặp Phù Chính đến tìm hẩn, hẩn ném chìa khóa Gia Y qua, người sau giơ tay vung vàng tiếp được, còn đi tới ôm eo hẩn, hơi cúi đầu trao một nụ hôn sâu.

Thật lâu sau rời môi, Vinh Tranh một tay cũng vòng lên eo lưng y, một tay khẽ vuốt băng vải trên lồng ngực, vừa lòng phát hiện nó đã được thay mới, ngẩng đầu nói: “Em có việc muốn nói với anh.”

“Về nguyên nhân tại sao Kevin.Deans lại xuất hiện ở nơi này.”

33. Chương 33

Muốn nói Kevin.Deans vì sao ở trong này thì không thể không nhắc tới hành tinh Borges và Tổng đốc Ulysse.Deans. Trên cơ bản hai cái tên trong lịch sử Liên Bang vài thập niên gần đây đều bị nêu ra đàm luận.

Hành tinh Borges là một hành tinh trung đẳng, mới đầu còn là man hoang chi địa (mảnh đất hoang vu) sau này phát hiện số lượng lớn khí -3 năng nguyên mà nổi tiếng toàn Liên Bang, từ đó bắt đầu phát triển. Trải qua hơn một trăm năm hưng vượng, cả quá trình đã vọt lên thứ hạng trước năm mươi trong Liên Bang. Dân bản địa đa phần là đời sau của nhóm thợ mỏ và thương nhân năm đó, cũng là một hành tinh khai thác mỏ nổi tiếng. Tại hành tinh Borges, 80% thổ địa trở nên đều thuộc tư hữu, đơn giản là có khả năng khai thác ra tài nguyên khí -3.

Mà gia tộc Deans là một trong những gia tộc có lượng thổ địa lớn nhất. Gia tộc này lấy giàu có, nhân đình thừa thớt và tàn bạo làm nổi danh, quá trình huyết tinh đi lên chức gia chủ và Tổng đốc cũng giống như lịch sử đoạt thuộc địa. Bọn họ ngay từ đầu am hiểu mưu sát thủ giết người, sau đó trong Liên Bang đưa ra nhóm quân đội tư nhân làm giấy chứng nhận, từ nay về sau bắt đầu dự trữ nuôi dưỡng tư binh, cũng bắt đầu trên chính đàn bộc lộ tài năng. Sau khi Ulysse ngồi lên chức Tổng đốc càng lấy tài nguyên mở đường, cung cấp không ít tài chính cho các nghị viên cấp cao trong Nghị viện bởi vậy được bọn họ ủng hộ các loại. Vị trí Tổng đốc càng làm càng ổn.

Thế nhưng sự vật tất có ngày hưng suy. Cơ giáp sinh ra mang đến huy hoàng cho hành tinh Borges cũng mang đến suy yếu cho nó. Theo cơ giáp ngày càng tiên tiến, khí -3 đã không thể thỏa mãn tiết tấu chiến đấu của nó. Mà một hành tinh khí -3 chung quy cũng có ngày cạn, không thể vĩnh viễn vô chừng mực mà khai thác. Hành tinh Borges hiện tại muốn chuyển mình thế nhưng khai thác số lượng lớn tài nguyên đất đai một cách không hợp lý mang đến hậu quả xấu. Rất nhiều người không việc làm, chỉ bằng khí -3 trong nhà mà miệng ăn núi lở, trong hành tinh không hề có sản nghiệp khác bởi vậy dẫn phát vấn đề xã hội lại bởi Ulysse sưu cao thuế nặng mà tuần hoàn ác tính, cục diện trước mắt đã không thể giải quyết bằng phương pháp hòa bình.

Theo nguồn tin tức ngầm của Phù Chính, Borges tinh đã có người xây dựng tổ chức phản đối, chuẩn bị thời cơ thích hợp liền phủ định Tổng đốc thống trị. Hiện tại Vinh Tranh muốn nói là về chuyện Ulysse nghĩ mọi cách tìm năng nguyên mới.

Năng nguyên mới không dễ tìm, trong lịch sử con người, mỗi một chủng năng nguyên mới được phát hiện và sử dụng đều trải qua công tác thăm dò nghiên cứu phát triển lâu dài. Borges tinh bị khai thác quá độ, bản địa không còn tài nguyên gì. Ulysse bắt đầu hướng phương diện vũ trụ động não. Qua nhiều năm điều tra, ông ta ngoài ý muốn phát hiện một hành tinh hoang nguyên.

Cái gọi là hành tinh hoang nguyên chính là chưa có trong danh sách đăng ký của Liên Bang cũng có thể là phế khí(bị vứt bỏ) hoặc là chưa khai phá, trên hành tinh có ít nhân loại cư ngụ nhưng mất đi liên hệ với Liên Bang nhiều năm, tự lực cánh sinh, sức sản xuất tương đối lạc hậu, bình thường cũng được gọi là cư dân bản xứ.

Bọn họ có ý thức cường liệt, đối với ngoại giới có ý thức phòng bị rất cao, cần tiếp xúc thời gian dài mới có thể hợp tác. Nhưng là nhu cầu cấp bách dùng năng nguyên mới, Ulysse nơi nào quản nhiều như vậy, vì chiếm được hành tinh có khả năng chứa nhiều sinh vật năng nào đó này, ông ta không tiếc phái ra Kevin-đưa con một vô năng của mình chính là muốn cho Kevin kích khởi mâu thuẫn, lấy đó làm bàn đạp phái tư quân đến trực tiếp khai chiến.

Chỉ là không nghĩ đến, người dân địa phương tuy rằng khoa học kỹ thuật không cao, trên cơ bản bị vây trong trạng thái nguyên thủy nhưng ý niệm bảo vệ gia viên của bọn họ cường hãn khiến bọn họ không sợ chết, còn linh hoạt sử dụng đặc sản động thực vật địa phương đã kích đoàn người Kevin mang ý xấu một trận. Kevin mang theo một trung đội nhân mã cuối cùng chỉ trốn ra mười một người.

Hai bảo tiêu là hai người trong đó, bọn họ không phải tư binh của gia tộc Deans nhưng bởi vì là nhất lưu trong nghề do công ty phái ra nên Kevin thường xuyên mang bọn họ vào trong ra ngoài, biết được không ít tin tức.

“Hành tinh hoang nguyên?”

“Đúng vậy, là hành tinh bị vứt bỏ đầu tiên khi lần đầu đại chiến với Trùng tộc, lúc ấy trình độ khoa học kỹ thuật cũng không đủ cho nên mới không thể phát hiện số lượng lớn sinh vật năng có thể sử dụng. Sau này có thể lúc Liên Bang chỉnh sửa bản đồ cho rằng hành tinh kia đã phủ đầy Trùng tộc không tính cho con người cư trú mới xếp vào hành tinh hoang nguyên” Vinh Tranh nói “Hai bảo tiêu còn nhớ rõ tọa độ, đã nói toàn bộ cho em biết.”

Phù Chính sắc bén phát hiện ra gì đó: “Em nói là, chỗ đó từng có Trùng tộc mà dân cư vẫn sinh hoạt ở đó như cũ?”

Vinh Tranh mới đầu còn không nghĩ đến điểm này, nhất thời cũng bình tĩnh đại ngộ: “Không sai! Lực phá hoại của Trùng tộc rất kinh người, liên tính bỏ qua tàn sát bừa bãi, cư dân vốn có cũng nhất định có phương pháp không muốn người biết vượt qua nạn sâu bệnh.”

Phù Chính trong nháy mắt cũng nghĩ tới rất nhiều thứ, thậm chí có kế hoạch đại khái. Y suy xét nói: “Đó là một tin tức có thể lợi dụng....Bất quá cư dân nguyên trụ bên kia không dễ nói như vậy, Deans ban đầu không khai thông tốt.”

Vinh Tranh gật đầu, lắng nghe y nói tiếp: “Nếu thật sự có tài nguyên sinh vật năng cũng không nên rơi vào tay gia tộc Deans, nếu có thể tôi cho rằng do chính nhóm cư dân quyết định tương đối tốt. Mặt khác một hành tinh thích hợp cư ngụ như vậy cũng không nên bị mai một.”

Bọn họ mơ hồ thương lượng một chút, Phù Chính vừa nãy đã nhấn lại với Phù Chiến báo bình an. Lúc này Phù Chiến trả lời vài câu, Ninh Phi tìm đến thông báo cho bọn họ. Hai người đi về phòng điều khiển, Ninh Phi không chế đài biên đưa nghịch gì đó, lúc này ngẩng đầu lên nghi hoặc mở miệng: “Có một chiếc phi thuyền quân dụng phát tín hiệu cho chúng ta yêu cầu lập tức trò chuyện....Chẳng lẽ là người Quân bộ khác?”

“Không phải phi thuyền quân dụng nga~!” Gerda đột nhiên hiện ra dương dương tự đắc nói: “Ta mới đi ra vài ngày liền biết tin tức mới nhất đó~! Đây tuy rằng là quân dụng nhưng đó là chuyện ba năm trước! Ninh Ninh anh không chú ý loại phi thuyền sao?”

Ninh Phi thận trọng kiểm tra, quả thế, không khỏi ngượng ngùng cười nói: “Tôi cũng không phải trí não sao có thể so sánh với kho dữ liệu của cô....Đây may mắn phi thuyền thật là trong quân đội đào thải ra bán cho thị trường dân gian, chợ đen lưu thông cũng không thiếu cho nên không xác định được đối phương là ai.”

Cấu này trên cơ bản tương đương hoàn toàn không biết gì cả, vài người nhìn Phù Chính, Phù Chính cũng không do dự lập tức phân phó: “Nhận, xem bọn hắn muốn nói cái gì.”

Video được chấp nhận, một người rất quen mắt xuất hiện trên màn ảnh lớn, Vinh Tranh thấy thế nào cũng cảm thấy vô cùng quen thuộc, cuối cùng dựa vào ánh mắt phát hiện chân tướng.

“Kỳ Uyên? Sao lại là anh?”

Bề ngoài Kỳ Uyên biến hóa cũng không lớn thế nhưng hần lấy kính mắt xuống, đổi kiểu tóc lộ ra cả khuôn mặt, khí chất cả người cũng thay đổi. Ngay trang thành thầy giáo đại học hần có chút lạnh lùng nhưng cũng chỉ coi như người bình thường không khó ở chung mà hần qua vài thao tác đạo cụ liền nhanh chóng biến hóa, lộ rõ bản chất là một hải tặc tinh tế oai phong một cõi.

Ánh mắt phong duệ (sắc bén), ngũ quan rõ nét. Nếu nói Phù Chính mang cho người khác cảm giác như một ngọn núi trầm ổn, vững chắc không thể phá được như vậy Kỳ Uyên chính là ngọn gió! Là lưỡi dao! Là một luồng hàn quang lạnh lùng đánh xuống. Hần không hề che giấu mà phát tán lãnh liệt của chính mình, một khắc hần xuất hiện trên màn ảnh kia, Vinh Tranh có thể tình tường thấy được Ninh Phi ở một bên đột nhiên co rút con người, mà nhìn phản ứng của những người xung quanh, chỉ có mình hần nhận thức Kỳ Uyên, biết Kỳ Uyên là ai.

Kỳ Uyên quét mắt nhìn mọi người ở đây, ánh mắt chuyển đến Phù Chính lại dừng trên người Vinh Tranh, khẩu khí ôn hòa khó có được: “Sau khi đưa cậu đến đây vừa vặn có chút việc phải làm ở phụ cận, đi một chuyến về vừa lúc tới đón cậu.”

Vinh Tranh không nhớ có ước định này với đối phương nhưng đối với việc Kỳ Uyên có hỗ trợ, hần rất cảm kích thế là lần nữa cảm ơn: “Cảm ơn anh đã đưa tôi và Gerda tới đây. Sự tình đã xong xuôi, rất thuận lợi.”

Đồng thời, hần lại uyển chuyển từ chối nói: “Chỉ là chúng tôi còn muốn làm chuyện khác không thể đồng hành với anh.”

Kỳ Uyên nheo mắt, không khí trong nháy mắt có chút ngưng trệ, trong giây lát hần hạ thấp đầu, ha ha cười: “Là như thế sao. Như vậy, tôi vừa lúc cũng muốn làm cho xong hết chuyện. Có người muốn chúng tôi giết một gia hỏa tên là Kevin.Deans.....Gã ta ở trên phi thuyền này, đúng không?”

Vinh Tranh không khỏi quay đầu nhìn Phù Chính, người sau sắc mặt ngưng trọng, nhợt nhạt mở miệng: “Kevin.Deans không thể giao cho anh, gã có hiềm nghi đến vụ án giết người, chúng tôi muốn mang gã về tiếp nhận chế tài của pháp luật Liên Bang.”

“Sách.” Nghe đến câu này, sắc mặt Kỳ Uyên có vài phần không vui, thâm ý nhìn Vinh Tranh, đột ngột từ bên cạnh lòi ra một người, hất cao cằm, chậm rãi nói: “Như vậy, dùng người này đổi thì sao?”

Không đợi Vinh Tranh thấy rõ thần sắc trong ánh mắt hần, Ninh Phi và Nick đã đồng thanh kêu lên: “Ron!”

34. Chương 34

Thấy tình thế không ổn, Ron bị ép chạy đi tìm cứu viện lại đánh bậy đánh bạ bị Kỳ Uyên gặp được, bởi vì bị thương vô lực chống cự liền bị Kỳ Uyên bắt lên phi thuyền, đồng thời Kỳ Uyên cũng biết được mọi

chuyện. Chỉ là Ron đến cùng cũng là quân nhân không nói ra chuyện liên quan đến nhiệm vụ của Phù Chính.

Kỳ Uyên nhận công việc mà người thuê làm tiến hành truy kích đến, khi nhìn thấy Vinh Tranh và Phù Chính thân mật đứng cùng một chỗ trong nháy mắt đã xác định quan hệ giữa hai người bọn họ. Cũng trong nháy mắt kia hẳn không rõ cảm xúc của bane thân là gì, như có dao động không thể nghi ngờ ủa đến.

Hắn vịn dầm xa xôi điều người lái phi thuyền đưa Vinh Tranh đến đây, chiếu cố cậu ta cũng không phải để nghe một câu cảm ơn.

Phù Chính cũng không phải gì cũng không biết, nam nhân tên Kỳ Uyên kia nhìn như bất phàm nhưng ánh mắt nhìn Vinh Tranh quen thuộc như thế, quen thuộc đến y mỗi ngày nhìn gương đều có thể thấy. Lúc y không có ở đó đến tốt cùng đã xảy ra chuyện gì?

Y chưa bao giờ cảm thấy thân phận quân nhân của chính mình lại trở thành chướng ngại của tình yêu hơn lúc này. Vinh Tranh đã đi vào tính mạng của y, mà y cũng không nghĩ muốn mất hẳn dù chỉ một giây.

May mà....may mà lúc y rời khỏi, Vinh Tranh lại nói là “chờ ta”, y sẽ đứng tại chỗ chờ, chờ đợi người y yêu đuổi tới, sau đó nắm tay nhau cùng tiến, không xa không rời. Gặp gỡ quen biết Vinh Tranh là may mắn của y, y sẽ quý trọng.

Sóng ngầm mãnh liệt, hai nam nhân trầm mặc đối diện, phảng phất có điện quang hỏa thạch, khí thế bạo tăng, người xung quanh đều cảm thấy không khí ảm ảm ngưng trệ, Vinh Tranh chau mày, phá vỡ sự im lặng: “Là ai muốn giết Kevin.Deans?”

Kỳ Uyên lúc này mới thu lại ánh mắt sắc bén, khẽ cười một tiếng, không đáp lại hỏi: “Bạn học Vinh Tranh không giới thiệu cho tôi những người khác sao?”

Vinh Tranh không thích sát ý hẳn tỏa ra khi nhìn Phù Chính, cho dù sát ý kia che dấu rất tốt nhưng Vinh Tranh vẫn phát hiện ra. Không kịp suy nghĩ vì sao Kỳ Uyên muốn giết Phù Chính, hẳn nghiêm mặt không biểu tình chọc thủng thân phận của đối phương: “Nơi này đã không phải trường học, anh cũng không phải thầy giáo Kỳ Uyên— tôi không cho rằng tôi có thể có gì đó với Tham Lang đại danh鼎鼎.”

Sắc mặt mọi người đều biến đổi, chuyển sang cảnh giác. Kỳ Uyên không để ý người khác, nhìn chăm chú vài hắn, ha ha cười lên: “Vinh Tranh, cậu có thể làm bạn với tôi, tôi cầu còn không được. Tham Lang tuy rằng nổi danh nhưng lại thiếu nhân tài như cậu, không bằng suy xét đến ăn mang chỗ ta?”

“Phải biết lúc ở trường học, khóa của tôi cậu học rất tốt.” Hắn thâm ý cười với Vinh Tranh nhưng ánh mắt lại đánh lên người Phù Chính. “Còn có, giữa chúng ta còn rất nhiều chuyện phải làm, đúng không?”

“Hắn sẽ không đi.” Phù Chính rút cuộc mở miệng: “Kevin.Deans cũng sẽ không giao cho anh. Về phần Ron bị anh bắt....” Y nhìn về phía Ninh Phi và Nick một cái, hai người kia một yên lặng siết chặt bàn tay, một dứt khoát quay đầu đi, hiển nhiên đem quyền quyết định giao cho Phù Chính.

Ron là chiến hữu của bọn họ, nhưng hắn không phải là chiến hữu đầu tiên chết trước mặt họ cũng không phải là người cuối cùng. Việc duy nhất bọn họ có thể làm là dưới tiền đề không làm ảnh hưởng đến nhiệm vụ, hung hăng mà trả thù cho hắn. Tựa như tiểu Lục đã chết đi, thì cốt vô tồn, nhưng bọn họ sẽ đi nghĩa địa công cộng, vì cậu ta lập một ngôi mộ chôn quần áo và di vật, hằng năm cúng viếng đồng thời chiếu cố người nhà của cậu ta.

Hối hận sao? Tiếc nuối sao? Một khác tông quân kia, bọn họ đã quên đi cái cảm xúc này.

May mắn Phù Chính không phải người không để ý đến sống chết của cấp dưới, y cũng coi họ như đồng bào quý báu. Mấy người đều chờ đợi câu trả lời của y, Phù Chính chậm rãi nói: “Về phần Ron, tôi nghĩ chúng ta có thể dùng cách khác để trao đổi.”

Kỳ Uyên cảm thấy hứng thú nhướn mày, kéo dài âm “nga” một tiếng. Phù Chính lại nói: “Tôi nghĩ, tôi đã biết ai muốn giết Kevin.Deans”

“Nếu được, chúng ta có thể hợp tác.” Y nói: “Mục đích của anh là tính mạng của Kevin.Deans, này cùng hành động của chúng tôi không có xung đột.”

Kỳ Uyên nheo mắt, dường như suy tư, hắn đột nhiên cong khóe miệng mỉm cười: “Vây tốt, tôi xin lên phi thuyền. Hảo hảo nói chuyện với anh về sự hợp tác giữa chúng ta.”

Kỳ Uyên tắt video, Phù Chính xoay người, Vinh Tranh lập tức giải thích: “Hắn nói bản thân là thủ lĩnh Tham Lang không biết vì nguyên nhân gì đã từng giả mạo thân phận giảng sư đặc biệt dạy học tại học viện quân sự Liên Bang. Theo như chính hắn nói là đi gặp một người.”

“Gặp một người nào đó mà dám giả làm giảng sư của học viện quân sự Liên Bang?” Ninh Phi lú lười: “Cũng quá cuồng vọng đi. Trở về phải nói bên kia hảo hảo chỉnh đốn mới được.”

“Vô dụng, học viên quản lý nghiêm khắc. ” Vinh Tranh nhún vai: “Không có người bên trong tiếp ứng sao có thể đi vào? Chỉ là không biết người hắn muốn gặp là ai.” Quay sang hỏi Phù Chính: “Anh thật sự biết người muốn giết Kevin.Deans là ai?”

“Tôi đại khái đã có người để chọn.” Phù Chính trả lời như thế, tiếp y cho hai người Ninh Phi và Nick một ánh mắt, hai người sáng tỏ, sôi nổi lấy lý do đi đón Tham Lang mà đi khỏi, Vinh Tranh nhún mày, có chút không rõ ràng cho lắm.

Phòng điều khiển chỉ còn hai người, Phù Chính nhìn Vinh Tranh, trực tiếp hỏi: “Lúc tôi không ở đã xảy ra chuyện gì?”

“....”

Vinh Tranh chần chờ một lát lại gia tăng suy đoán nào đó của Phù Chính, một hồi lâu sau, hắn mới cười

cười: “Là chút việc riêng của em, lúc ấy vừa lúc mất liên lạc với anh. Kỳ thật cũng không có gì, em có thể xử lý tốt.”

Phù Chính cau mày: “Nhìn phản ứng của em, ít nhất không có thoải mái như vậy. Em không muốn nói tôi không ép em—thế nhưng ” y chuyển đề tài “Tôi hy vọng, lúc em cần sự hỗ trợ, tôi là người đầu tiên em nghĩ đến.”

Nụ cười của Vinh Tranh càng đậm, gật gật đầu: “Anh yên tâm, lần này vội vàng tới tìm anh mới nhờ Tham Lang hỗ trợ vận chuyển Gerda ra....Nếu có lần sau, hẳn có gia gia anh hỗ trợ, không phiền đến hẳn.”

Con người đen của Phù Chính càng u ám, Vinh Tranh tiến lên một bước, chủ động kéo tay y, ngẩng đầu khê hôn hai má Phù Chính: “Được rồi, hiện tại cũng không phải là lúc nói chuyện này, chúng ta đi xem xem Kỳ Uyên muốn cái gì đi.”

Cảm xúc của Phù Chính rõ ràng tốt hơn, y nắm chặt lấy năm ngón tay của hắn, không có ý tứ buông ra, Vinh Tranh đành phải tùy ý y, cùng nhau ra đại sảnh đón khách gặp Kỳ Uyên.

Kỳ Uyên mang theo hai thủ hạ, thực tùy ý giờ tay để Ninh Phi và Nick kiểm tra, sau khi xong câu đầu tiên là: “Tôi muốn xác nhận một chút, Kevin.Deans đích xác ở trên phi thuyền này.”

Mấy người đi đến chỗ phòng giam tạm thời, Kevin.Deans đã tỉnh, ngồi dưới đất tựa vào vách tường, thấy có người đến nhanh chóng đứng lên, phát hiện là Phù Chính và Vinh Tranh, sắc mặt nhất thời hung tợn.

“Thả tao! Không thì chờ gia tộc Deans trả thù!”

“Thật đáng tiếc.” Vinh Tranh không có ác cảm gì với Kevin.Deans, thế nhưng chịu không nổi sự vô năng của gã, hắn ôm tay nhàn nhạt nói: “Gia tộc Deans có biết được cái chết của mày hay không đó là một việc khó.”

“Sẽ không.” Kevin nghe được câu này, trước có chút hoang mang sau càng thêm nặng, mắng: “Tao trước đó có liên lạc với người nhà! Bọn họ sẽ tìm tao! Lập tức thả tao ra! Không thì tao đảm bảo mày sẽ chết rất thảm!”

“Giết tao, cha tao sẽ không để yên cho bọn mày!”

Vinh Tranh thật có chút lười so đo với gã, bèn lui qua một bên để Kỳ Uyên nhìn nhìn Kevin. Kỳ Uyên bắt quá liếc mắt một cái lập tức gật đầu vừa lòng nói: “Là người thật.”

“Sinh ý của hải tặc không tốt lắm, cho nên chúng ta nhận công việc của chợ đen thuê làm. Lúc này đây là một người muốn tôi mang về một Kevin hoàn chỉnh bất luận sống chết.” Kỳ Uyên thực thản nhiên nói: “Cho nên nói xem chúng ta có thể hợp tác như thế nào?”

Phù Chính còn chưa trả lời, Kevin ở một bên nghe toàn bộ vào tai, khó tin trừng mắt kêu to: “Phù Chính! Mà y cứ nhiên cầu kết với hải tặc?”

Vừa dứt lời, Kỳ Uyên đột ngột quay đầu sang làm bộ kinh ngạc, ngữ khí sung sướng khi người gặp họa: “Cáp...Thật không nghĩ đến, nguyên lai là Phù thiếu tướng đại danh鼎鼎?”

“Cho nên nói, Kevin.Deans tất phải chết ở chỗ này?”

Con người Vinh Tranh co rút, từng từ hỏi lại: “Kevin chết ở chỗ này lại như thế nào?”

“Hải tặc Tham Lang tác loạn, Tổng đốc Deans nếu nhìn thấy con trai bảo bối bị giết chết lại sẽ như thế nào? “

35. Chương 35

“Đúng!” Ninh Phi trầm trồ khen ngợi, cũng nói theo: “Thiếu gia Kevin cũng quá bất hạnh! Tuy rằng chạy ra khỏi hang ổ lại rơi vào miệng sói, sao lại gặp phải hải tặc tinh tế cơ chứ! Đây thật không có liên quan gì đến chúng ta, vì cứu gã chiến hữu của chúng ta còn phải hy sinh đó!”

Kỳ Uyên bị Vinh Tranh đẩy về như vậy, không thực hiện được mục đích, đại khái nghĩ đến chuyện gì đó, sắc mặt có chút tối tăm. Phù Chính lạnh lùng nói: “Anh cũng đã thấy, hiện tại có thể hảo hảo nói chuyện hợp tác chưa?”

“Được a.” Kỳ Uyên ra vẻ trấn định, lại không cam lòng nói với Vinh Tranh: “Đừng quên cậu đã từng nói cái gì.”

“Tôi nhớ rõ những gì mình đã nói.” Vinh Tranh không nặng không nhẹ nói lại lần nữa: “Đó là việc riêng của tôi và anh. Tôi hy vọng anh cũng có thể nghĩ như vậy.”

Kỳ Uyên có chút mất kiểm chế, nhưng lời Vinh Tranh vừa nói ra, hắn nhanh chóng điều chỉnh lại, thâm sâu nhìn Vinh Tranh một cái, phát hiện chính mình vẫn không có biện pháp với cậu ta như cũ, mấy người không nhìn Kevin rít gào mắng giận, đi đến phòng khách cách đó không xa. Phù Chính còn chưa nói gì, Vinh Tranh nhỏ giọng hỏi Nick có thể đi pha bình trà hay không.

Hắn không đi được, Nick rất thích ý đi, khi trở về ghé vào lỗ tai hắn chế nhạo: “Cậu thật chu đáo a chị dâu.”

Vinh Tranh hung hăng cho hắn một khuỷu tay, đau đến nước mắt sắp chảy ra. Nhưng tư thái đùa giỡn này hiển nhiên đã kéo gần khoảng cách, hắn chắc chắn sẽ lên chiến trường với Phù Chính, về sau tự nhiên không tránh được phải giao tiếp với nhóm chiến hữu của y, phương thức như vậy tất cả mọi người đều thích.

Nick thăm hề hề đứng ở góc hẻo lánh tiện hành động, hai người Kỳ Uyên mang đến cũng tản ra, ba người ngồi trên ghế sofa, Kỳ Uyên khôi phục dáng dấp ban đầu, hai ngón tay thon dài giao nhau lại mở ra, giao nhau rồi lại mở ra, này tựa hồ là động tác quen thuộc khi hắn suy nghĩ. Phù Chính cũng không nói gì, đang đợi đối phương mở lời trước.

Đứng ở góc độ của Phù Chính, không tốt nói trước. Y hiện tại đang là quân nhân, tuy rằng có tham gia chính trị song đó cũng không phải chức nghiệp chính của y, nói cách khác, y kỳ thật không thích lục đục đầu đá gì đó, thế nhưng địa vị của Phù gia lại có thể tham gia vào việc này, gia tộc, phe phái, đấu tranh chính đàn....Đều chung nhịp thở với y, nếu không muốn bị người khác khống chế vận mệnh có hai phương pháp, hoặc là cái gì cũng không làm hoặc là cái gì cũng làm.

Huống chi bây giờ y còn có Vinh Tranh. Vì tương lai của hai người, y phải thận trọng.

Có lẽ vì một phen giao phong mới rồi, Kevin đã bị đóng dấu nửa đường chết. Kỳ Uyên cũng không nóng nảy, rất là nhàn nhã, nửa ngày sau mới nói: “Nếu các người bắt được Kevin như vậy các người biết gã từ Borges tỉnh đến nơi xa xôi này để làm gì sao?”

“Chúng ta biết.” Phù Chính bất động thanh sắc, đồng thời đánh ngược lại: Người thuê anh cũng nhìn trúng nơi này?”

“A...Quả nhiên là Phù thiếu tướng được xưng là chiến thần.” Kỳ Uyên không lưu tâm, nhận lấy toàn bộ thăm dò của Phù Chính. “Tất cả mọi người đều biết chuyện vậy thì không cần nói lời thừa thãi nữa. Sự tình rất đơn giản, gia tộc Deans nhất định đeo mặt đen, người phản diện như vậy tuy rằng có chút phiền toái, nhưng có thể có được thắng lợi cuối cùng, không phải sao?”

Mấy câu này vừa nói ra, phạm vi người có khả năng lại thu nhỏ lại, trong lòng Phù Chính đã biết, hỏi lại Kỳ Uyên: “Anh muốn làm gì?”

Kỳ Uyên nâng tay phải lên, vươn ra hai ngón tay dài khác hẳn với người thường: “Tôi muốn làm hai việc thế nhưng thiếu người hợp tác. Hôm nay gặp được anh, tôi cho rằng rất thích hợp.”

“Thứ nhất giết chết Kevin.Deans diệt khẩu, giấu tin tức này.”

“Thứ hai, tôi và dân bản xứ của hành tinh kia có chút liên hệ, bọn họ không hy vọng lại có người như Kevin đánh chủ ý đến mình, hơn nữa....Có thể suy xét cùng khai phá.”

Người địa phương mất liên lạc cùng Liên Bang nhiều năm, trình độ khoa học kỹ thuật rất lạc hậu, vì sinh tồn và phát triển, bọn họ cũng muốn cải thiện hoàn cảnh cư ngụ của bản thân, Kevin đến khiến bọn họ càng cần nhanh chóng hiểu rõ trình độ của Liên Bang. Bọn họ không nghĩ lại làm “dân bản xứ” một hành tinh xa xôi mà nguyện ý nỗ lực tranh thủ một tương lai tốt đẹp.

Vinh Tranh lại không có ý tưởng như thế, không khỏi hỏi: “Như thế nào? Người thuê anh cũng không đàm phán thuận lợi với bọn họ sao?”

Kỳ Uyên nhún vai: “Chính khách sao, tự nhiên phải ưu tiên lợi ích cho mình rồi. Số lượng người địa phương không nhiều, bọn họ càng có khuynh hướng mua toàn bộ hành tinh, đuổi toàn bộ người đi. Như vậy lợi nhuận đạt được là 300%.”

Vì 100% lợi nhuận, liền có vô số người chịu đánh cược tính mạng, hướng chi lại nhiều như vậy. Ở ngoài đương nhiên nói lời dễ nghe nhưng chung quy tất cả đều là ý tứ như vậy. Đa số người tại thời điểm có cơ hội như vậy đều thà rằng cải thiện chứ không muốn chuyển đi, bởi vậy những ý kiến bất đồng của người địa phương cũng dẫn đến không ít tranh luận.

Phù Chính bình tĩnh suy xét lợi hại trong đó. Phù gia tuy rằng lấy quân công lập nghiệp, thành viên trong nhà cũng chủ yếu tham gia quân ngũ, nhưng những người còn lại cũng kinh doanh rất nhiều ngành sản xuất, chỉ có thể nói thế lực chủ yếu là trong quân. Phù Chiến là một chi thuộc bốn gia (dòng chính), lại bởi vì ngày thường rất bận, bọn họ chỉ hằng năm sang năm mới tụ hội ở gia tộc. Mà tài nguyên liên quan đến sản nghiệp kinh doanh của Phù gia là do một người chú ở phân gia (dòng phụ) đảm nhiệm. Nếu nhận được chuyện này, không khó gì lại phân đến cho ông ấy.

Một gia tộc đứng không ngã cũng không đơn giản như vậy. Đáp ứng Kỳ Uyên chính là cầu kết với hải tặc, vô luận là làm gì cũng thế, Kỳ Uyên có thể âm thầm làm rất nhiều chuyện, mang đến lợi ích khổng lồ bởi vậy chống lại đối thủ này của hắn cũng không phải vấn đề dễ giải quyết chỉ cần nói là được.

Kỳ Uyên cũng biết đây là chuyện quan trọng cần suy nghĩ, rất kiên nhẫn chờ đợi. Thật lâu sau Phù Chính khẽ gật đầu: “Phù gia sẽ cân nhắc chuyện này.”

“Không nên để tôi đợi lâu.” Kỳ Uyên lúc này mới mỉm cười, nói lời như vậy trên cơ bản đã thành bảy tám phần. “Lấy kỳ hạn là nửa tháng, thế nào? Lúc các người phái người đến khảo sát địa điểm, cũng có thể liên hệ với tôi.”

Cẩn thận suy ngẫm, Vinh Tranh hỏi: “Anh sao lại quen với bọn họ? Không phải đã phong bế rất lâu rồi sao?”

“Điều này sao...” Kỳ Uyên cố ý đến gần hơn, cơ hồ sát mặt Vinh Tranh: “Thủ hạ của tôi ra ngoài gặp chuyện ngoài ý muốn, vừa lúc hạ xuống bên kia, được bọn họ cứu trợ, sau ở lại hơn nửa năm, còn nhìn trúng một cô nàng bên đó... Các người nếu không vội, có thể tham gia hôn lễ nửa tháng sau của bọn họ, nghe nói là tổ chức theo tập tục địa phương lưu truyền tới nay, phi thường thú vị.”

Hắn mời rất thành ý, Vinh Tranh cũng có chút động tâm, nhưng chuyện này nhất định sẽ có nguy hiểm. Gerda nhìn bọn họ nói chuyện không sai biệt lắm, lộ ra xen vào: “Ta muốn đi xem-!”

“Di? Kỳ Uyên sao người lại ở đây?”

Kỳ Uyên tâm tình tốt, cười tủm tỉm, điểm vào cái trán hư ao của Gerda: “Đúng vậy, sao ta lại ở trong này a? Thật sự là bí mật. Thế nào? Muốn đi xem phong tình hôn lễ dân tộc với ta không?”

Gerda vô cùng hào hứng, bộ dạng vụng vọ xoay tới xoay lui muốn đi, Gia Y cũng hiện thân, trước nhìn nhìn sắc mặt Phù Chính, phát hiện có chút....Khó coi?

Nhìn theo ánh mắt Phù Chính, Gia Y lập tức xông lên chui vào giữa Vinh Tranh và Kỳ Uyên, ngẩng đầu lên: “Gerda người thật dọa người! Kho số liệu của người không phải là không gì không có sao?”

“Sao có thể giống với tận mắt nhìn thấy!” Gerda mắt hứng: “Gia Y người thật là một cơ giáp nhàm chán!”

“Cơ giáp còn muốn nhìn tận mắt cái gì.” Gia Y đẩy lùi hỏa lực kiên trì của Gerda, nhanh chóng ném ra một câu tuyệt đối khiến Gerda căm ghét vạn phần: “Người cũng không phải là người.”

Gerda quả nhiên nổi giận: “Người mới không phải người!”

Lần thứ 101, hai cơ giáp triển khai vấn đề lâu dài lại tràn ngập thuốc súng, Phù Chính đứng lên, mặt không biểu tình: “Tôi cần liên lạc với trong nhà một chút.”

Kỳ Uyên buông tay: “Xin cứ tự nhiên. Bất quá để Vinh Tranh ở lại một lát. Tôi có lời muốn nói.”

Phù Chính lập tức nói với Vinh Tranh: “Gia gia nói muốn thấy em bình an vô sự.”

Vinh Tranh kinh ngạc, đảo mắt nhìn hai người, cảm thấy có gì đó không thích hợp. Nhưng từ lúc hấn đi đến giờ vẫn chưa liên lạc với Phù Chiến, quả thật cũng nên báo bình an.”

Hấn cũng đứng lên, khách khí nói: “Tôi trước đi một lát, chốc sau sẽ trở lại.”

“Còn có, tôi cam đoan với anh, Kevin hẳn phải chết, có thể thả Ron ra không?”

Hai người sóng vai, đứng chung một chỗ rất hòa hợp, Kỳ Uyên nhìn thấy chương mắt, lạnh lùng nói: “Kevin.Deans còn chưa chết.”

Vinh Tranh có điểm vội vàng chỉ có thể tạm thời buông chuyện này, quay đầu nhìn Phù Chính với ý xin lỗi. Người sau nhận được, vẻ mặt lập tức càng ôn hòa. Đợi khi bọn họ đi vào phòng bên cạnh, lúc chỉ còn lại hai người, Phù Chính an ủi: “Bây giờ không phải là thời điểm, Kỳ Uyên hẳn sẽ không làm gì Ron.”

Vấn đề hiện tại là chúng ta có nên đi xem tình huống thực địa không, lại quyết định có muốn hợp tác với đoàn hải tặc Tham Lang không?”

36. Chương 36

Cách ngày tổ chức hôn lễ còn nửa tháng bởi vậy bọn họ có thể lên kế hoạch đầy đủ chu đáo. Kỳ thật Phù Chính có chút tâm tư khác, từ tiền tuyến trở về, y và Vinh Tranh không có thời gian ở riêng, hai ngày hai đêm rơi xuống hành tinh trùng kia cho dù tốt đẹp nhưng lại trôi qua quá nhanh, quá ngắn. Mà nếu bỏ qua cơ hội này, Vinh Tranh quay về học viện không biết lúc nào mới có thể thấy hắn.

Chỉ riêng lý do này đã đủ để y đi hành tinh hoang nguyên kia một chuyến. Coi như nghỉ ngơi cũng không tồi, chỉ là y ra ngoài làm nhiệm vụ bí mật, bất kể thế nào cũng phải báo cáo lại chút. Về cái khác, sẽ có gia gia Phù Chiến đến hỗ trợ.

Nói vậy Phù Chiến sẽ không từ chối.

Bọn họ ở bên trong phòng trống bên cạnh liên lạc với Phù Chiến, bên kia ông lão mặt mày hồng hào, thấy “cháu dâu” tương lai thế nào cũng thuận mắt, tất cả đề nghị của Phù Chính đều đồng ý hết, về phần chuyện khảo sát hành tinh hoang nguyên, ông nói sẽ nhanh chóng liên lạc với người hiểu công việc trong nhà, trong một ngày có thể lấy được đáp án hơn nữa còn phải ra nhân viên chuyên nghiệp đi trước để tính toán giá trị cụ thể.

“Kẻ muốn giết người phía sau Tham Lang kia sao....” Phù Chiến thấy hai người đều bình an vô sự, thanh âm cũng vang dội hơn, tâm tình vô cùng tốt: “Ta đại khái cũng rõ là ai, các cháu cứ thả tay mà làm, ta làm chỗ dựa cho hai đứa!”

“Người Phù gia chúng ta không dễ dàng lùi bước như vậy!”

Vinh Tranh cũng hưng trí lên, dưới tình cảnh trong bầu không khí có người nhà chuyện gì cũng dễ thương lượng này hắn kim lòng không được dung nhập vào trong đó, hưởng thụ vài phần tình cảm thân tình. Phù Chính lặng yên cầm lấy tay hắn, mở miệng hỏi han: “Gia gia sẽ giúp em xin phép lại....Chúng ta cùng đi xem, thế nào?”

Bên học viện vốn đã xin nghỉ phép một tuần, hiện tại cũng đã đến hạn. Nhưng lại xin nghỉ, hắn chung quy chỉ là học viên, phải suy xét một chút việc ảnh hưởng đến tiến độ học tập.

Tuy rằng hắn rất cảm động sự quan tâm của Phù Chính, không muốn cứ thế lại tách ra, thế nhưng Vinh Tranh có chút do dự, nhìn thấy hắn như vậy, Phù Chính không khỏi nắm chặt năm ngón tay, như là muốn truyền qua tin tức nào đó.

Vinh Tranh ngẩng đầu lên, rõ ràng nhìn thấy gợn sóng trong đôi mắt đen của y, một giây một phút cũng không hề che lấp tình yêu sâu lắng đối với mình, hô hấp của Vinh Tranh bị kim hãm, nhin không được mà giọng cũng mềm nhẹ: “Em và anh cùng một chỗ, thế nhưng ....lần sau không thể lại như vậy.”

Chuyện lần sau để lần sau lại nói. Phù Chính lần đầu tiên trong đời có ý nghĩ vô trách nhiệm như vậy, chỉ cần lúc này đây Vinh Tranh đồng ý, cần gì phải quản nhiều thứ như vậy. Quý trọng từng giây từng phút là được rồi, không cần phải tìm tòi ngày mai không xác định kia.

Bọn họ lại bàn bạc chi tiết một lát, Vinh Tranh nhớ tới Kỳ Uyên nói tìm mình có chút chuyện, muốn đi tìm hẩn hỏi một chút, Phù Chính lại như không có việc gì nói: “Không cần.”

Vinh Tranh kinh ngạc nhìn y, Phù Chính thản nhiên: “Giữa em và hẩn còn có chút liên lụy, không nên tham dự chuyện ở đây quá nhiều, Nick và một người em họ xa của tôi đính hôn, sang năm sẽ tổ chức cưới, coi như nửa người nhà, vừa vặn có thể tham gia vào việc này, để hẩn đến làm tốt hơn. Về sau bảo hẩn đi nói chuyện với bọn họ.”

Vinh Tranh nghĩ nghĩ, tựa hồ có thể làm vậy, lại không nghĩ sâu ý tứ của Phù Chính, gật gật đầu đồng ý.

Sự tình cứ như vậy được quyết định, Nick từ chỗ Kỳ Uyên gửi tới vài câu, chỉ cần bọn Phù Chính đặt chân lên hành tinh hoang nguyên kia sẽ lập tức đón được Ron về, hơn nữa bảo đảm cậu ta sẽ không bị chút thương tổn.

Kế tiếp là một tuần trôi qua trên phi thuyền, trên đường gặp chuyên gia Phù gia phái đến, sau khi hội hợp với bọn họ cùng nhau chạy tới tọa độ hành tinh kia. Dọc theo đường đi Phù Chính và Vinh Tranh như hình với bóng, cùng ra cùng vào, ở trong mắt người có tâm là đủ loại cảm và tư vị. Mà vài ngày sau, bọn họ cuối cùng cũng đến địa phương kia.

Từ trong vũ trụ nhìn lại, đây là một hành tinh bị đại dương bao phủ đa số, bên cạnh có một khối lục địa lớn đầy màu xanh đại biểu cho sự sống tồn tại. Vinh Tranh dựa vào tri thức trong sách tính ra, đây là một hành tinh trung đẳng.

Chỗ này đích thực xa xôi, không biết nguyên dân năm đó thế nào lại sống được ở nơi này, lại có dạng chuyện xưa gì?

Phi thuyền chậm rãi đáp xuống bãi đất trống, đã liên hệ với nhân viên, hơn mười người nam nhân vừa nhìn là biết dân bản xứ chậm rãi tới gần, người người trần địa sẵn sàng đón quân địch, biểu tình nghiêm túc. Vinh Tranh mơ hồ lướt qua liền đoán bọn họ mặc quân áo tự chế tạo, vải dày áo ngắn rất xa xưa, hình thức đơn giản. Hành tinh này khí hậu ẩm áp thích hợp, bởi vậy đều chỉ cần mặc áo rộng rãi thoải mái, lúc đi lại lộ ra lồng ngực cường tráng.

Một người trẻ tuổi ăn mặc hiện đại lúc này vội vàng vàng lao tới: “Lão đại! Lão đại! Là tôi! Tôi ở trong này! Trăm ngàn lần không cần đánh nhau a a a! Các người cuối cùng đã đến đây!”

Cậu ta hơi ngăm đen, vóc dáng không cao nhưng rất linh hoạt, trong giây lát đẩy đám người ra, đến trước mặt Kỳ Uyên cười ha ha: “Lão đại! Các người cuối cùng đã đến! Đêm nay chính là hôn lễ a! Tôi còn tưởng rằng sẽ tiết kiệm được rất nhiều rượu mừng đó!”

Kỳ Uyên khi nhìn thủ hạ cũng có thay đổi, đột ngột vỗ vai cậu ta: “Như thế nào lại không đến! Ta mang khách quý đến cho cậu, bảo đảm hôn lễ này cậu sẽ cả đời không quên!”

Hẩn giới thiệu hai bên: “Đây là thủ hạ của tôi, a Long, a Long đoán xem hai vị này là ai?”

A Long cào cào đầu, đại khái là vì kết hôn, cười vô cùng xán lạn: “Lão đại, tôi không biết đại nhân vật gì a....Di, hình như có hơi quen mắt?”

Kỳ Uyên cố ý nâng giọng: “A Long, y không phải chỉ quen mặt còn là đỉnh đỉnh đại danh....Vị này là Phù Chính! Cậu không phải thích xem video chiến trường của y nhất sao?”

“A? Thật hay giả?”

A Long vừa mừng vừa sợ, hai tay vội vàng tìm kiếm toàn thân muốn xin ký tên chụp ảnh chung, Phù Chính thấy tư thế này không dấu vết nhìn Vinh Tranh, đều nhìn thấy ý cười khổ trong mắt đối phương.

Kỳ Uyên này thật biết cách lợi dụng triệt để. Lần này, người địa phương cũng nhớ kỹ cái tên Phù Chính, về sau nếu có chuyện gì, không tránh nổi trách nhiệm. Mặc dù không sợ này đó cũng sẽ có chút phiền phức.

Bất quá, Phù Chính suy ngẫm, nội tâm trấn định. Nếu thường xuyên liên hệ, câu thông đến cuối cùng không biết ai sẽ là người chịu thiệt. Kỳ Uyên nhìn như chiếm thượng phong, nhưng có được rất ít. Chỉ cần Phù gia ở chỗ này hạ rẽ xuống được, về sau như thế nào căn bản không phải chuyện khó khăn.

Đến cuối cùng, người trung gian sẽ bị đẩy ra đó cũng là kết quả bình thường. Cũng không biết trong tay Kỳ Uyên còn con bài chưa lật gì, khiến hắn có thể tin tưởng một cách rõ ràng như thế?

Giao dịch như vậy giống như đi trên cầu độc mộc, không thể không để ý. Thanh danh Tham Lang tuy rằng không sai, thế nhưng có thể đứng ở vị trí số một hải tặc tinh tế sao có thể là người lương thiện. Phù Chính và Vinh Tranh liếc nhau, đều nhìn thấy thâm ý trong mắt đối phương.

Ngắn ngủi nhưng coi như vui vẻ mà giới thiệu xong, a Long xoay người sang chỗ khác, phát phát tay, cười thật lớn, ra hiệu không có chuyện gì. Người bên kia lúc này mới buông cảnh giác đi tới, đầu lĩnh là một người cao lớn cường tráng, hai má còn vẽ loạn thuốc màu rực rỡ, vừa thấy liền khiến Vinh Tranh liên tưởng đến người Anh diêng.

Nghe nói trong bọn họ, càng là chiến sĩ dũng mãnh trên người sẽ có nhiều vật trang sức, phô diễn sự cường đại của mình hấp dẫn càng nhiều người khác phái. Nam nhân trước mắt so với Phù Chính còn cao hơn một chút, khổ người không thể nghi ngờ càng thêm rắn chắc. Sau khi nhìn qua mọi người một phen, hắn ta cực kỳ tự nhiên lộ ra sự khinh thường.

Quả nhiên là khu lạc hậu lại còn tưởng rằng vũ lực quyết định hết thảy. Vinh Tranh trong lòng so đo, nếu những người khác cũng dễ nhìn thấu như vậy, vậy thu phục cũng dễ, hết thảy đều dễ giải quyết.

A Long mang bọn họ đi không xa, phong cảnh rực rỡ, rất đổi khác biệt, chứng kiến những loại động thực vật chưa bao giờ nghe, a Long hưng trí bừng bừng giăng giải nơi này phong cảnh độc, đẹp, nhìn ra được sự yêu thích của cậu ta.

“Tôi về sau sẽ ở lại trong này!” A Long cười hì hì tuyên bố: “Lão đại, anh cũng tới đi! Ở nơi này nói không chừng sẽ sống thêm được mười năm đó! Sau đó bảo các huynh đệ đều chuyển qua đây, chúng ta làm hàng xóm!”

Kỳ Uyên mỉm cười, không gật đầu cũng không từ chối rõ ràng: “Bọn họ còn có chút chuyện chưa làm xong.” Ánh mắt hắn đưa về phương xa, dường như có chút suy nghĩ mà lẩm bẩm nói: “Bọn họ cũng không giống cậu, có thể ở một chỗ an an phận phận sinh sống.”

Vinh Tranh ở ngay phía sau hắn vừa lúc nghe những lời này vào tai, giật mình—chẳng lẽ, Kỳ Uyên là đang tạo đường lui cho các thành viên của tổ chức Tham Lang?

37. Chương 37

Bọn họ vượt qua đám cây cối rậm rạp, như con thoi xuyên qua rừng mưa nguyên thủy. Vài chuyên gia thể lực không tốt trên trán toát mồ hôi, Vinh Tranh đoán cách này đại khái là do bọn họ nghĩ ra, hy vọng đối phương trụ được đến khi tìm đến nơi có thể ở được.

Thế nhưng, trong chiến tranh hiện giờ tất cả đều là phí công. Bằng vào điểm này có thể phán đoán, bọn họ ít nhất cũng mất đi liên hệ với Liên Bang khoảng ba trăm năm, tuyệt đối không có quy mô khoa học kỹ thuật gì lớn.

Ven đường chứng kiến màu xanh không qua khai phá, này cũng chứng minh đối phương không hề công nghiệp hóa, lại vì dân cư thưa thớt không có sức sản xuất tiên tiến. Vinh Tranh vừa định thảo luận điểm này với Phù Chính, lại phát hiện y quay đầu nhìn chuyên chú cái gì đó, không để ý tới bên này.

Hắn nhìn theo ánh mắt y thấy cách đó không xa trên một gốc đại thụ là một mang lớn niêm dịch màu đậm, bộ dáng ghê tởm. Mấy mét chung quanh đều chậm rãi bị ăn mòn, sức sống cạn kiệt. Sắc mặt Phù Chính ác liệt, Vinh Tranh nghĩ đến gì đó, hỏi dò: “Là...trùng tộc?”

“Còn là tộc quần nữ vương đã qua một kỳ thành thực.” Phù Chính trả lời “Khoảng cách này rất gần thế nhưng bọn họ không hề có ý hoảng sợ.”

Này xác định trên hành tinh này tuyệt đối có cách khắc chế Trùng tộc. Lại đi một lát, cuối cùng cũng tới nơi người ở.

Đứng trên sườn núi nhìn xuống đó là một thôn xóm không lớn, phòng ở phần lớn là hình thức nhà gỗ, cây cối cao lớn có thể chứa mấy người cùng đi, Vinh Tranh lần đầu nhìn thấy thứ mới mẻ như vậy, nhìn không được nhìn chung quanh nhiều thêm vài lần, dư quang nam nhân đầu lĩnh quét qua, lộ ra miệng răng trắng cười: “Tôi gọi là Nguyên Không, nơi này của chúng tôi rất xinh đẹp đi?”

Vinh Tranh gật đầu tán thưởng nói: “Thật là phong cảnh tự nhiên, rất độc đáo.”

“Đây đều ra mọi người trong thôn cùng nhau thiết kế ra.” Nhắc tới sự kiêu ngạo của mình, nam nhân kìm lòng không được cũng nói nhiều hơn, chỉ vào một cái giới thiệu: “Cái nhà gỗ lớn nhất màu lục bên phải chính là nhà tôi.”

Cái nhà gỗ kia không chỉ rất lớn còn xây vô cùng rắn chắc, chung quanh là dây leo quấn quanh, màu xanh dạt dào cũng không biết mùa hè có muỗi không, Vinh Tranh nghĩ đến đây nhin không được cười cười.

Nụ cười này của hắn tươi sáng nở rộ cùng với trang phục cơ giáp mang đến cảm giác máy móc băng lãnh nhu hòa đi rất nhiều, khiến cho vẻ ngoài tuấn mỹ càng thêm bất phàm, Nguyên Không nhìn đến sững sốt, mặt lại đỏ. Nam nhân khiến hắn cảm thấy người này còn đơn thuần hơn Tống Tử Vô, Nguyên Không lắp bắp: “Cậu...Nam nhân sao lại dễ nhìn như vậy...”

Vinh Tranh buồn cười nói: “Này cũng không phải tôi có thể quyết định.”

Nguyên Không cư nhiên rất nghiêm túc nghĩ nghĩ mới nói: “Đúng vậy, bất quá khí lực tôi lớn như vậy là do tự mình luyện ra! Tôi mỗi ngày chạy ít nhất ba vạn thước, trời mưa cũng không nghỉ!”

Thật đúng là đơn bào a, Vinh Tranh nghĩ, thừa cơ hội này, chẳng đường ngăn ngừa vội vàng nói vài câu liên tình tường toàn bộ tình huống.

Giống như suy đoán của Vinh Tranh, hơn bốn trăm năm trước, nơi này vốn là hành tinh cực kỳ phồn vinh thế nhưng Trùng tộc xuất hiện khiến bóng ma bao trùm hết thảy, Liên Bang biết rõ hành tinh bị Trùng tộc xâm lược không thể cứu vãn nữa đành tuyên bố buông bỏ, thúc giục mọi người lui lại. Mà có một số người không muốn rời khỏi quê hương liền vụng trộm ở lại. Không nghĩ tới mấy trăm năm trước bọn họ phát hiện Trùng tộc kinh sợ gì đó, dựa vào điểm này, bọn họ tiếp tục ở trong này sinh sản đời sau, sống tới ngày hôm nay.

Hiện bọn họ sinh hoạt cơ bản đã không thành vấn đề, trình độ khoa học kỹ thuật cũng không xuống dốc quá nhiều, chỉ là khuyết thiếu tâm lý cạnh tranh và nhu cầu thị trường cho nên mới đình trệ thật lâu.

Nguyên Không là đời thứ bảy sinh ra ở đây, quản lý đương nhiệm là cha của anh ta-Nguyên Thiên. Anh ta còn nói cho Vinh Tranh, nửa năm trước cũng là anh ta tự tay cứu a Long về, mà cô gái a Long muốn cưới là em gái anh ta, Nguyên Oánh Oánh. Thân là anh vợ, anh ta tựa hồ có chút bất mãn với thân phận hải tặc của a Long.

“May mắn tiểu tử này nói rời khỏi cái tổ chức lang gì đó, ở lại chỗ này sống với Oánh Oánh.” Nguyên Không nói “Không thì tôi và cha tuyệt đối sẽ không đồng ý cho cậu ta cưới Oánh Oánh nhà chúng tôi.”

Rất có ý tứ. Vinh Tranh thấy thú vị lại ra vẻ lơ đãng hỏi: “Như vậy, mấy người bọn họ cũng đến đây cũng là tính toán ở lại nơi này sao?”

“Cậu nói mấy hải tặc kia?” Nguyên Không thuận miệng nói: “Bọn họ không có nói thế nhưng chuyển tới đây rất nhiều dụng cụ chúng tôi cần còn dạy chúng tôi cách sử dụng. Điều này chúng tôi rất cảm kích. Thế

nhưng cũng như cái thiếu gia Deans lúc trước vậy, nếu muốn xâm lược chúng tôi, với kẻ thù chúng tôi tuyệt đối không nương tay.”

Nói tới đây, anh ta lộ ra biểu tình phẫn hận: “Tôi liền biết, mặt trắng nhỏ kia không phải thứ gì tốt! Chúng tôi đã chết mất vài người!”

“Gã không có kết cục tốt.” Vinh Tranh nghĩ đến Kevin.Deans hoành hành, cười cười: “Gã cũng không sống thêm được bao lâu.”

Hoàn hảo cư dân nơi đây còn tương đối lý trí, phân rõ người ngoài. Chỉ là Tổng đốc Ulysse.Deans chắc sẽ không nghĩ đến, kế hoạch mình hao hết tâm tư tìm kiếm nguồn năng nguyên mới đã bị ngấm nước nóng, còn bồi thường luôn đưa con một của mình. Vinh Tranh còn muốn hỏi chút đến cùng thì thứ gì khắc chế Trùng tộc, không nghĩ tới Nguyên Không vừa nhắc tới vấn đề này liền cứng ngắc mà chuyển đề tài, cố ý nói qua loa, mắt thấy đã tới nơi, anh ta cũng thuận thế ngừng nói chuyện phiếm.

Thôn xóm gần ngay trước mắt, đoàn người cố sức bò lên đại thụ vào một gian nhà gỗ rất lớn, bên trong ngay cửa vào là đại sảnh, hẳn nghĩ hẳn nơi này là chỗ bàn bạc hằng ngày của bọn họ.

Một nam nhân trung niên có vài phần tương tự Nguyên Không đi ra, trên mặt là nụ cười tươi hòa ái mà không mất tự nhiên: “Xin chào các vị, tôi là Nguyên Thiên. Hoan nghênh đến nơi này, có lẽ lúc trước nơi này có tên khác nhưng từ lúc chúng tôi quyết định sinh hoạt tại đây liền gọi là hành tinh Gaia.”

Phù Chính tiến lên trước một bước bắt tay với ông: “Tôi là Phù Chính.”

Người địa phương mấy trăm năm không xem tin tức Liên Bang nên không có bất cứ ý tưởng gì khi nghe tên y. Ba phương phân biệt ngồi xuống, giới thiệu ngắn gọn về nhau, bởi vì lấy danh nghĩa tới dự hôn lễ cho nên không khí rất thoải mái. Vài chuyên gia nghe nói nơi này có năng nguyên mới, lòng sớm nóng như lửa đốt, chúc mừng vội vàng nhất. Chưa nói vài câu liền gọi người mang nhóm bọn họ đi thăm dò.

Người còn lại ở trong phòng tùy ý nói chuyện phiếm, bởi vì mục đích của Phù Chính không phải là chiếm đoạt lại có Kỳ Uyên làm người trung gian nên thái độ của Nguyên Thiên không sai, còn đề cử cho bọn họ hoa quả đặc sản địa phương. Vinh Tranh mới đầu không để tâm cầm lấy một cái, không ngờ nước quá nhiều, ướt cả tay.

Hắn vừa định nói trên người không có khăn tay, hai cánh tay một trái một phải thò qua đều cầm khăn tay, vừa khéo một trắng một đen. Vinh Tranh cố quái nhìn khăn tay màu đen kia, quả nhiên phát hiện hai ngón tay khác với người thường.

Hắn nhướn mày cho Kỳ Uyên một ánh nhìn, trên tay lại tự nhiên cầm lấy khăn tay trắng của Phù Chính, xoa xoa tay lại gấp lại cất vào trong lòng mình, thông dong cười nói với Kỳ Uyên: “Cảm ơn.”

Kỳ Uyên mị mị mắt, thu lại khăn tay màu đen kia, cái gì cũng chưa nói.

Không khí nhất thời có chút xấu hổ, Nguyên Không vừa vặn đi nhanh đến, vô cùng vui vẻ mời Vinh Tranh: “Rất nhanh sẽ tới buổi tối, đêm nay là hôn lễ, bên ngoài có dạ tiệc lửa trại! Thế nào? Ra ngoài chơi đùa với chúng tôi đi!”

Phù Chính đứng dậy đầu tiên, Vinh Tranh cũng lập tức đứng theo, hai người sóng vai đi ra ngoài. Nguyên Không không biết quan hệ của hai người còn hiểu khách kẻ phong tục địa phương, đồng thời có chút ngượng ngùng mở miệng: “Cái kia....đêm nay dạ tiệc sẽ có khiêu vũ, tôi....tôi có thể cùng cậu khiêu vũ không?”

Anh ta chớp mắt chờ mong nhìn Vinh Tranh, cực kỳ giống một chú chó lông vàng lớn đang đợi chủ nhân khen ngợi, Vinh Tranh nhìn trong lòng mềm nhũn, bởi vì không biết đây là tập tục gì nên nhìn sang Phù Chính.

Ánh mắt Phù Chính u ám nhìn không ra cảm xúc. Vinh Tranh thấy sắc mặt y hơi cương lại không khỏi cười thầm, nâng tay giữ chặt cánh tay y, cười tươi cổ ý hỏi: “Chúng ta cũng đi, ă?”

Phù Chính còn chưa nói, sắc mặt Nguyên Không thay đổi giật mình thì thào hỏi: “Các người....Là người yêu?”

Vinh Tranh thoải mái thừa nhận: “Đúng vậy, chúng tôi đang kết giao.”

38. Chương 38

Phù Chính đột nhiên ôm lấy eo hần, nhột nhạt mở miệng: “Chúng ta chuẩn bị kết hôn.”

Vinh Tranh rất muốn cười cũng thật cười ra, mi mắt cong cong nói với Nguyên Không: “Đúng là thế.”

Hần nói dứt khoát như vậy, hai má của Phù Chính có chút đỏ hồng đồng thời tay đặt trên thắt lưng hần cũng tăng thêm lực.

Nguyên Không có chút thất lạc rời đi, Phù Chính và Vinh Tranh đứng cùng một chỗ, Vinh Tranh vừa muốn nói gì đó, Phù Chính liền hạ xuống một nụ hôn sâu.

Khác với nụ hôn ôn nhu triền miên lúc trước, nụ hôn này tràn ngập tính công kích, mang theo ý xâm nhập cường liệt của nam nhân, thật lâu sau mới tách môi ra, Vinh Tranh đột ngột đánh trở lại, cuối cùng môi của cả hai đều có chút sưng.

Hần như phát hiện được gì đó, trấn an người yêu trước, hỏi: “Đây là làm sao?”

“...” Phù Chính trầm mặc một lát: “Không có gì.”

Vinh Tranh suy nghĩ, cười nhu hòa: “Là vì Kỳ Uyên? Anh đang ghen?”

Phù Chính không đáp lại, quay đầu đi, Vinh Tranh lần đầu thấy y phản ứng như vậy, quả thực rất mới mẻ, cười tủm tỉm dùng tay quay mặt y lại, mỗ nhẹ một cái lên môi y: “Có gì đáng lo lắng, à?”

Tay Phù Chính còn đặt trên thắt lưng hắn, lồng ngực tóc mai kề sát, im lặng không nói, Vinh Tranh ôm lấy hai vai y, Phù Chính muộn thanh nói: “Nguyên Không...Tựa hồ cũng có ý với em.”

“Anh ta chẳng qua là mời em khiêu vũ.” Vinh Tranh dở khóc dở cười. Phù Chính lại nói: “Em cho rằng, tại dạ tiệc hôn lễ lửa trại, mời người khác cùng khiêu vũ không có ý nghĩa gì sao?”

Vinh Tranh nghẹn lời, một bàn tay của Phù Chính vuốt ve sau lưng hắn, cả người hắn tựa vào trong lòng y, bất tri bất giác vô cùng lười biếng thoải mái như có chút sa vào cảm giác hiện tại, chấn hưng tinh thần lại nói: “Xem ra em phải nói thật....Kỳ thật Kỳ Uyên đã từng cứu em một lần.”

Hắn tận lực nói qua chuyện Vinh Sí Diễn cho Phù Chính, còn nói một lần hữu kinh vô hiểm kia của mình. Phù Chính nghe được Vinh Sí Diễn thế nhưng lại dám cả gan làm loạn như thế, lại ở trên ngã tư đường Thủ đô tình cướp giết Vinh Tranh không khỏi cau mày, tức giận bưng bưng: “Hắn ta dám!”

“Hắn ta dám.” Vinh Tranh chẳng qua chỉ cười cười, lại nghiêm túc nói thêm: “Thêm lúc này đây Kỳ Uyên hỗ trợ em chuyển Gerda ra cho nên xem như em thiếu Kỳ Uyên hai cái nhân tình. Bất quá em hy vọng, chuyện Vinh Sí Diễn, anh hãy để em tự xử lý.”

Phù Chính không vui nhìn hắn, Vinh Tranh vội vàng thuyết phục: “Nói trắng ra này cũng là việc nhà của Vinh gia em, thân phận của em nói chung cũng rất xấu hổ...Em cam đoan với anh, em sẽ không xảy ra chuyện gì, sẽ không bị thương, cũng sẽ không để bị cướp giết lần nữa.”

Phù Chính vẫn không đồng ý, lại nghĩ đến cái gì: “Vinh Sí Diễn kia đã tốt nghiệp, hắn ta là thủ hạ của gia gia?”

Trong quân đội, ý biết phương pháp khiến Vinh Sí Diễn không rõ ràng mà bị trừng phạt hoặc là phái hắn ta ra ngoài làm nhiệm vụ không có khả năng hoàn thành, đều là những phương pháp cực kỳ dễ và tốt làm. Vinh Sí Diễn nếu muốn giết Vinh Tranh, y đương nhiên sẽ không quản sống chết của hắn ta.

“Đều không phải.” Vinh Tranh bên này cũng có tin tức mới nhất, là từ nhóm bọn cùng phòng ngẫu nhiên biết được, Vinh Sí Diễn kế thừa chức vị gia chủ Vinh gia, sẽ không thể lại làm chuyện nguy hiểm mà phải suy xét đến toàn bộ gia tộc. Một người trẻ hơn hai mươi tuổi, muốn cùng một đám lão già đánh thái cực (ở đây là lời nói với nhau chứ không phải tập thái cực đâu nhé), bần lợi ích, ngấm lại bộ mặt băng lãnh của hắn ta giờ lại phải làm ra bộ dáng thỏa hiệp, thật đúng là quý dị.

“Nghe nói hắn ta đã thông qua mối quan hệ với một vị thượng tướng, chuyển tới nhậm chức văn phòng Quân bộ.” Vinh Tranh nhún vai, về điểm này hắn ngược lại hiểu rõ. Làm một gia chủ đương nhiên không thể tự do tự tại như trước kia.

Tự nhiên cùng đó quyền lực cũng gia tăng, này mới có chuyện Vinh Tranh suýt bị giết chết.

Phù Chính còn không đồng ý Vinh Tranh khư khư cố chấp, chỉ là đáy lòng y đã có quyết sách, đối với người có uy hiếp, thậm chí giết hại Vinh Tranh quyết không thể cho hắn ta cơ hội lần thứ hai. Y lặng lẽ chuyển đề tài, hỏi Vinh Tranh có ý kiến như thế nào với chuyện đề nghị hợp tác của Kỳ Uyên.

“Rất có khả năng là vì tìm đường lui cho Tham Lang.” Vinh Tranh nói: “Nghe nói, thành viên Tham Lang và dân bản xứ có quan hệ rất tốt. A Long kia nghe nói về sau muốn ở lại nơi này.”

“Như vậy sao...” Phù Chính có chút suy nghĩ sâu xa, nếu như vậy tội danh cấu kết cùng hải tặc sẽ gia tăng, làm việc phải càng cẩn thận hơn. Hơn nữa, giả như chuyện thành, muốn chống lại vị chính khách kia và gia tộc Deans—nhất là gia tộc Deans, có thể nói là không chết không ngừng.

Trong lúc liên lạc với gia gia Phù Chiến y đã biểu đạt suy nghĩ của mình, Phù Chiến ở bên kia bày mưu tính kế, nói vậy giờ khắc này trên chợ đen nhóm thương nhân đều biết một tin tức: Thiếu gia Kevin.Deans đã bỏ mình ở ngoại tinh, hung thủ chỉ thẳng vào vị chính khách tài đại khí thô kia.

Mà như theo cái tên của vị chính khách kia thì có thể liên quan nhiều đến Vinh gia. Làm quân nhân Phù Chính càng có khuynh hướng tiêu diệt kẻ thù triệt để, xong hết mọi chuyện.

Mặc dù Tổng đốc Ulysse.Deans nổi giận như thế nào, tóm lại sẽ không nghĩ đến trên người Phù gia, này là phương thức thích hợp nhất. Mà hiện tại thì thể Kevin,Deans không biết đã lưu lạc tới phương nào.

“So với chuyện này, tôi càng muốn biết trong học viện người em gặp là ai?” Vinh Tranh thoáng nhíu mày: “Anh có để ý đến ngón tay hắn không? Hắn nhất định là cao thủ cơ giáp.”

“Nếu dựa theo điểm manh mối ấy để suy luận...” Phù Chính lại có giải thích khác: “Đó là do về sau tôi luyện mà thành, Liên Bang lớn như vậy, nhân khẩu có hơn trăm vạn ức không thể đếm hết. Tôi biết có phương thức sau khi luyện thành ngón tay sẽ như vậy.”

“Thực trùng hợp là, đó cũng là một loại phương pháp huấn luyện thao tác cơ giáp.”

Vinh Tranh không khỏi tò mò “Là cái gì?”

Hai người chậm rãi qua một góc hẻo lánh, Phù Chính tựa vào thân cây, Vinh Tranh tựa vào cùng y, thân cây thô ráp ma sát vào da thịt, Phù Chính thuận tay ôm chặt hắn lại: “Ngón tay như vậy, tôi chỉ thấy qua trên bức ảnh chụp con trai nhỏ của đại sư Andrew.”

Đại sư Andrew qua đời cũng hơn sáu bảy mươi năm, con của ông ít nhất cũng hơn trăm tuổi, tuổi Kỳ Uyên rõ ràng không phải. Đời sau của đại sư Andrew cũng không nhiều, bởi vì không có thành tựu gì cho nên cũng dần bị người quên đi.

“Loại phương pháp huấn luyện này rất tàn nhẫn. Trẻ từ lúc còn nhỏ, xương cốt chưa định hình nghiêm khắc rèn luyện kéo dài ngón tay, thống khổ trong đó không thể nói hết được. Nếu có thể luyện thành có thể đánh vỡ tốc độ truyền cực hạn của sóng não nhân loại, khiến ngón tay khống chế cơ giáp càng thêm linh hoạt, lúc nhanh nhất có thể sánh bằng trí não.”

Liên tính phương pháp huấn luyện này do bản thân đại sư Andrew tìm ra cũng bởi vì không đành lòng mà phát triển nó, càng không ghi vào trong những sáng tác của ông. Bởi vậy người đời sau cũng không biết nhiều, Kỳ Uyên không phải con trai ông ấy vậy từ đâu mà hắn biết phương pháp này?

Hai người thảo luận nửa ngày cũng không có kết quả, bắt quá nói vài câu chuyện phiếm lại an tĩnh lại, hưởng thụ an bình trong chốc lát, không khí ấm áp vẫn duy trì cho đến lúc hôn lễ chính thức bắt đầu, bọn họ từ trong tầng tầng lá cây ngó ra, nhìn thấy trên bãi đất trống lửa trại đã được nhóm lên, nam nam nữ nữ đều trang điểm rực rỡ, trên mặt đều là vui sướng.

Bọn họ liếc nhau không hề cố kỵ nắm tay cùng đi xuống, đến chỗ khiêu vũ lại không có ý muốn nhảy, Vinh Tranh hưng trí nhìn a Long và Nguyên Không nhảy vô cùng hăng say Nguyên Oánh Oánh đứng ngoài nhìn dần cũng bị nhiễm nhiệt tình, cười càng tươi.

Đợi đến lúc vợ chồng làm lễ xong đưa vào tân phòng, vũ hội lửa trại cũng đạt đến lúc cao trào nhất, rất nhiều đôi tình lữ nắm tay nhau gia nhập, tràn diện nhất thời vô cùng náo nhiệt, tiếng hoan hô vang trời.

Cách xa khu náo động, góc hẻo lánh có hai người đứng nhìn nhau cười cười, Phù Chính nhìn dung nhan tuấn mỹ của Vinh Tranh dưới ánh lửa chiếu rọi hết sức động lòng người, y càng lúc càng yêu người này không thể tự kiềm chế, y lại gần hơn một chút, lại một chút nữa....Vinh Tranh đột ngột tiến lại gần, hôn từ môi đến thái dương, lại đến vành tai y, ái muội nói nhỏ: “Em muốn anh, chúng ta...có phải hay không cũng động phòng?”

Ánh mắt Phù Chính đột nhiên tối lại.

39. Chương 39

Chỗ lá cây rậm rạp là nơi tiện để làm một số việc gì đó.

Hai người hôn đến mức khó có thể phân ra, cởi bỏ quần áo đối phương, da thịt ma sát với vỏ cây đến phát đau lại hôn nhiên không thềm để ý, hầu kết bị liếm láp, vành tai bị lưu lại dấu răng, điểm hồng chí trên xương quai xanh kia cắn mút giống như một trận lửa nóng, một chút lửa nhỏ lan tràn toàn thân, cả người Vinh Tranh nhũn ra, thở hồng hộc tùy ý đối phương đi đến hai điểm trước ngực, liếm nhẹ chậm rãi xoa nắn đến sưng huyết, cảm giác tê dại lập tức truyền đến tứ chi bách hài, khiến hắn nhịn không được mà rên rỉ.

“Anh....a!” Tay Phù Chính lần xuống dưới, cầm lấy nguồn nhiệt dâng trào kia, chỉ vài cái vuốt ve, hắn liền đầu hàng, từ trong cổ họng tràn ra những âm thanh vui thích, khó nhịn uốn éo lưng lại đưa tay làm như vậy với đối phương, như nguyện nghe thấy tiếng kêu đầy áp lực của người nọ.

Đột nhiên ở dưới cây vang đến tiếng nam nhân rống lên: “Các người làm cái gì ở trên đó?”

Hai người quần áo hỗn độn, bờ ngực lộ ra hơn nửa, nhìn thấy lửa dục trong mắt đối phương nhanh chóng tắt đi, bình tĩnh lại, bọn họ vội vàng sửa lại quần áo, nhảy xuống cây thấy một nam nhân trung niên cà phất cà phơ ngồi ở một bên, hai chân vắt chéo, nhìn bọn họ cười hắc hắc: “Người trẻ tuổi, sốt ruột thì có thể vào phòng a. Không cần ở ngoài phòng của đại thúc ta mà làm loại chuyện này.” (*Đại thúc à, phá đám chuyện tốt của người khác sẽ bị sét đánh đó. Ồi chội ơi, h của ta*)

Nguyên lai người này ở căn nhà bên cạnh, Vinh Tranh xấu hổ vô cùng, kéo kéo quần áo Phù Chính, nói lời xin lỗi, đại thúc cười hì hì, phe phẩy cái quạt hương bồ, đánh giá bọn họ nửa ngày đột nhiên hỏi: “Các người là quân nhân?”

Vinh Tranh gật đầu: “Y là quân nhân, tôi là sinh viên quân giáo.”

Đại thúc sáng tỏ, lung lay cái quạt, lơ đãng hỏi: “Trùng tộc bên ngoài thế nào?”

Vinh Tranh kinh ngạc, mắt nhìn Phù Chính, người sau nheo mắt, nhanh chóng nói ra biến hóa mấy trăm năm nay của Trùng tộc. Y cơ hồ cả năm đều ở tiền tuyến tác chiến với Trùng tộc, vô cùng hiểu rõ.

Đại thúc bề ngoài làm vẻ nghiêm túc nghe, Vinh Tranh nhin không được hỏi: “Nơi này cũng có Trùng tộc, các người xử lý như thế nào?”

“Này nha...ha ha” Đại thúc nhìn trái phải vài lần, xác định không có người khác mới hề hề thần bí lại gần, thiếu chút nữa thì dán lên người Vinh Tranh, nhỏ giọng nói: “Kỳ thật cũng không có gì, chính là năm đó Trùng tộc quá lợi hại, nhân loại chỉ chăm chăm chạy thoát không để ý những sinh vật độc đáo bản địa...”

Nam nhân nói tới đây đột nhiên ngừng, Vinh Tranh quay đầu muốn biết nguyên nhân, đại thúc thẳng lưng, nhún vai, dở khóc dở cười nói: “Chàng trai tôi cũng không chạm vào cô vợ nhỏ của cậu! Đừng dùng loại ánh mắt ấy nhìn tôi!”

Phù Chính bước lại gần, một tay đặt trên vai Vinh Tranh, thề thốt phủ nhận: “Chú nhìn lầm.”

“Được rồi, được rồi.” Đại thúc nhún vai “Coi như ta nhìn lầm. Ta tên là Hoàng Tử Cao, hai anh bạn đây tên là gì?”

Vinh Tranh rất thích ông chú nói thẳng này, thế là vui vẻ bắt tay với hắn: “Tôi là Vinh Tranh, đây là Phù Chính, là...vị hôn phu của tôi.”

Ba chữ vị hôn phu vừa ra, quả nhiên biểu tình của Phù Chính càng thêm nhu hòa, Hoàng Tử Cao lại cười hắc hắc, khẩu khí tang thương vô cùng: “Tuổi trẻ thực tốt, tuổi trẻ thực tốt. Nhớ năm đó ta cũng là...”

“Ngài hiện tại cũng không kém.” Vinh Tranh nhợt nhạt lấy lòng, vẫn là quan tâm chuyện kia hơn. “Loại sinh vật độc đáo của bản địa này chẳng lẽ có thể đối chọi với Trùng tộc.”

“Cũng không phải.” Hoàng Tử Cao cũng thu hồi suy nghĩ, vội vàng ho một tiếng “Trên thực tế ta không thể nói cho hai người về chuyện này. Bởi vì đây có thể coi là bí mật của chúng ta chỉ lúc xác nhận có thể hợp tác tốt đẹp với các người mới có thể nói ra. Thế nhưng...vì Trùng tộc ở bên ngoài còn lợi hại như vậy, ta cảm thấy chuyện này cũng không còn quan trọng nữa.”

“Dù sao tài nguyên bản địa cũng đủ để phát triển.” Hoàng Tử Cao nói nhiều hơn. “Bất quá chúng ta còn chưa hoàn toàn đối phó được với Trùng tộc, uy hiếp lại vẫn tồn tại. Đây cũng là một trong những nguyên nhân chúng ta phải tìm sự trợ giúp từ bên ngoài. Chỉ một mình hải tặc Tham Lang là không đủ. chúng ta cần biện pháp quang minh chính đại.”

Hải tặc đích xác không có biện pháp làm việc phù hợp, khó trách Kỳ Uyên sau khi gặp Phù Chính liền mời Phù gia cùng tham dự, cũng coi như là một phần nguyên nhân. Tròng lòng Phù Chính buồn một nửa hoài nghi nào đó, lại nghe Hoàng Tử Cao nói: “Thứ này nói tiếp cũng không phải rất phức tạp, chỉ là loài động vật thần kỳ này chỉ ở chỗ chúng ta mới có, chúng nó có thể sinh tồn trong loại hoàn cảnh đặc biệt nào đó, chúng nó cũng sợ Trùng tộc, không đối phó lại được Trùng tộc nhưng da của chúng nó chế thành trống sản sinh ra sóng âm có thể khiến Trùng tộc kinh hoảng thậm chí lùi bước...”

Nam nhân nói đến một nửa, Phù Chính và Vinh Tranh biết hàng tấn nghi tồn tại bốn mắt lập tức sáng lên, trăm miệng một lời: “Tần suất sóng âm.”

Hoàng Tử Cao cười ha ha: “Không sai, chính là nó. Bởi vì bề ngoài của chúng rất giống trâu cho nên chúng ta đặt cho chúng một cái tên, Qùy Ngưu.”

Qùy* là một loại sinh vật trong thần thoại phương đông, giống như trâu mà chân sau không có móng, ánh nhìn như trăng sao, thanh âm như sấm sét, sau này hoàng đế đánh với Xi Vương cố ý giết trâu này lột da làm trống, thanh chấn năm trăm dặm, vang vọng thiên hạ. Không nghĩ tới đến nơi này lại có người biết truyền thuyết này, vì chúng nó mà giao cho trọng trách mới.

“Thật chuẩn xác” Vinh Tranh không khỏi nói “Như vậy nơi này còn qùy ngưu không?”

“Đã hết.” Hoàng Tử Cao vô cùng tiếc hận: “Chúng nó không thể nuôi dưỡng chỉ có thể tự sinh tồn nơi dã ngoại, trong một lần triều Trùng cuối cùng, chúng ta chống đỡ rất vất vả, kết quả là không thể phái người đi bảo vệ chúng đúng lúc, đã chết hết rồi.”

“Hiện tại trên tay chúng ta chỉ còn lại mấy tấm da, là những tấm cuối cùng.”

Hai người đều nhú mày, Hoàng Tử Cao còn nói mấy câu, đại ý là không nên để người khác biết ông ta tiết lộ bí mật cho bọn họ, bọn họ đáp ứng việc này, tạm biệt Hoàng Tử Cao chậm rãi đi về phòng được phân cho, nửa đường nhỏ giọng thảo luận nên nói như thế nào để có mấy tấm da.

“Kỳ Uyên hẳn biết chuyện này.” Vinh Tranh nghĩ đến điểm này, đề nghị: “Không bằng ta thông qua hẳn để trao đổi?”

“Em nghĩ mình còn thiếu ít nhân tình của hẳn?” Phù Chính quả nhiên lắc đầu: “Tôi không muốn em đi.”

“Vinh Tranh cười nói: “Rận nhiều không sợ ngứa, quẩn hẳn làm gì, hiện tại là vì chính sự, anh không muốn em đi, em sẽ lên đi. Huống chi cũng đã thiếu hai lần, mắc nợ lần thứ ba cũng không tính là gì.”

Hắn nghiêm túc nhìn Phù Chính: “Anh là không tin tưởng em, hay là không tin chính mình?”

“Này không phải là tin hay không tin.” Phù Chính lại nói “Tâm tư Kỳ Uyên rất sâu, không đơn giản như vậy.”

“Em có thể.” Vinh Tranh nhanh nói, lại đùa: “Lại nói, sau này cái đám người hâm mộ kia của anh, muốn em làm gì bây giờ, àn?”

“...” Phù Chính không nói, đích xác y có rất nhiều người biểu đạt ái mộ với mình nhưng y chưa từng đáp lại một ai, hiện giờ trong lòng lại càng chỉ có một mình Vinh Tranh, sau này cũng không đáp lại người khác.

Y cuối cùng cũng đồng ý buông tay để Vinh Tranh đi làm, Vinh Tranh không phải phụ nữ lại càng không phải nam nhân đứng phía sau y, bọn họ vĩnh viễn ngang hàng, sóng vai cùng đứng, này cũng là một trong những nguyên nhân y càng thêm thương hẳn, không phải sao?

Một đêm bình tĩnh qua đi, buổi sáng hôm sau, Vinh Tranh trực tiếp đi tìm Kỳ Uyên hỏi hẳn đến tột cùng muốn làm gì.

“Không có gì.” Kỳ Uyên nói như thế “Cậu cũng thấy được, tôi rất có thành ý hợp tác. Về phần người địa phương muốn làm cái gì, đó là chuyện của bọn họ. Tôi tuy là người trung gian nhưng cũng là người hợp tác. Tôi không chỉ đại biểu chính mình mà còn là toàn bộ Tham Lang. Tôi là thủ lĩnh, phải có trách nhiệm với mọi người.”

Không nghĩ ra hẳn sẽ nói như vậy, Vinh Tranh hơi trầm tư, lại hỏi hẳn có biết phương pháp chống Trùng tộc của người địa phương hay không.

“Tôi biết.”

“Như vậy anh có thể lấy một tấm da Quỷ Ngưu ra không?” Vinh Tranh khẩn thiết nói “Sở nghiên cứu Quân bộ đã nghiên cứu ra lợi dụng dao đồng tần suất âm thanh chống cự Trùng tộc....Chúng tôi cần da Quỷ Ngưu.”

Kỳ Uyên cười mà không cười nhìn hẳn, thâm ý hỏi: “Cậu đặc biệt dành thời gian tới đây tìm tôi, đây là

lần thứ hai, nợ nhân tình của tôi cũng là lần thứ ba...Cậu là vì chính mình hay là vì y?”

Nếu nói là vì chính mình hẳn cũng không phải, nếu nói là vì Phù Chính ngược lại đúng bảy tám phần. Nhưng Vinh Tranh không phải vì loại chuyện này mà cố ý gặt người, hẳn và Phù Chính kết giao cũng không có gì phải giấu.

Vinh Tranh không chút do dự nói “Anh có thể cho là vì anh ấy mà tôi tìm anh.”

“Thế nhưng tôi cho rằng chuyện này là vì nhân loại.”

“Lời này có lẽ quá dối trá, rất đường hoàng, thế nhưng, lại là lời thật mà tôi muốn nói.”

Kỳ Uyên có hơi rung động, dư quang Vinh Tranh quét đến hai ngón tay dài khác thường của hắn, trầm tĩnh nói: “Hơn nữa, đại sư Andrew nếu dưới tuổi vàng có biết, tôi nghĩ ông ấy cũng đồng ý việc nghiên cứu da Quỷ Ngưu.”

Trong giây lát, Kỳ Uyên biến sắc, ép hỏi: “Là ai? Là ai nói cho cậu?”

40. Chương 40

Kỳ Uyên phản ứng như thế chứng tỏ đã bị chạm đến bí ẩn trong lòng. Hắn lập tức bình tĩnh hỏi lại: “Tôi đích xác có chút quan hệ sâu xa với đại sư Andrew.....Cậu từ đâu biết được?”

“Ngón tay anh.” Vinh Tranh chỉ nói cái này, không nhắc tới Phù Chính, Kỳ Uyên lại suy đoán đến gì đó, lạnh lùng cười: “Da Quỷ Ngưu tôi có thể lấy ra giúp, chỉ là, ba cái nhân tình cậu nợ tôi khi nào thì trả?”

Không đợi Vinh Tranh trả lời: “Lúc này đây hợp tác với Phù gia cũng có công lao của cậu có thể tính là một lần, còn lại, tôi sẽ chậm rãi đòi lại.”

Mấy điểm hồng trên cổ Vinh Tranh rất rõ ràng, hắn chưa bao giờ thấy thất lạc như thế, cho nên cảm xúc càng thêm dao động, lời nói cũng không kiên nhẫn nữa: “Nếu không có chuyện gì khác, chúng ta hiện liền đi đòi mấy tấm da kia.”

Ngoài ý muốn là, chuyện mấy tấm da rất thuận lợi. Hai ngày sau, nhóm chuyện ra kết luận tính toán xong, nơi này ẩn chứa một loại nguyên năng sinh vật mới, quả thật có thể thay thế được khí -3, hơn nữa, năng nguyên nơi này đủ cho nhân loại dùng trong hai thế kỷ.

Hành tinh Gaia hưng thịnh, sắp bắt đầu từ nay về sau.

Từ lúc phát hiện năng nguyên đến khi chính thức bắt đầu sử dụng còn cần một đoạn thời gian phát triển. Vinh Tranh và Phù Chính thấy chuyện làm không sai biệt lắm, nhanh chóng quay trở về.

Hai người một lần nữa tách ra, Vinh Tranh lâu ngày trở về học viện, trước đi thông báo, sau đó lại đưa tặng mấy món quà độc đáo cho các bạn cùng phòng, ba người đều rất vui vẻ, còn nói công khóa của hắn bị kéo xuống không nhiều.

Irwin yêu thích không buông tay đùa nghịch thứ đồ chơi nhỏ làm bằng thân cây kia, đột nhiên ngẩng đầu nói: “Đúng rồi, lúc cậu không ở đây có người đến tìm cậu.”

“Có nói là ai không?”

Irwin nhún vai: “Chưa nói, là hiện dịch (?), còn là thiếu úy. Nói cậu biết là ai tìm mình, muốn cậu sau khi về thì liên hệ lại.”

Sẽ là ai a? Có khả năng nhất chỉ có thể là Vinh Sí Diễn, nhưng nếu là lời của Vinh Sí Diễn, gã ta hoàn toàn không để ý phản ứng của mình. Vinh Sí Diễn nếu muốn mình chết, như vậy giữa mình và gã ta chính là không chết không ngừng, không có khả năng thứ hai.

Bất quá...Hắn không muốn Phù Chính nhúng tay vào, có lẽ này đúng lúc để mình giải quyết cho xong chuyện này.

Nghĩ đến đây, Vinh Tranh nói cảm ơn, đi ra ngoài lại nhớ tới bản thân không có số liên hệ của Vinh Sí Diễn, lại đành phải bỏ qua.

Một buổi tối này, Vinh Tranh một mình ngủ trên giường trong ký túc xá, lẩn qua lẩn lại có chút không ngủ được (*êm nhớ hơi chồng ừ*). Hắn bất giác đặt mấy ngón tay trên máy liên lạc, kéo đến số của Phù Chính, tâm niệm động một cái, một tin nhắn đã được gửi qua: “Đã ngủ chưa?”

Thật ngoài ý muốn, vài giây sau, máy liên lạc chấn động, Vinh Tranh vội vàng mặc thêm quần áo, đi ra phòng khách, chọn đồng ý, thanh âm Phù Chính rõ ràng truyền đến: “Không đi ngủ sao?”

“Không có.” Vinh Tranh thản nhiên nói: “Vừa trở về, có chút không thích ứng ngủ một mình.”

Bên kia Phù Chính dừng một chút, hạ nhẹ giọng: “Tôi cũng thế.”

Hai người không hẹn mà cùng mỉm cười. Sau khoảng tâm sự ngắn ngủi, bọn họ lại sôi nổi nói chính sự. Phù Chính hiện vẫn ở tiền tuyến, da Quỷ Ngư chế tạo thành trống đã giao cho vị giáo sư ở sở nghiên cứu kia, tin rằng rất nhanh là có kết quả. Mà bên hành tinh Gaia, Phù gia đang điều nhân vật lực đến, bắt đầu khẩn trương làm nhà ở khai khẩn.

Hết thấy đều đang phát triển theo hướng tốt đẹp. Ngày đó Kỳ Uyên cũng rời đi cùng, nói bên Tham Lang vẫn còn có chuyện, cho đến hôm nay không có liên hệ nào.

“Tôi và gia gia có bàn bạc qua.” Phù Chính nói “Nếu Trùng tộc không tiếp tục là uy hiếp, như vậy Quân bộ rất có khả năng sẽ đón nhận một trận rung chuyển lớn. Thừa dịp cơ hội này, muốn có động tác lớn bao gồm Tổng đốc Deans, An nghị viên, có thể cùng nhau xử lý hết đám phiền toái.”

An nghị viên kia là chính khách thâm tranh đoạt hành tinh Gaia với gia tộc Deans. Lúc này đây Phù gia quyết ý muốn làm một hồi lớn, thành thì tiến lên một bước lớn, bại cũng chỉ là chọc thêm hai cái phiền toái lớn mà thôi. Trụ cột của bọn họ thủy chung là trong quân đội, chỉ cần Phù Chính và Phù Chiến không ngã, bất luận là kẻ nào cũng thể dễ dàng chèn ép bọn họ.

Nói bài trừ dị kỷ cũng tốt, nói tiêu diệt đối thủ cũng được. Trên thế có một bộ phận lớn đen tối như thế, thế nhưng trên đen tối là một tầng tương lai ánh sáng tốt đẹp. Gia tộc Deans tội ác chồng chất, An nghị viên tâm địa rắn rết, Vinh Sí Diễn lại càng tâm ngoan thủ lạt...Nói chung, Phù Chính và Vinh Tranh quả thực tính làm quân tử, chỉ khi người nào chạm đến điểm cuối mới phản kích lại.

“Ân.” Vinh Tranh dứt chuyện này ra khỏi đầu, lại nói với Phù Chính vài câu mới lưu luyến không thôi mà cắt đứt. Trở lại trên giường cho rằng bản thân sẽ ngủ ngon không ngờ lại nằm mơ một giấc mộng.

Không, kia không phải là giấc mộng, là chỗ sâu nhất trong ký ức lại thoáng hiện sự kiện đã từng xảy ra. Vinh Tranh tuổi còn nhỏ đi đại trạch Vinh gia, đêm khuya khóc trở về, nửa đêm còn sốt cao ba ngày không lùi, tỉnh lại dường như thay đổi hẳn, hăng hái học tập....Ân bao đau khổ, chịu nhiều tội, mà nay hồn đã đi xa, chỉ lưu lại một đoạn ký ức này.

Rạng sáng hân tỉnh dậy, kinh ngạc tựa vào đầu giường không được chốc lát kiên quyết đứng dậy, mặc quần áo không quay đầu lại mà đi ra ngoài.

Hôm nay vừa vặn là cuối tuần, quân giáo nghỉ. Vinh Tranh đi ra khỏi học viện, trực tiếp ngồi hai giờ xe, đến Quân bộ Thủ đô tinh, ngoài cửa đề phòng sâm nghiêm, một binh sĩ ở phòng thường trực hỏi hắn có hẹn trước không.

“Tôi tìm thượng úy Vinh Sí Diễn.” Vinh Tranh thận trọng suy nghĩ quân hàm hiện tại của Vinh Sí Diễn, lễ phép hỏi: “Tôi là Vinh Tranh, nếu có thể, làm phiền thông báo một chút, anh ta có mời tôi đến, hỏi ý kiến của tôi.”

Binh sĩ hồ nghi nhìn hắn vài lần, có lẽ là do họ giống nhau, cậu ta còn hỏi số liên lạc, một lát sau gật đầu với Vinh Tranh: “Ngài ấy nói chờ, sẽ ra gặp cậu bây giờ.”

Làm việc coi như ổn thỏa, cấp bậc của Vinh Sí Diễn trong Quân bộ không cao, người nơi này cũng không phải vì gã ta là gia chủ Vinh gia mà nịnh bợ gã, tự nhiên phải chặt chẽ cẩn thận, không thể giống như địa bàn nhà mình tùy ý làm bậy, tuy rằng gã ta gan cũng đủ lớn.

Vinh Tranh tùy ý nhìn xung quanh, nhìn đến đầu phố rất xa thấy một tiệm cà phê ở góc đường, hần nhẩn lại vài câu với binh sĩ liền đi vào trong tiệm đợi, còn rất nhàn hạ gọi một cốc cappuccino.

Qua nửa giờ, Vinh Sĩ Diễn mới chậm rãi đi đến, mặc một thân quân trang, lạnh mặt lộ vẻ không gần gũi. Gã ngay cả chút ý khách sáo với Vinh Tranh cũng không có, ngồi xuống trực tiếp hỏi: “Tìm tôi có chuyện gì?”

“Không phải anh tìm tôi có chuyện sao?” Vinh Tranh ngạc nhiên “Tôi nghe nói lúc tôi không ở, có một thiếu úy đến tìm, không phải người anh phái đến?”

Vinh Sĩ Diễn nheo mắt, trả lời: “Kia coi như là tôi.”

Vinh Tranh chậm rì rì uống nốt ngụm cà phê cuối cùng, mặc kệ nội bộ Vinh gia có khúc chiết gì, tùy ý nói: “Lại muốn hạ sát thủ thì không la, f kể sách vụng về như vậy. Lúc này sẽ không có một kẻ đơn bào cho các người tùy ý điều khiển nữa....Anh nói xem?”

Vinh Sĩ Diễn dường như nghĩ tới làm thất bại đủ mất mặt lần trước, mặt âm trầm không nói gì. Vinh Tranh lại cười: “Bất quá, trước đó tôi có một khoản muốn hảo hảo tính toán với anh.”

Kỳ thật với Vinh gia hần vốn không có cảm giác gì. Thân phận của Vinh Tranh là con riêng, còn là hậu quả lòng tham của mẹ mà ra, có thể cung cấp nuôi mình đến 18 tuổi, cũng có vài phần cảm kích.

Thế nhưng Vinh Sĩ Diễn nghìn nghìn không nên vạn không nên sau khi nắm giữ đại quyền vênh váo đắc ý, hạ lệnh chết với hần. Sinh mệnh này có được không dễ, chính một điều này hần càng không thể để người khác khống chế. Mà tràng cảnh mộng đêm hôm qua, hần đối với Vinh Sĩ Diễn, thậm chí toàn bộ Vinh gia càng thêm chán ghét.

Cho nên hôm nay, hần đến đây. Chẳng những đến đây còn muốn cho Vinh Sĩ Diễn một cái giáo huấn cả đời khó quên. Cho gã ta biết làm sai chuyện, vĩnh viễn cản trở một cái giá lớn.

Vinh Tranh chậm rãi buông cốc cà phê trống xuống, mép cốc chạm vào chiếc khay nhỏ phát sinh âm thanh tinh tế, thần thái của hần cũng nghiêm túc lại, thâm thâm nhìn Vinh Sĩ Diễn, trịnh trọng nói: “Tôi hy vọng, có thể thi đấu pk cơ giáp một chọi một với anh.”

Vinh Sĩ Diễn cau mày: “Cậu có ý gì?”

“Chuyện mười hai năm trước chắc anh không nhớ đi?” Vinh Tranh thản nhiên nói: “Giáng sinh một năm đó, Vinh Tranh thật vất vả gặp được cha hần, còn được mang đến đại trạch Vinh gia chơi. Buổi tối đó, anh chẳng những châm chọc khiêu khích, nhục mạ hần là con của đồ đĩ, nói hần thiếu hụt gen năng lực kém, nhược trí, còn gọi bạn của anh đến chơi cùng nhau vu tội hần làm hỏng cơ giáp trân quý, khiến hần bị trừng phạt, người lớn chỉ trách cứ hần vài câu, các người liền đẩy hần vào ao nước, cơ hồ suýt chết.”

Vinh Sĩ Diễn như suy nghĩ, Vinh Tranh tiếp tục nói: “Anh nhất định không hề nghĩ đến, cũng căn bản không để ý, sau buổi tối đó trở về, Vinh Tranh sốt cao đến bốn mươi độ thiếu chút nữa chết đi, hôn mê ba ngày ba đêm. Nếu không phải hàng xóm có người có lòng tốt đưa hấn đi bệnh viện, hấn đã sớm là một u hồn.”

Cứ việc hiện tại, “Vinh Tranh” cũng qua đời thật lâu rồi. Nhưng hấn không cam tâm, nước mắt của cậu ấy, nỗ lực của cậu ấy, từng chút từng chút lưu lại trong trí nhớ của thân thể, đêm khuya bồi hồi trong mộng, quanh quẩn ở chỗ sâu nhất trong đáy lòng. Trẻ nhỏ tám tuổi vốn ngây thơ trong sáng, sau một lần kia, Vinh Tranh triệt để thấy rõ vận mệnh của chính mình, bức bách chính mình nhanh chóng trưởng thành, hăng hái vươn lên.

Chỉ vì một ngày kia, đứng trước mặt Vinh Sĩ Diễn lớn tiếng nói cho gã ta, hấn là gen thiếu hụt nhưng hấn không phải là năng lực kém, cũng không phải nhược trí!

Vinh Sĩ Diễn không cảm nhận được những điều này, ngược lại tỏ vẻ khinh thường: “Vây thì thế nào? Mà chết lúc đó thì tốt bao nhiêu a.”

“Đáng tiếc, Vinh Tranh không chết lúc đó.” Trong giọng nói của Vinh Tranh có ý khác, chỉ là người đối diện không hiểu. Hấn im lặng vài giây, tiếc thương cho người đã mất đi kia, sau đó ngẩng đầu lên, ngữ khí tràn ngập khí phách hỏi lại: “Anh có dám cùng tôi thề, lấy danh nghĩa của gia chủ Vinh gia. Nếu anh thua trong trận đấu cơ giáp, anh phải thừa nhận kỹ không bằng người, phải cho Vinh Tranh một lời giải thích, hơn nữa đem thể lực Vinh gia ra khỏi Thủ đô tinh, trong lúc anh còn sống không được bước vào?”

“Vớ vẩn!”

cacpucino

41. Chương 41

Vinh Sĩ Diễn chém đinh chặt sắt quở trách: “Này thật đáng cười!”

“Đáng cười sao?” Vinh Tranh cười xuy một tiếng: “Tôi cảm thấy một chút cũng không đáng cười. Nếu anh cảm thấy chính mình ưu việt hơn người khác sao lại không dám cược ván này? Tôi không cần một đồng bạc nào của Vinh gia, chỉ cần anh đứng ra giải thích việc năm ấy! Về phần khiến Vinh gia rời khỏi Thủ đô tinh là một chuyện, còn khiến Vinh gia tránh được một hồi tai nạn lớn—đáng tiếc, anh sẽ không hiểu!”

Nghe lời này Vinh Sĩ Diễn càng thấy hoang đường, không giận mà cười: “Vì tốt cho Vinh gia? Mà cho rằng mày làm được cái gì? Bất quá chỉ là một tên thiếu hụt gen, thi đấu quân giáo thì thế nào? Vinh gia nghiền chết mày như một con kiến. Mày chẳng lẽ còn dám trả thù lại? Mày có cái bản sự đó sao?”

Vinh Tranh không mấy may để ý tới nhục mạ của gã, chỉ trấn định hỏi lại: “Tôi chỉ hỏi anh, có dám cược

hay không?”

Ngữ khí của hắn quá mức bình tĩnh, thần thái lại trấn định như vậy, nếu không có gì dựa vào, thì chính là kẻ điên. Vinh Sí Diễn trong khoảng thời gian ngắn cũng không rõ trong hồ lô của hắn đựng gì. Nhưng gã chung quy cũng không phải là ăn chay mà lớn lên (ý chỉ yếu hèn), sau một lát, gã hừ lạnh: “Xem ra mày không thấy quan tài không đổ lệ....Nếu muốn đánh bạc với Vinh gia, mày lấy cái gì để đặt cược?”

Gã có vẻ đã đồng ý, Vinh Tranh lập tức thuận theo, cường thế nói: “Anh muốn, đơn giản là nhìn tôi nghèo túng, thất vọng, phủ phục dưới chân các người....Nếu tôi thua, tôi nghỉ học, rời đi, đồng dạng không bao giờ bước vào Thủ đô tình một bước, cược như vậy, đủ chưa?”

Ván cược này rõ ràng là Vinh Tranh chịu thiệt, thắng chỉ được lời giải thích oan ức nhiều năm, thua lại mất đi tiền đồ, thế nhưng Vinh gia không phải là thứ bây giờ Vinh Tranh có thể đánh gục, có thể bức Vinh Sí Diễn tới trình độ này cũng đã cực kỳ đáng quý.

Biện pháp này quang minh chính đại, còn là vì chiến đấu cơ giáp mà càng thêm vinh diệu, Vinh Sí Diễn kinh nghiệm nhiều năm, tự nhận chính mình bởi Vinh Tranh “chơi đùa” cũng không tính là gì, gã cảm thấy chính mình sẽ không thua, mà còn rất động tâm với chuyện có thể tự tay giết chết Vinh Tranh.

Nếu muốn cược, tự nhiên phải cược công khai, trong Thủ đô tình mới có lời đài cơ giáp, có thể giao phí để vào, tiến hành huấn luyện cơ giáp, thi đấu, cũng có công ty tài đại khí thô vì đám ngời mà cung cấp trò giải trí. Chỉ là ước định tiền đặt cược hoặc vấn đề tiền tài, cơ giáp mà nói, phải tự mang, tổn thất tự chịu. Mà một khi thắng, có thể vung tiền như rác, hoàn toàn không cần lo phí duy tu cơ giáp.

Việc này khiến cho giới trẻ như uống máu gà, vọng tưởng một bước lên trời. Cũng có lời đồn, sau lưng lời đi có mặt của Quân bộ, nếu như anh không chế cơ giáp ưu tú, thậm chí có thể được Quân bộ đưa ra cảnh ô liu, mời gia nhập tiểu đội đặc biệt.

Vinh Tranh và Vinh Sí Diễn thương lượng thời gian đi lời đài, trở về bằng qư hồi bạn cùng phòng muốn đi xem hắn thi đấu không, mấy người sau khi biết được tình hình cụ thể nhất thời sôi trào. Irwin khó có thể tin tưởng to mắt: “Vinh Tranh, cậu nhất định là nói đùa với tớ! Đó là Vinh Sí Diễn! Cậu muốn cược chiến đấu cơ giáp với anh ta?”

Song bào thai cũng biết Vinh Sí Diễn là loại người nào, bởi vậy càng thêm lo lắng, nhất tề nhú mày, không đồng ý nói: “Vinh Tranh, cậu như vậy quá mạo hiểm. Sao lại làm ra loại chuyện này?”

“Tớ sẽ không thua.” Vinh Tranh nhìn mọi người quan tâm hắn, nhợt nhạt cười nói: “Tớ nếu thua, sẽ rất có lỗi với hai người, ngay cả bản thân cũng không thể tha thứ cho chính mình....Các cậu phải tin tưởng tớ, tớ không phải người lỗ mãng, cũng tuyệt không thua trận đấu này.”

Hai người kia, một là Phù Chính, một là “Vinh Tranh”. Hắn có thể chính mình tùy ý, cũng không thể cô phụ tâm của hai người kia. Không nói chuyện này với Phù Chính, hắn đã cảm thấy áy náy, thế nhưng nước mắt của Vinh Tranh nhỏ lại nóng bỏng chân thực như vậy, khiến hắn không thể bỏ qua.

Tựa như lúc này đây, hấn gạt Phù Chính vì “Vinh Tranh” làm chuyện cuối cùng. Nếu có đầu thai chuyển kiếp, hy vọng cậu ấy có thể sống tốt, có thể an ủi đứa nhỏ nửa đêm sốt cao khóc thút thít, khiến cậu ấy thanh thản trở về nhân thế, hưởng thụ tốt đẹp mà cậu vốn nên hưởng.

May mắn Phù Chính không ở đây, hấn có thể giấu được. Cuộc đấu vào cuối tuần sau, song bào thai và Irwin đều đồng ý giúp hấn huấn luyện, Gerda càng thể sắt son bảo đảm, thứ nhất nàng sẽ không tiết lộ tin tức này cho Gia Y biết, thứ hai nàng sẽ toàn lực ứng phó, cho tên Vinh Sí Diễn kia một trận—“Đánh cho tên kia bò không dậy được!”

Trong một tuần này tâm Vinh Tranh bình lặng như nước, lẳng lẳng làm chuẩn bị cuối cùng. Đến ngày xuất phát, hấn đột nhiên nhận được cuộc gọi của Phù Chính.

Phù Chính khó có khi lộ vẻ do dự, như đang suy nghĩ gì đó, tín hiệu không quá rõ ràng, Vinh Tranh cơ hồ nghe không rõ y đang nói gì, chỉ trong âm thanh hỗn độn truyền đến một câu: “Có chuyện gì muốn nói với tôi không?”

Trong lòng Vinh Tranh động một cái, lời nói đến bên miệng nuốt trở về, chung quy cười phủ nhận, nói chính mình tất cả đều tốt. Trong nháy mắt chấm dứt cuộc gọi kia, hấn chỉ có thể thầm nói xin lỗi Phù Chính.

Cho dù đối phương sau chuyện này sẽ giận dữ, hấn cũng chịu. Giờ khắc này chỉ muốn giấu tốt, một chữ cũng không lộ ra.

Ba giờ chiều, lôi đài cơ giáp lớn nhất thành Tây Thủ đô tỉnh, đấu lôi đài cơ giáp đáng xem nhất tối hôm nay, bắt đầu!

Hoàn hảo Gerda sau khi được vận chuyển về vẫn luôn đặt ở trong nhà Phù Chính, Vinh Tranh đi lấy Gerda chỉ nói với quản gia Bohn muốn ma sát huấn luyện, quản gia Bohn cũng không nghĩ nhiều. Dưới sự trợ giúp của ba người bạn, hấn thành công đưa Gerda tới nơi. Mà hiện tại, Irwin và song bào thai mua vé, khẩn trương chuyên chú nhìn nhất cử nhất động của hai người.

Bởi vì tốt nhất là không nên gây chú ý, Gerda tự tiến hành tân trang chính mình, thoát nhìn sao bình phàm chút. Cô nàng bĩu môi nói này là vì Vinh Tranh nên mới nhượng bộ, lại ồn ào muốn phát tiết lửa giận. Vinh Tranh chậm rãi trấn an, trong lòng không chút hoảng loạn.

Hấn điều chỉnh trạng thái tốt nhất, khổng chế Gerda trực tiếp bay vào sân. Ánh mắt Vinh Tranh đầu tiên đánh giá cơ giáp màu tím kia, đại khái nhìn qua, phát giác đó là một cơ giáp cực kỳ ưu tú.

“Dao găm cao tần, pháo cối từ chấn động...Hừ hừ, cũng không tệ lắm nha, coi như đủ tư cách làm đối thủ của bản cô nương!” Gerda bắt đầu nghiêm túc: “Tiểu Vinh Vinh, anh nhất định phải thắng!”

Vinh Tranh yên lặng gật đầu nắm chặt bàn thao tác.

Người chủ trì xác nhận qua thân phận hai người và nội dung đánh cược, nói vài câu lấy nhiệt tình của người xem, kích động vài người đánh cược tiền hô hoán bắt đầu. Vinh Tranh nheo mắt, hình ảnh địa hình trước mắt dĩ nhiên chuyển đổi sang sa mạc.

Này tựa hồ có lợi với hắn, chỉ vì kinh nghiệm thực chiến của hắn nhiều nhất là lúc chiến đấu với Trùng tộc trên sa mạc, nhưng mà Trùng tộc trí lực thấp hoàn toàn bất đồng với Vinh Sí Diễn kinh nghiệm chiến đấu phong phú.

Vinh Sí Diễn càng thông minh, càng già dặn, cũng càng thêm gian xảo. Trùng kích, né tránh, quay về, chạy vòng! Hai giá cơ giáp trong sân đấu to như vậy, lấy tốc độ mắt thường khó phân biệt mà giao chiến cùng một chỗ! Va chạm văng tia lửa ra khắp nơi, tâm thần mọi người vô cùng tập trung!

Phong cách chiến đấu của Vinh Sí Diễn thiên về cẩn thận, giỏi kéo dài đả kích, Vinh Tranh so với gã còn bền bỉ hơn, chính là lấy cường thắng cường, liều mạng cứng rắn! Sức chiến đấu của Gerda toàn bộ khai hỏa, hiển lộ ra năng lực cơ giáp hoàng kim tối cao!

Một loạt động tác khó tin linh hoạt phô bày, toàn thể người xem bao gồm cả người chủ trì đều không kịp nhìn, người am hiểu càng thêm hò hét! Kích động của bọn họ khó ức chế, lại lớn tiếng hô lên một cái tên, với trận đấu hôm nay không còn ý nghĩ khác, trong ánh mắt người người đều là sợ hãi ca ngợi!

Trong chiến đấu một chọi một, Gerda là tồn tại cao nhất. Đặc chất của nàng là kiên cường, lấy thể không thể đỡ, phản kích đến cùng, hết thủy đều bị nàng lấy sử dụng, công kích dày đặc, bao vây kẻ địch vào khốn cảnh. Cơ giáp của Vinh Sí Diễn tuy tốt sao có thể so sánh với chế tác tỉ mỉ của đại sư Andrew? Gerda hoàn mỹ, thêm Vinh Tranh ý thức tôi luyện khắc khổ, kia liền thành một trận rung động!

Thân là phía đối địch, Vinh Sí Diễn càng cảm thấy không xong, trên trán gã thâm ra mồ hôi tinh mịn, trên người sắp ướt đầm, gã chưa từng nghĩ đến, một kẻ từng bị chính mình khinh thường, cho rằng tùy ý khống chế nghiền ép cư nhiên bức mình đến bước này.

Bình sinh hiếm thấy, gã phá lệ hối hận chính mình hạ quyết định. Chính mình giải thích là chuyện nhỏ, thể nhưng gia chủ Vinh gia sao có thể chịu loại thất bại này? Còn muốn đánh bạc Vinh gia không thể phát triển ở Thủ đô tinh, gã có thể tưởng tượng được, lúc này đây thua cuộc, sau khi trở về, chức gia chủ sẽ không còn nữa!

Vinh Tranh nhất định phải thắng, gã cũng nhất định không thể thua! Một suy nghĩ, gã quyết tâm, mở năng lượng pháo trọng lực vì vạn nhất mà trang bị ra, uy lực cực lớn, một khi bắn, bên trong sân tuyệt không còn người sống, có khả năng lan tới ghế khán giả, tổn thương một số người.

Thế nhưng chuyện sau đó gã đã bất chấp. Cái nút bắn ra, gã hung hăng nhìn cơ giáp màu đen đang tới gần, không chút suy nghĩ—ấm xuống!

Gerda trí lực cực cao vẫn đoán ra sách lược dự bị của đối phương, trong tầm mắt của Vinh Tranh hiện ra một điểm trắng sáng, nàng tùy cơ triển khai chùm sáng thuần bảo vệ—“Oanh!” Hai phương đánh một kích mạnh nhất cơ hồ cùng lúc!

Năng lượng tỏa ra bốn phía, tạo nên vô số gió xoáy ngẩn ngui, khiến vài người ngồi gần sân đấu ngã trái ngã phải, ảo cảnh giải trừ, mặt đất vỡ nát. Một lần, hai lần, ba lần....Vinh Sí Diễn không có ý dừng lại, Vinh Tranh giác ngộ: “Gerda, gã muốn hủy diệt nơi này!”

Thân hình Gerda hiện ra, khó thở hổn hển mắng: “Gia hỏa khốn kiếp! Năng lượng còn lại của ta không đủ!”

Muốn ngăn cản Vinh Sí Diễn chỉ còn một biện pháp—Vinh Tranh quyết đoán hạ quyết định, vì người vô tội trên khán đài, hắn cưỡng chế nghịch chuyển phương hướng cơ thể, con người sạch sẽ chớp động: “Giết một người cứu trăm vạn mạng người....Gerda đối phương muốn chơi lớn, chúng ta bồi!”

Chỉ trong một giây, Gerda liền lĩnh hội đủ ý tứ của hắn. Gerda thoáng rút về thuần phòng hộ, tập trung điều động năng lượng còn thừa, một kích cuối cùng—

Bay lên, ngắm chuẩn, một chùm sáng đồng dạng vô cùng đẹp mắt bắn ra, tầm mắt có thể nhìn thấy, khắp nơi tro bụi bay lên, ánh sáng hỗn tạp đan xen, chùm sáng thuần đồng thời thu lại, cơ giáp lấy bản thể thân nhiên nhận lấy một kích, đau nhức đánh tới, Gerda đột ngột chấm dứt liên hệ với Vinh Tranh.

“Gerda!” Vinh Tranh kinh hãi thất thanh, tay mắt lạnh lẽo kéo van khẩn cấp, thân thể va chạm mạnh, đầu văng mắt hoa, phun ra một búng máu.

Hết thấy tựa hồ yên lặng, thanh niên cưỡng chế phá mở cửa cơ giáp. lắc lắc lão đảo đi ra, cách đó không xa một cơ giáp nằm đó, thương tích nặng nề, vừa thấy liền biết triệt để báo hỏng, người bên trong sống chết không rõ, không chút tiếng động.

Vinh Tranh chống đỡ không được, quỳ rạp uống trước thân thể khổng lồ của Gerda, ho khan vài cái, bên môi một mảnh đỏ sẫm, Gerda chậm rãi ngưng tụ ra hình dáng, rất nhẹ nhàng cười hì hì: “Tiểu Vinh Vinh, ta không sao, anh yên tâm đi.”

“Ngô, chính là đại khái....đại khái cần nghỉ ngơi khoảng nửa tháng, cũng không phải rất dài a~!”

“Cảm ơn đã ủng hộ tôi...” Vinh Tranh nghẹn ngào: “Rất xin lỗi, Gerda. Bởi vì chuyện của một mình tôi, mà khiến cô chịu thương như vậy. Cô...”

Cô vốn có thể vinh diệu bay trên chiến trường, lấy máu và thi thể Trùng tộc làm huy hoàng thành tựu của mình.

Trước đó hắn từng hỏi qua Gerda, nếu Gerda không đồng ý, hắn sẽ buông tha trận cược đấu này. Nhưng không nghĩ tới, Gerda một lòng tỏ vẻ sẽ chiến đấu cùng hắn, tuyệt không lùi bước.

Còn có Phù Chính, hắn sẽ thẳng thắn nói, lại cầu xin y tha thứ. Muốn tức giận, trừng phạt gì, hắn đều nhận. Nhưng hắn chính là không chịu được, hồi ức Vinh Tranh nhỏ thút thút tuyệt vọng.

Bốn phía lại vang lên tiếng ồn ào, tiếng bước chân kiên định có quy luật quen thuộc chậm rãi đi đến trước mặt hắn, thân ảnh cao lớn bao phủ, Phù Chính vừa mới xuống phi thuyền vội vã đuổi tới nhìn Vinh Tranh và Gerda bị thương, mặt không biểu tình, con người u ám.

Vinh Tranh tìm lòng không được ngẩng đầu, chống lại ánh mắt phức tạp kia. Phù Chính dừng một chút, kiềm nén âm thanh phần nộ đang run rẩy: “Này chính là em....nói với tôi rằng không có gì muốn nói?”

42. Chương 42

Hai ngày sau, đại trạch Phù gia, phòng ngủ thứ 2 ở phía tây, Vinh Tranh tựa vào đầu giường lười biếng xem một quyển sách giải trí.

Hắn đã dưỡng thương hai ngày trong này, không có về học viện, đại khái là Phù Chính đã xin nghỉ bệnh hộ hắn, chỉ là hắn không có bất cứ tin tức nào từ bên ngoài, ngay cả Gerda cũng bị tịch thu.

Ngày đó sau khi thi đấu xong, Vinh Sí Diễn bị thương nặng được người Vinh gia đưa đi. Nhóm bạn cùng ký túc xá đều trở về học viện, Những khán giả khác đều bị một câu quân nhân lên luận bàn, sẽ tiến hành xử phạt của Quân bộ chấm dứt mọi chuyện. Hắn không biết về sau như thế nào, chỉ biết là việc hiện tại cần đối mặt là sự nổi giận của Phù Chính.

Sau câu chất vấn đầy áp lực và lửa giận kia, Phù Chính không nói với hắn nửa lời, giam mình trong phòng. Y phân phó quản gia Bohn sắp xếp phòng cho Vinh Tranh, trực tiếp đưa bác sĩ về khám chữa cho hắn. Vinh Tranh chỉ bị thương nhẹ nhưng lại phải kiểm tra toàn thân...Thế nhưng y một câu một chữ cũng không nói với hắn.

Hắn biết chuyện mình làm là sai, không nên gạt Phù Chính. Đối phương tức giận hắn là đương nhiên, nhưng hắn không nghĩ tới, Phù Chính sẽ khiến chính mình rối rắm như thế. Hắn một chút cũng không muốn nhìn thấy Phù Chính vì mình làm sai mà tức giận, điều này khiến hắn cảm thấy rất khó xử.

May mắn, Phù Chính không có cứ vậy mà buông tay đi. Hắn cảm kích y vào lúc như vậy còn quan tâm chính mình như thế. Yêu càng sâu, trách nhiệm càng nặng, Vinh Tranh không dám tưởng tượng Phù Chính giận đến mức nào.

Theo quản gia Bohn nói, mấy ngày nay trong nhà áp suất liên tục thấp—lúc nói những lời này, quản gia Bohn cố ý đè ép vết thương của Vinh Tranh, hắn chỉ có thể cười khổ chịu đựng, lại thấp giọng nói nhỏ.

“Tuy rằng cậu cũng giấu giếm tôi, thế nhưng người cậu nên giải thích không phải là tôi.” Quản gia Bohn nhất châm kiến huyết (một câu chọc trúng trọng điểm) “Tất cả mọi người đều sẽ có lúc làm sai, huống chi đứng ở góc độ của cậu, mặc dù có chút lỗ mũi nhưng có thể một đao thống khoái, phong cách cũng rất đáng khen.”

“Ngài cũng đừng tán dương cháu....”

“Không, kỳ thật việc này nói lớn không lớn, nhỏ không nhỏ.” Quản gia Bohn rất nghiêm túc khuyên nhủ: “Mẫu chốt chính là, cậu chưa nói với Phù Chính một tiếng đã đi mạo hiểm như vậy. Bất quá cậu vẫn biết làm như vậy là không đúng, cũng nên có thái độ nhận tội.”

Vinh Tranh vẫn là bất đặc dĩ gạt đầu, lại nhin không được hỏi: “Anh...anh ấy mấy ngày nay thế nào?”

“Vẫn tốt.” Quản gia Bohn nói: “Cậu không bị thương nặng, cậu ấy cũng sẽ tốt. Nhưng là Vinh Tranh, tôi và Phù Chính đều không hy vọng cậu bị thương, vô luận là vì lý do gì.”

Ông giúp Vinh Tranh băng bó vết thương, cuối cùng lưu lại một câu: “Cậu ấy ở phòng làm việc, có lẽ hiện tại cậu có thể đi thử xem.”

Vinh Tranh chậm rãi xuống giường, hơi hơi động vết thương, có chút đau. Nhưng việc này so với tâm tình của Phù Chính thì không tính là gì. Hắn khó có khi bất an, cũng không mặc thêm áo khoác chậm rãi đi đến cửa phòng làm việc, vừa muốn gõ cửa, cửa phòng đột nhiên mở ra.

Vinh Tranh đứng ở đó, một thanh niên mặc quân trang vừa vặn đối diện hắn, hai bên đánh giá nhau, trong mắt đều là sững sốt.

Thanh niên trước mắt tuổi không lớn, ước chừng hơn hai mươi, chính là thời điểm tốt nhất trong cuộc đời, tướng mạo cực kỳ tuấn mỹ, phi thường diễm lệ trên người thanh niên này lại có thể hỗn thành một loại khí chất như nữ vương. Tư thái cao quý hồn nhiên trời sinh, là người hoàn mỹ nhất Vinh Tranh gặp từ khi đến thế giới này.

Ngay cả hai song bào thai và Tổng Trưởng Tu xuất thân thế gia cũng không bằng được, không ưu nhã hoa lệ như thanh niên, như một hoàng tộc Trung cổ trong tranh vẽ bước ra vậy. Một thân quân trang kia càng thêm phần hào nhoáng. Mái tóc đỏ dài khó gấp ở quân nhân lộng lẫy xõa tung trên vai và eo, có một vài sợi rơi xuống trước ngực càng thêm mị hoặc.

Thanh niên vừa mở miệng, giọng điệu cũng không chút khách khí, cao cao tại thượng: “Cậu chính là Vinh Tranh?”

Vinh Tranh thần nhiên đáp lại: “Đúng, tôi là Vinh Tranh.”

“Cũng không có gì tốt.” Thanh niên ôm cánh tay khinh miệt nhìn hắn vài lần, dừng lại trên băng vải trước ngực hắn: “Ta nói cho cậu biết, cho dù Phù Chính nhất thời mê luyện cậu, sớm hay muộn anh ấy cũng sẽ cùng ta một chỗ. Chỉ có ta mới xứng với anh ấy.”

Vừa dứt lời, Phù Chính ở bên trong nghe được động tĩnh đi ra, khẽ ngăn người, trước nhìn nhìn sắc mặt Vinh Tranh và băng vải băng bó chỉnh tề, khôn ngoan nghiêng đầu nói với thanh niên kia: “Sao cậu còn

chưa đi?”

Cứ như vậy mà phá vỡ bầu không khí, Vinh Tranh ngượng ngùng phản ứng lại, liền đem ánh mắt lên người Phù Chính. Nửa tháng không thấy, bề ngoài Phù Chính không có biến hóa gì lớn, chỉ là giữa mi tâm có vẻ u ám, vừa thấy liền biết có tâm sự.

Trong lòng hắn càng khổ sở, “tình địch” hừ một tiếng, tâm không cam tình không nguyện mà đi. Phù Chính cũng không nhìn Vinh Tranh, xoay người trở về, trong lòng Vinh Tranh đau xót, yên lặng đuổi theo. Mãi đến khi Phù Chính dừng bước, lạnh lùng nói: “Em tìm tôi có chuyện?”

“Em...” Vinh Tranh muốn nói lại thôi, phát giác muốn thành khẩn giải thích như thế nào để y có thể hiểu nhưng cũng không thể triệt tiêu được thương tổn đối gạt hắn mang đến, nếu đổi vị trí, hắn so với Phù Chính còn muốn tức giận hơn. Nhưng hôm nay...hắn cắn chặt răng, kiên trì nói: “Rất xin lỗi, em không phải cố ý...”

“Em không cố ý cái gì?” Phù Chính đột ngột quay lại, đối mặt với hắn, cau mày, khẩu khí lạnh lùng mà nghiêm khắc vô cùng: “Em không phải gạt tôi nói gì cũng không phát sinh sao? Không phải cố ý giấu gạt tôi đi liệu mạng với người ta? Không phải cố ý một mình xử lý chuyện lớn như vậy? Còn không phải cố ý cái gì? Em có để ý tới cảm nhận của tôi không?”

“Em nghĩ tới.” Cảm xúc của Vinh Tranh cũng hỗn loạn, hắn ngẩng đầu lên, nghiêm túc nói: “Em nghĩ tới anh sẽ khổ sở, sẽ đau lòng, sẽ thất vọng...thậm chí nghĩ tới chúng ta sẽ chia tay! Nhưng là em không thể...Em không thể không một mình đi làm chuyện này, em cần phải đối phó Vinh Sí Diễn, em cần phải làm như vậy! Vì—”

Lời nói của hắn ngưng bật, hắn không thể nói cho Phù Chính, hắn là người sống lại, đến từ thế giới trăm năm, ngàn năm, vạn năm về trước, hắn không thể nói chính mình là quái vật mượn xác hoàn hồn, là vượt qua khoa học thường thức, hắn không thể nói thẳng mình không phải là Vinh Tranh...Những thứ này, hắn không thể nói nên lời.

Ánh mắt Phù Chính âm trầm dần: “Nguyên lai em đã nghĩ tới, thậm chí nghĩ tới chúng ta sẽ chia tay? Chẳng lẽ em cho rằng, ngay cả chia tay cũng muốn làm như vậy, cũng gọi là không có gì, phải không?”

“Không phải!” Vinh Tranh đương nhiên không thể thừa nhận chuyện này, hắn tận lực giải thích: “Em chỉ là lo lắng kết quả xấu nhất, em nghĩ qua phản ứng của anh. Em biết em làm sai, em đảm bảo về sau sẽ không bao giờ như thế nữa...Rất xin lỗi!”

“Lúc em và Gerda đều bị thương ở đó có nghĩ tới hiện tại giả thích mọi chuyện với tôi không?” Thanh âm Phù Chính chậm lại, ngữ khí cũng nhẹ, này đại biểu cho y càng tức giận, càng áp lực: “Em nghĩ tới, lúc tôi nhìn thấy em bị thương, có cảm giác như thế nào sao?”

Thanh âm của y nâng cao lên: “Còn có Gerda, cô ấy là cơ giáp, sao có thể không nghe mệnh lệnh của chủ nhân? Em một mình cạy mạnh, vạn nhất xảy ra chuyện gì, cứ thế đối xử với cơ giáp của mình thế sao?”

Trong óc Vinh Tranh loạn thành một mớ, hấn phân không rõ trên mặt Phù Chính thay đổi bao nhiêu trạng thái, nội thương khiến hấn bị sốt nhẹ, hấn rất đau đầu cũng có chút choáng váng.

Trong bất tri bất giác, nói ra sự thật: “Rất xin lỗi, là sơ xảy của em...Thế nhưng nếu lặp lại một lần nữa, em cũng không hối hận mà lại làm như thế. Nhưng em sẽ không giấu anh, cũng không mang Gerda đi mạo hiểm, điểm ấy em không thể phủ nhận, em không muốn anh vì em mà đi đối phó Vinh gia, này vốn là chuyện của riêng em. Em không muốn khiến người khác cảm thấy là em có chỗ dựa vào, dựa vào gia thế của Phù gia...Không phải cảm thấy quan hệ của chúng ta thế nào, chỉ là em nghĩ chính mình đi làm, chính mình...báo thù.”

“Em....yêu anh.” Thân thể bị thương lúc này hiện ra sự yếu ớt, hấn có chút không khống chế được cảm xúc: “Nhưng em không thể giống như phụ nữ phụ thuộc vào anh, cho tới nay, em đều thầm nghĩ sống vai cùng đứng với anh, chân chính ở cạnh anh...Em có thể mạnh mẽ đến mức bỏ qua lời đồn đại của bọn họ, nhưng em muốn mau một chút, lại nhanh hơn một chút...”

“Là tâm tính em nóng nảy...Không có xử lý tốt chuyện này, rất xin lỗi...”

Lúc nào chung quanh cũng có quá nhiều nhân tố dị dạng ảnh hưởng đến tâm tư của hấn, hấn không có biện pháp bảo trì cái phương hướng lương thiện kia, mà cần phát tiết một hồi, quá khứ của “Vinh Tranh” là ngòi châm, Vinh Sí Diễn lại là vấn đề sớm muộn cũng phải giải quyết. Hấn lập tức đi nhanh hơn, chỉ vì một ngày đến gần Phù Chính hơn.

Cứ việc mạo hiểm một chút, may mà hấn thắng. Nhưng là hiện tại, đứng ở trước mặt Phù Chính, hấn có chút nghĩ mà sợ. Nếu hấn thua, chẳng phải là ngay cả tương lai của hấn và Phù Chính cũng thua cùng luôn sao?

Phù Chính nghe lời tiến lại gần hơn, một tay ôm lấy bả vai hấn, một tay kéo hấn vào trong lồng ngực. Vinh Tranh thuận theo, dựa vào y, lại cảm thấy thẹn với Phù Chính. Hấn còn muốn xin lỗi, Phù Chính lại cúi đầu, hôn hấn như trấn an.

“Chúng ta kết hôn đi.”

“Sau khi kết hôn, em chính là người Phù gia, vấn đề đã đóng thuyền, không cần lo lắng chuyện khác, chỉ phải sống tốt là được...Lần này nghe anh, được không?”

43. Chương 43

Bởi vì vội vàng trở về, Phù Chính bỏ hết công việc trong tay, nên mấy ngày kế tiếp Phù Chính đều bận tới mảy mòi mặt. Chỉ đành hẹn ngày làm thủ tục trước với bên dân chính.

Hai người khôi phục lại mối quan hệ ngọt ngào ấm áp như lúc trước, đặc biệt Vinh Tranh vì dưỡng thương,

ăn uống bồi bổ lại, mỗi ngày đều dính làm một khối với Phù Chính, tình cảm tăng mạnh, trừ một bước cuối cùng thì cái gì cũng đã làm.

Chỉ là, không nghĩ tới “tình địch” Vệ Tư lại thường xuyên tìm tới cửa, còn nơi nơi lẩn lút trước mặt Vinh Tranh chặn hắt lại, nói chính mình và Phù Chính là thanh mai trúc mã, hai đứa nhỏ vô tư, Vinh Tranh mới đầu nghe nói Phù Chính vì khai phá hành tinh Gaia, không thể không hợp tác với gia tộc người này, sau cũng có chút không chịu được sự khoe khoang của thanh niên. Vệ Tư cũng dần phát hiện thái độ biến hóa của Vinh Tranh, ngược lại càng năng tới lui, phá vỡ không khí của hai người.

Ví dụ như....

Sáng sớm tới Phù gia đưa tin, Phù Chính nếu còn ngủ trong phòng với Vinh Tranh, liền gõ cửa phòng tới vang dội; Phù Chính nếu ở trong phòng là việc liên lạc tới gác tại cửa phòng; Nếu Phù Chính đang ăn cơm, vậy ngưỡng ngừng, Vệ Tư sẽ nói chính mình chưa ăn sáng, không chút khách sáo mà ngồi xuống cùng ăn, mà sao lại ngồi chuẩn như vậy nha, chen giữa Phù Chính và Vinh Tranh.

Mày Phù Chính nhăn lại, Vệ Tư liền chớp mắt cười nói: “Anh Chính, anh quên sao? Trước bảy tám tuổi, em đều đến nhà anh cùng sinh hoạt như thế này a. Huống chi, hiện tại mỗi ngày em đều chạy tới nơi này là hy vọng hai nhà hợp tác vui vẻ nha.”

Phù Chính bất đắc dĩ nói: “Vệ Tư, cậu đã không phải là đứa trẻ bảy tám tuổi. Vệ gia cũng là gia tộc quân chính lừng lẫy, chẳng lẽ không dạy qua cậu, để cho bạn mình có không gian cá nhân sao?”

Lời này nói khá nặng. Vệ Tư cắn cắn môi dưới không nói chuyện, Vinh Tranh vừa lúc giúp quản gia Bohn mang hoa quả vào trong phòng làm việc, lúc đầu cửa vào liền nhìn thấy Vệ Tư phẫn hận trừng mình, một đôi mắt đẹp tỏa sát khí ra bốn hướng.

Trong lòng hắt cười thầm, trên mặt lại không có chút biểu hiện, chỉ giả vờ không để ý, để đĩa hoa quả xuống, thân mật đến gần Phù Chính: “Em nhớ rõ anh thích ăn táo, vừa lúc có đợt táo tươi mới, liền giúp Bohn gia mang qua.”

Nói xong còn tiện tay đưa một miếng đã cắt sẵn qua.

Phù Chính nhìn thấy Vinh Tranh vẻ mặt nhu hòa, ẩn ẩn có vài phần khoái trá, hai người chỉ cần đứng chung một chỗ liền như hòa hợp lại, phảng phất như một khoảng không gian này không còn ai khác nữa, cũng không ai có thể quấy nhiễu, Vệ Tư cũng biết chính mình mấy ngày nay làm cho người không thích, nhưng buông tay nhìn người mình thâm mến nhiều năm đến với người khác như vậy, thật sự không cam lòng. Tình cảnh trước mắt này, hắt hủ Vinh Tranh xuất hiện, lại nhìn thoáng qua, khẽ cắn môi, mở cửa rời đi.

“Phanh” một tiếng, tiếng giày quân đội nện đi xa, Vinh Tranh vô tội chớp mắt: “Này không liên quan tới em a.”

Phù Chính cơ hồ nhìn thấy cái đuôi phía sau hần nhếch lên, buồn cười nhéo mặt hần: “Đúng chuyện không liên quan tới em. Tính tình của Vệ Tư trước đây đều như vậy, sớm nên có người đối nghịch với cậu ta, khiến cậu ta phải cẩn thận hơn.”

Vinh Tranh nhún vai: “Đại mỹ nhân như vậy ở bên cạnh nhiều năm, anh quả thực không động tâm? Chắc chắc, thật là ý chí sắt đá.”

Phù Chính nghiêm mặt: “Tôi không phải ý chí sắt đá.” Y chủ động ôm lấy Vinh Tranh trao một nụ hôn sâu, thật lâu sau rời ra, thản nhiên nói: “Tôi chỉ là chờ ngày đó, gặp em.”

Tình là ngẫu nhiên, sao có quy luật gì, lại nào có thứ tự trước sau? Cho ù ngày đó xuất hiện không phải là Vinh Tranh, cũng sẽ có Lý Tranh, Vương Tranh...cũng sẽ không là Vệ Tư. Nếu tử triền lạn đả (ở đây là bám dai, mặt dày nha) đều có người yêu, như vậy trên thế giới phải chăng sẽ có rất nhiều kẻ da trâu?

Phù Chính luôn nghiêm túc đứng đắn lại nói lên câu tình động nhân như thế. Trong lòng Vinh Tranh nhộn nhạo, như chìm trong nhu tình. Nhìn người yêu thấy thế nào cũng tốt, bắt đầu động tay động chân.

Lần này bọn họ đều muốn phá vỡ một bước cuối cùng, ai ngờ ông trời không chiều lòng người, máy liên lạc trong phòng lại vang lên, là Kỳ Uyên khó có được liên hệ.

Từ sau khi chia tay tại hành tinh Gaia, Kỳ Uyên như là buông tha dây dưa với Vinh Tranh, chỉ là nhân tình giữa hai người vẫn còn, Phù Chính lén ích lợi để Kỳ Uyên đổi nhân tình với Vinh Tranh, ích lợi có thể nói là dày, Kỳ Uyên cũng đáp ứng. Kể từ đó, tâm tình Phù Chính ngày càng tốt.

Mà lúc này đây, Kỳ Uyên là nói cho bọn họ biết, Tổng đốc Deans vì báo thù cho con trai Kevin đã xuất động tư quân của gia tộc Deans, cùng với An nghị viên ở chung quanh hành tinh Gaia muốn lính đánh thuê khai chiến. Đáng nhắc tới là, song phương đều muốn mượn tổ chức hải tặc Tham Lang, mà Kỳ Uyên thì đáp ứng với An nghị viên.

“Kiếm chút tiền tiêu vặt, so ra kém với đại nghiệp của Phù thiếu tướng!” Kỳ Uyên khách sáo nói: “Xem tình hình chiến đấu, phương diện An nghị viên thực không ổn, tôi đang xem xét lúc nào nên rút khỏi chiến trường.”

“Ông ta còn có thể chống đỡ bao lâu?” Phù Chính âm thầm sưu tập chứng cứ phạm tội của hai bên, chỉ chờ một lưới bắt hết. Kỳ Uyên trả lời lại: “Đại khái khoảng nửa tháng, hỏa lực của ông ta thật sự không được, người của ông ta rất hỗn tạp, đều là thuê đến. Gia tộc Deans thế nhưng lợi hại hơn, tư binh huấn luyện nhiều năm như vậy, không phải là hạng thường.”

“Vậy nghĩ biện pháp khiến bọn họ lưỡng bại câu thương.” Phù Chính bình tĩnh suy xét, lời ra khỏi miệng quyết định vận mệnh của rất nhiều người: “Nội bộ hành tinh Borges rất nhanh sẽ có quy mô lớn phản đối gia tộc Deans hoạt động. Trong một hai ngày này, Deans nếu muốn ngồi ổn trên cái ghế Tổng đốc này, nhất định sẽ phải điều một bộ phận tư binh về trấn áp.”

Kỳ Uyên hơi trầm ngâm, hỏi ngược lại: “Nếu, ông ta vì con chết mà liều một phen thì sao?”

“Vậy ông ta cũng không cần trở lại hành tinh Borges nữa.” Phù Chính lạnh lùng: “Bất kể thế nào, việc này qua đi, nhân dân hành tinh Borges đều không cần gia tộc Deans tiếp tục thống trị bọn họ!”

“Vậy tốt!”

Kỳ Uyên dứt khoát đồng ý, cắt đứt liên lạc. Vinh Tranh có hơi mê muội nhìn Phù Chính bắt đầu nghiêm túc, không khỏi nhớ lại cảnh lần đầu hắn nhìn thấy y. Khi đó hắn còn ở ĐHTH Liên Bang, bên cạnh mình còn là Tống Tử Võ. Thế nhưng một đường đi tới, nam nhân này cuối cùng cùng hắn dắt tay sóng vai, vượt qua những người khác.

Bọn họ là người yêu, là bạn lữ cùng nhau vượt qua quãng đời này, là quan hệ kết hợp thân mật nhất, không có bất luận kẻ nào hay chuyện gì có thể tách bọn họ ra.

Như vậy thật tốt.

Thời gian hai ngày lại trôi qua, Phù Chính cuối cùng được rảnh, bọn họ cùng đi tới cục dân chính. Bởi vì Phù Chính đã qua ba mươi tuổi, mặc dù có điều lệ thời chiến làm có, chỉ là khi bị truy cứu vẫn rất phiền toái.

May mắn nhân viên cục dân chính chỉ chúc phúc bọn họ, cũng không quản chuyện khác. Bọn họ thuận lợi làm thủ tục kết hôn, trở thành một đôi chồng chồng hợp pháp.

Nhìn tình trạng hôn nhân trong tư liệu cá nhân đã thay đổi thành “Đã kết hôn” Vinh Tranh rất cảm khái, kìm lòng không được lật đi lật lại, Phù Chính lặng lẽ theo thói quen nắm chặt tay hắn, thâm tình nhìn hắn: “Về sau, chúng ta cùng nhau chia sẻ.”

Vinh Tranh nghĩ tới gì đó, nhin không được cười: “Hôm nay thật sự là ngày vui...Bất quá em nhớ rõ, em đã xin nghỉ rất nhiều ngày, học viện không khai trừ em, thật là vinh hạnh.”

“Sẽ không khai trừ em” Phù Chính cũng mang ý cười: “Ngược lại có chuyện này muốn nói với em, khả năng về sau em sẽ không cần quay lại học viện.”

Vinh Tranh kinh ngạc nhướn mày: “Nga?”

“Em mấy hôm trước làm ra một sự kiện rất oanh động.” Phù Chính khó có lúc nói đùa: “Gợi sự chú ý của người Quân bộ phái tới, sau khi anh mang em đi, bọn họ trực tiếp tìm tới cửa gặp anh, mời em gia nhập tiểu đội đặc biệt của quân đội.”

“Nhiệm vụ trước mắt của tiểu đội này cũng là tác chiến với Trùng tộc, sẽ ra tiền tuyến cũng sẽ thường

xuyên phối hợp với anh làm nhiệm vụ. Không khác lắm với bọn Ninh Phi, Nick em đã gặp qua.” Phù Chính nói sơ lược: “Tham gia hay không do em, anh sẽ ủng hộ quyết định cuối cùng của em.”

Vinh Tranh vừa mừng vừa sợ, không nghĩ tới chính mình có thể lấy loại phương thức như vậy cùng Phù Chính kề vai chiến đấu. Đây thật là tin tốt thứ hai trong ngày. Tâm tình của hắn thật tốt, sau khi trở về gặp Vệ Tư ở mãi không chịu đi cũng không khó chịu.

Ngược lại, hắn còn cười tủm tỉm chào hỏi với Vệ Tư. Vệ Tư vô cùng giật mình, lại cao ngạo hất cằm: “Làm thân với tôi cũng vô dụng!”

“Hữu dụng hay vô dụng, đều không quan hệ với cậu.” Vinh Tranh đầy hưng trí trêu đùa hắn, cố ý hỏi: “Cậu chừng nào thì rời đi?”

“Quan hệ gì tới cậu?” Vệ Tư không nghĩ tới Vinh Tranh cũng dám nói vậy với mình, lúc này tức đến giờ chân: “Nơi này cũng không phải nhà của cậu!”

“Ai nha nha...” Vinh Tranh cười hì hì lắc đầu, không đồng ý nói: “Nơi này thật sự không phải nhà tôi sao? Nhưng đây hình như là nhà ông chồng hợp pháp của tôi nha...Cậu nói tôi có quyền đuổi cậu không? Không cần can thiệp tới sinh hoạt chồng chồng chúng tôi nha.”

Hắn cố ý nhấn mạnh hai chữ “hợp pháp”, quả nhiên Vệ Tư tròn mắt, khó tin chỉ vào hắn lắp bắp: “Cậu, cậu, cậu, cậu, cậu....cậu nói cái gì?”

“Tôi nói cái gì, cậu không nghe rõ sao?” Vinh Tranh ôm cánh tay đứng, chậm rì rì nói lại: “Trên mọi cơ sở mà nói, nơi này cũng là nhà của tôi, vị khách này, cậu còn muốn ngốc ở trong này bao lâu nữa? Nếu không còn việc gì, có thể đi hay không? Tôi muốn cùng chồng mình làm chút chuyện chồng chồng nên làm, cậu còn muốn ở lại vậy xem sao?”

“Vô sỉ!” Mặt Vệ Tư đỏ lên càng lộ vài phần quyền rũ, tức giận quát một tiếng, đột ngột xoay người xông ra ngoài.

Vinh Tranh nhìn thân ảnh đi xa của hắn, cảm thán thật là quân nhân, chạy bộ cũng khác với người thường. Quay người lại phát hiện Phù Chính đứng ở phía sau, khé miệng hắn cong cong: “Thế nào đau lòng em trai Vệ Tư của anh sao?”

“Sao lại thế chứ?” Phù Chính có chút dở khóc dở cười, trước tiến thêm một bước, vừa vặn làm chỗ đệm lưng cho Vinh Tranh, trái tim ở lồng ngực nhảy lên dần hòa hợp với thanh âm: “Người anh yêu, là em.”

44. Chương 44

Hai ngày sau, thương thế của Vinh Tranh cũng khỏi hẳn, Phù Chính tự mình đưa hắn về học viện, giúp hắn thu dọn đồ đạc.

Tiểu đội đặc biệt đã nói lúc trước được thành lập dưới sự góp ý của Phù Chính, đương nhiên tên của Vinh Tranh tự nhiên cũng có trên đó.

Nếu đợi Vinh Tranh tốt nghiệp vậy chắc chắn phải khoảng vài ba năm nữa, không bằng bắt lấy cơ hội này, có thể giúp hắn và Phù Chính mau chóng cùng nhau chiến đấu, sau khi kết hôn, hai người không muốn xa nhau chút nào.

Nhóm bạn cùng phòng đều có mặt, tỏ vẻ chúc mừng hắn, Irwin vọt tới cẩn thận hỏi hắn: “Sau ngày hôm đó, cậu có biết xảy ra chuyện gì không?”

Vinh Tranh lắc đầu, hắn sau khi bị Phù Chính tức giận mang về Phù gia, tự nhiên cái gì cũng không biết.

Irwin nhún nhẹ mày “đi” một tiếng: “Cậu không biết?” Cậu ta liếc trái liếc phải, hạ giọng nói thầm: “Vinh Sí Diễn chết.”

“Cái gì?”

Vinh Sí Diễn tài không bằng người, thua trên tay Vinh Tranh, một kích cuối cùng kia của gã thiếu chút nữa làm bị thương người xem, may mắn có Gerda, cản lại được. Bị thương là nhất định, lại không nghĩ rằng, thế nhưng thương thế kia có thể giết chết được gã sao?

Irwin nhìn vẻ mặt của hắn, có chút tiếc nuối: “Tớ còn tưởng cậu biết. Thôi, tớ lại đi hỏi người khác vậy.” Cậu ta quay sang nửa vui đùa hỏi song bào thai: “Vinh Tranh nói cậu ấy không biết, thế nào? Hai người có tin gì có thể tiết lộ không?”

Song bào thai liếc nhau, một người nhún vai: “Chúng tôi cũng không biết nhiều hơn cậu đâu, chẳng có gì để tiết lộ cả.” Nhìn Vinh Tranh lại nói: “Cậu nếu muốn biết có thể xem báo ngày hôm nay.”

Một người khác tiếp lời: “Ồ trên đó nói rất kích thích a.”

Vinh Tranh nửa tin nửa ngờ lại đột nhiên nghĩ đến, Vinh Sí Diễn nếu như là vì đấu lời dài với mình mới chết, Vinh phu nhân cư nhiên không đi tìm mình, này chính là một việc không bình thường. Lấy sự hiểu biết của Vinh Tranh về Vinh phu nhân, bà ta tuyệt đối không có khả năng để yên.

Như vậy chuyện đáng ngờ của việc này lại tăng lên. Nhớ đến một điểm quỷ dị khi nói chuyện với Vinh Sí Diễn, Vinh Tranh nhất thời nghĩ đến: rất có khả năng là Vinh gia có mâu thuẫn nội bộ, người anh trai cùng cha khác mẹ của hắn này cũng chỉ là một vật hy sinh.

Tuổi quá nhỏ lại vừa mới thượng vị (lên cầm quyền), lại khinh suất cùng người cá cược dẫn đến bị thương, tiền đặt cược lại liên quan đến toàn bộ Vinh gia, chỉ sợ mấy ngày nay Vinh Sí Diễn sống không quá dễ dàng. Về phần gã ta chết đến tột cùng là do không vượt qua được hay có âm mưu khác, điều này không phải việc hắn muốn biết.

Thu dọn xong mọi thứ, hắn nhìn xe của Phù Chính đỗ không xa trước cửa, người yêu đang ngồi ở bên trong chờ hắn, cùng hắn về nhà, loại cảm giác hạnh phúc thỏa mãn này không gì có thể so sánh. Hắn nhịn không được nở nụ cười, mở một bên cửa, nhanh chóng chui vào, trực tiếp tìm môi đối phương, làm một nụ hôn sâu.

Phù Chính có chút kinh ngạc, nhưng rất nhanh đảo khách thành chủ, khiến xe có chút chấn động. Nửa ngày mới dừng lại, nhìn nhau cười.

Trên đường, hắn có hỏi một chút chuyện Vinh gia. Phù Chính dừng một chút, thản nhiên nói: “Nội bộ Vinh gia vẫn luôn có mâu thuẫn. Chỉ là lúc trước có tộc trưởng áp chế.”

Nguyên lai là như vậy, hắn không tiếp tục hỏi việc này nữa. Mà hắn không biết, Phù Chính hồ hững đáp lời như vậy lại âm thầm làm rất nhiều chuyện.

Không ai có thể tổn thương người Phù gia mà có thể sống thoải mái được. Từ phương diện khác mà nói, nam nhân Phù gia cũng có thù tất báo, nhất là lúc bảo vệ người yêu của mình, không từ thủ đoạn, liều lĩnh. Vinh Sí Diễn bị thương căn bản không chết được, thế nhưng Phù Chính âm thầm tăng mạnh việc chia rẽ nội bộ Vinh gia, khiến mấy thế lực vốn đang tính an ổn lại rục rịch tranh giành đánh nhau...Cuối cùng bức Vinh Sí Diễn đến vỡ vết thương, thậm chí mất đi lúc đang trẻ.

Phù Chính sẽ không nói cho Vinh Tranh những việc này, trừ phi đối phương hỏi, cũng sẽ giống như hôm nay, chỉ nói ra một phần tình hình thực tế. Y hiểu Vinh Tranh, tính cách của đối phương thích lấy cứng chọi cứng. Việc tiêu tốn tâm tư đấu tranh gia tộc và chính trị quỷ bí này, nếu ngẫu nhiên làm một chút còn được, nếu lâu dài thì không thể.

Vài chuyện đằng sau kia, cứ để mình y đi làm là được. Vinh Tranh nên ở trên chiến trường liên hợp chiến đấu cùng hắn chứ không phải đấu trên lời dài vô vị. Cứ thế giấu giếm một lần, Phù Chính thâm nghĩ như vậy.

Y sẽ không để Vinh Tranh có cơ hội lừa dối mình lần nữa. Cường giả chân chính, là ngay cả một tia khả năng phản bội có thể tính đều bóp nát.

Thế nhưng mấy ngày kế tiếp lại xảy ra rất nhiều chuyện.

Đầu tiên là hành tinh Borges truyền ra tin tức, Tổng đốc Borges-Ulysse.Deans bao năm qua sưu cao thuế nặng, các loại tội ác chồng chất được vạch trần, dân chúng địa phương liên tiếp biểu tình thị uy, yêu cầu chính phủ Liên Bang xử lý nghiêm khắc. Lúc cấp dưới phản bội và phần lớn tư quân chạy tán loạn, Tổng đốc Deans cuối cùng ở trong phòng làm việc dùng súng tự sát, kết thúc một đời tội ác.

Sau đó không lâu, An nghị viên của Nghị viện Liên Bang đức cao vọng trọng đột nhiên lộ ra tin bị bệnh nặng, từ tất cả chức vụ, đi ngoại tỉnh an dưỡng, từ nay về sau, nửa cuối cuộc đời không bước vào thủ đô tỉnh một bước.

Sau đó, lại có tin tức khiến toàn bộ Liên Bang khiếp sợ: Tổ chức hải tặc Tham Lang giải tán!

Lúc nghe được tin này, Vinh Tranh đang ở căn cứ ở ngoại ô huấn luyện tăng tố chất thân thể, mồ hôi từng giọt theo cổ rơi xuống, Gerda vùng trộm cùng cơ não của căn cứ đạt thành hiệp nghị, cho phép cô tự do đi xung quanh, thế là cô khẩn cấp chạy tới gặp Vinh Tranh, thế nhưng Vinh Tranh đang huấn luyện cần tập trung sự chú ý, cô nhàm chán đến chết lợn xem tin tức. Lúc nhìn thấy tin này, kinh ngạc thốt ra: “Tiểu Vinh Vinh, là Kỳ Uyên! Là Kỳ Uyên a!”

“Anh ta cứ nhiên công khai công bố tin tức giải tán.”

Lực chú ý của Vinh Tranh bị dẫn lại, Gerda đọc từng từ: “Bản tin mới nhất: Tổ chức hải tặc Tham Lang từng tàn sát bữa bãi, cướp bóc tinh tế nhiều năm sáng nay đã gửi cho đài truyền thông lớn nhất Thủ đô tỉnh một đoạn Video cùng lúc công bố tương lai của đoàn hải tặc. Thủ lĩnh Tham Lang chưa lộ hình dáng nhưng mà trong giọng nói mang theo sự quyết đoán, hải tặc còn chưa tiêu diệt hoàn toàn nhưng Tham Lang sẽ không còn tồn tại. Bản thân sẽ vĩnh viễn rời khỏi cái nghề hải tặc này...”

Gerda nghi hoặc nghiêng đầu: “Kỳ Uyên suy nghĩ cái gì a? Hải tặc chơi vui biết bao, vì cái gì mặc kệ a?”

Vinh Tranh lúc này mới chấm dứt huấn luyện buổi sáng, lau mồ hôi, đi tới nhìn kỹ bản tin kia. Đúng lúc này cửa phòng huấn luyện mở ra, Phù Chính đi đến, nhìn thấy bọn họ đang xem cái gì, thế là thẳng thắn gật đầu: “Anh vừa mới liên hệ với anh ta.”

“Nga? Anh ta nghĩ cái gì?” Vinh Tranh cảm thấy rất tò mò: “Em cho rằng anh ta tương đối thích hợp làm hải tặc, chẳng lẽ anh muốn cải tà quy chính?”

“Cải tà quy chính khẳng định không phải.” Phù Chính cũng rơi vào suy tư: “Ý của anh ta, tựa hồ không muốn làm thủ lĩnh Tham Lang nữa, Tham Lang cũng thật sự giải tán.”

“Dựa vào tin tức bên hành tinh Gaia kia, đại bộ phận thành viên của Tham Lang có gia đình đều đã quyết định sẽ định cư ở hành tinh Gaia, mà một ít người thích độc hành thì một mình rời khỏi tổ chức, khả năng sẽ gia nhập vào một tổ chức hải tặc khác.”

Quả thực như Vinh Tranh suy nghĩ, hành tinh Gaia vừa mới phát hiện này, chưa có tọa độ địa lý cụ thể trên tinh đồ vừa lúc cung cấp thân phận cho những người đã từng là thành viên của Tham Lang, hơn nữa có hạng mục khai thác tài nguyên trong tay, mấy đời bọn họ cũng không cần phát sầu vì sinh kế.

Một nước này của Kỳ Uyên, thiên thời địa lợi nhân hòa, đánh thật đẹp. Chỉ là Phù Chính lại cho Vinh Tranh một ánh mắt thâm sâu, nói: “Anh ta nói sẽ tới tìm em. Em còn thiếu anh ta hai chuyện?”

Lòng Vinh Tranh lộp bộp, như không có việc gì vội vàng trấn an người yêu đang ghen tuông kia: “Đến lúc đó hai chúng ta cùng đi gặp anh ta. Đúng rồi, lần trước em thăm dò một chút, tựa hồ...Anh ta và đại sư Andrew có quan hệ gì đó. Tình huống nơi ở con gái của Đại sư Andrew hiện tại chưa tìm được sao?”

Lời này vừa ra, chính là chuyện Phù Chính phải đi thăm dò. Phù Chính lại hàn huyên vài câu, hỏi thăm tình huống huấn luyện của hắn, đề tài không biết sao lại chuyển tới chuyện Trùng tộc.

“Nghiên cứu da Quỷ Ngưu đã có tiến triển lớn. Lại qua một khoảng thời gian, thành quả bên giáo sư hẳn có thể xuất hiện. Hơn nữa Phù gia đã chuẩn bị tốt, hợp thời đẩy ra tin tức hành tinh Gaia.” Phù Chính đem kế hoạch nhất nhất nói với Vinh Tranh: “Đến lúc đó, liên tính những người kia muốn làm gì cũng phải suy xét Phù gia nắm giữ hành tinh năng lượng Gaia, này chính là trọng tâm phát triển Liên Bang trong vài thập niên tới.”

“Mặt khác còn có một việc.”

Vinh Tranh nhướn mày: “Nói thẳng là được rồi, giữa chúng ta chẳng lẽ còn phải khách sáo sao?”

Ánh mắt Phù Chính mang chút ý cười, thế là nói ra lời khiến Vinh Tranh sợ hãi: “Anh tính toán, ở ngày sinh nhật của em công bố chuyện chúng ta đã kết hôn.”

45. Chương 45

Dựa theo quy định về quân hôn của Liên Bang, Phù Chính đã làm trái với quy định trước ba mươi tuổi nhất định phải kết hôn, nếu phía trên nghiêm túc tra ra nhất định sẽ có bố trí.

Thế nhưng binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn, lúc đó Phù Chính đích xác có đối tượng chỉ kém chưa kết hôn thôi, hơn nữa y còn đang ở tiền tuyến, cần phải tuân theo điều lệ thời chiến—đánh nhau đó, làm sao còn kết hôn được.

Bởi vậy nói đến nói đi, tình lý pháp lý dây dưa không rõ. Phù Chính cho rằng, không bằng chủ động công khai, ít nhất nắm giữ tiên cơ, hơn nữa có nhiều phương án dự bị, ứng phó các loại tình huống có thể xảy ra.

Vinh Tranh vì bất ngờ nên ngây ra nhưng rất nhanh hắn cũng nghĩ thông những điều đó, liền đồng ý.

Chỉ là....

Vinh Tranh cười dài hỏi: “Ý của anh là muốn tổ chức sinh nhật cho em?”

“Anh muốn cho em một niềm vui bất ngờ.” Phù Chính im lặng nửa ngày mới nói ra, hiện tại chỉ nói: “Chỉ

còn ba ngày, bắt quá quản gia Bohn rất có kinh nghiệm tổ chức tiệc hội.”

“Còn có, anh lại phải về tiền tuyến.”

Ly biệt lại đến, Vinh Tranh đã thành thói quen. Ba ngày sau, các gia tộc lớn của Thủ đô tinh đều nhận được một thiệp mời đặc biệt, mời tham gia bữa tiệc sinh nhật bạn lữ của Phù Chính.

Là bạn lữ không phải vợ, một ít người tư duy sắc bén lập tức đoán ra, Phù gia đại khái có một người dâu nam. Bởi vì ngày đó quân nhân được nghỉ ngơi, Phù Chiến cũng đặc biệt trở về gấp làm trưởng bối chủ trì, bữa tiệc nhất thời được tổ chức rất long trọng.

Là người Tổng gia, Tổng Trưởng Tu ngày đó cũng nhận được thiệp mời, anh ta lại có chút tin riêng, nghỉ ngơi chút liền mang theo Tổng Tử Võ.

Từ sau khi Vinh Tranh rời khỏi, Tổng Tử Võ thất lạc một trận về sau cũng quay trở về sinh hoạt ban đầu. Mỗi ngày lên lớp, chơi bóng, quan tâm tình hình chiến đấu tiền tuyến, ngẫu nhiên tưởng tượng chút làm sao tông quân đối phó Trùng tộc....Giống như sinh viên bình thường vậy, ngược lại qua ngày rất tốt. Chỉ là chuyện của Vinh Tranh, Lạc Trọng Anh mang đến một ít ảnh hưởng, ít nhất cậu ta không còn phán đoán lỗ mãng như trước, Tổng Trưởng Tu mang cậu ta theo để đặc huấn.

Nói cách khác, hiện giờ Tổng Trưởng Võ chinh chu vào cũng có vài phần giống như con cháu thế gia, sẽ không tiếp tục tùy tiện không cảnh giác.

Một ngày này Tổng Trưởng Tu mang theo Tổng Tử Võ bước vào cửa lớn Phù gia. Bên trong rất nhiều người đã đến, quần áo sắc sỡ, ăn uống linh đình, xã hội thượng lưu hiển lộ rõ rệt. Tổng Tử Võ lần đầu đi đến khung cảnh này, không khỏi có chút khấn trương. Tổng Trưởng Tu nhìn bộ dạng của cậu ta, đang có tâm muốn mượn người trong nhà để bắc cầu với Vinh Tranh và Phù Chính lại có chút không xác định có phải là Vinh Tranh không, giữa lúc anh ta đang do dự, Phù Chính và Vinh Tranh sóng vai đi ra.

Tổng Tử Võ khiếp sợ trừng to mắt, Tổng Trưởng Tu tay mắt lạnh lẽo, kéo cậu ta đứng qua một bên.

Hôm nay tâm tình của Vinh Tranh và Phù Chính đều rất tốt, nhưng bọn họ đều biết sắp gặp được sóng gió lớn, đêm nay mời đến đây đều là những người có phân lượng trong Thủ đô tinh. Lấy địa vị của Phù gia cũng sẽ đón nhận được những sóng gió này.

Hơn nữa có rất nhiều người trong quân đội, tuyệt đối sẽ ủng hộ Phù Chính. Phù Chiến tự mình giới thiệu qua một chút, Vinh Tranh liền được coi chính thức là người Phù gia. Đây cũng là lần đầu hắt ra ánh sáng, nhưng cũng không có mấy người biết tư liệu về hắn, ngẫu nhiên có người phản ứng với tên của Vinh Tranh nhưng cũng không liên hệ tới.

Chỉ có Tổng Tử Võ trợn mắt há mồm, ngay từ lúc hô bắt đầu bữa tiệc, giữa đám người, Tổng Tử Võ vọt qua nhóm người đầu tiên, xông tới, khó nén rung động: “Vinh....Vinh Tranh? Thật là cậu?”

Lúc này đây cậu ta không có xúc động không suy nghĩ gì hồi tưởng mà có chút do dự: “Đây là có chuyện gì? Cậu sao lại...Sao lại quen biết Phù Chính?”

Người bạn lúc trước sớm chiều ở chung đột nhiên có một ngày thành bạn lữ của thần tượng mình sùng bái nhất. Loại trùng kích này không phải có thể tiếp nhận trong chốc lát. Tuy rằng như thế, Tống Tử Vô chỉ có thể nói lời chúc phúc, chỉ là cậu ta còn đang vô cùng kinh ngạc.

“Chúng tớ đã quen biết một đoạn thời gian, thấy đối phương đều không tệ lắm cho nên yêu rồi kết hôn.” Vinh Tranh nói đơn giản, Irwin và song bào thai đi tới, Vinh Tranh giới thiệu một lượt.

Xét thấy thân phận bạn cùng lứa, bọn họ có thể nói được mấy câu. Không bao lâu song bào thai có điểm tiếu nuối nói: “Không nghĩ tới cậu và Phù Chính kết hôn. Như vậy cơ giáp của hai người là một đôi?”

Vinh Tranh lắc lắc chén rượu trong tay, cười nói: “Ước định vẫn có hiệu quả, thế nào?”

Mắt song bào thai sáng lên, trăm miệng một lời đáp ứng: “Chúng ta rất chờ mong!”

Irwin rất là bất mãn, khoát cánh tay lên vai Vinh Tranh, tùy tiện nói: “Tớ nói nha, các cậu đây là kỳ thị, không được ngày sau tớ cũng sẽ đi tìm cơ giáp cho vợ, vợ chồng liên thủ...Hừ hừ đem, hai người các cậu dẫn một trận, các cậu sẽ không dám khi dễ tớ cô đơn một người.”

Song bào thai bình tĩnh nói: “Irwin cậu quên một chuyện, chúng ta không đánh phụ nữ.”

“Ai da.” Irwin khó chịu, dựa vào Vinh Tranh than thở: “Vinh Tranh! Cậu thương lượng với ông chồng nhà cậu, lúc hai người dẫn hai tên này, có thể tính thêm phần tớ, dùng nhiều sức một chút không?”

Phù Chính đột nhiên đi tới, tầm mắt nhẹ nhàng đảo qua vị trí tiếp xúc của bọn họ nói: “Nếu Vinh Tranh đồng ý, tôi không phản đối.”

Y vừa nói ra, mấy người đều thấy không được tự nhiên. Phù Chính thành danh đã lâu lại là tiền bối của bọn họ. Từ trước chỉ thấy thần tượng mình sùng bái trên màn hình, nay gần ngay trong tầm mắt, Tống Tử Vô kích động không nói rõ lời: “Phù Phù Phù....Phù thiếu tướng! Có thể có thể có thể...ký tên cho tôi được không?”

“Cậu...ha ha ha ha.” Một đám người buồn cười cũng trực tiếp cười ra tiếng. Vinh Tranh đỏ khốc đỏ cười nói với Tống Tử Vô: “Có muốn chụp ảnh chung lưu làm kỷ niệm không?”

“Muốn! Đương nhiên muốn!” Tống Tử Vô dứt khoát không chút do dự, mọi người lại cười to, Vinh Tranh cười nói: “Chốc lát sẽ cho cậu cơ hội chụp đủ, bất quá hiện tại tớ phải nói chuyện với anh ấy một chút.”

Bọn họ đi lại một góc khuất, Phù Chính lúc này mới lộ cảm xúc thật, có hơi nhú mày: “Kỳ Uyên đến đây,

hiện tại đang ở trong phòng khách trên tầng hai chờ em.”

“Anh ta đến đây?” Vinh Tranh có chút kinh ngạc, lá gan của Kỳ Uyên thật đúng là lớn. Mới đầu có Tham Lang làm hậu thuẫn cũng dám giả mạo thành giảng viên quân giáo vào Thủ đô tinh, lúc này Tham Lang đã giải tán, anh ta vẫn có thể mang cái mặt bị truy nã nghênh ngang ra vào?

Vinh Tranh trong nháy mắt muốn biết, anh ta đến tới cùng là dựa vào cái gì. Nhưng hắn thu chút tâm tư kia lại cùng Phù Chính đi lên lầu gặp Kỳ Uyên.

Thay đổi của Kỳ Uyên cũng không lớn, chỉ là đeo cái cặp kính gọng vàng kia lên, điều này làm cho anh ta hơn vài phần nho nhã, thiếu đi vài phần sắc bén, khôi phục thành bộ dáng Vinh Tranh gặp lúc đầu, cũng ít đi rất nhiều tính công kích. Chỉ đẩy đẩy mắt kính, liếc Phù Chính một cái nói: “Tôi muốn tìm, là một mình Vinh Tranh!”

Vinh Tranh cho Phù Chính một ánh mắt, người sau nheo mắt, sau đó xoay người ra ngoài. Y vừa đi, Vinh Tranh liền hỏi: “Anh giải tán Tham Lang là muốn làm gì?”

“Tham Lang cũng không phải một mình tôi.” Kỳ Uyên trả lời như vậy hắn tự nhiên ngồi trên sofa, tư thế thoải mái: “Tất cả mọi người đều không muốn làm, tôi cuối cùng cũng không thể bắt bọn họ đi giết người phóng hỏa. Dàn xếp xong nửa đời sau, như vậy không tốt sao?”

Vinh Tranh cũng ngồi xuống đối diện hắn, hôm nay Kỳ Uyên nói hơi nhiều, tiếp tục: “Kỳ thực Tham Lang là tôi kế thừa từ cha nuôi. Sau khi cha nuôi qua đời, tôi thuận lợi trở thành thủ lĩnh mới của Tham Lang. Thế nhưng, việc từ trước tới nay tôi muốn làm là điều khiển cơ giáp.”

Hắn vươn hai tay ra, tầm mắt dừng lại trên hai ngón tay dài hơn người thường: “Cậu chắc cũng đã nghĩ đến, hai ngón tay dài khác thường này thật ra là một loại phương pháp huấn luyện đặc thù mà ra.”

“Mà tôi, là chất của Đại sư Andrew cũng là người cuối cùng thừa kế phương pháp thao túng cơ giáp của Đại sư Andrew!”

46. Chương 46

Một đoạn bí văn không muốn cho người biết kia bị hắn thần nhiên nói ra như vậy.

Năm đó Đại sư Andrew vốn đã tiêu hủy loại phương pháp làm tổn thương người này thế nhưng đứa con nhỏ của ông vẫn còn nhớ hơn phân nửa, lại vì bản thân người này đã luyện thành, có tâm muốn giữ nghiên cứu của cha lại liền truyền lại cho con trai của mình, con trai lại truyền cho cháu trai. Đến thế hệ bây giờ bọn họ đã là người thường lại gặp nhân họa.

Trong mấy trăm hành tinh dưới sự khống chế của chính phủ Liên Bang, gia tộc Tổng đốc Deans của hành tinh Borges cũng không phải là tồn tại duy nhất, cũng không phải là cái cuối cùng. Khi Kỳ Uyên còn nhỏ, nhà tan cửa nát, hắn cũng trôi dạt khắp nơi cùng cha chuyển đổi nhiều chỗ, bao năm trôi qua cũng không thể báo thù cho mẹ.

Sau đó, trước lúc cha hắn chết mới đem phương pháp huấn luyện đặc thù này để lại cho con trai tuổi còn nhỏ, muốn hắn nghĩ biện pháp mà sống, lớn lên đi tòng quân, sau đó lấy quân công lập nghiệp, có ngày báo thù. Cho dù không thể báo thù cũng có thể an an ổn ổn sống qua một đời. Chỉ là, Kỳ Uyên lúc trước chỉ là một đứa nhỏ, nhất thời không hiểu, liền bị người biết hắn có loại phương pháp huấn luyện này.

Cứ việc tổn thương thân thể, thứ này cũng có rất nhiều người muốn có. Hắn bắt đầu trốn đông trốn tây, mãi đến khi gặp được thủ lĩnh tổ chức Tham Lang lúc bấy giờ, cũng là cha nuôi của hắn. Dưới sự bảo vệ của thế lực Tham Lang, hắn mới bình an lớn lên.

Cũng vì việc này hắn mất đi thân phận tại Liên Bang, biến thành một kẻ không hộ khẩu chỉ có thể đứng trong hàng ngũ hải tặc.

“Còn nhớ cậu nợ tôi hai nhân tình không?” Kỳ Uyên bình tĩnh tự thuật xong, lại nói: “Tham Lang bọn họ cũng không phải hải tặc trời sinh, vì cha nuôi lúc lâm chung phó thác, tôi giải tán Tham Lang, hơn nữa khiến cho mấy người kia một cái tương lai an bình. Hiện tại tôi cũng đã hoàn toàn thoát ly, chỉ đơn giản là chính tôi thôi.”

“Như vậy cũng rất tốt.” Nghe xong cố sự của hắn, Vinh Tranh thấp giọng thở dài: “Nếu anh muốn báo thù, tôi sẽ giúp anh.”

“Không, tôi đã báo thù.” Hắn nắm chặt mười ngón tay, trong ánh mắt lóe tia hồi ức: “Ở năm thứ ba tiếp nhận Tham Lang, tôi đã tự tay diệt kẻ thù. Mà hiện tại tôi có hai chuyện muốn cậu giúp. Một là kiểm cho tôi một cái thân phận chưa từng phạm tội. Hai là thân phận này có thể tòng quân.”

Hết thấy đã qua đi, hiện giờ việc Kỳ Uyên muốn làm là bắt đầu cuộc đời mới thuộc về mình. Hắn tìm đến Vinh Tranh kỳ thật ý tứ cũng là muốn thông qua Vinh Tranh khiến Phù Chính giúp đỡ, đơn giản là Phù Chính sẽ không trở mặt nhìn Vinh Tranh thiếu nợ nhân tình với mình—nếu là hắn, hắn cũng sẽ không.

Vinh Tranh như có suy nghĩ: “Anh là nghĩ...”

“Làm chuyện mà tôi muốn làm thôi.” Kỳ Uyên ngẩng đầu nhìn Vinh Tranh.

Hai người nhìn nhau một lát. Ánh mắt Kỳ Uyên thâm ý tầng tầng, Vinh Tranh như trong nháy mắt chìm vào trong đó, như nhìn thấy gì đó lại như chẳng có gì ngoài màu đen và hy vọng chói lọi. Vinh Tranh trấn định dời tầm mắt lại nghe Kỳ Uyên hỏi một câu.

“Hai người...Thật sự kết hôn?”

“Đúng.” Về điểm này, Vinh Tranh lúc nào cũng thản nhiên thừa nhận. Kỳ Uyên nghe, nhẹ nhàng mỉm cười, hơi cúi đầu lầm bầm: “Chậm sao...a”

Hắn đứng dậy, vươn tay: “Chúc mừng hai người.”

Vinh Tranh bắt tay với hắn, nửa ngày sau tách ra, bầu không khí bạn bè ấm áp.

Đúng lúc này, cửa phòng:phanh” một tiếng bị một lực lớn xông vào, Vệ Tư một thân nhung trang(?), không đội mũ, mái tóc màu đỏ thật dài rối tung, nổi giận dùng dùng đi nhanh vào, cũng mặc kệ trong phòng còn có người khác hay không, hướng về Vinh Tranh giơ tay phải lên—

“Tôi cho rằng là giả! Cậu thể nhưng dám thật sự kết hôn với anh ấy—”

Một bàn tay của cậu ta không thể đánh trúng, hiện giờ Vinh Tranh đã qua huấn luyện sao một công kích đơn giản như vậy cũng không đón được, không chỉ thế Vinh Tranh còn vững vàng cầm cổ tay cậu ta lại, Vệ Tư dùng lực tránh nhưng không tránh được.

Điều này làm cho cậu ta càng thêm phần nộ, cơn giận như hoa mẫu đơn bùng nổ trong mi nhãn quyền rũ, mỹ nhân đồ kỵ, tức giận cũng phá lệ có một phen tư vị mê người. Chỉ là hai người đang có mặt tại đây đều không có hứng thú.

Vinh Tranh trầm mặc, tay phải cầm chặt tay phải của Vệ Tư, không đợi cậu ta nói thêm gì, dùng tay trái đánh thẳng lại một cái!

“Ba!”

Hai má trắng nõn lập tức hiển thị dấu tay năm ngón rõ ràng. Vệ Tư giật mình đứng tại chỗ, vẻ mặt khó có thể tin.

Vinh Tranh lạnh lùng nói: “Một bàn tay là tặng cho cậu.”

“Cậu!” Vệ Tư sửng sốt, mới phản ứng lại, vừa nổi giận vừa ủy khuất: “Tôi lại không có thật sự đánh tới!”

“Tôi chưa thành mà thôi.” Vinh Tranh sẽ không so đo với kẻ chưa lớn hẳn này nhưng với điều kiện là cậu ta không có trêu chọc đến chính mình. Từ ban đầu, hắn chính là có lập trường này. Người khác như thế nào hắn mặc kệ, cũng không có thái độ gì. Nhưng làm nếu như mạo phạm hắn, hắn nhất định sẽ khiến người đó phải trả cái giá lớn.

Thật bất hạnh, bề ngoài Vệ Tư nhìn không đáng ghét lại chậm chạp không thêm lớn, ấu trĩ cho rằng Phù Chính còn là anh trai cùng bản thân lớn lên. Khi ảo giác biến mất, cậu ta lại không chịu tiếp nhận sự thật. Chỉ biết đem hết thầy lỗi lầm quy kết đổ cho người khác, còn muốn đến tìm người.

Hôm nay cậu ta có thể đánh Vinh Tranh một cái tát, không chừng ngày mai sẽ nghĩ biện pháp giết chết hắn. Vinh Tranh đã là bạn lữ danh chính ngôn thuận của Phù Chính, hắn quyết không cho phép người khác phá hoại hạnh phúc của hắn!

Mặt Vệ Tư xanh trắng đan xen, rất khó coi. Phù Chính không biết lúc nào đã xuất hiện trong phòng, nhìn nhìn một lát đã hiểu rõ.

Kỳ Uyên rất muốn ở lại xem kịch vui, Phù Chính lại trực tiếp gọi quản gia Bohn tiễn khách. Nở một nụ cười cổ quái, Kỳ Uyên kiên định đi thẳng, không một lần quay đầu lại.

Hắn không lựa chọn quay đầu, mà phía trước là con đường mới của hắn.

Kỳ Uyên cứ đi như vậy. Trong phòng lưu động bầu không khí ba người. Phù Chính đi đến giữa hai người, vồn vện một động tác nghiêng người chắn trước mặt Vinh Tranh, che chở hắn.

Ý tứ y muốn biểu đạt cũng như ý tứ của động tác này, này so với một bàn tay của Vinh Tranh càng đã kích Vệ Tư hơn, trong giây lát mặt cậu ta trắng bệch, thân thể cũng lung lay như sắp đổ.

“Vệ Tư.” Phù Chính mở miệng, lời nói càng khiến tâm tình cậu ta thêm u ám.

“Tôi cho rằng cậu và Vinh Tranh sẽ là bạn. Nếu cậu không thấy rõ điểm này, về sau cũng không cần đến đây nữa.”

“Chuyện làm ăn với Vệ gia, tôi sẽ đề nghị với bác trai đổi một người đến xử lý.”

Lời này rất quyết tuyệt, Vinh Tranh ở một bên lẳng lặng nhìn Phù Chính, trong nháy mắt hắn cho rằng rất tàn khốc.

Thế nhưng rất xin lỗi, tình yêu là riêng tư không thể cùng hưởng. Một Vệ Tư, mười Vệ Tư, một người sùng bái, mười vạn người ngưỡng mộ...Chỉ cần một ngày hắn và Phù Chính còn yêu nhau, hắn sẽ không để cho đám người này phá hỏng nó.

Vệ Tư thất hồn lạc phách đi, tầm kia xa xa không có trấn định như Kỳ Uyên.

Vào bữa tối, Gerda thương thể tốt hơn nhiều mới được Phù Chính mang về Phù gia. Lúc nhìn thấy Vinh Tranh, cô nàng hoan hô một tiếng nhào tới, hình ảnh hư ảo ngồi trên vai hắn, mặt mày hớn hở.

“Căn cứ bên kia rất không có ý tứ! Tiểu Vinh Vinh anh không, cài gia hỏa Nick kia cứ nhiên đổ cho ta ba phần nhiên liệu! Ta thích nhất bảy phần nhiên liệu, tên đó cũng không phải không biết!”

Phù Chính nghiêm mặt: “Đổ bầy phần cho người, để người ra ngoài gây rắc rối sao?”

Khó có lúc y nói như vậy, Gerda nhất thời lè lưỡi, nhỏ giọng lầm bầm: “Lại không chỉ một mình ta...Tiểu Chính Chính bắt công.”

Vinh Tranh biết Phù Chính kỳ thật còn chút tức giận, đành phải lấy lòng y, vì y tự tay gấp không ít thức ăn y thích. Sắc mặt Phù Chính lúc này mới tốt lên chút.

Ngày hôm sau, Vinh Tranh tự mình tiễn Phù Chính lên Phi thuyền.

Bọn họ bắt đầu từng hành trình riêng của chính mình. Lúc này đây Phù Chính nói một câu lúc trước.

—
“Chờ anh.”

47. Chương 47

Năm 10236 lịch Liên Bang trong bút ký đời sau có ghi một năm này tác chiến của nhân loại với Trùng tộc rất cuộc có chuyển biến.

Một năm này, hàng tấn nghi có tác dụng chống Trùng tộc rất cuộc hữu hiệu, trong chiến đấu với Trùng tộc, con người lần đầu tiên có bước đột phá lớn. Trong đó cơ giáp phối hợp tác chiến trên chiến trường đại thả dị thái, đặc biệt lấy thiếu tướng Phù Chính làm gương, suất lĩnh một tiểu đội trước sau ba lần nhảy vào phúc địa Trùng tộc, chém giết Trùng tộc nữ vương, mang tính quyết định thắng lợi.

Sau chuyện đó, Phù Chính được trao tặng danh hàm Trung tướng, thành viên tiểu đội đều được trao tặng quân hàm thiếu tá, sau đó, trong nội bộ Liên Bang đột nhiên truyền ra tin tức bất lợi với trung tướng Phù Chính, vài vị nghị viên liên hợp lại buộc tội y thân là quân nhân lại không tuân thủ chế độ quân hôn của Liên Bang, không hoàn thành kết hôn trước ba mươi tuổi. Phù Chính phản bác nói chính mình đã kết hôn, lại đưa ra điều lệ thời chiến giải thích vì sao bản thân kết hôn muộn. Các nghị viên không chịu bỏ qua, kiên trì muốn bãi bỏ quân hàm trung tướng của y.

Lúc này thân làm bạn lữ của y, Vinh Tranh ở trên mạng truyền một đoạn video cá nhân kể rõ chi tiết vì sao những vị nghị viên kia sao lại nhằm vào Phù Chính, cũng muốn yêu cầu các cơ quan có liên quan của Liên Bang điều tra rõ các hành vi phi pháp của các nghị viên. Nói chuyện gian khổ khi tòng quân, hy vọng dân chúng có thể ủng hộ quân nhân hơn nữa chứ không nên quá khắt khe về chút chuyện tư nhân.

Từ đó đến ba tháng sau, Vinh Tranh và Phù Chính đều bị đẩy lên đỉnh dư luận, thân phận con riêng, tiên thiên gen thiếu hụt giả cùng với việc hiện tại là thành viên của tiểu đội lập công của hần đều bị đưa ra ánh

sáng, quá trình từ yêu đương đến hôn nhân của hần và Phù Chính bị rất nhiều người truy hỏi.

Mười năm sau, chiến tranh cuối cùng đến giai đoạn cuối, Trùng tộc đại bại, bản thân nữ hoàng Trùng tộc cũng bị thương nặng, ít nhất là trăm năm nữa không có khả năng đánh ngược trở lại.

Vinh Tranh đã lên chức thiếu tướng, tại một năm kia xin xuất ngũ, tuyên bố bắt đầu làm đi theo đường chính trị. Mục đích chủ yếu là liên kết công chúng với nhân sĩ các tầng, phản đối chế độ gen ưu hóa toàn dân.

Ngay từ đầu, tự nhiên không thuận lợi, vô số người không hiểu, có chửi rủa có khinh bỉ, Vinh Tranh chỉ làm lơ, hơn nữa mỉm cười nói: “Mười năm trước, lhi tôi bước chân vào Thủ đô tinh, nhận được còn nhiều hơn thế này.”

“Tôi cũng không phải muốn triệt để phản đối gen ưu hóa. Đối với nhóm cha mẹ mà nói, làm cho đứa nhỏ khỏe mạnh quan trọng hơn tất cả. Thế nhưng, ví như vì như thế liền nhất định có kế hoạch đi sinh con, chẳng phải rất buồn cười sao?”

“Tôi không phải phụ nữ, cũng không phải người mẹ, nhưng tương lai tôi cũng sẽ có đứa con của chính mình. Con của tôi, sẽ không vì bọn chúng mà chọn gen ưu hóa, mà sẽ nói cho bọn chúng biết, gen cũng không đại biểu cho tất cả đều hoàn mỹ.”

“Một người một đời, không phải khi sinh ra đã bị quyết định. Dùng số liệu xác suất quyết định cuộc đời của một người, là một ý tưởng quá mức đáng buồn.”

Tôi đã thấy tội phạm gen ưu hóa chỉ số thông minh cao cũng gặp qua gen thiếu hụt giả gia đình hạnh phúc mỹ mãn. Giữa bọn họ, điểm giống nhau là đều là con người là một phần tử của gia đình. Kỳ thị gen thiếu hụt giả giống như kỳ thị người nhà của chính mình. Các người sẽ kỳ thị cha mẹ, anh chị em của mình sao?”

“Bởi vì gen ưu hóa mà chỉ trích cả đời một người, hoặc đồng tình hoặc khi nhục người đó, nói hần là kẻ trời sinh đáng thương, đều không chính xác.”

“Huống hồ, các người là gen hoàn mỹ thì cả đời sẽ không bị bệnh sao?”

“Tôi chỉ hy vọng, với sự nỗ lực của mình có thể làm tan dần thành kiến của mọi người với gen thiếu hụt. Không lại tiếp tục xem trọng chuyện này, ngược lại lo được lo mất, ảnh hưởng chính mình cũng ảnh hưởng đến tương lai của bọn nhỏ.”

Gen không thể quyết định hết thấy, hần đã trải qua cũng đã hiểu rõ. Cho dù lúc mới bắt đầu có tiếc nuối cũng là sau đó phô bày kỳ tích rung động trong cuộc đời. Một đường đi tới, hần may mắn có Phù Chính thủy chung cùng một chỗ, cùng sống vai, giúp đỡ lẫn nhau.

Này so với có gen hoàn mỹ càng thêm động tâm.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phi-gien-hoan-my>